me

ANNA BUTNER

CÂND DRAGOSTEA UCIDE…

PROLOG

Anglia, 1792

Noaptea era întunecată şi îngrozitor de rece. Trăsura înainta anevoios prin ninsoarea abundentă, legănându-se periculos peste muchiile gropilor ce presărau drumul de ţara, aidoma unei corăbii pe o mare în plină furtună.

Femeia se agăţă de portieră când trăsura se aplecă mult într-o parte. Degetele fine i se crispară pe mânerul interior al uşiţei care pârâi surd sub încleştarea puternică, aşteptând ca valul de durere ce-i săgeta şalele să treacă, pentru a-şi îngădui o nouă şi binecuvântată gură de aer.

În ultima oră, durerile se înteţiseră ca durată, frecvenţă şi intensitate.

Spaima şi oboseala se adăugau travaliului care începuse să devină o adevărată tortură. Nu-şi permitea nici măcar să geamă atunci când chinul acela arzător îi străbătea trupul, încingându-i mijlocul şi partea inferioară a abdomenului într-o bandă dureroasă.

În afara ei, mai existau doi pasageri: un bărbat şi o femeie. Sarcina era abia vizibilă prin faldurile mantiei căptuşită cu blană de hermină care o înfăşură.

Vizitiul acceptase cu chiu cu vai s-o la cu el în nord. Dacă ar fi ştiut că era însărcinată şi pe deasupra gata să nască, în mod sigur s-ar fi speriat şi ar fi refuzat să o ia cu el în acea călătorie lungă şi dificilă.

In sufletul ei, Elisabeth Lancaster se ruga oricărei forţe cereşti dispuse s-o asculte s-o protejeze şi s-o întărească pentru a ajunge acolo unde-şi propusese.

Copilul ei trebuia scos în afara oricărui pericol. Bebeluşul trebuia salvat cu orice preţ. îi făcuse acest jurământ lui Keith...

-Keith. Un altfel de durere, mult mai profundă şi mai înnebunitoare decât cea fizică îşi croi drum drept spre inima ei. Un hohot mut de plâns i se opri în gât.

Închizând ochii istovită, Elisabeth reuşi să mai ia o gură de aer înainte ca o altă contracţie să-i ardă mijlocul, sfredelitidu-i partea de jos a trupului ca o jerbă de flăcări. De data asta, nu-şi putu reprima geamătul care-i zvâcni pe buze.

-Vă simţiţi bine, doamnă? se aplecă bărbatul spre ea, încercând să-i distingă faţa în întunericul rece din interiorul poştalionului.

Elisabeth scutură din cap năucită, apoi realiză că bărbatul nu avea cum s-o vadă şi se sili să vorbească printre dinţii încleştaţi:

-Sunt bine, domnule, mulţumesc. Durerea prinse să scadă şi tânăra femeie reuşi să-şi controleze mai bine tonul vocii. Diurnul este de vină. Nu mi-am imaginat că o să fie atât de prost.

-Este un drum de ţară, se auzi vocea acră a femeii care-l însoţea pe acel bărbat amabil. Dacă nu am fi fost siliţi să facem un ocol atât de mare, am fi călătorit în condiţii mult mai bune.

Elisabeth îşi strânse buzele într-o linie amară. Devierea aceea se datora ei şi era limpede că femeia cealaltă era nemulţumită de abaterea de la traseul obişnuit al poştalionului. Dar nu avusese încotro. Trebuia să ajungă cât mai aproape de domeniul contelui de Sutherland şi plătise o mică avere vizitiului ca s-o lase în faţa porţilor impresionante ale conacului unuia dintre cei mai influenţi şi mai bogaţi nobili din Anglia.

Dacă ar fi lăsat-o la capătul drumului care ducea spre Sutherland House, ar fi avut de străbătut pe jos aproape cinci mile ca să ajungă până la acele porţi în spatele cărora se afla salvarea ei şi a bebeluşului care era atât de nerăbdător să cunoască lumea crudă de afară. Nu ar fi rezistat atât, era convinsă de asta, aşa că plătise aproape doua sute de lire pentru a fi lăsată cât mai aproape de destinaţie.

Ar fi vrut să-şi ceară scuze femeii, dar ceva pârâi în josul abdomenului şi Elisabeth simţi ceva cald udându-i interiorul coapselor. Preţ de o clipă, îşi pierdu cumpătul şi intră în panică.

-„Oh, nu! Doamne Dumnezeule, nu încă! Nu acum!”, ţipă în mintea ei. îşi duse mâinile la pântecul tensionat, încercând să se adune.

Îi venea să plângă. Să se facă ghem şi să plângă până murea. Era istovită, flămândă şi cu nervii la pământ. Fiecare minut care trecea îi lua din vigoare şi din rezistenţă. Fiecare val de durere era o nouă încercare care o solicita teribil.

Tocmai când se gândea că ajunsese la limita suporlabilităţii, trăsura se opri cu o smucitură. Elisabeth se încorda, ciulindu-şi urechile. O nouă

contracţie îi săgeta partea de jos a trupului cu o intensitate care o făcu să-şi muşte limba, simţind gustul sângelui. Portiera se deschise şi vocea aspră a vizitiului sparse liniştea mormântală din jur:

- Aici-i locu', cucoană. Coboară repede casă putem pleca. E frig al dracului! Elisabeth simţi un val de uşurare atât de mare, încât aproape amorţi cu totul. Cu mâini nesigure apucă cadrul uşiţei şi, cu mare grijă, bâjbâi cu piciorul în căutarea scăriţei. O găsi şi coborî cu atenţie, tatonând terenul,

Ningea ca în poveşti, constată ea cu un surâs uimit, privind la perdeaua de fulgi mari şi grei care se cernea din înaltul negru-roşiatic al cerului. întotdeauna o fascinase lumina aceea roşiatică pe care cerul nopţii o avea atunci când ningea abundent.

Elisabeth îşi strânse pelerina şi mai bine în jurul trupului, deşi nu-i era frig. Trăsura porni cu un scârţâit şi se pierdu în noapte. Elisabeth privi în urma ei, apoi îşi îndreptă atenţia asupra conacului imens care se ridica în faţa ei la o distanţă apreciabilă.

Nu avea bagaje. Ceea ce purta asupra ei, bine cusut în buzunarul secret al mantiei şi în tivul acesteia, reprezenta o avere uriaşă. Dar cea mai importantă bogăţie se afla în trupul ei.

Ajunsese până aici, nu?, iar asta era...

Tânăra femeie se încovoie de spate când o altă contracţie îi străbătu abdomenul, de data asta cu o violenţă care o zdrobi. Elisabcth nu-şi mai reţinu geamătul de durere. îşi cuprinse pântecul în palme şi gâfâi scurt. Trebuia să ajungă în interiorul conacului cât mai repede. Simţea că timpul o

presa. Bebeluşul ei se pregătea să vină pe lume. O ştia instinctiv. Presiunea din josul trupului era îngrozitor de mare, iar durerile deveniseră insuportabile.

Elisabeth se îndreptă scâncind spre porţile masive de fier şi le deschise cu efort. Mâinile îi îngheţară în contact cu metalul rece. îşi aminti vag că avusese un manşon de blană cu ea, cel de hermelină pe care i-1 dăruise Keitli la Crăciunul trecut, dar probabil îl uitase în trăsură. Oricum, nu mai conta...

Strecurându-se printre porţi, Elisabeth aruncă o privire spre conacul aflat în faţa ei la aproape opt sute de metri. Distanţa aceea, în vremurile bune, ar fi străbătut-o în câteva minute, alergând sau mergând cu pas vioi. Acum, i se păru de-a dreptul descurajantă...

Inspirând adânc aerul rece şi curat al nopţii, Elisabeth porni prin ninsoarea bogată, oprindu-se doar atunci când valurile de durere o asaltau nemilos. I se părea că trecuseră ore de când se strecurase prin porţile mari şi până ce reuşi, în sfârşit, să străbată parcul imens din faţa conacului.

Lasă ideea aia pe mai târziu şi dă-te jos din pat. Cred că nu este vorba de vreun hoţ, insistă Kimberly îngrijorată, în timp ce aluneca din aştemuturile de culoarea untului şi-şi lua halatul gros de casă. Am un presentiment că este altceva. Ceva mult mai grav.

Îşi vâri picioarele în papucii moi şi-şi înnodă cordonul pluşat în talie.

-Trebuie să vedem despre ce este vorba... Daniel! se răsti ea, văzându-l că este pe punctul de a aţipi.

Contele tresări şi-şi înghiţi o înjurătură. îşi privi soţia iritat, nemulţumit de faptul că era scos din patul călduros în puterea nopţii pentru a ieşi în vremea nesuferit de rece de afară. Fără chef, mormăi ceva şi-şi aruncă picioarele lungi peste marginea patului.

Un minut mai târziu, amândoi coborau scările largi şi duble, care şerpuiau spre antreul înalt cât cele două etaje ale conacului. Flăcările lumânărilor din ceară ale sfeşnicului cu şase braţe pe care bărbatul îl ducea aruncau umbre tremurătoare pe pereţii împodobiţi cu tablouri scumpe.

-Am să ies singur, iar tu rămâi aici să mă aştepţi, spuse el calm, întinzând soţiei lui sfeşnicul. Şi dacă m-ai scos din pat degeaba, să ştii că o să suporţi preţul acestei greşeli, rosti cu o voce gravă, facându-i şmechereşte cu ochiul.

Kimberly îşi înălţă sprânceana în maniera răutăcioasă, provocatoare şi seducătoare care-i făcuse inima praf în urmă cu nouă ani.

Contele deschise uşa şi-şi înfrână şirul de blesteme când primul val de frig îl izbi drept în faţă. Ridicând gulerul halatului şi regretând că nu-şi luase pelerina, porni prin ninsoarea aprigă de afară, îndreptându-se spre câinii care se agitau în jurul unei movile de culoare închisă.

-Vreun pui de căprioară, îşi zise el, strângând din dinţi. Nu-i venea să creadă că acesta ar fi motivul pentru care fusese scos din casă pe vremea asta nesuferită!

-Ce-aţi prins, băieţi? se adresă el celor şase ciobăneşti germani, îngustându-şi ochii ca să şi-i apere de fulgii grei şi ca să vadă mai bine despre ce era vorba.

Câinii, auzind vocea stăpânului, schelălăiră încetişor şi se potoliră.

Daniel Sutherland, al unsprezecelea conte de Sutherland, se lăsă în genunchi lângă movila întunecată, întinse o mână şi îngheţă. De data aceasta cu adevărat.

-Isuse!

Prudent, bărbatul începu să pipăie materialul moale al unei pelerine căptuşite, încercând să-şi dea seama în ce poziţie se afla posesorul acelui veşmânt. La naiba, nu vedea nimic! Pe dibuite, dădu peste gulerul mantiei şi-şi strecură degetele dincolo de marginea lui, întâlnind o porţiune de piele moale ce încă mai păstra urme de căldură. Atent, căută pulsul persoanei din faţa lui şi-l găsi, dar cu un mare efort. Era slab, abia se simţea. Dar trăia. Dădu şi de urma unui cercel. în faţa lui se afla o femeie. O femeie inconştientă.

Cu mişcări atente, o răsturnă pe spate şi-şi trecu o mână pe sub genunchii ei şi alta pe după omoplaţi, apoi se ridică cu ea în braţe.

-Ce-ai mâncat la cină, scumpa mea? mormăi el în barbă, opintindu-se şi aşezând-o mai bine în

braţele lui. Cântăreşti cât un cal de rasă.

Kimberly îi deschise uşa şi făcu ochii mari în faţa poverii pe care soţul ei o aducea înăuntru.

În salon, spuse contesa, luminând drumul soţului ei. Mă întreb cine e?

-Vom vedea. Du-te după săruri şi adu şi nişte coniac. Este îngheţată măr.

Kimberly dispăru imediat după ce femeia fu aşezată pe sofa, ca să aducă cele trebuincioase. Daniel trase de şnururile care legau mantia şi dădu marginile în lături. Se opri şocat. Pântecele rotunjit al femeii nu lăsa niciun dubiu asupra stării delicate în care se afla. Iar pata mare şi umedă de pe fustele ei era un alt semn cât se poate de grăitor.

-Iisuse Cristoase, îngăimă el pierit, simţind că-1 trec toate năduşelile.

Mâinile îi tremurau când şi le ridică spre gluga amplă care ascundea chipul necunoscutei. în lumina tremurătoare a lumânărilor, chipul oval al femeii era îngrozitor de palid.

-Iisuse Cristoase! repetă, făcând ochii mari, îngroziţi. Elisabeth!... O, Doamne, oh, draga mea...

Simţi că i se strânge stomacul de spaimă când se gândi la motivele pentru care biata contesă se afla aici, în situaţia aceea deplorabilă. îi luă mâinile într-ale sale, fricţionându- i-le cu putere, încercând să i le încălzească.

Părea atât de... inertă!

-Am adus tot ce... Elisabeth! icni Kimberly, ţâşnind spre prietena ei de o viaţă. Oh, nu, spunemi că n-a murit! gemu ea cu ochii plini de lacrimi, privindu-şi soţul disperată.

-Este încă în viaţă, dar trebuie să o ajutăm. I s-a rupt apa, Kim, Dumnezeu s-o aibă în paza Lui!... Trebuie s-o trezim şi să...

-Trimite un servitor după Bertha, spuse Kimberly pe un ton calm, regăsindu-şi aplombul. Ea ştie ce are de făcut. Şi grăbeşte-te! ţipă ea la bărbatul încremenit de şoc. I s- a rupt apa, aşa că bebeluşul poate să se nască dintr-o clipă într-alta şi...

-Mă duc imediat, se bâlbâi contele, ridicându-se şi părăsind încăperea aproape în fugă.

Kimberly rămase lângă Elisabeth, mângâindu-i părul blond ca mierea cu nespusă duioşie, în timp ce-i plimba pe sub nas sticluţa cu săruri. Nu-şi aminti când se mai simţise atât de fericită ca în clipa în care biata ei prietenă tresări şi-şi feri nasul din calea mirosului pătrunzător. -Beth!

-Kim? şopti Elisabeth cu nedumerire. -Sunt aici, scumpa mea.

-Oh, Kim! murmură tânăra femeie, oftând întretăiaL Mă bucur atât de mult că... am reuşit să ajung. Zâmbi uşor, iar trăsăturile clasice ale feţei ovale i se luminară, dezvelind o parte din frumuseţea angelică care o proclamase regina societăţii în urmă cu şase ani. Nu credeam c-o să izbutesc...

-Mă bucur c-ai facut-o, surâse Kimberly, uşurată. Unde este Keith?

Figura Elisabethei îşi pierdu brusc strălucirea. Ochii violeţi i se umplură de o suferinţă atât de mare, încât contesa de Sutherland înţelese într-o fracţiune de secundă grozăvia care se petrecuse.

-A fost ucis, bâigui Elisabeth cu o voce sugrumată de durere. Nu ştiu cine a fost. Nu l-am văzut. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Dar... familia lui... vor averea şi... bogăţia din Kumpur-Pala.

Ei au fost. Tensiunea şi...

-Şsst, o linişti Kimberly. Nu vorbi. Păstrează-ţi forţele în noaptea asta.

-Copilul..., şopti cu o voce stinsă contesa de Lancaster. Copilul trebuie... protejat. Eu nu cred că o să pot duce totul până la... capăt...

-Pentru Dumnezeu, Beth, nu vorbi prostii! îi curmă vorba Kimberly cu o voce din care nu-şi putu şterge teama adâncă pe care o simţea. Veţi supravieţui, şi tu şi copilul!

-Keith... a avut grijă. Parcă a presimţit că... asta se va întâmpla. Trebuie să...

-Te rog, nu mai spune niciun cuvânt! o imploră Kimberly.

-Nu! Ascultă-mă! îi ceru contesa de Lancaster, prinzându-i mâna într-o strânsoate surprinzător de puternică pentru cât de stinsă îi era vocea. Keith a luat măsuri ca regatul lui să fie... în siguranţă.

Cine are... pecetea regală.., moşteneşte totul. Titlurile, averea... totul. Copilul nostru trebuie să...

-Vocea i se frânse şi ochii i se măriră,

îngroziţi. -Nu mai simt copilul!... Nu

mai am dureri!

-Sunt sigură că lotul este în ordine, spuse Kimberly, reuşind de data aceasta să-şi înghită valul de spaimă care o înşfacă de gât. Durerile or să înceapă curând.

-1-am promis lui Keith că-i voi dărui un fiu puternic... şi sănătos. Te rog, ajută-mâ!

-O voi face. Am trimis după moaşa din sat. Va fi aici dintr-o clipă-ntr-alta. E foarte pricepută.

Bertha m-a ajutat cu naşterile şi...

Se întrerupse când îl simţi pe Daniel intrând în salon.

-Elisabeth, rosti moale contele de Sutherland, forţând un zâmbet încurajator.

Dan, reuşi Elisabeth să surâdă. Regret că vă fac neplăceri...

-Nu fi prostuţă, se grăbi el să spună. Prezenţa ta este întotdeauna o plăcere pentru noi...

- Keith este mort, îl informă Elisabeth cu o voce goală. Nu aveam unde să mă duc...

Contele tăcu, simţind cum i se frânge inima de mila ei şi a bărbatului minunat pe care-1 cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani la Eton. Pierderea iui îi căscă în suflet un gol dureros. Keith fusese unul dintre cei mai drepţi, mai curajoşi şi mai loiali bărbaţi din câţi întâlnise în toţi cei aproape treizeci şi şase de ani câţi avea.

Tatăl lui Keith, al optulea conte de Lancaster, se căsătorise cu o prinţesă hindusă şi moştenise un mic regat, situat undeva la graniţa dintre India şi Nepal, a cărui pământuri adăposteau mine de rubine şi diamante, safir şi ametiste. Kumpur-Pala se numea acel ţinut exotic, care ridicase averea familiei Lancaster la suma de peste cincisprezece milioane de lire sterline, o sumă fabuloasă, imposibil de cuprins cu mintea. Practic, Keith se născuse cu privilegiul de a fi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

La optsprezece ani, când tatăl său îl trimisese in Anglia la studii, Keith se trezise pe cap cu o armată de Lancasteri: un şir impresionant de unchi, mătuşi şi verişori. Neamul Lancaster era unul extraordinar de prolific.

Cu toţii se dăduseră peste cap să-i intre în graţii, iar el fusese nespus de generos cu ei.

Keith fusese un student strălucit, care terminase Eton cu magna cum laudae, spre marca mândrie a părinţilor săi. La douăzeci de ani, Keith îşi petrecea o jumătate de an în Anglia, cealaltă jumătate alături de familia sa din orient. La douăzeci şi opt de ani, pe la jumătatea primăverii, tatăl său se molipsise cu o boală ciudată, căreia medicii nu ştiuseră să-i dea de capăt. Se stinsese în două luni, lăsându-i unicului său fiu un regal de condus şi o avere uriaşă de mânuit.

Keith avea nevoie de o soţie. Şi pentru asta, venise în Anglia. Insă niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse nu-i stârnise dorinţa de a-i prinde la gât nestematele din Kumpur-Pala.

Pe Elisabeth o cunoscuse doi ani mai târziu şi se îndrăgostise de ea instantaneu.

Elisabeth îşi făcuse debutul social destul de tardiv, la aproape douăzeci şi trei de ani, din cauza unui şir de decese din familia ei. Frumuseţea ei orbise întreaga Londră. Dar în inima ei nu fusese loc decât pentru un singur bărbat: misteriosul Keithon Randall, prinţ al Kumpur-Palei şi moştenitorul direct al conţilor de Lancaster, un bărbat înalt şi oacheş, cu ochii verzi ca jadul chinezesc şi trăsături de o frumuseţe exotică.

Dansaseră un singur dans, iar la sfârşitul acestuia, Keith îşi scosese de pe degetul mic inelul masiv din aur, împodobit cu pecetea regală a Kumpur-Palei, o floare de lotus sculptată intr-un rubin uriaş, îngenunchease în

mijlocul sălii de bal şi-i ceruse mâna, în stilul impetuos, impulsiv şi dramatic a celor din neamul Lancasler.

Toată lumea încremenise, şocată de lipsa de decenţă a acelui bărbat puternic şi atât de... râvnit.

Elisabeth Leython provenea dintr-o familie modestă, tară titluri nobiliare de valoare sau rădăcini adânc înfipte în istoria înnegurată a Angliei. Nu poseda nici măcar o dotă cât de cât decentă. Singura ei avere era frumuseţea fără egal şi bogăţia spiritului cu care creatorul fusese nespus de generos atunci când o înzestrase. Şi cu toate astea, nu dusese lipsă de peţitori. însă Elisabeth preferase să aştepte pe cel care-i era cu adevărat sortit. Simţea în inima ei că nu era departe acel bărbat care avea să-i umple inima de cântec şi poezie, aşa că tot ce trebuia să facă era să aibă răbdare. Şi el apăruse, transpunând în realitate unul dintre cele mai fermecătoare basme: dragostea fulgerătoare dintre fata frumoasă, dar săracă, şi prinţul bogat şi chipeş.

Keith Randall era atât de avut, încât se zvonea că ar fi putut cumpăra cu uşurinţă mai mult de jumătate din proprietăţile cele mai valoroase ale Angliei. Societatea se aştepta ca el să facă o alegere mult mai... inspirată. Dar alegerea lui fusese Elisabeth Leython.

Elisabeth îl privise lung pe bărbatul îngenuncheat în faţa ei, care o sfredelea cu ochii tui ca două focuri verzi, şi un zâmbet uşor uimit înflori pe buzele ei. Spre marea consternare a publicului numeros, se aplecase spre el.

apropiindu-şi faţa de a lui, şi-l privise cu ochii plini de fascinaţie şi râs, după care-1 sărutase uşor pe buze.

- Da, Maiestate, o să-ţi acord această onoare, rostise ea cu graţie, îndreptându-se şi privindu-1 emoţionată.

Întreaga societate înlemni. Cei înguşti la minte, se arătaseră indignaţi de aroganţa ei.

îndrăzneala vorbelor ei era... de neconceput! Ceilalţi, cei puţini şi cu adevărat inteligenţi, savuraseră scena pe îndelete.

Lancaster o pusese pe Elisabeth în faţa unei situaţii incomode: ori îi refuza propunerea, iar asta i-ar fi semnat tinerei femei condamnarea sau i-ar fi crescut şi mai mult popularitatea, totul depindea de cum avea să privească lumea bună această problemă, ori îl accepta, menajându-i astfel vanitatea şi lăsându-i onoarea intactă.

Răspunsul fetei fusese pe măsura îndrăznelii lui Lancaster. Iar el păruse să aprecieze şi să guste din plin replica ei, pentru că izbucnise în râs, se ridicase şi o luase în braţe, sărutând-o de faţă cu toată lumea.

Acea scenă avea să constituie subiectul bârfelor societăţii preţ de mai bine de doi ani. Ca şi nunta grandioasă, ţinută la palatul St James, unde Elisabeth purtase bijuteriile fabuloase ale reginelor Kumpur-Palei: un set fabulos de cercei, colier, patru perechi de brăţări triple şi inele, toate bătute cu diamante uriaşe de diferite culori: albe, albastre, galbene şi roz. Pietrele erau lucrate cu o măiestrie nemaipomenită, iar claritatea şi strălucirea lor îţi tăiau respiraţia. Asemenea podoabe aveau o valoare inestimabilă. Până atunci, nimeni nu realizase cât de bogat era noul conte de

Lancaster. Însă bijuteriile din K.umpur-Pala vorbeau de la sine. Şi astfel se născu invidia în inima celor din familia Lancaster. Considerau că nu este drept ca unul dintre ei să fie atât de indecent de bogat, iar restul să fie muritori de foame.

Desigur, nimeni din această nobilă stiipe nu avusese curajul să-şi expună otrava în public, dar zvonurile circulau.

Acum Keith era mort. Iar Elisabeth se afla intr-un mare pericol.

- Ai făcut foarte bine că te-ai gândit să vii aici. îţi vom oferi protecţie şi ajutor, Beth, de asta să nu le îndoieşti, rosti contele de Sutherland pe un ton foarte grav.

- Ştiu, şopti Elisabeth istovită.

- S-o ducem sus, propuse Kimberly, strângând mâna contesei încurajator. Trebuie să ne îngrijim de tine. Elisabeth făcu un efort să se ridice în capul oaselor, ajutată de Kimberly, şi nu protestă când Daniel o luă în braţe şi o duse până-n apartamentul rezervat musafirilor de soi, unde o aşeză cu grijă în patul imens cu baldachin.

Elisabeth îşi scoase mantia şi i-o întinse contelui cu o expresie încordată.

- Ai mare grijă de ea, îi ceru ea cu o voce slabă. în căptuşeala ei se află toate actele şi cele necesare moştenitorului casei de Lancaster şi al tronului din Kutnpur-Pala. Cu ajutorul lor, copilul va primi recunoaşterea pe care o merită.

- Daniel îşi reţinu o tresărire alunei când luă veşmântul murdar şi ud. Ştia precis ce ţine in mână.

- Keith şi-a luat toate măsurile ca fiul nostru să moştenească tot ce i se cuvine, continuă Elisabeth încet. Avocaţii din Londra au copii legalizate ale testamentului său. Originalul se află în Kumpur-Pala. în posesia lui Orslom. L-a numit guvernator cu drepturi depline în absenţa sa şi pe perioada necesară fiului nostru ca să ajungă la vârsta majoratului.

- Şi dacă vei naşte o fiică? se văzu Daniel nevoit să fie practic.

- Elisabeth il privi lung. şi buzele palide i se arcuîră uşor sub timbra unui zâmbet.

- Condiţiile sunt aceleaşi. Numai că trebuie să-şi aleagă un soţ respectabil şi demn. înainte de a intra în posesia averii şi a titlurilor. Iar această sarcină ţi-a fost încredinţată ţie Daniel. Contele de Sutherland va li cel care va veghea asupra fericirii fiicei noastre şi-i va asigura protecţia. Indiferent ce voi naşte, va trebui să-mi promiteţi că veţi avea grijă de copilul meu şi al lui Keith ca şi cum ar fi propriul vostru copil.

- Nu spune asta. Beth! Sună îngrozitor, ca şi cum te-ai gândi să.... vocea contesei dc Sutherland tremură. Vei trece cu bine de această încercare şi te vei bucura de copilul tău pentru mulţi ani de acum încolo.

- Aş vrea să fie aşa. Oh. câtimi doresc să ai dreptate! gemu Elisabeth. cu ochii plini de lacrimi, strângându-şi cu un gest protector abdomenul proeminent. Dar...

- Se întrerupse, tresărind, când simţi ceva cald între picioare. Albindu-se toată la faţă. privi spre pata închisă şi umedă care se lăţea înroşind aştemuturile de mătase.

- Oh! făcu ea, lividă

- Contele se retrase un pas îngrozit, apoi spuse printre bâlbâieli:

- Mă duc după Bertha.

Şi părăsi aproape în fugă încăperea.

Kimberly privi încruntată in urma lui, neputându-1 condamna pentru reacţia lui şi pentru laşitatea de moment. Şi când îi născuse pe cei trei fii ai lor, Daniel îşi petrecuse timpul în salon, bând până la nesimţire. Nu suporta să vadă durerea la o femeie, deşi Dumnezeu ii era martor, era un bărbat curajos şi calm care suporta orice suferinţă fizică fără să crâcnească.

Oftând Kimberly se aşeză lângă Elisabeth şi. punându-şi mâinile pe umerii ei. o împinse cu blândeţe până o întinse între pernele mari.

- Trebuie să te odihneşti. Este firesc ca femeia să mai piardă şi sânge atunci când naşte, încercă ea s-o încurajeze. Când l-am născut pe Nicholas. am pierdut şi eu destul. Bertha o să ştie ce are de lacul. Acum o să mă duc să poruncesc servitorilor să pună apă la fiert şi s-o aducă aici. Tu doar odihneşte-te. Trebuie să-ţi păstrezi puterile şi să le foloseşti la vremea cuvenită.

Bertha Wilson sosi o jumătate de oră mai târziu. Era o femeie slabă ca un ţâr cu chipul foarte ridat, motiv pentru care nimeni nu ştia exact câţi ani are. Răutăcioşii afirmau că Bertha se născuse deja bătrână. Insă femeia era extrem de pricepută la moşit şi cunoştea o sumedenie de leacuri foarte utile la tot felul de boli.

După o consultaţie îndelungată, bătrâna ieşi pe hol şi i se adresă contesei de Sutherland:

- Milady situaţia e cum îi mai proastă. Copilul s-o întors de-a curmezişul, iar contracţiile s-au oprit cu totul. Asta-i lucru tare rău. Coniţa asta, sărăcuţa de ea, n-o să aiba zile. A pierdut sange cu nemiluita. Sa ma ierte al de sus, da' nu mai pot face nimic pentru ea.

Chipul contesei de Sutherland îşi pierdu orice urmă de culoare. Contele însuşi se albi Ia faţă, - Dar copilul? murmură el. Poţi să faci ceva pentru copil'... Poţi să-l salvezi?

Femeia îl privi şovăitoare.

- Pot, spuse ea intr-un târziu, da' numai dacă-i tai pântecul coniţei. Altfel nu pot să-l scoţ afară. Dar asta înseamnă s-o omor pe măicuţa lui cu bunăştiinţă.

Kîmberly ii aruncă o privire îndurerată lui Daniel. Umerii bărbatului căzură. Decizia era greu de luat.

- Spui că ea o să moară, indiferent dacă o tai sau nu, rosti el cu greutate. Corect?

- La fel de corect ca Dumnezeu însuşi, ii chestie de câteva ceasuri, Înălţimea Ta. răspunse moaşa cu regret. Este prea slăbită, mititica de ea. Tare rău îmi pare de dânsa.

- Dar copilul ar putea trăi, nu-i aşa?

- Sunt ceva şanse să-l salvez. Asta dacă nu-i prea târziu şi pentru el.

- Atunci fa ce ai de făcut, îi spuse contele cu o voce plină de durere şi neputinţă. Salvează copilul.

Femeia dădu din cap şi intră în camera suferindei, însoţită de contesă.

- Elisabeth Lancaster stătea între perne, la fel de albă la faţă ca mătasea aşternuturilor. Ochii i se înfundaseră în orbite, umbre vineţii i se întindeau larg în jurul lor. Obrajii îi erau supţi şi venele de sub piele se vedeau aproape cu claritate. Le privi pe amândouă cu ochii sticloşi.

Elisabeth zâmbi stins.

- Ştiu. şopti ea cu o voce alterată de suferinţă. Am auzit... de cazuri în care... doar copilul mai putea fi salvat. Fă... ce trebuie de făcut.

- Oh Doamne, gemu Kimberly, muşcându-şi buzele, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

- Dacă va fi... băiat, pune-i numele... Alexander, îi ceru contesa de Lancaster. luptându-se să vorbească clar. Dacă va fi fată... pune-i numele Cristine. Şi Ayleesha, după... mama lui Keith.

- Voi avea grijă de copil şi-l voi iubi ca pe proprii mei fii. promise Kimberly cu o voce gâtuită de durere.

- Ştiu că aşa vei face. Kim?... - Da?

- Mă voi ruga acolo sus... pentru voi. Niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru bunătatea ta... a voastră.

- Kimberly işi înghiţi un hohot de plâns, copleşită de resemnarea demnă şi curajoasă a femeii din faţa ei. Soarta tragică a Elisabethei şi a lui Keith, doi oameni care sfidaseră totul pentru dragostea lor, îi sfâşia inima.

Când mâna Elisabethei deveni inertă intr-a ei, înţelese adevărul crud şi simţi cum o lasă puterile. Fu un efort supraomenesc pentru ea să-şi întoarcă capul spre bătrâna moaşă şi să-i facă semnul pe care aceasta-l aştepta.

Cristine Ayleesha Sutherland veni pe lume la primele ore ate dimineţii zilei de crăciun, O fetiţă micuţă, negricioasă, care ţipa de mama focului, furioasă şi nemulţumită.

Kimberly o luă in braţe, privindu-i chipul congestionat printre lacrimi. Era urâţică. Nu semăna deloc cu blonda Elisabeth, dar părea să moştenească culoarea arămie a pielii şi părul întunecat al tatălui ei.

Insă când fetiţa deschise ochii şi o privi. Kimberly putu să întrevadă frumuseţea care avea să devină într-o bună zi. Ochii ei, mari şi migdala ţi. tiviţi de gene dese şi ude. aveau o culoare neobişnuită. Erau de un violet intens, hipnotici în limpezimea lor. O culoare clară, neaşteptată pentru un bebeluş, mult mai intensă decât cea a ochilor Elisabethei.

Şi atunci Kimberly adăugă încă un nume micuţei care i se zbătea la piept.

Cristine avea să aibă un destin greu în viaţă, dar cel puţin. ea. Kimberly putea sâ-i însenineze primii douăzeci şi unu de ani pe care avea sâ-i petreacă în casa ei. Avea să-i ofere copilei lui Keith şi a Elisabethei o copilărie minunată, precum şi dragostea şi devotamentul unei mame. Avea s-o crească ca pe fiica ei. Pentru că asta şi era acum.

Elisabeth îi tăcuse un dar nepreţuit: ii dăruise fetiţa după care tânjise atâţia ani. Cristine era a ei acum.

Cu inima pe jumătate arsă de durere pentru femeia care îşi dăduse ultima răsuflare în braţele ei, pe jumătate îmbătată de fericirea de a strânge din nou la piept un ghem de viaţă. Kimberly părăsi încăperea cu pruncul în braţe.

Jos in salon Daniel o aştepta. Când o văzu cu bebeluşul în braţe, simţi că i se face râu înghiţind cu greutate nodul care-1 strângea de gât. Ieşi în întâmpinarea soţiei sale îmbrăţişând-o strâns, dar având grijă să nu strivească comoara pe care Kim o strângea cu atâta gingăşie la pieptul ei.

-Ea e Cristine Ayleesha Violet Sutherhnd, rosti Kimberly cu chipul scăldat în lacrimi, retrăgându-se un pas pentru a i-o arăta pe fetiţa care între timp adormise. Este a noastră Daniel.

Contele îşi privi lung soţia şi în ciuda durerii care-i sfredelea sufletul, zâmbi.

-Este a noastră, repetă el cu blândeţe, ridicând un deget ca sa atingă obrazul catifelat al micuţei. Cu adevărat a noastră.

Kimberly îşi rezemă fruntea de umărul lui Daniel, oftând.
-Sunt liniştită în privinţa unui singur lucru, mărturisi

ea încet. -Care?

-E seara liberă a servitorilor, ceea ce înseamnă că în afara menajerei, a domnului Raid şi a Berthei, nimeni nu mai ştie adevărul. Şi toţi ne sunt devotaţi. Dar pentru restul, va trebui să inventăm o poveste despre cum a apărut Cristine în viaţa noastră. Făcu o pauză, analizând posibilităţile în minte.

-Vom spune că am găsit-o la uşa din faţă continuă Kimberly ridicându-şi capul pentru a-şi privi soţul în ochi.

-In miezul iernii. în toiul nopţii? îşi ridică el sprâncenele cu un uşor dezacord, având grijă săşi păstreze tonul vocii coborât pentru a nu trezi bebeluşul din braţele ei.

-Ce are? se încruntă contesa.

-Şi cum vom explica prezenţa Elisabethei in casa noastră?

O vom îngropa în zori înainte sâ se lumineze, sugeră tânăra femeie după o clipă de gândire.

Pământul este îngheţat bocnă, Kim. Ca să sapi o groapă pe vremea asta, ai nevoie de braţe puternice şi câteva ore bune la dispoziţie...

-Nu si daca o vom ingropa pe deal, sopti Kimberly cu o voce ragusita de lacrimi.

Contele işi privi soţia cu o expresie uimită. Câteodată, il surprindea şi-l uluia în egală măsură viteza cu care mintea soţiei sale lucia. Desigur, dealul din spatele conacului le oferea exact lucrul de care aveau nevoie, ba chiar cu generozitate: o groapă gata săpată. Când se apucaseră în toamnă sâ răscolească pământul din vârful colinei, ideea pe care o avuseseră amândoi în minte fusese cea a unei grădini etajate, cu terase largi, unde florile sâ explodeze într-o beţie de culori şi miresme. Dar lunile de toamnă, mohorâte şi ploioase, le amânaseră planurile, astfel încât culmea dealului arăta acum ca o mare de răni ce-şi aşteptau încremenite vindecarea.

Niciunul din ei nu se gândise vreo clipă că una dintre acele gropi avea să fie destinată unui trup omenesc.

Câteva ceasuri mai târziu. în lumina cenuşie a zorilor, Daniel atuncă ultima lopată dc pământ peste mormântul Elisabethei Lancaster.

Era singur pe creasta dealului, deoarece Kimberly trebuise să rămână lângă leagănul in care dormea Cristine. Muşchii braţelor îi tremurau din cauza efortului şi. sub paltonul gros. spatele ti era năduşit. Ştergându-şi

transpiraţia de pe frunte, contele se cotrobăi prin buzunare după o ţigară subţire de foi. pe care o aprinse la flacăra felinarului ce se odihnea pe pământul îngheţat, şi trase primele două fumuri cu sete, filtrând linia orizontului printre gene, începuse din nou să ningă, cu fulgi mici şi iuţi.

Sufletul îi era îndurerat, plin de jale. iar mintea ii era chinuită de gânduri sumbre. Se gândi la femeia minunată pe care o îngropase şi la soţul ei acel băibat dinamic, vertical şi nobil, pe care-l admirase şi-l preţuise întotdeauna. La cât de înfiorător de nedreaptă le fusese soarta. Şi pe lângă sentimentul îngrozitor de pierdere şi furie, neputinţa îşi iţi capul hidos, rânjind la el batjocoritor.

se corectă el în gând. Şi Elisabeth fusese ucisă. Şi nu doar fizic. Dacă ar fi putut, înainte de a

se duce de pe această lume, să-i dea un nume, unul măcar, atunci n-ar fi ezitat nicio clipă să-l linşeze pe ticălosul care se făcea răspunzător de acea oroare. Dar aşa...

Era conştient că nu se putea apuca să cerceteze împrejurările morţii lui Keith. Crisîitte trebuia protejată. Bine că măcar Keith anticipase complotul şi-şi blocase averea în mâinile avocaţilor.

Criminalul oricine ar 11 fost el. nu avea să se aleagă cu nimic de pe urma fărădelegilor lui.

Trăgând un ultim fum din ţigară, strivi restul sub talpa cizmei şi se lăsă pe vine în faţa mormântului proaspăt, întinzând o mână. o presă peste bulgării reci. închizând ochii.

- Poţi să te duci liniştita. Elisabeth. şopti el răguşit. Voi avea grijă de copila voastră şi o voi apăra cu preţul sângelui meu. dacă va li nevoie. Adio biată nefericită.

Deschise ochii, se ridică pescuind şi lopata pe care o sprijini neglijent pe umăr. se răsuci pe călcâie şi începu sâ coboare panta dealului.

Tată?...

Daniel îşi ridică ochii de pe figura adormită a Cristinei şi-şi privi fiul cel mare cu ochi adumbriţi de emoţie. Nicholas, întâiul său născut în vârstă de opt ani stătea în pragul uşii cu ochii cârpiţi de somn, îmbrăcat intr-o pereche de pijamale de mătase azurie. Se freca la ochi cu pumnii încercând să se dezmeticească.

-Vino s-o cunoşti pe surioara ta. Nick îl invită comele cu o voce joasă.

-Sora mea? tăcu Nicholas ochii mari. Dar mama nu a fost... n-a avut.... se bâlbâi el, clipind nedumerit.

-Uneori Dumnezeu hotărăşte lucrurile în felul Lui, spuse Kimberly,scutindu-şi soţul de o explicaţie întortocheată şi dificilă. Amândoi ne-am dorit o surioară pentru voi. Acum o avem. Apropie-te dragul meu.

Nicholas se încruntă, dar se supuse, apropiindu-se precaut de leagănul pe care-l folosise şi Ethan cu cinci ani în urină.

- E urâtă, rosti el cu sinceritatea caracteristică copiilor.

- Nu e urâtă. îl contrazise Kimberly cu blândeţe. Este doar... mică. Şi are pielea mai închisă, dar o să vezi ce ochi minunaţi are atunci când o să se trezească. Sunt violeţi, la fel ca ametistele.

Nicholas îşi privi mama cu îndoială, dar nu zise nimic. Continuă să privească la boţul de came din faţa lui, lipsit complet de orice urmă de entuziasm. Se rugă ca bebeluşul din faţa lui să nu fie la fel de plângăcios cum fusese Ethan, care o ţine tot o gură. Ethan fusese o adevărată teroare pentru eL Nu acelaşi lucru îl putea afirma despre Tony. Un sugar cuminte, care mânca şi dormea tot timpul. Desigur, nu-şi amintea mare lucru de vremea când Antliony era bebeluş. Diferenţa de vârstă

era prea mică între ei. de nici doi ani. însă Ethan fusese o mare pacoste.

Parcă simţind studiul imens la care era supusă. Cristine deschise ochii. Kimberly surâse.

Daniel chicoti. Nicholas clipi descumpănit.

Ochii surioarei lui erau ca două bucăţi de ametist de o formă ciudată, alungiţi mult la colţuri.

Şi brusc începu coşmarul.

Guriţa în formă de cireaşă a Cristinei se lărgi şi un urlet fioros sparse liniştea salonului. Kimberly se repezi s-o ia în braţe. Daniel râse de expresia îngrozită de pe faţa fiului său, iar Nicholas tăcu doi paşi împleticiţi înapoi, continuând să fixeze speriat ghemotocul gălăgios care se agita in braţele mamei sale.

Nu-i plăcea noua lui surioară. Chiar deloc! Putea să se ia de mână cu Ethan. la naiba!

CAPITOLUL I

Urletul prelung şi ascuţit se propagă între pereţii conacului cu o asemenea intensitate, încât fiecare servitor îşi lăsară treburile baltă şi cu toţii se bulucirăă pe scările mari în sus direct spre dormitorul micuţei lor stăpâne.

Kimberly simţi cum i se zbârleşte parul pc ceafă şi scăpă o înjurătura care n-ar fi făcut deloc cinste unei doamne. Cartea pe care o citea căzu cu un pocnet surd pe podea in clipa în care ţâşni in picioare şi se repezi pe coridor, indreptându-se în viteză spre camera fiicei sale.

In sala de studiu. Ethan aruncă o privire nervoasă lui Tony, care se albise la faţă. apoi ochii ii alunecară neliniştiţi spre Nick, care nici măcar nu clipise atunci când zbieretul Cristinei reverberase prin tot conacul. Continua să citească calm din tratatul de filozofie, insă pe buzele lui plutea un zâmbet răutăcios.

Kimberly se năpusti în dormitorul Cristinei şi o zări pe aceasta in mijlocul patului, ţipând fără oprire, cu mâinile duse la urechi. Lacrimi mari ii şiroiau pe obraji şi ochii îi era mari şi îngroziţi. Din doi paşi Kimberly ajunse lângă pat şi o luă in braţe pe fetiţa aflată în prag de isterie.

- Liniştеşte-te. scumpa mea. îi şopti cu duioşie contesa, legânând-o molcom pe Cristine la pieptul ei. Spune-mi ce...

Se opri brusc când privirile îi căzură pe aşternuturile de culoarea coralului din dormitorul Cristinci. Ochii i se îngustară periculos. Doi păianjeni mari de pământ stăteau nemişcaţi pe cuvertura aurie în timp ce alţi

trei îşi mişcau tară grabă picioarele păroase, îndreptandu-se spre marginea patului.

Cu Cristine în braţe, contesa se răsuci pe călcâie, ieşi din domiiior şi coti pe coridor, mergând cu paşi grăbiţi spre camera de studiu. Deschise uşa şi intră valvârtej în încăperea modestă. Aruncând o privirea scurtă guvernantei, contesa o rugă s-o lase câteva minute singură cu băieţii ei.

Guvernanta ieşi iar Kimberly ii luă locul la catedră. Cristine se liniştise oarecum, dar încă mai suspina înăbuşit in braţele ei. Privirea îngustată a contesei se plimbă cu o încetineală rău prevestitoare peste chipurile speriate ale lui Ethan şi Anthony, apoi se opri pe faţa impasibilă a lui Nicholas.

-Nicholas Sebastien Magnus Sutherland!

Tânărul işi privi mama cu inocenţă. Ethan şiTony rasuflara uşuraţi, dar contesei nu-i scăpă acest lucru şi furia ei spori. Deci împieliţaţii ăştia doi ştiuseră ce punea fratele lor mai mare la cale dar nu tăcuseră nimic ca să-l împiedice. Era nevinovaţi din punct de vedere faptic, dar erau implicaţi în acea poveste din punct de şedere moral, şi pentru cruzimea de care dăduseră dovadă amândoi intenţiona sâ-i pedepsească aspru.

-Ţin să te anunţ ca nu păcăleşti pe nimeni cu faţa asta de sfânt in post! se adresă Kimberly fiului ei mai mare. Cum ai putut să fii atât de lipsit de inimă să-i pui acele creaturi dezgustătoare în pat?!... Ştii cât de frică îi este de păianjeni!

-De unde ştii că nu a fost Ethan sau Tony? replică Nicholas netulburat.

-Pentru că-i cunosc pe amândoi şi niciunul dintre ei n-ar fi avut un asemenea curaj. Lui Ethan ii este la fel de teamă ca şi Cristinei de ei, iar lui Tony îi lipseşte imaginaţia care pe tine te caracterizează atât de bine. Aşa că numai tu puteai să tii in stare de o asemenea mârşăvie.

-De ce intotdeauna mă cerţi numai pe mine? se indignă Nicholas.

-Pentru că de fiecare dată tu dai tonul la răutăţi, d-aia! Dar tii liniştit, rândul acesta o să te bucuri şi de compania fraţilor tăi mai mici...

-Dar eu n-am făcut nimic, se auziră in cor vocile lui Ethan şi Anthony.

Sprânceana contesei se ridică, reducându-i la tăcere.

Dacă-ţi ceri acum scuze Cristinei pentru fapta ta mişelească, atunci o să-ţi reduc din pedeapsă, il informă Kimberly pe fiul ei cel mai mare.

-Nu-mi cer scuze pentru nimic, declară Nicholas cu un zâmbet sfidător. Nu ai cum să dovedeşti că eu am fost.

-Ştii foarte bine câ un interogatoriu separat cu Ethan şi Tony va scoate adevărul la iveală.

Doar nu vrei să mă obligi să procedez ca atare? Ar fi umilitor pentru toată lumea, în special pentru tine.

Nicholas o văzu pe Cristine scoţându-şi faţa congestionată de plâns din umărul mamei sale şii prinse privirea maliţioasă, ii era clar că savura cu anticipaţie momentul înjosirii lui. Ei bine, n-avea să-i dea satisfacţie micuţei ticăloase.

-Nu am pentru ce să-mi cer scuze, repetă el ţanţoş.

-Foarte bine rosti Kimberly cu un zâmbet dulce. O lună de acum înainte îţi interzic cu desăvârşire să-l mai călăreşti pe Mercur. Urmări satislâcută

cum expresia calmă de pe faţa lui se dizolva cu repeziciune. In plus o să ai de conspectat toate lucrările lui Pliniu cel Tânăr, ale lui
Herodot, Ovidiu, Horatiu, Homer şi Seneca. Dacă într-o lună nu sunt gata pedeapsa ţi se prelungeşte cu alte mici corecturi de program, ne-am înţeles?

-Dar nu este corect! strigă adolescentul, privindu-şi mama revoltat şi rănit Pentru trei păianjeni nenorociţi, să fiu obligat să...

-Deci recunoşti ca tu ai fost autorul. îl întrerupse Kimberly pe un ton suav.

-Figura lui Nick se întunecă, gura i se strânse într-o linie subţire. Se dăduse de gol ca un idiot. Asta ii zgândări mândria şi mai mult. Şi-i alimentă ura pe care o nutrea pentru monstrul acela cu ochi violeţi din braţele mamei lui, care-1 privea cu o expresie triumfătoare şi un zâmbet batjocoritor pe buze.

-Dacă îţi ceri scuze Cristinei acum sunt gata să-ţi reduc pedeapsa la jumătate, repetă contesa încet.

-Nu mulţumesc, doamnă, sunt gata să ispăşesc canonul pentru fapta mea abominabilă, replică tânărul cu o voce pe jumătate demnă, pe jumătate sfidătoare.

-Mă dezamăgeşti, Nicholas, oftă contesa. Aţi cere scuze cuiva atunci când greşeşti este un act de mare cinste şi curaj, şi in niciun caz de laşitate.

Observaţia mamei sale veni ca o insultă, tâindu-l până la os. Ruşinea îi explodă în obraji, odată cu furia de a fi astfel umilit.

-De ce întotdeauna crezi că ea este cea mai bună dintre noi? strigă el îndurerat. De fiecare dată ii iei apărarea, indiferent dacă este sau nu vinovată.

Şi nu este decât o pacoste blestemată, care face numai tâmpenii. Ar trebui să ne iubeşti mai mult decât o iubeşti pe ea. in fond. noi suntem copiii tăi! Ea nu este decât o intrusă...

-Nicholas! tună contesa. avertizându-l să nu mai continue.

-Ce-i?!... Negi adevărul, doamnă, tu care eşti un exemplu de virtute şi de justeţe? ii replică el cu ironie. Nu este sora noastră, cel puţin, nu este sora mea, aşa că nu-mi poţi replică el cu ironie. Nu este sora noastră, cel puţin, nu este sora mea. aşa că nu-mi poţi cere să nutresc pentru ea o afecţiune fraternă. O urăsc! Am urât-o din prima clipă, pentru că am ştiut că o să-mi aducă numai necazuri!...

- Nicholas o să încetezi acum se auzi vocea biciuitoare a contesei, în timp ce braţele i se strânseră protectoare in jurul Cristinei, de parcă astfel ar fi putut-o feri de adevărul brutal al vorbelor lui. Ieşi afară! In clipa asta!

Nicholas îşi încleştă maxilarele şi tăcu doi paşi spre uşă. dar se opri şi se răsuci încet spre mama lui. Kimberly îşi simţi inima tresărind dureros sub expresia rănită de pe faţa lui.

- Când voi ajunge în posesia titlului şi implicit, a proprietăţilor Sutherland, nemernica asta mică o să zboare din casa asta, pricepi?... O s-o arunc în stradă ca pe un gunoi ce este...

Kimberly ţâşni în picioare şi fară a se mai putea controla, făcu doi paşi şi-şi pălmui fiul cu sete peste faţă. Imediat ce fapta se consumă, o podidiră lacrimile împreună cu un sentiment pustiitor de vinovăţie şi amărăciune.

Văzu expresia încrâncenată şi lacrimile de umilinţă apărute în ochii lui însă înainte de a apuca să spună ceva, orice prin care să-şi repare greşeala, Nicholas se răsuci pe călcâie şi ieşi din sala de studiu.

Kimberly simţi că se înmoaie cu totul. O lăsă încetişor pe Cristine pe podea şi se aşeză pe un scaun, îngropându-şi faţa în palme, incapabilă să gândească.

Niciodată nu-şi lovise copii. Niciodată! Şi umilinţa la care-l supusese pe Nicholas o durea îngrozitor.

Trebuia să discute problema cu Daniel. Şi tocmai acum, când avea atâta nevoie de el, de sfatul şi de sprijinul lui, el era plecat la Londra!...

- Mama?

Vocea subţirică a Cristinei o smulse din marea de deznădejde în care se înneca. O privi şi se chinui să-i zâmbească liniştitor.

Ce-a vrut să zică Nick, mama, că nu-s sora lui? o întrebă copila cu un aer speriat. A vrut doar să mă necăjească, nu-i aşa? Eu sunt sora Iui, nu?... Nu? repetă Cristine, privind-o cu speranţă în ochii de culoarea ametistelor.

Kimberly gemu prelung in sinea ei.

Bineînţeles că eşti sora lui, Cristine, iubito, cum altfel? Doar că... era furios şi a vrut să te necăjească.

Cristine o privi lung. Inima contesei ratã o bătaie. Chipul copilei era grav, iar ochii păreau să aibă maturitatea şi înţelepciunea unui adult. Era un contrast şocant pe faţa unei copile de nici opt ani.

Nu semăn cu niciunul din voi, rosti intr-un târziu fetiţa cu o voce nefiresc de calmă. Nici tu şi nici papa nu aveţi ochii deschişi, iar pielea voastră este alba, nu arămie, ca a mea.

Dar minciuna refuza să se materializeze. Contesa închise ochii resemnată. Nu ştia dacă ceea ce urma să facă era un lucru bun sau rău, însă ştia cu certitudine că n-o putea minţi.

Răsucindu-se spre Ethan şi Tony, care o priveau cu ochi mari, îngroziţi, le vorbi pe un ton calm:

-Nick seamănă eu papa,. Tony cu bunica Angela, iar Ethan cu tine. Eu cu cine semăn?...

Spune-mi adevărul, mama.

Kimberly expiră aerul pe care îl ţinuse în plămâni cu un oftat întretăiat. Adevărul era...

copleşitor, primejdios, oarecum aberant. Cum ar fi putut să-i spună acelei minunăţii, care-i adusese atâta bucurie in ultimii ani, cine erau părinţii ei adevăraţi şi de ce muriseră? - Semeni cu...

- Voi rămâneţi aici până se întoarce miss Baldwin. Cu voi o să mă socotesc mai târziu.

Apoi, luând-o de mână. Kimberly o scoase afară din sala de studiu şi coborî cu ea tăcută în curtea din spatele casei. Urcară panta lină a dealului, ţinându-se de mână in lumina aurie şi blândă a soarelui de început de septembrie.

Mormântul Elisabethei Lancaster era înconjurat de o superbă grădină de trandafiri, în mijlocul căreia trona o mică lespede de marmură de un galben stins.

În fiecare an, în ajunul Crăciunului, Kimberly o aducea aici pe Cristine, amândouă puneau câte un bucheţel cu flori de seră pe lespedea gravată şi se rugau câteva minute.

-De ce mergem la mormântul îngerului? o întrebă Cristine, nedumerită.

Kimberly surâse cu amărăciune. îi spusese Cristinei că acolo se odihneau rămăşiţele pământeşti ale unui înger pe nume Elisabeth... şi asta nu era o minciună. Elisabeth chiar fusese un înger.

-Pentru că îngerul acesta mi te-a dăruit, Cristine, şopti Kimberly, lăsându-se pe vine în faţa copilei şi privind-o cu un zâmbet tremurător. Îţi voi spune o poveste, draga mea. Haide să ne aşezăm aici, îi arătă ea un petic de iarbă. Vreau, mai întâi de toate, să mă crezi când îţi spun că tu eşti copilul meu şi că te iubesc nespus.

-La fel ca pe Nick, Ethan şi Tony, rosti fetiţa cu o nestrămutată convingere.

-Da, vă iubesc enorm şi în mod egal pe toţi patru. Nick a zis o mare prostie, se încruntă ea, dar o să-i scot eu asta din cap, chiar de-ar fi să... în fine, n-are rost acum să vorbim despre asta.

Se aşezară amândouă pe iarbă şi preţ de câteva momente, se lăsară înconjurate de mirosul trandafirilor, de îmbrăţişarea gingaşă a vântului şi de căldura blândă a soarelui.

-În tinereţea mea, acum peste douăzeci de ani, am cunoscut o fetiţă pe nume Elisabeth. Era o fiinţă încântătoare şi frumoasă ca un înger.

-Îngerul Elisabeth, care doarme sub marmura galbenă?

-Da, oftă Kimberlv, aruncându-i o privire zâmbitoare Cristinei, îngerul Elisabeth.

-Ne-am împrietenit foarte tare. Într-o bună zi, a unoscut un bărbat la fel de minunat ca şi ea şi s-a măritat cu el.

-Au avut o nuntă frumoasă?

-Oh, da! surâse Kimberly. aducându-şi aminte de nunta Elisabethei. O nuntă ca-n poveşti. A fost cea mai frumoasă mireasă din câte s-au văzut vreodată pe pământ. Rochia ei a fost comandată special la Paris şi a fost tăcută din cele mai line mătăsuri, iar ca bijuterii a purtat nişte diamante splendide, cum numai o regină ar putea să aibă... Oftă din nou, prelung, încet. Dar, câteodată, viaţa poate deveni foarte... complicată.

-Adică încurcată? o întrebă Cristine, rupând una câte una petalele unei margarete. -Ce s-a întâmplat mai apoi?

-Soţul ei a murit în urma unui... accident nefericit, iar Elisabeth., plină de mâhnire, a plecat săşi găsească liniştea lângă cea mai bună prietenă a ei.

-Adică lângă tine.

-Lângă mine, da, spuse contesa cu privirile aţintite asupra liniei orizontului, smulgând fără săşi dea seama smocuri din iarba de lângă ea.

-A murit nu-i aşa? spuse Cristine cu un val de tristeţe în glas.

-Da. Şi-a iubit foarte mult soţul şi n-a putut trăi iară el, aşa că l-a urmat în centri. Dar ca lumea să-şi amintească de ei, cât de minunaţi şi frumoşi erau, şi cât de mult se iubeau, înainte de a pleca în rai, Elisabeth a născut o fetiţă cu ochii violeţi şi pielea ca mierea, pe care mi-a dat-o mie s-o iubesc.

-Eu am fost fetiţa, nu, mama?

-Da, scumpa mea. Tu ai fost unul dintre miracolele pe care Dumnezeu mi le-a dat spre păstrare.

-Nu îngerul Elisabeth a fost cea care m-a dat ţie spre păstrare şi ca să mă iubeşti?

-Dumnezeu şi îngerul Elisabeth, se corectă Kimberly cu un zâmbet duios. Şi te iubesc enorm, Cristine. Niciodată să nu te îndoieşti de asta.

-Şi eu te iubesc, maman, şopti Cristine şi se ridică pentru a o lua de gât şi a o săruta apăsat pe obraz. Apoi, lipindu-şi obrazul de cel al femeii, şopii cu o voce mică: şi o iubesc şi pe Elisabeth, îngerul care m-a lăsat în grija ta. A făcut o alegere minunată, cea mai bună din câte există.

Declaraţia fetiţei, atât de serioasă şi plină de cuvinte înţelepte şi grele, o răscoli până- n măduva oaselor. Kimberly închise ochii şi îmbrăţişa cu nesfârşită recunoştinţă şi dragoste trupşorul durduliu al Cristinei, mulţumind cerului că totul decursese atât de uşor. Se temuse că adevărul sau zecimile de adevăr pe care i le spusese să n-o afecteze pe copilă prea mult.

Nici nu era sigură dacă Cristine înţelesese ceva din tot ce-i spusese.

- Haide să mergem să-l împăcăm pe Nicholas, propuse Cristine, retrăgându-se şi privind-o pe contesă în ochi. Nu vreau să fie supărat pe mine. Ştii, n-am vrut să ţip aşa de tare, dar când au început să meargă, nu am mai putut să mă mişc şi mi-a fost frică să nu se urce pe mine. La urma urmei, s-a răzbunat pentru că i-am lipit cu clei tălpile cizmelor de fundul dulapului. Aşa că suntem chit.

Kimberly o privi pe Cristine gânditoare, înghiţindu-şi amuzamentul.

- Chiar i-ai lipit cizmele de fundul dulapului?

- Cizmele cele noi, da. Nu te superi pe mine, nu? tăcu Cristine, alarmată. Poţi să mă pedepseşti, că nu mă supăr. Ce este just, este just. Dar m-am gândit că ar fi corect să ştii că şi eu sunt vinovată pentru că l-am provocat pe Nick.

- Apreciez asta. Două săptămâni nu intri în pădure, nu faci baie în lac şi o să-ţi dau de transcris cincizeci de pagini din Robinson Crusoe.

- De acord, mormăi Cristine cu o jumătate de gura. Dar numai dacă scazi la jumătate pedeapsa lui Nick, bine?

Nu eşti în poziţia să negociezi cu mine, domnişoară, pedepsele pe care vi le aplic vouă, spuse Kimberly cu severitate, ridicându-se de jos, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul.

- Te rog, măcar, nu-i pedepsi și pe Tony sau pe Ethan. Ei n-au făcut nimic.

- Au știut de intenția lui Nick, se arată contesa neînduplecată.

- Of, dați Nick poate fi atât de imposibil câteodată!...În mod sigur că a găsit p metodă să-i facă să-și țină gura.

- Mai vedem, spuse Kimberly, abținându-se să-i facă Cristinei vreo promisiune deșartă.

Daniel îşi privi fiul cu severitate.

- Eşti cu opt ani mai mare decât ea şi mă aşteptam mai mult de la tine.

Nick continuă să studieze încruntat vârful cizmelor, înfrânându-şi protestele care-i zvâcneau pe vârful limbii.

- In plus, ai supărat-o foarte tare pe mama ta, adăugă contele cu asprime. Va trebui să-ţi ceri scuze în faţa ei.

- O voi face, făgădui Nicholas fără chef.

- Şi Cristinei.

Privirea tânărului ţâşni în sus, furioasă.

- Pacostea aia mică n-o să primească scuzele mele niciodată!

- Nu-mi stârni mânia, tinere domn, îl repezi contele cu duritate. Eşti în casa mea, aşa că vei face după cum îţi poruncesc.

- Altfel? vru Nicholas să afle alternativa.

- Altfel vei pleca la Eton şi-ţi vei începe pregătirea şi studiile acolo.

- Mă alungi de acasă? se indignă Nicholas. Din cauza uneia... uneia care nici măcar nu este o Sutherland?...

- Cristine este o Sutherland! tună contele, ţâşnind în picioare şi privindu-şi fiul cu furie din spatele biroului masiv, din lemn de acaju frumos sculptai. Niciodată să nu mai spui o asemenea tâmpenie, pentru că altfel vei suporta consecinţele directe ale necugetării tale.

- O să mă loveşti şi tu, aşa, ca mama? îl provocă deliberat Nicholas, susţinându-i privirea întunecată şi sfredelitoare cu un surâs zeflemitor.

Daniel trase încet aer in piept, sperând să se calmeze. Niciodată nu cunoscuse această latură răzvrătită a firii fiului său, îl privi, extrem de tentat să repete gestul soţiei sale. Nicholas avea câteodată un stil inimitabil de a scoate la suprafaţă tot ce era mai rău dintr- un om.

- Vei pleca la Eton peste trei zile, rosti contele printre dinţi. Şi vei face în aşa fel încât să termini studiile cu notele cele mai mari, altfel te dezmoştenesc, ne-am înţeles?

Ochii lui Nicholas se îngustară, nările i se dilatară. Faţa îi deveni lividă. Secundele se scurgeau lent, punctate de ticăitul ceasului de porţelan pictat de pe consolă.

- Prea bine. domnule, spuse el într-un târziu, schiţând un zâmbet subţire. Voi pleca la Eton.

Dar, într-o bună zi, îţi va părea rău pentru gestul tău de acum.

- Îndrăzneşti să mă ameninţi? şuieră contele, privindu-1 cu ochii plini de supărare şi revoltă.

- Nu, nu te ameninţ, domnule, doar subliniez un fapt absolut cert. O zi bună, domnule.

Şi cu aceste cuvinte, Nicholas Sebastien Magnus Sutherland părăsi cabinetul tatălui său, jurându-şi răzbunare.

CAPITOLUL 2

Acum, după mai bine de treisprezece ani, stând cu un pahar de coniac în faţă, Nick îşi aminti discuţia care generase fisura dintre el şi tatăl său, fisură care se adâncise tot mai mult cu fiecare an, căscând între ei o prăpastie fără sfârşit. O prăpastie peste care niciunul dintre ei nu se obosise să dureze vreo punte. Şi asta nu pentru că n-ar fi dorit-o amândoi, ci din cauză că fiecare fusese prea încăpăţânat şi mândru ca să facă primul pas.

Iar acum era prea târziu ea să mai îndrepte ceva.

Golind paharul pe nerăsuflate, Nick îşi mai turnă unul şi se duse în faţa sobei improvizate din cortul său de campanie. Mâna îi era nesigură când reciti pentru a patra oară scrisoarea prin care era înştiinţat că tatăl său murise cu o lună şi jumătate în urmă, din cauza unei aprinderi stupide la plămâni.

Scrisoarea ajunsese la el cu o mare întârziere. Daniel murise în prima jumătate a lui februarie. Trecuseră de atunci patruzeci şi opt de zile.

În urmă cu exact o săptămână, chefuise până târziu cu camarazii săi de arme, trezindu-se a doua zi în pat cu trei franţuzoaice drăgălaşe foc. Nu-şi dădea seama cum ajunsese cu toate trei acolo, amintirile nopţii în care băuse în neştire fiindu-i destul de neclare. Dar prin minte îi fulgeraseră imagini cu fiecare dintre ele, imagini măgulitoare, asta dacă memoria nu-i juca vreun renghi. Se ridicase la nivelul reputaţiei sale, fără a se face de ruşine. ori asta era ceva. Nu mai încercase niciodată să se culce cu trei femei de odată şi să le facă faţă la toate trei...

Şi-n timpul acesta, la Sutherland House, domnea o jale fară sfârşit.

Nick strânse din dinţi, încercând să se ferească din calea durerii sfâşietoare care-şi croia drum prin fiecare părticică a trupului, minţii şi sufletului său, călite în nouă ani de război.

Atâtea pierderi suferise de-a lungul anilor, dar niciodată nu-şi pusese problema că avea să-şi piardă tatăl. Acel bărbat viguros şi înalt, de o mare conduită morală. Un bărbat pe care-l iubise şi-l respectase, chiar dacă nu i-o şi arătase în răstimpul scurtelor permisii pe care şi le cheltuia la Londra, evitând cu ostentaţie Sutherland House.

Cu un oftat, împături scrisoarea cu grijă şi o vâri în buzunarul de la piept al tunicii, apoi goli paharul și se ridică să-și mai toarne unul.

În seara aceea, era îngrozitor de frig. Mult prea frig pentru o noapte de început în aprilie.

În mod normal, după trei sferturi de sticlă de coniac, n-ar mai fi simțit frigul. Însă de data asta, frigul acela venea din inima lui.

Doamne fusese atât de prost! Prost și egoist, și mânat de o ambiție măruntă ca scama pe care o îndepărtă absent de pe cracul pantalonului uniformei ponosite.

Ce realizase în toți acești ani? Luptase pentru țară și avansase la rangul de căpitan, printr-o serie de acte de curaj nebunesc pe câmpul de luptă. Nouă ani grei, timp în care nu fusese în stare săși rezolve problemele personale cu tatăl său.

Și totul pornise de la o idioțenie. Cristine. Ea fusese factorul care crease acea ruptură dintre el și tatăl său. De la ea pornise totul.

Nick își aprinse o țigară, trăgând din ea cu sete și reflectând. Își încheiase stagiul militar cu mult timp în urmă. Teoretic, ar fi putut cere să fie lăsat la vatră ca simplu ofițer și să-și continue viața în liniște. Alături de familie. Dar n-o făcuse...din ambiție. Dorise să-i demonstreze tatălui său ceva, să-l facă să fie mândru de el. Și să audă din gura lui cuvintele de laudă binemeritată. Așa că rămăsese pe front și avansase în grad. În acel moment era propus pentru rangul de colonel.Un titlu frumos, răsunător, pentru care luptase din plin...

Brusc, constată cât de obosit era. Cât de istovitori fuseseră ultimii ani pentru el.

Venise timpul să se întoarcă acasă. Şi să pună lucrurile la punct. Adevărul era că se săturase. Se săturase de moarte, de ororile războiului, de tensiunea permanentă de pe front, se săturase să doarmă cu urechea ciulită şi să fie tot timpul cu simţurile in alenă maximă. Se săturase să-şi vadă camarazii murind, se săturase să fie tot timpul nevoit să-şi apere viaţa, luând-o in schimb pe a altora. Trebuia să se întoarcă acasă. Să fie alături de mama lui, să se bucure de compania fraţilor săi şi să rezolve o dată pentru totdeauna problema cu Cristine, pacostea aia ambulantă din cauza căreia viaţa lui intrase pe un făgaş dacă nu greşit, cel puţin nedorit iniţial.

Kimberly îşi privi fiul cu ochii înotând în lacrimi.

Nu-1 mai văzuse de trei ani, in timpul sezonului scurt din toamnă, când Nick fusese la Londra intr-o permisie scurtă de două săptămâni.

Şi, privindu-1, realiză cât de mult semăna cu Daniel.

- Oh, Nick, nici nu pot să-ţi spun ce fericită sunt că te-ai întors, în sfârşit, acasă. M-am rugat lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă şi seară să te întorci teafăr... m-am rugat să- ţi dea gândul cel bun.

- Regret că nu mi-a venit ideea asta mai devreme, mamă, rosti el cu un zâmbet amar în colţul gurii. Aş fi putut ajunge aici înainte să...

Nu putu să-şi ducă gândul până la capăt. Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui şi privirile i se aţintiră undeva, în gol, deasupra capului ei, însă Kimberly îşi lăsă o mână înţelegătoare peste mâna lui mare şi o strânse cu duioşie.

- Ultimul lui gând a fost pentru tine. A spus să-ti cer iertare în numele lui.

Privirea lui reveni întunecată asupra mamei sale. Rămase tăcut câteva clipe.

- Și eu? rosti el printre fălcile încleștate. Eu cui să cer iertare pentru mândria mea prostească.

-Te-a iertat, Nicholas. Cu mult, mult timp în urmă. Chiar a doua zi după ce te-a trimis la Eton.

Tot timpul și-a reproşat că a fost mult prea aspru cu tine. Dar a dorit să te formeze ca bărbat şi, cel puţin, dorinţa lui s-a împlinit. Acum eşti un bărbat în toată puterea cuvântului.

-Era şi cazul, glumi el. Am aproape douăzeci şi nouă de ani. mamă.

-Este o nedelicateţe din partea ta să aminteşti implicit de vârsta mea.

-Încă eşti o femeie tânără, doamnă. Şi foarte frumoasă. Uită-te la tine!... N-ai nici un rid, nici măcar un fir de păr alb.

-Eşti o figură, Nicholas, şi un linguşitor fară pereche. Abia aştept să văd ce faţă fac Ethan şi Tony, când or să dea cu ochii de tine.

-Şi pacostea aia de Cristine? îşi arcui el o sprânceană cu un aer greu de descifrat Peste ochii contesei trecu un nor de îngrijorare.

-Nicholas, eu...

Se opri, deoarece uşa salonului se deschise şi înăuntru păşiră Ethan, conte de conte de Caithness, şi Anthony, proaspăt conte de Lochbuy.

-Nick?..., făcu Ethan, ridicându-şi neîncrezător sprâncenele în faţa siluetei masive a fratelui său. Oh, Doamne, te-ai întors! strigă el, apoi chiui şi sări peste două scaune, strângându-şi fratele cu putere în braţe.

Nick rânji şi se retrase să-şi studieze fratele cel mai mic. Ethan avea douăzeci şi şase de ani şi moştenise înălţimea şi zvelteţea celor din neamul Sutherland. Ultima dată când îl văzuse fusese în urmă cu doi ani. Ethan lucra şi el în slujba coroanei, dar se ocupase ai serviciul de spionaj britanic. Se întâlniseră pe front de patru ori, şi asta pentru că se întâmplase ca misiunile lui Ethan să treacă pe lângă zonele unde îşi avea camparea regimental său.

Anthony era cu o palmă mai scund decât ei, însă mai lat în umeri şi mai vânjos.

Moştenise trăsăturile voluntare ale strămoşilor pe linie maternă şi părul mai deschis la culoare al acestora. Anthony se considera a fi un fermier înnăscut, îi plăcea să trudească pământul, să-i culeagă roadele, şi învăţase să-l respecte pentru asta. Era o fire zgârcită la vorbă, dar cu o inimă de aur.

-Nick, ce bine-mi pare să te văd!

Strânsoarea de urs a lui Anthony îi cam tăie respiraţia lui Nick.

-Ce Dumnezeu faci acolo, în Dorset? Te antrenezi ridicând cai?

-Muncesc paisprezece ore pe zi, asta fac, râse Anthony. Mă însor în iunie.

Nick îl privi uluit. Era absolut unic felul în care reuşea fratele său să pună pe tapet problemele importante. Fară a se mai obosi cu introducerile de complezenţă.

Oh, făcu Nick surprins, apoi îşi drese glasul. Nu-i cam devreme?

Păi, nu prea. La toamnă fac douăzeci şi opt de ani. La vârsta asta, cam toţi bărbaţii cu ceva gândire sănătoasă au deja neveste şi copii.

-I-auzi, Ethan! După fratele nostru, noi suntem o cauză pierdută. Ce...

Se opri, simţindu-i prezenţa. Iară să ştie cum. N-o văzuse. N-o auzise. Deşi era întors cu spatele la uşă, pur şi simplu simţi momentul în care Cristine păşise în salon. Un soi de vibraţie ciudată, care-i frisonă pe şira spinării, strângându-i stomacul. Era o stare pe care n-ar fi putut-o descrie exact. Cert era că o simţise.

Încet, se răsuci spre ea, în parte curios să observe transformările pe care le suferise în ultimii treisprezece ani de când n-o mai văzuse, pe de cealaltă parte, nesigur de cum avea să decurgă ostilităţile cu ea.

Şi rămase iară grai, simţind impactul drept în inimă.

Cristine... ei bine. nu era deloc tânăra pe care şi-o imaginase el in drum spre casă, în copilărie. Cristine fusese rotundă ca un dop. Undeva, de-a lungul acelor ani, surplusul de greutate se topise ca prin farmec, adăugând centimetri de graţie înălţimii ei. Şi tot ca prin farmec, rătuşca cea urâtă se transformase într-un vis exotic.

Lui Nick îi luă trei secunde să înregistreze schimbările uluitoare pe care le suferise înfăţişarea Cristinei şi de patru ori pe atât să-şi regăsească aplombul. Şi să-şi amintească faptul că. dacă nu respiri, rişti să mori sufocat într-un mod stupid şi să te faci dracului de râs!

Din toată armonia de forme şi culoare, Nick nu recunoscu decât ochii migdalaţi, acei ochi de o culoare neobişnuită, limpezi şt vii ca ametistele şlefuite, şi nuanţa aurie a pielii.

-Măi, măi, măi ce surpriză! tăcu Nick într-un târziu, zâmbind uşor ironic şi pornind spre ea cu paşi întinşi.

Cristine îl privi cum se apropie de ea încercând sâ-şi păstreze cumpătul. Pulsul îi izbea cu o asemenea forţă în gât şi timpane, că-i era teamă că dacă va deschide gura să vorbească, inima avea să-i ţâşnească afară. Ştiuse că într-o bună zi el avea să se întoarcă acasă, dar... nu se gândise că avea s-o facă atât de curând, iar groaza şi surpriza o încremeniseră cu totul.

Şi totuşi undeva, o parte a minţii ei îşi aduse aminte de maniere. Genunchii i se flexarâ încet, aducându-i corpul în poziţia de reverenţă.

-Bine aţi venit acasă, înălţimea Voastră, rosti ea cu o voce impersonală, aşteptând ca el să-i dea acceptul să se ridice.

Nu se aşteptase s-o atingă. Şi totuşi străinul acela cu privire dură o apucase de bărbie şi printr-o mişcare lejeră, o ridicase din reverenţă şi o silise să se uite în ochii lui.

Pleoapele ei se ridicară încet, dezvelind irisurile de culoarea violetelor, limpezi şi strălucitoare. Nick simţi impactul acelor ochi exotici ca pe o lovitură în stomac.

-Eşti.... începu Nick cu o voce răguşită, evaluându-i frumuseţea încet.

Femeie! Acesta era cuvântul. Era femeie, din creştet şi până-n tălpi. Niciun ah cuvânt n-o putea defini mai bine pe creatura exotică din faţa lui.

-...ai crescut, sfârşi el ideea într-un târziu, privind-o cu un aer nătâng.

Sprânceana ei stângă se arcui o idee, în ochi îi apăru un licăr de amuzament ironic, care se stinse la fel de repede cum apăruse.

-Am încercat să rămân mică, Înălţimea Voastră, dar natura mi-a fost potrivnică. Aşa că trebuie să vă împăcaţi cu situaţia...

-Eu sunt împăcat şi chiar îmi convine situaţia, mărturisi el cu un rânjet viclean. Tu?

Cristine se retrase uşor, desprinzându-se de atingerea lui. Avea impresia că o tachinează, deşi nu era prea sigură de asta.

Ceva din expresia zâmbetului leneş de pe buzele lui o punea în gardă. Bărbatul din faţa ei avea ceva care o neliniştea. Nu mai era acel Nick pe care-l iubise în copilărie, dar, la o adică, nici nu sperase în vreo minune.

Privirea atentă cu care noul conte de Sutherland îi studiase trăsăturile chipului fusese cântăritoare, dar nu în modul dezinteresat fratern, şi nici ostilă, aşa cum s-ar fi aşteptat, ci cu un interes pe care nu prea ştia cum să-l definească.

Cristine îl privi prudentă, întrebându-se dacă acel gol dureros din inima ei se datora emoţiei reîntâlnirii, provocat de surpriza neaşteptată de a-l vedea din nou la Sutherland House după atâţia ani, sau spaimei adânci că el avea s-o arunce pe drumuri, aşa cum îi promisese cu mult timp în urmă.

De câte ori nu se gândise la el, cuprinsă de dor şi vinovăţie, întrebându-se cum era viaţa lui în acel moment, ce temeri sau bucurii îl încercau, dacă mai trăia sau nu?...

Se rugase pentru el ceasuri întregi, făgăduind cerului orice sacrificiu pentru ca moartea să-l ocolească şi el să se întoarcă teafăr acasă. Ani de-a rândul se simţise îngrozitor pentru că, din cauza ei, Nick plecase de acasă şi rupsese aproape complet legăturile cu cei din același sânge cu al lui. Și când încetase să mai spere că avea să-l revadă vreodată, se întorsese.

Stătea în fața ei, filtrându-i imaginea printre genele lungi și dese, un bărbat care însuma peste șase picioare înălțime, lat în umeri, bronzat, cu părul negru lung pnă la umeri, și…cercel în ureche?

Realizând că el aştepta un răspuns din partea ei şi că tăcerea care se prelungea se încărca de o tensiune ciudată, inexplicabilă. Cristine îşi umezi buzele şi rosti moale, încercând să tragă de timp:

- Depinde de ce anume vreţi să auziţi, my lord: un adevăr sau o minciună?

- Încearcă minciuna, o invită el cu un zâmbet curtenitor.

Cristine clipi, descumpănită.

- Vreţi o minciună? se bâlbâi ea, neaşteptându-se ca el să aleagă tocmai acea variantă.

Nick işi înălţă o sprânceană.

- M-ai lăsat să aleg, nu?

Tânăra părea din ce în ce mai încurcată. Lui Nick i se făcu milă.

- Atunci spune-mi de ce te supără faptul că natura ţi-a fost potrivnică?

- Sunt... sunt dezamăgită că nu sunt bărbat, milord.

Hohotele de râs care explodară din pieptul lui avură un efect ciudat asupra stomacului ei.

- Ţi-ai dori să fii bărbat? făcu el amuzat De ce, pentru numele Înduratului de sus?

- Pentru că libertatea femeii este limitată în societate iar bărbaţii beneficiază de tot ceea ce nouă, femeilor, in general ne este interzis sau refuzat, replică ea înţepată. Un bărbat se bucură de putere, de libertate

şi-şi poate asigura singur protecţia, într-un mod onorabil, atunci când viaţa sau siguranţa lui sunt ameninţate.

Ochii lui se îngustară gânditori, iar Cristine ştiu instinctiv că vorbele ei îl iritaseră la un anumit nivel.

- Te simţi ameninţată. Cristine? o întrebă el pe un ton înşelător de blând.

Na, că o tăcuse de oaie! Fusese de-a dreptul proastă să deschidă un subiect atât de delicat, care viza direct râca dintre ei.

- Nu ştiu, ar trebui? tăcu ea moale, înclinându-şi capul într-un unghi pe jumătate provocator, pe jumătate defensive, în timp ce ochii ei violeţi îl fixau cu o întrebătoare inocenţă.

Nu doar trupul ei cunoscuse o transformare radicală, reflectă Nick surprins. Se părea că şi spiritul ei ţinuse vesel pasul cu aceste schimbări.

În mod sigur se temea de el, de faptul că ar fi putut să pună în aplicare vorbele necugetate ale adolescentului rebel și gelos care fusese în urmă cu treisprezece ani. Însă ceea ce-l impresionă cel mai tare în acel moment fu curajul ei de a înfrunta o situație care s-ar fi putut amâna.

El jurase ca în clipa în care titlul de conte intra în posesia lui avea s-o arunce de la Sutherland

House ca pe un gunoi. Îşi amintea foarte clar expresia pe care o folosise atunci când plecase la Ethon şi care de-a lungul anilor îi adusese atâtea mustrări de conştiinţă Acum Cristine dorea să ştie dacă avea sau nu de ce să-şi facă griji în ceea ce-l privea. Și tatona terenul cu... eleganţă.

Nick simţi brusc nevoia de a o trage în braţele lui şi de a o asigura că totul nu fusese decât o prostie, care degenerase într-o situaţie îngrozitoare, care s-ar fi rezolvat foarte uşor dacă orgoliul lui de adolescent cu mintea fierbinte nu ar ti fost atât de inflamat.

- Arată-mi-l numai pe cel care îndrăzneşte să-mi ameninţe sora şi o să constaţi cât de rău şi de crud pot să fiu! spuse Nick încet, privind-o serios. O să-l jupoi de viu şi o să-l tăvălesc prin sare şi oţet, rosti el, aplecându-se spre ea ca pentru a sublinia greutatea amenințărilor lui. După care o să torn gaz pe el și o să-I dau foc. Pe urmă o să ne uităm la el cum arde și o să ciocnim în sănătatea noastră.

Cristine făcu ochii mari, clipi uluită, apoi întreaga expresie a feței i se lumină.

-Oh!...Oh, Doamne, Nick, bine ai venit acasa! izbucni ea, zburând direct în brațele lui.

Nick o prinse, chicotind, şi se răsuci cu ea în braţe, atenuând din inerţia trupului ei, tocmai la timp ca să prindă expresia uşurată de pe faţa mamei sale, cea amuzată de pe mutra atrăgătoare a lui Ethan şi cea înduioşată de pe figura visătorului Anthony. Le făcu cu ochiul peste capul Cristinei, încercând sâ-şi ascundă tulburarea.

Părul ei mirosea a flori, constată el, închizând ochii pentru o clipă. A flori de câmp.

-Bine te-am găsit, pacoste mică ce eşti, ii şopti el in ureche cu duioşie, simţindu-se dintr-odată eliberat de o parte din povara remuşcărilor pe care le dusese de atâta timp în suflet. Iisuse, te-ai făcut mare şi frumoasă!

-Iar tu ai rămas la fel de arogant, numai că ţi-a uitat Dumnezeu măsura, râse Cristine, retrăgându-se din braţele lui pentru a-l putea privi în voie. Ţi-ai lăsat părul lung. Iar acela din urechea ta, am observat eu bine, sau este chiar un rubin? făcu ea cu o expresie amuzată.

Nick îşi atinse într-un gest reflex piatra micuţă de pe lobul urechii stângi şi rânji. -Rubin, confirmă el.

-Arată trăsnet, râse Cristine cu gura până la urechi, etalându-şi dantura impecabilă.

-Doamne, Nick, mi-a fost aşa de dor de tine! îi mângâie ea obrajii eu vârfurile degetelor, privindu-l cu adoraţie.

Nick schiţă un zâmbet strâmb, încurcat. Din nu se ştie care motiv, declaraţia, atingerea şi privirea ei îi produseră un gol în stomac.

- Şi mie mi-a fost dor de voi toţi şi dacă nu ai avea părul prins în cocul acesta dichisit, ţi l-aş ciufuli ca să-ţi demonstrez asta şi să te enervez, domnişorico. Întotdeauna îţi ieşeai din minţi când făceam asta.

Cristine se rezumă să zâmbească, un zâmbet de dulce aducere aminte, apoi îl luă de mână şi-l trase după ea spre ferestrele care dădeau spre parc.

- Stai jos şi povesteşte-ne totul, de la cap la coadă îi ceru ea, indicându-i unul dintre cele patru fotolii Ludovic al XIV-lea, grupate în jurul unei măsuţe de ceai. Dar, înainte de a începe, trebuie să te întreb dacă ţi-e foame sau nu.

- Am mâncat la un han acum două ceasuri, declară Nick, zâmbind uşor.

- Atunci e numai bine. Avem timp să pregătim masa de prânz. O să lipsesc doar un minut, cât mă duc până la bucătărie să comand un meniu special, aşa că nu începi până nu mă întorc, bine?... Nici măcar o vorbă!

Se uita la el cu ochii aceia mari, hipnotici, cu o aviditatea şi o fascinaţie pe care nici măcar nu încerca să şi le ascundă.

Nick o privi, blestemând în sinea lui. Nicio femeie nu-i mai tăiase răsuflarea până atunci.

Era probabil surpriza, îşi zise el, asigurând-o pe Cristine printr-un zâmbet şi o clătinare a capului că nu avea să scoată o vorbă până ce ea nu se întorcea. Nu se aşteptase la o asemenea metamorfoză. Din cauza asta se simţea atât de... confuz şi emoţionat, gândi el îngrijorat, urmărind-o cu privirea cum se depărta.

Oh, la naiba, de ce trebuia să-şi legene şoldurile în felul acela?...

Trebuia să păstreze distanţa faţă de ea, în mod necesar şi absolut obligatoriu. O relaţie cu Cristine ar fi fost... de neconceput, aproape incestuoasă. Era sora lui. Nu conta faptul că prin vene nu le curgea acelaşi sânge. Copilăriseră împreună. Nu trebuia decât să-şi aducă aminte de bebeluşul gălăgios şi mai târziu, de puştoaica aceea năzuroasă, cu minte diabolică, care-i făcuse viaţa un iad. Şi-şi amintea de copila aceea foarte bine! Ceea ce nu pricepea deloc însă, era de ce mintea lui refuza să asocieze amintirile despre acea pacoste umblătoare cu femeia pe care o descoperise astăzi la Sutherland House.

Îi era imposibil să lege cele două imagini, ca şi cum ar fi fost vorba despre două persoane complet diferite, care nu aveau nicio legătură una cu cealaltă.

Pierduse treisprezece ani din viaţa lor. Poate că aceasta era răspunsul la problema lui. De îndată ce aveau să recupereze într-un fel sau altul acel timp irosit, să-şi actualizeze vieţile şi să rememoreze copilăria lor, aveau să i se schimbe şi lui ideile acelea... nu tocmai creştine.

-Şi-a făcut debutul la Londra? se trezi el întrebând.

-Nu încă, răspunse Ethan.

-De ce naiba nu? se încruntă Nick nedumerit, întorcându-şi privirea spre el.

P-entru că situaţie ei este una specială, interveni Kimberly. Debutul ei a fost programat pentru primăvara asta. Daniel voia să...

Vocea contesei se frânse şi ea clipi des pentru a-şi ascunde lacrimile.

-O să discutăm într-una din zilele următoare despre asta. continuă Kimberly, trăgând încet aer în piept. Până atunci, haide să ne bucurăm de întoarcerea ta, propuse ea cu un surâs cald, privindu-şi întâiul născut cu afecţiune.

Nick dădu aprobator din cap, în timp ce simţi povara vinovăţiei apăsându-i sufletul.

Părinţii lui se iubiseră enorm. Daniel şi Kimberly avuseseră o căsnicie fericită, perfectă. Pierderea tatălui său fusese o lovitură groaznică şi neaşteptată pentru toţi cei de la Sutherland House, dar în mod special pentru

mama sa. Iar el nu fusese acolo ca să le aline durerea, să-i susţină şi să-i îmbărbăteze...

-Până se întoarce Cristine, propun să bem ceva, îi smulse vocea lui Ethan din oceanul de amărăciune în care ameninţa să se înece. Whisky, coniac, vin?

-Coniac, acceptă Nick, zâmbind

strâmb. -Mama?

-Un sherry, te rog, zâmbi contesa cu ochii plini de fericirea de a-şi vedea toţi fii strânşi laolaltă după atâta timp.

-Pentru mine tot un coniac ar fi bine-venit, se decise şi Anthony. Deci, eşti în permisie, sau teai întors definitiv?

- Definitiv.

-Asta da veste bună! exclamă Ethan, zâmbind vesel. Atunci merită să sărbătorim cum se cuvine şi să desfacem una dintre şampaniile de colecţie.

- Las-o pentru cină, refuză Nick. Nu sunt în dispoziţia necesară. Sincer să fiu, mi s-a cam acrit de câtă şampanie am băut în Franţa. Coniacul este cel mai nimerit. Şi deci aşa, te-ai hotărât să te însori, se răsuci el spre Tony cu o sprânceană arcuită a maliţie. Cine este norocoasa?

-N-o cunoşti, tăcu Tony ai un zâmbet visător. O cheamă Andreea. Andreea Ross.

-Odrasla contelui de Ross? se miră Nick, acceptând băutura pe care Etiran i-o întindea.

-Nu, este doar o coincidenţă de nume.

-Este profesoară în sat, Interveni Kimberly cu lămuriri. Tony a ridicat o şcoală pentru copiii celor nevoiaşi şi Andreea s-a prezentat pentru post. Este o tânără fermecătoare, Nick. Mă bucur s-o am ca noră.

-Abia aştept s-o cunosc. Dacă i-a sucit minţile capului ăstuia sec, atunci o fi ceva de ea.

-Ai rămas neschimbat, Nick. observă Tony cu un zâmbet plin de afecţiune fraternă. Ai aceeaşi limbă plină de miere dintotdeauna.

-Trebuie să existe un echilibru in toate, filozofa Nick cu un rânjet drăcesc. Tu te-ai născut ca să-mi compensezi defectele, Anthony.

-Doamne, Nick, mi-era dor de conversaţiile noastre, declară Ethan, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

-O să ajungi să mă urăşti în scurt timp, prezise Nick, deşi plăcerea revederii îi strălucea în ochi. Doar ştii că...

-Trădătorule! Ai promis că nu începi fără mine!

Vocea plină de reproş a Cristinei se auzi din prag şi Nick îşi întoarse faţa spre ea, urmărind-o cum traversa încăperea, în timp ce mintea lui înregistra rapid o sumedenie de detalii. Felul în care mergea, unduindu-şi şoldurile. Modul în care poalele rochiei de mătase azurie i se învolburau la fiecare pas, încolăcindu-se în jurul picioarelor, lăsându-te să ghiceşti forma şi supleţea lor. Culoarea frapantă a ochilor migdalaţi. Tenul fără cusur, de culoarea piersicii rumenite. Gura lată cu buze pline, de un roz întunecat. Părul negru coafat într-un coc bogat pe ceafă. Oare cât de lung îi era? îşi păstrase onduleurile acelea rebele pe care le avusese în copilărie?...

Surâsul ei începu să pălească şi Nick realiză că se zgâia la ea ca un prost. Făcu un efort să zâmbească firesc. Zâmbetul ei de răspuns veni imediat.

Cristine străbăt distanța rămasu și îi dărui un zâmbet dulce lui Ethan, care țâșnise în pisioare, oferindu-i locul său.

-Sherry? o întrebă Ethan, curtenitor.

-Oh, da, te rog. Și deci așa, ați început fără mine! își întoarse ea privirile îngustate şi acuzatoare spre noul stăpân de la Sutherland House.

-N-am zis nimic, se apără Nick. Am martori.

-Bafta ta, spuse Ethan, în timp ce turna băutura Cristinei. Altfel te provoca la duel. Este un spadasin redutabil.

-Zău? îşi arcui Nick o sprânceană, măsurând-o pe Cristine cu un aer îndoit. Ai luat lecţii de scrimă?

-De Ia Ethan, recunoscu Cristine.

-Şi a fost o elevă tare silitoare, o complimentă acesta, oferindu-i paharul cu sherry. Cristine ii zâmbi in chip de mulţumire. Ethan ii răspunse la zâmbet visător. Ochii lui Nick se îngustară.

Lui Ethan i se scurgeau ochii după Cristine! Isuse Cristoase... Câte şocuri mai avea de încasat până la sfârşitul zilei?

Oare Cristine îi întoarce afecţiunea? se trezi el întrebându-se, în timp ce studia cu atenţie figura frumoasă şi liniştită a tinerei femei. Nu văzu niciun semn de tulburare pe faţa ei, dar asta nu era un lucru relevant. Poate că ea era o fire mult mai rezervată, care nu-şi expunea emoţiile în public cu aceeaşi uşurinţă ca fratele său, deşi nici Ethan nu era un bărbat prea uşor de

citit. II cunoştea prea bine ca să ştie cât de talentat era în arta disimulării. Anii de război îl marcaseră, la fel ca şi pe el, făcând din Ethan un bărbat prudent, cinic, periculos chiar.

Insă din viaţa Cristinei pierduse treisprezece ani, iar acea perioadă o transformase nu doar în sens fizic, ci şi mental. Nu îşi dădea seama prea bine în ce fel o modelase acest timp pe Cristine în forul ei interior, dar remarcase eleganţa cu care manipulase discuţia lor de început diplomaţia şi îndrăzneala ei, or aceste lucruri erau apanajul unei minţi educate şi agere.

-Sper că nu te-ai întors numai intr-o scurtă permisie, nu-i aşa?

Tonul condescendent al Cristinei îl smulse din cugetări şi-l făcu

să zâmbească. -Nu, e ceva definitiv.

-Oh, ce bine! exclamă ea.,părând uşurată.

-Ne-am lăcut o grămadă de griji pentru tine, spuse Tony pe un ton plin de reproş.

-Regret să aud asta.

-Când ai intrat în ţară? se interesă Cristine. Te-ai oprit şi la Londra? Cum este pe continent?...

Ai fost la Paris? L-ai văzut pe împărat?

Nick începu sâ râdă în faţa tirului de întrebări şi se apucă să dea răspunsurile în ordine. Discuţia alunecă în mod firesc spre subiectul care încingea spiritele în toate cluburile de pe Pall Mall Street: războiul dintre Anglia şi Franţa.

Acum. când renunţase definitiv la cariera militară, privind în urmă, realiză că nimic nu putea justifica cruzimea cu care luase atâtea vieţi, luptând pentru un ideal care nici măcar nu era al lui, îşi făcuse datoria, în

sinea lui fiind un patriot, dar... oare câte familii mutilase, câte femei îndoliase omorându-te tatăl, fratele, soţul sau fiul?...

Până la hotărârea definitivă de a se întoarce acasă, nu realizase ce motiv puternic de îngrijorare fusese pentru familia lui. Acum, privindu-le chipurile dragi, fu cuprins de vinovăţie şi remuşcări.

Experienţa dobândită pe câmpul de luptă îl călise şi-l formase ca bărbat, dar primii cinci ani petrecuţi în cadrul armatei ar fi fost mai mult decât suficienţi. S-ar fi întors şi ar fi fost lângă familia lui atunci când tatăl său...

Dăduse dovadă de un curaj nebunesc pe front, dar fusese de o laşitate înjositoare în relaţia cu Daniel. Regretele erau tardive acum. Nu mai putea face nimic. Nu mai putea schimba nimic. Dar putea să-şi răscumpere greşelile în care persistase din prostie şi orgoliu.

Și prima greșeală pe care urma să o corecteze era Cristine.

Patru ore mai târziu, stând întins în patul dublu din camera sa, cu mâinile încrucişate sub cap şi privirile încruntate aţintite asupra tavanului pictat în stil renascentist, Nick se gândi cu amărăciune la cât de speriată fusese mama sa la gândul că, odată cu întoarcerea lui la Sutherland House, Cristine avea să aibă de suferit din cauza lui.

Pe de o parte, se simţea indignat, pe de cealaltă parte realiza că îngrijorarea mamei sale şi a fraţilor săi fuseseră justificate. Dacă ar li demonstrat că poseda un dram de demnitate, de maturitate şi justeţe în toţi acei ani, s-ar fi întors la Sutherland House şi s-ar fi împăcat cu Cristine.

Dar nu, el lăsase ca buba să coacă treisprezece ani afurisiţi!

Însă ceea cel surprinsese cel mai tare fusese uşurinţa cu care-l iertase Cristine. Fusese îngrozitor de crud cu ea atunci, aruncându-i în faţă un adevăr teribil, când ea era atât de mică şi incapabilă să se poată apăra. De fapt,. acesta fusese motivul pentru care se ţinuse departe de Sutherland House, şi, implicit, de ea. Nu avusese curajul să-şi recunoască greşeala în fâţa ei şi să-şi ceară iertare pentru mârşăvia lui.

Avea să repare acest neajuns într-una dintre zilele următoare, când avea s-o prindă singură, îşi promise el, îi datora scuzele sale, chiar dacă ea îi lăsase impresia clară că-i trecuse cu vederea mişelia din trecut.

Aşa se cădea şi asta trebuia să facă, indiferent cât de greu şi de penibil îi venea acum, după atâţia ani.

CAPITOLUL 3

Cristine fu cea care-l prinse singur, două zile mai târziu.

Nick o auzise venind pe alee, dar nu se mişcă, încă mai încerca să-şi domolească durerea vie care-i scormonea coşul pieptului.

Stătuse mai bine de un ceas lângă mormântul lui Daniel, privind ţintă placa de marmură crem pe care erau gravate data naşterii şi a morţii celui de-al unsprezecelea conte de Sutherland.

Pur şi simplu stătuse acolo, îngenuncheat pe pământul încă rece, conştient pentru prima dată de pierderea irevocabilă a tatălui său.

Îl iubise. Îl iubise enorm. Dar amândoi fuseseră mult prea plini de ambiţie, mândrie şi orgoliu pentru a face primul pas adevărat spre împăcare.

Stătuse lângă lespedea lucioasă, pe care o mână de femeie şi Nick o bănuia pe mama sa — aşezase un buchet de mărgăritare, incapabil să-şi exteriorizeze amărăciunea şi suferinţa care-l striviseră sub călcâiul lor. Inima lui plânsese, dar nicio lacrimă nu-i umezise obrazul. Pur şi simplu jelise în tăcere, sfâşiat de remuşcări, dorind să întoarcă anii pe care-i irosise degeaba.

Cristine se aşează tăcută pe bancă, lângă el. Nick aruncă o privire spre ea cu coada ochiului.

Şi din nou simţi acel spasm din stomac, urmat de tăierea respiraţiei, un fenomen ciudat şi neplăcut, care începuse deja să-l irite.

Cristine purta o rochie de muselină de culoarea brânduşelor de toamnă, o nuanţă foarte pală de mov, şi avea părul strâns intr-un coc lejer pe ceata. Nu purta bijuterii, dar nici nu era necesar.

Prospeţimea tenului ei auriu îi conferea o

strălucire aparte. -Bună, frumoaso.

-Bună, frumosule.

Se priviră amândoi cu coada ochiului şi-şi zâmbiră amuzaţi.

-Cum te simţi? îi întrebă ea cu blândeţe.

-Bine, ridică Nick din umeri cu un aer nepăsător, lăsându-şi ochii negri să alunece peste grădinile minunate din faţa lui. Tu?

-Ai fost la mormântul lui Daniel.

Vocea ei conţinea o notă de duioşie amestecată cu

îngrijorare. -Da.

-Cred că ţi-a fost teribil de greu.

-Da.

-Te-a iubit cu adevărat chiar dacă nu ţi-a arătat-o.

-Cred că da.

-Te-a iubit, de asta să nu te îndoieşti nicio clipă, răsună vocea ei cu o fermitate şi o notă de indignare care-l făcură să-şi întoarcă faţa spre ea şi s-o privească tăcut.

-Nu mă îndoiesc, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, replică el cu duritate.

Ochii ei sclipiră când şi-i îngustă enervată.

-Şi acum, ce ai de gând? Să-ţi pui cenuşă în cap până mori?... Trezeşte-te, Nick! Când iubeşti, întotdeauna ierţi. Iar el te-a iertat, numai că avea un orgoliu pe măsura celui pe care-l ai şi tu, şi fiecare a aşteptat de la celălalt un singur gest. Nu l-aţi tăcut la timpul potrivit, e adevărat, şi ăsta este un lucru greu de îndurat, dar v-aţi iertat unul pe celălalt cu mult timp în urmă. Pentru că ştiaţi că, mai presus de orice, vă unea dragostea. Restul era doar o... formalitate, ca să zic aşa.

-Îţi mulţumesc pentru efortul tău de a-mi uşura amarul, scumpo, dar va mai dura ceva vreme până când voi reuşi să trec peste asta.

-Cristine se încruntă şi-şi ţuguie buzele, nemulţumită.

-Era foarte mândru de tine, şopti ea, după câteva clipe de tăcere.

Nick rânji ironic.

-Nu prea avea motive.

-Ba avea, îl contrazise Cristine. Urmai să fii propus pentru rangul de colonel, or asta înseamnă ceva.

-De unde ştii tu lucrul acesta? se miră el, privind-o surprins.

-Păi. Ethan are prieteni, care la rândul lor au alţi prieteni.... ridică Cristine din umeri. Cunoşti şi tu caravana bârfei. -Aha!

-Mereu eram la curent cu activitatea pe care o desfăşura regimentul tău.

-Înţeleg.

-N-o mai face pe modestul, îl certă ea, râzând de aerul lui morocănos. Suntem cu toţii mândri de tine, să ştii.

Nick nu ştiu ce ar fi fost potrivit să spună, aşa că preferă să tacă, înregistra absent transformările peisajului din jurul lui. Grădinile îşi schimbaseră arhitectura în mod radical. Unele dintre statuete fuseseră înlocuite, reţeaua de alei îşi schimbaseră traiectoriile. De exemplu, aleea principală, care cândva tăia parcul în două, trasând o linie dreaptă între porţile înalte de la intrarea pe proprietate şi uşile duble de la intrarea în conacul vechi, fusese deviată de la jumătate pe lângă latura estică a parcului trasând un arc de cerc foarte larg, care se oprea in faţa intrării. Pietrişul era mai fin şi unele dintre alei erau pavate cu piatră cenuşie. Grădinile mari fuseseră divizate în altele mai mici, sub forme geometrice, iar florile fuseseră sădite după culoarea, înălţimea şi sezonul de înflorire.

Totul în jurul lor era o încântare de armonie şi culoare.

Fără să se gândească, Nick se întinse şi rupse o floare liliachie dintr-o tufă de trandafiri timpurii şi i-o oferi. Cristine o luă cu un surâs, o duse la nas şi o mirosi, apoi o vârî cu un gest absent după urechea.

Nick o privi lung. neputându-şi lua ochii de la ea.

Cu floarea aceea de o nuanţă care se asorta perfect cu rochia ei, cu părul negru, în care lumina soarelui trezea în mod surprinzător reflexe castanii, cu

tenul ca piersica pârguită și ochii ca ametistele, Cristine îi evoca imaginea seducătoare a unei cadâne, nestemata din haremul unui sultan.

O frumusețe exotica ce emana o senzualitate care-l intoxica.

Nick simți o slăbiciune ciudată în coșul pieptului. Nu mai întâlnise nicio femeie care să fie atât de ispititoare și amețitoare ca tânăra inocentă de lângă el. Poate că forța acelei senzualități era însăși inocența ei. Faptul că nu părea conștientă de puterea ei de atracție o făcea de o mie de ori mai periculoasă. Și mai irezistibilă.

Nick oftă.

- Ce-i? se încruntă Cristine o idee, simţindu-se stânjenită de intensitatea privirii lui.
- Iţi datorez nişte scuze, începu el ursuz.
- Serios?

Ochii ei sclipiră jucăuş. Nick se posomori şi mai mult.

- Ai de gând să-mi faci tentativa asta jalnică şi penibilă de a-mi cere scuze cât mai grea

cu putinţă?

- Păi, depinde, făcu ea cu un zâmbet reţinut, întorcându-şi privirea spre pădurea deasă care împrejmuia parcul, o barieră naturală, veche de sute de ani, care nu împiedica cerbii şi căprioarele să se servească în mod sistematic din straturile ei eu flori.
- Asta ce naiba mai vrea să însemne?
- Nick, dă-mi voie să-ţi spun că eşti un mare fraier. Insulta ei, în loc să-l enerveze, îl deconcerta.
- Nu-mi dau seama unde baţi, recunoscu el tară tragere de inimă.

- Păi nici n-ai cum, din moment ce pui problema complet anapoda. Pentru Dumnezeu, eram nişte copii sadici, cu o imaginaţie care o scotea pe mama ta din răbdări! Tu doar... ţi-ai pierdut cumpătul.

- Dar tu erai un copil. Cristine, îi atrase el atenţia eu un mârâit. Pe când eu eram un adolescent zurliu de aproape şaisprezece ani, care ar fi trebuit să arate mai mult discernământ şi disciplină.

- Păi, mă îndoiesc că ţi le-ai fi putui folosi din moment ce-ţi lipisem cizmele favorite de fundul dulapului, se strădui ea să pară serioasă.

Nick se trezi chicotind când îşi aminti.

- Iisuse, mi-a venit să mor când am tras de ele şi am văzut că am rămas fără pingele!...

Ţineam foarte mult la cizmele alea.

- Ştiu, zâmbi Cristine răutăcios, urmărind cu privirea zborul diafan al unui fluture, întotdeauna am ştiut să te articulez acolo unde te doare cel mai tare.

- Dar asta nu-mi scuză cruzimea, Cristine. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate lucrurile acelea.

Cristine oftă şi-l privi serioasă.

- Nick, nu ai de ce să-ţi frământi sufletul. Cumva, în inima mea, am ştiut dintotdeauna adevărul. Părinţii tăi mi au oferit un cămin minunat, multă dragoste şi multă înţelegere. Câteodată, chiar în detrimentul vostru. Ştiu că o făceau din toată inima, dar, în parte, o făceau şi pentru că simţeau datori să compenseze lipsa părinţilor mei

naturali. Instinctiv, am ştiut lucrul ăsta. Şi am profitat de el în copilărie. Am fost mai rea decât Ethan şi Tony la un loc, uneori, chiar şi decât tine. Şi am meritat eu vârf şi îndesat reversul monedei. Şi, dacă tot am ajuns la care se simte mai vinovat, atunci cred că eu am simţit povara acestui sentiment oribil la fel de mult ca şi voi, poate chiar mai mult. Pentru că eu, care eram intrusa, am generat o ruptură în sânul familiei căreia îi datoram totul...

- Nu fi proastă! se răsti Nick cu o expresie fioroasă pe figură, care o făcu pe Cristine să tresară şi să-l privească cu ochi mari. Niciodată n-ai fost o intrusă în casa asta!... Şi dacă mai repeţi vreodată tâmpenia pe care tocmai ai debitat-o, o să te pârăsc mamei. Sunt tare curios ce părerea are ea despre treaba asta...

Cristine păli şi-l privi îngrozită.

- N-ai să-i spui asta, îngăimă ea cu o voce tremurătoare. S-ar simţi... aş îndurera-o foarte tare.

- Te asigur că ar durea-o la fel de mult şi numai dacă ar şti că o gândeşti, Cristine!

Cristine îl privi nefericită. Înduioşat, Nick îi luă mâna şi i-o duse la buze.

- Găină ameţită ce eşti, o alintă el. Niciodată să nu mai spui asemenea aberaţii. Daniel şi Kimberly te-au iubit ca pe propriul lor copil. Eşti fiica lor în toate sensurile. Şi sora mea.

Realiză minciuna încă dinainte de a o spune, dar o rosti totuşi. Atât pentru el, cât şi pentru ea.

- Da, aşa e, nu? murmură Cristine cu un zâmbet slab, contrariată de modul în care inima ei îşi înteţise bătăile.

- Mulţumesc.

- Pentru ce? se miră ea.

- Pentru sprijin şi pentru consolare. Aveam nevoie de ele.

- Atunci, cu plăcere, făcu ea stingherită.

- Nick sesiză tulburarea ei subită. Roşise, şi se întreba care era motivul acelei îmbujorări delicioase.

- Cristine îşi retrase mâna cu un zâmbet încordat, abţinându-se să-şi maseze locul unde el o sărutase.

Tăcerea care se lăsă deveni oarecum penibilă şi amândoi fură salvaţi de apariţia lui Ethan, care veni să-i cheme la masă.

Şi, în vreme se ce îndreptau agale spre conac, Nick constată că totul fusese al naibii de simplu şi uşor cu Cristine.

Oare de ce dracu' nu tăcuse pasul ăsta la vremea potrivită?...

În acea după-amiază Nick se ocupă de registrele contabile ale domeniului pe care Ethan le ţinuse la zi şi apoi de cele care reflectau adevărata putere financiară a conţilor de Sutherland.

Averea familiei era considerabilă, susţinută cu precădere de fabricile de ţesut pe care le aveau în nord şi de cele opt vase care străbateau în lung şi-n lat mările şi oceanele globului, aducând mărfuri rare şi scumpe din toate colţurile lumii.

Tatăl său sporise numărul achiziţiilor în toate domeniile: cumpărase trei moşii prospere, una în Cornwall, alta în Herefordshire şi ceti de a treia

în Yorkshire, unde creşteau oi care le furnizau materie primă pentru cele două fabrici de ţesut. Aveau două case în Londra, una la Edinburgh şi o alta la Amsterdam. În Hereforshire creşteau cai pursânge, fiecare exemplar fiind deosebit de valoros, preţul celui mai ieftin dintre ei sărind de cinci mii de lire sterline. Cu ocazia asta, Nick descoperi că era acţionar majoritar la una dintre cele mai prestigioase bănci londoneze.

Imperiul financiar pe care Daniel îl clădise din aproape nimic era impresionant. Datoria lui Nick era să-i asigure o viaţă cât mar lungă. Deja avea nişte idei în sensul acesta, pe care dorea să le pună în practică.

Nu ştia nimic despre afaceri, dar avea să înveţe. Fusese un soldat bine antrenat. Venise vremea să devină un negustor la fel de priceput, dacă nu şi mai priceput îşi tăgădui el, ridicându-se din fotoliul de piele şi întinzându-se să-şi dezmorţească oasele.

Avea să-l roage pe Ethan să-i mai arate una-alta. Mici subtilităţi în afaceri pe care era convins că fratele său le ştia deja.

Nick avea minte speculativă, excelase la matematică în timpul anilor dedicaţi studiului de la Eton, dar nu avea experienţă în lumea necruţătoare a afacerilor.

O găsi pe Kimberly în salonul mic. Citea dintr-un volum jerpelit şi era atât de concentrată asupra lecturii, încât nu-l auzi când intră.

Nick stătu câteva momente în prag ca s-o contemple. Inima i se umplu de tandreţe când realiză cât de frumoasă era încă mama lui.

Cu excepţia unor fire argintii strecurate prin părul negru şi a unor riduri fine, ce-i apăreau în colţul ochilor atunci când zâmbea, contesa de Sutherland arăta ca o femeie de treizeci şi cinci de ani, adică cu cincisprezece ani mai tânără decât vârsta ei reală.

Nick păşi în încăpere şi închise uşa, Kimberly îşi ridică fruntea, îl văzu şi ochii i se luminară.

-Scumpul meu, îi zâmbi ea din toată inima, punând semnul de carte la pagina rămasă. Ce părere ai?

Nick ştia la ce se referea Kimberly şi schiţă un zâmbet strâmb.

-Tata a făcut o treabă admirabilă. Sper să mă ridic şi eu la valoarea lui.

-O să te ridici, fii fără grijă. Tu semeni cu tatăl tău ca temperament şi gândire mai mult decât fraţii tăi.

Nick se rezumă să zâmbească. în timp ce traversa încăperea, îndreptându-se spre mama lui.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

-Mi-a fost dor de tine, iubito.

Şi mie, dragule, ridică Kimberly o mână pentru a-l mângâia pe obrazul ars de soare.

Nick o privi cu toată inima. Relaţia cu mama sa fusese întotdeauna una deschisă, lipsită de inhibiţiile politeţii reci în care erau educaţi copiii familiilor din aceeaşi clasă socială cu a lor. Unul dintre lucrurile care-i lipsiseră în anii în care luptase în război fusese tocmai acea legătură strânsă dintre el și Kimberly, care-l cunoștea și-l înțelegea mai bine decât altcineva.

Acum, privindu-i ochii frumoşi, Nick observă vălul de durere ascuns sub strălucirea lor veselă.

-Ți-e dor de el.

Kimberly schiță un surâs efemer.

-Întodeauna o să-mi fie dor de el. A fost un bărbat minunat. Şi l-am iubit extraordinar de mult, încă-l mai iubesc şi probabil că o să mor iubindu-l.

-Nu pot să nu-ţi admir demnitatea cu care porţi durerea pierderii lui în suflet, dar mi se sfâşie inima de mila ta. Aş vrea să am puterea să iau suferinţa asta asupra mea.

-Ştiu, dar te-ai canonit destul, Nick. A venit timpul sâ ne bucurăm de fiecare moment pe care viaţa asta fragilă îl mai are de oferit. Moartea lui Daniel m-a tăcut să devin conştientă de cât de preţioase sunt clipele pe care le petrecem alături de persoanele dragi inimii noastre. Mă bucur nespus că suntem din nou împreună.

-Şi eu, doamnă, întotdeauna ai fost înţeleaptă.

-Am fost şi eu tânără şi nechibzuită, Nick. Dar voi toţi nu mi-aţi dat de ales. A trebuit să fiu înţeleaptă şi... şmecheră.

-Şi asta, râse Nick. îndreptându-se spre măsuţa cu băuturi. Doreşti ceva?

-Am poftă de un ceai, opina contesa. Sun eu după servitori.

Nick dădu din cap în timp ce-şi turna o porţie de coniac. Ridică privirea spre ferestrele care dădeau în livadă şi încremeni.

Cristine râdea, sprijinită cu o mână de trunchiul unui măr şi cu alta presată pe stomac. Lângă ea, Ethan dădea de mâini, explicându-i ceva. Zâmbea şi el cu gura până la urechi.

Coniacul depăşi marginea paharului şi i se vărsă pe mână. Nick înjură scurt, lăsă rapid carafa jos şi mută paharul în mâna cealaltă. Se căută de o batistă, dar n-avea niciuna la dispoziţie şi înjură iarăşi. Neavând încotro, îşi şterse mâna udă de un colţ al pânzei brodate care acoperea măsuţa cu băuturi.

Sorbi două înghiţituri mari din paharul prea plin. cu ochii pironiţi asupra Cristinei. care se amuza de mama focului.

Pentru prima dată în viaţă, Nick se simţi muşcătura iute şi adâncă a viermelui geloziei. Trăise toată viaţa cu nestrămutata convingere că era extrem de toxic pentru vietatea cu pricina, dar acum constată cu neplăcere că se înşelase.

Primul impuls a fost acela de a deschide ferestrele şi de a sări în grădină, ca s-o scoată pe Cristine din raza de acţiune a farmecului legendar al lui Ethan. Avusese nevoie de toată puterea sa de autocontrol pentru a-şi stăvili pornirea.

Ce mama naibii avea?!... se întrebă el, încercând să-şi calmeze valul de furie inexplicabilă care-l cuprinsese.

-Cât timp petrece Ethan pe aici? se trezi întrebând.

-In ultimii doi ani, de când Cristine s-a întors de la şcoala din Westminster, şi-a petrecut aproape tot timpul pe aici. Kimberly tăcu o pauză. Este îndrăgostit de ea până peste urechi.

Vestea nu-l bucură deloc.

-Şi ea? se strădui el ca vocea să-i sune cât mai nepăsătoare.

-Cristine habar n-are de sentimentele lui Ethan, se auzi oftatul prelung al contesei. Iar Ethan este de părere că ar trebui s-o lase să-şi facă debutul înainte de a-i cere mâna. Să-i dea răgazul să se distreze puţin.

-Este un prost, în cazul acesta replică Nick încruntat. Când Cristine o să-şi facă debutul social, o să aibă întreaga Londră la picioarele ei. Oricine i-o poate sufla de sub nas. -Inclusiv tu?

Nick îngheţă. Se răsuci încet spre mama sa şi o privi cu o expresie întunecată în ochi.

-Te aştepţi să-ţi răspund la o asemenea întrebare? Cristine este sora mea, apăsă el cuvintele.

-Şi sora lui Ethan. de asemenea, replică Kimberly sec.

Nick îşi îngustă privirea.

- Asta ce naiba vrea să însemne? se încruntă el, nemulţumit.
- Am văzut cum o priveşti, Nick. oftă Kimberly. Şi nu sunt ochii unui frate.
- Ba sunt! o contrazise el. înverşunându-se. Şi ai lui Ethan ar trebui să fie la fel.
- Poate, admise contesa cu un surâs amar. Dar, câteodată, inima alege să bată altfel.
- -A mea bate la tel, replică bărbatul sec. Şi-şi va menţine constant ritmul acesta toată viaţa. Şi-n plus, nici măcar nu cred în conceptul de dragoste. Totul nu este decât o aiureală născocită de minţile poeţilor şi filozofilor care n-au avut altceva mai bun în viaţă decât să caşte ochii in gol şi să se gândească la nemurirea sufletului. Privirea contesei se aspri.

- Asta înseamnă că nu crezi nici în sentimentele pe care eu şi tatăl tău le-am avut unul pentru celălalt de-a lungul vremii. Asta înseamnă că tot ce a fost între mine şi Daniel a fost doar o aiureală.

- Intre tine şi tata a fost ceva special, îşi îmblânzi Nick vocea, privind-o cu regret însă voi sunteţi excepţia. Nu am văzut ca mariajul vostru să se repete şi în alte case.

- Căsătoria este ca... un joc de cărţi, Nick, păru contesa să găsească asocierea corectă. Poţi să

ai mână proastă din capul locului sau să fii... cum se cheamă în termeni voştri...

- Să fii servit, o ajută el, galant.

- Oh, da, zâmbi Kimberly, să fii servit.

- Ei, dar cine are noroc la cărţi nu are-n dragoste, nu aşa se spune? continuă Nick cu un zâmbet amuzat. Eu am un noroc chior la masa de joc, mama, ţinu el să sublinieze acest aspect, pregătindu-se să pună capăt subiectului.

- Câteodată, norocul se mai şi schimbă.

- Aş fi de-a dreptul trist să mi se întâmple asta. Mor după mocofanii care-şi deşartă conţinutul buzunarelor într-al meu, rânji el maliţios.

- Am auzit. Oricum, va trebui să veghezi îndeaproape asupra Cristinei când îşi va face debutul.

- Fireşte. Sunt fratele ei mai mare.

- Nu, eşti tutorele ei legal, îl corectă contesa cu o voce suavă.

- Poftim?!

Lui Kimberly îi tăcu plăcerea să repete,. înghiţindu-şi un zâmbet în faţa expresiei uluite a fiului ei.

Părinţii ei naturali au încredinţat tutela Cristinei contelui de Sutherland. Acum tu eşti noul conte de Sutherland, aşa că ai moştenit, pe lângă avere şi titlu, şi această datorie de onoare . Deși Cristine este deja majoră, nu se poate căsători decât cu acordul tău.

-Înțeleg, murmur Nick, încruntându-se o clipă la paharul cu restul de coniac înainte de a-I da drumul la vale pe gât. Ce interesant. Sunt acasă de doar trei zile și se pare că surprizele se țin lanț. Anthony se însoară, lui Ethan i se scurg ochii după Cristine, iar acum aflu că sunt tutorele ei și că-i decid viața socială.

-Nu-i decizi viața socială, ci doar trebuie să-i găsești un bărbat care să fie în stare s-o apere și s-o protejeze, îl corectă Kimberly.

-Păi, va trebui să-şi aleagă ea bărbatul cu care va dori să-şi împartă viaţa, nu? gesticula el larg prin aer cu paharul gol. Important este să fie fericită.

-Important este să fie protejată, sublinie contesa cu gravitate. De fapt, este esenţial să-i alegi un bărbat capabil de acest lucru.

-De ce? se încruntă Nick, alertat de expresia încordată de pe faţa mamei sale. O ameninţă cineva?

-Deja îşi simţea sângele învolburându-i-se în vene. Nimeni nu-i ameninţa familia, fară să aibă testamentul tăcut şi groapa săpată.

-Deocamdată, nu. Dar, după ce-şi va face intrarea în societate, va trebui să veghem asupra ei ca nişte cerberi.

-De ce? repetă Nick. îngustându-şi ochii, cu simţurile intrate în alertă.

Contesa oftă.

- Răspunsurile o să le afli diseară, după cină, odată cu toţi ceilalţi. Aşa mi se pare cel mai cinstit. Acum te rog să mă scuzi. Am nişte invitaţii la care trebuie să le răspund. Ce- ar fi să ieşi şi să te alături lor? îi sugeră contesa cu un zâmbet moale, în timp ce se ridica graţioasă de pe canapea şi traversa încăperea intr-un foşnet de mătăsuri.

-Nick privi în urma mamei sale cu un aer gânditor. Un bărbat care s-o apere pe Cristine?...

împotriva cui? Sau a ce?... Avea să afle diseară, îşi impuse el răbdarea.

Reveni în dreptul ferestrelor, starea de spirit întunecându-i-se şi mai mult. Cristine se aşezase pe o bancă, cu tâmpla sprijinită de umărul lui Ethan, al cărui braţ se odihnea în jurul umerilor ei. Ea stătea cu ochii închişi, motiv pentru care nu vedea privirea pierdută cu care Ethan o contempla. Erau imposibil de frumoşi. Amândoi. Şi asta-l deranja.

Trebuia să-i spună lui Ethan să-şi bage minţile în cap. Cristine era sora lor. Chiar dacă nu prin legături de sânge, totuşi, din punct de vedere moral, le era soră. Asta trebuia Ethan să înţeleagă şi să accepte. Şi el, de asemenea, işi zise Nick supărat. Mai ales el.

Aruncând o ultimă privire încruntată tabloului din grădină. Nick se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 4

Tăcerea care se instala în salon era încărcată de stupoare.

Cristine continua s-o privească pe Kimberly cu un aer confuz, respirând cu dificultate.

Mintea ei refuza să accepte implicaţiile teribile ale acelor informaţii incredibile legate de viaţa şi descendenţa ei, deşi o mică parte a adevărului îi fusese dezvăluită accidental cu mulţi ani în urmă.

Îşi ridică ochit uitându-se năucă la cei din jurul ei. Mama ei o privea cu un zâmbet îngrijorat. Nick îi urmărea succesiunea de emoţii de pe chip cu un aer greu de pătruns. Anthony făcuse ochii mari, uluit Ethan o privea de parcă abia acum ar fi văzut-o pentru prima dată. Pereţii păreau să se strângă în jurul ei, ameninţând s-o sufoce, s-o strivească.

Cristine se ridică, nesigură, clătinându-se uşor pe picioare.

Vă rog să mă scuzaţi, dar am nevoie să... să ies puţin la aer.

Fără să mai aştepte aprobarea celorlalţi, Cristine pivotă pe călcâie şi părăsi salonul în grabă.

Ethan schiţă gestul de a o urma, dar Nick îi tăie calea.

-Las-o în pace. Ethan. Are nevoie de timp ca să asimileze şocul. Şi de singurătate. Ca şi noi, de altfel.

- Dar suferă...

- N-o să moară din cauza asta, te asigur.

Ethan scrâşni din dinţi, încercând sâ se liniştească. Nick avea dreptate, desigur, dar nu suporta deloc ideea unei Cristine îndurerate. Sau a unei Cristine plângând. Asta stârnea tot ce era mai râu în el.

- Mă duc afară să fumez, vorbi el, intr-un acces de inspiraţie.

Mama lui nu îngăduia nimănui să-i afume încăperile din casă. un obicei vechi de când lumea.

Inclusiv Daniel fusese obligat să fumeze pe terasă când îl apuca pofta de tutun. Deşi simţea o nevoie acută sâ fumeze, mai acută era nevoia de a oferi consolare şi sprijin moral femeii pe care o iubea.

- Ai acordul meu să o faci aici, îl invită Kimberly cu o voce tranşantă.

Ethan ii aruncă o privire surprinsă, apoi, ostentativ, işi scoase tabachera placată cu aur. O deschise tacticos şi extrase un trabuc subţire de foi pe care-l aprinse de la flacăra unei lumânări. Anthony ii ţinu isonul, iar Nick nu se lăsă nici el mai prejos. Salonul se umplu rapid de aroma iutedulceagă a tutunului scump, de calitate.

- Şi acum, ce naiba facem? se interesă Tony.

- Îi organizăm balul de debut, îi înştiinţa contesa eu o voce egală. Cristine trebuie sa-şi facă afirmarea pe scena londoneză ca moştenitoare a titlului şi averii Laneaster. Dar mai întâi de toate, va trebui să-şi cunoască bunicii din partea mamei. Este necesar s-o recunoască ei mai întâi, pentru a-i întări poziţia şi pentru a o susţine în momentul debutului.

- Realizezi că, astfel, o expui unui mare pericol? o chestiona Ethan pe un ton încordat.

Kimberly oftă.

- Ethan, nu este vorba numai de faptul că este o Lancaster, ci şi de faptul că este şi prinţesă al Kunipur-Palei. Trebuie să intre în posesia ambelor moşteniri.

- Vrei să spui că până acum nimeni din familia ei din Orient n-a revendicat tronul? se interesă Ethan.

- Nu. Am corespondat cu Orslom. Omul de încredere a lui Keith Lancaster, care a fost împuternicit de către tatăl Cristinei să guverneze regatul până când moştenitorul lui direct va fi apt să preia hăţurile puterii.

- Îl cunoşti pe acest Orslom? o întrebă Nick.

- Nu l-am văzut în viaţa mea.

- Şi cum naiba ai putut să te încrezi intr-un individ despre care nu ştii nimic? se întunecă Nick la faţă. Poate că el a fost cel care a pus la cale asasinatul...

-N-am corespondat direct cu el. Nick, îl calmă Kimberly. Scrisorile noastre au urmat întotdeauna un traseu întortocheat până în Kumpur-Pala. Iar pe ale lui le primeam întotdeauna prin oameni diferiţi pe care tatăl tău îi trimitea să ridice personal corespondenţa din mâna lui Orslom.

Am păstrat secretă identitatea Cristinei şi locul unde se află. Orslom nu ştie decât că moştenitoarea tronului din Kumpur-Pala este de sex feminin. In plus, Daniel a infiltrat în Kumpur-Pala doi spioni, care-i raportau odată la câteva luni mişcările care se petreceau acolo. Din rapoartele lor reiese că Orslom este un bărbat corect şi de încredere.

- Înseamnă că, după debutul ei, Cristine va fi nevoită să părăsească Anglia pentru a se retrage în acel colţ uitat de lume, nu-i aşa? trase Ethan concluzia evidentă.

- Bineînţeles. Situaţia acolo a rămas oarecum în aer. Poporul acela are nişte tradiţii şi obiceiuri ciudate. Cel puţin, asta am înţeles din ce ne-a scris

Orslom. Şi-şi vor prinţesa înapoi. Bunica ei trăieşte şi-şi doreşte nepoata lângă ea. Regina Ayleesha a promis supuşilor din KumpurPala că o vor avea pe prinţesă când aceasta va împlini cea de a douăzeci şi una primăvară. Orslom a subliniat în nenumărate rânduri faptul că nerespectarea promisiunii pe care regina a tăcut-o neamului ei se va solda cu o răscoală. Aşa că timpul ne presează.

Urmară câteva momente de tăcere, fiecare dintre cei trei bărbaţi Sutherland reflectând la adevărul cutremurător care marca viaţa Cristinei.

- O să iasă un balamuc curat la Londra, prezise Anthony, rânjind. O să fim nevoiţi să vânăm peţitorii Cristinei ca pe iepuri. Abia aştept. O să fie distractiv.

Nick observă cu coada ochiului crisparea involuntară a lui Ethan.

- O să vii şi tu la Londra? îl întrebă Nick pe Tony, ştiind că fratele său rareori îşi părăsea moşia pentru a vizita capitala.

- Păi, Cristine e sora noastră, nu? zâmbi acesta cu bunătate. Noi, în calitate de fraţi mai mari, trebuie să-i stăm alături la un astfel de eveniment social important, nu credeţi?

- Absolut, decretă Nick. Este de datoria noastră să o protejăm şi să veghem asupra siguranţei ei.

Alte momente de tăcere se instalară în salon.

- Oare n-ar trebui să vedem ce face Cristine? zise Ethan. Au trecut...

- Douăzeci de minute, completă Nick, consultându-şi ceasul de buzunar. Ai dreptate. Mă duc după ea, adăugă pe un ton condescendent.

Ethan dădu să protesteze, dar Kimberty interveni, cerându-i să sune după servitori să le aducă un ceai şi până când acesta era gata, s-o urmeze în cabinetul lui Daniel ca să scoată din seif caseta cu moştenirea pe care Elisabeth Lancaster i-o lăsase Cristinei.

Nick ieşise.

Cristine stătea nemişcată în întunericul grădinii, fară a simţi răcoarea nopţii de sfârşit de aprilie.

Banca pe care se aşezase era situată într-un loc retras, ascunsă vederii dinspre conac de o tufa de trandafiri agăţători. În faţa ei, în frunzişul unui liliac pitic, câţiva licurici scânteiau intermitent. Undeva, un greier ţâraia de mama focului. Câteva clipe mai târziu, auzi tânguirea deprimantă a unei cucuvele, urmată de un fâlfâit de aripi. Chiţăitul care urmă îi dădu Cristinei de ştire că nocturna pasăre avea să cineze în scurt timp.

Îngropându-şi faţa în palme, Cristine îşi ţinu respiraţia.

Se simţea şocată. Confuză. Copleşită. Dar, mai presus de toate, îngrozită.

La opt ani, aflase o parte din misterul care îi învăluia viaţa. Şi se întrebase întotdeauna cum arătau părinţii ei naturali. Ce fel de oameni erau.

Mai târziu, o întrebase pe Kimberly toate aceste lucruri, dar contesa îi făgăduise că, într-o bună zi, avea să-i dea toate răspunsurile de care avea nevoie şi că nu era încă timpul să grăbească acea zi.

Acum, când cortina căzuse, dezvăluindu-i întreaga scenă, şi-ar fi dorit să dea timpul înapoi şi

să rămână cufundată in ignoranţă şi neştiinţă.

Era o Lancaster! Ştiuse de la opt ani că nu era o Sutherland, insă cine şi-ar fi imaginat că era o... Lancaster? Isuse, provenea dintr-o familie veche, ale cărei rădăcini se pierdeau în negurile istoriei.

Avusese la Westminster o colegă cu numele de Lancaster, îşi aminti ea brusc de Lucille Lancaster, o tânără mignonă, cu părul de un blond aproape spre alb, cu ochi albaştri, zâmbet angelic şi fire de drăcuşor. Oare care era gradul de înrudire dintre ele? îi era vară... mătuşă, poate?...

Totul îi părea... incredibil. Absurd. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că descendenţa ei era atât de... ilustră. Nici prin cap nu i-ar fi trecut faptul că în venele ei curgea un sânge atât de nobil. Că era moştenitoarea unei averi fabuloase şi urmaşa unor regi păgâni.

Aşa se explica culoarea pielii ei. Şi temperamentul clocotitor, de nestăpânit. Şi senzaţia că lumea în care se născuse şi trăise atâţia ani nu era de fapt lumea ei. Aşa îşi explica dorinţa aceea care o chema spre depărtări necunoscute. Un glas care se tăcuse auzit încă din clipa în care citise primul ei roman de aventură, în care erau descrise peisaje exotice, cu vegetaţie luxuriantă, cu popoare, religii şi obiceiuri stranii. Glasul sângelui ei.

Cristine închise ochii, cuprinzându-şi trupul în braţe şi legănându-se înainte şi înapoi, cuprinsă de o tristeţe teribilă, dublată de o spaimă tară margini, îi venea să se facă mică, mică de tot şi să dispară.

Gândurile i se învălmăşeau în mintea cuprinsă de şoc într-un haos de idei, care de care mai înspăimântătoare. Avea un regat de condus, un popor de ocârmuit, lucruri despre care nu ştia absolut nimic. Responsabilităţi imense. Care implicau pretenţii imense. Era moştenitoarea unei averi

colosale, imposibil de cuprins cu mintea. O avere pentru care oricine ar fi... ucis.

Cristine înghiţi în sec. Tatăl ei murise din cauza acelei averi blestemate. Mama ei se luptase din răsputeri s-o protejeze de sceleratul care-i asasinase soţul. Plecase în toiul iernii, străbătând jumătate de ţară, ca să-şi ferească pruncul de soarta tristă a tatălui. Kimberly îi spusese că Elisabeth Lancaster ajunsese la Sutherland House in plin travaliu. Şi că apăruseră complicaţii în timpul naşterii.

Peste toate acele emoţii, Cristine simţi greutatea apăsătoare a vinovăţiei. Mama ei, îngerul Elisabeth, murise din cauza ei.

Cât trebuie s-o fi iubit ca să pornească pe acel drum fără întoarcere, doar ca s-o păzească de primejdia nevăzută care plana asupra ei!...

Cristine simţi arsura lacrimilor în gât. înghiţi din nou, cu greutate, îngropându-şi faţa în palme.

Cincisprezece milioane de lire sterline!...

Cristine scânci. Acum două săptămâni, trei sute de lire reprezentau pentru ea o mică avere, îşi dorise să aibă aceşti bani ca să-şi poată comanda de la Londra acele specii rare de orhidee pe care le văzuse în catalogul ataşat revistei *Paradisul din gradina tu.* Acum constată cu un mic chicotit isteric că şi le putea nu doar permite, ci chiar să cumpere toate minunăţiile pe care le văzuse în paginile catalogului. Putea să cumpere orice. Oricât.

Dar nu și viețile bieților ei părinți.

Cristine se cutremură. Ochii, care se încăpățânaseră să-i rămână uscați, se ațintiră orbi în noapte, în timp ce în inima ei începu să clocotească o nouă emote, mult mai intensă decât toate celelalte:furia.

Îi simți energia vibrându-i în coșul pieptului, îi simți gustul pe limbă. O furie cumplită, irațională, care-i tăie respirația.

Nu-l putea lăsa pe acel individ odios să scape basma curată!...

Îi distrusese familia. Îi ucisese tatăl şi o silise pe mama ei să pornească într-o călătorie primejdioasa, însărcinată fiind, doar pentru a-şi proteja pruncul nenăscut. Mama ei murise din cauza durerii cauzată de pierdea bărbatului pe care-l iubise teribil, şi cea provocată de travaliul prelungit. Acel monstru trebuia să plătească pentru toate crimele lui.

Odată stabilită acea direcţie pe care viaţa ei avea să-şi urmeze cursul, Cristine simţi cum o parte din temeri i se risipesc. Determinarea îi limpezi mintea înceţoşată.

Îşi dorea să intre în legătură cu familia Elisabethei. Din ce-i spusese Kimberly, bunicii din partea mamei ei trăiau încă. Şi, pe deasupra, mai avea şi două mătuşi. Trebuia să le explice ce se întâmplase cu fiica lor cea mică, Elisabeth. Aşa era corect.

Şi apoi, avea să ţină sub observaţie pe cei din neamul Lancaster. Instinctul îi spunea că ucigaşul se ascundea printre ei, că era unul de-al lor. Avea să-i studieze ca pe nişte insecte, până când avea să-l descopere pe asasin.

Iar când se va întâmpla asta...

Mintea Cristinei se opri. Nu prea era sigură cum avea să-l pedepsească, dar va găsi ea o metodă prin care să compenseze tragedia care-i lovise ambii părinţi. Oricum, intenţiona să-i provoace destulă durere...

- Maiestatea Voastră.

Vocea uşor răguşită a lui Nick. care se auzi chiar în spatele ei, o tăcu să se încordeze toată şi să ţâşnească în picioare ea un arc. Se răsuci, înăbuşindu-şi ţipătul dc spaimă.

- lisuse! Vrei să mă omori? se răsti ea, presându-şi o mână în dreptul inimii şi privindu-1 cu
ochi mari.

- Iartă-mă.

Cristine îl privi tăcută, încercând să-şi stăvilească bătăile iuţi ale inimii. În lumina palidă a lunii, faţa lui abia se vedea. Stătea drept, cu mâinile vârâte în buzunare, o siluetă înaltă, masivă şi întunecată, care aproape se contopea cu umbrele nopţii. Deşi ştia că nu avea niciun motiv să se simtă ameninţată de el, mai ales că diferendele dintre ei se lămuriseră acum. Cristine simţi prelingerea rece a unui fior pe şira spinării. Aşa cum stătea, nemişcat şi tăcut, părea la fel de periculos şi letal ca un prădător nocturn.

- Te simţi bine?

Cristine ar fi vrut să-l întrebe de ce avea impresia că starea ei fizică ar fi fost una şubredă, dar realiză la ee se referea şi imediat sentimentele contradictorii care o stăpâniseră mai devreme îşi făcură simţită prezenţa din nou.

Oftând prelung, Cristine clătină din cap.

- Nu prea ştiu cum mă simt mai exact, mărturisi ea încet. Sunt speriată. Şi revoltată. Şi extrem de furioasă. Ca să nu mai pomenim faptul că încă mă străduiesc să asimilez şocul de a afla că nu sunt doar Cristine, ci moştenitoarea averii Lancaster şi pc deasupra şi... prinţesă a unei ţărişoare uitate într-un colţ al lumii. Este... copleşitor!

- Te cred, râse Nick. un râs cald, fermecător de masculin, care avu un efect reconfortant asupra ei. Şi eu m-aş simţi puţin zdruncinat dacă aş fi în locul tău. Eşti sigură că poţi să faci singură faţă situaţiei?

- Trebuie, n-am încotro, oftă Cristine întretăiat. Doar că... mă îngrozesc responsabilităţile pe care le voi avea de acum înainte!

- N-o să fii singură. Cristine. -Nu?

- -Nu. Ai fraţi mai mari care să te ajute şi să te protejeze.

- Ştiu că pot conta pe voi toţi. dar n-o să puteţi face asta la nesfârşit.

- Crezi? se miră el pe un ton sec.

- Da. Ai auzit ce-a spus Kimberly. După debut, va trebui să plec spre micul meu regat. Nu vă pot târî după mine în capătul celălalt al lumii. In plus, Anthony se însoară peste două luni. Tu de abia te-ai întors de pe front şi ai la rândul tău anumite obligaţii, aşa că nu mai rămâne decât Ethan.

Dar şi Ethan are viaţa lui. Aşa că...

Cristine ridică din umeri intr-un gest grăitor.

Nick încercă să plesnească mental degetele nevăzute care-i apucară capătul fiecărui nerv din corp, trăgându-1 scurt. Îşi suprimă iritare cu un efort.

- Cred că Ethan va fi mai mult decât bucuros să te însoţească, se decise el să pescuiască în ape

încă tulburi.

- Oh, da, dragul de Ethan. întotdeauna îşi face griji din orice pentru mine, dădu Cristine din cap cu un aer vag amuzat.

Nick încercă să descopere ceva urme de afecţiune în vocea ei, altele decât cele pe care o soră ar trebui să le simtă pentru fratele ci.

- Anul trecut, continuă ea, aproape că a făcut o criză de apoplexie când Neptun m-a azvârlit de pe el. Pur şi simplu şi-a ieşii din minţi. Mi-a tras un perdaf de n-am avut ce culege de pe jos. Şi mi-a interzis să-l mai încalec pe Neptun. Desigur, asta n-a durat mult. L-am convins să-şi revoce sentinţa după nici o zi.

Bătăile inimii lui plecară pentru scurt timp în vacanţă. Neptun era un pursânge superb, un animal iute şi graţios, cu picioare lungi şi nervoase. Şi extrem de nărăvaş, după spusele lui Tony.

Ideea că s-ar fi putut ca ea sâ-şi rupă gâtul sau ceva la fel de grav îi strânse stomacul.

- Ai avut noroc, rosti el pe un ton scăzut. Dacă ai fi fost cu mine, nu te-ai fi ales doar cu o simplă muştruluială,

Cristine îl privi lung, gânditoare.

- Fericita de mine, rosti ea într-un târziu. Şi totuşi, tu ce-ai fi făcut în locul lui Ethan? n-o răbda inima să tacă.

- Nu ştiu precis, dar aş fi fost mai aspru în orice caz.

- Realizând că deviau de la subiectul iniţial spre unul nu tocmai plăcut, Nick îl schimbă printro glumă:

- Oricum, indiferent cum te-aş fi pedepsit, un lucru este cert: aş fi regretat amarnic în clipa de faţă.

- De ce? făcu Cristine, curioasă.

- Păi, eu sunt un simplu conte, pe când tu eşti un vlăstar regal, făcu el cu o voce fals umilă. Acum, dispui de suficientă bogăţie, influenţă şi putere ca să pui câţiva sclavi să mă biciuiască pentru impertinenţă.

- Nu-i adevărat! izbucni Cristine, revoltată, simţindu-se profund jicnită de vorbele lui.

Îi trebuiră trei secunde ca să realizeze că el o tachinează și se relaxă, chicotind ușor.

-Ești un nesuferit, Înălțimea Ta, dă-mi voie să-ți mărturisesc.

-Ești o poezie întreagă, Maiestatea Ta, dacă-mi permiți, desigur.

-Cristine, îl corectă ea, încă indecisă dacă-i plăcea într-adevăr această formulă, pe care cu

siguranță că avea s-o audă pentru toată viața din gura unor străini.

-Tu ai început prima, râse Nick cu acel sunet grav care-i făcea stomacul să tresară ori de câte ori îl auzea.

Cristine îl văzu făcând un pas, şi-ncâ unul, ieşind astfel din conul de umbră. Trăsăturile fetei

lui erau amuzate, iar în ochi îi licărea ceva nedefinit.

-Dacă eşti în regulă, atunci cred că ar trebui să ne întoarcem, propuse el cu blândeţe. Cu toţii sunt îngrijoraţi din pricina ta.

Cristine oftă şi încuviinţă tăcută, simţindu-sc obosită. Nick îi întinse galant braţul şi ea îşi strecură mâna pe sub cotul lui, lăsându-I s-o conducă până în salon.

La vederea lor, Ethan făcu ochii mici. dar nu comentă nimic. Kimberly surâse cu blândeţe.

Anthony o studie pe Cristine cu atenţie.

-Eşti bine? se interesă Ethan. studiind-o pe tânăra femeie cu un aer îngrijorat. Cristine schiţă un zâmbet anemic.

-Năucită, presupun. O să-mi revin, îl asigură ea cu o voce tremurătoare. Doamne, totul îmi pare atât de... ireal!

-Vino aici, scumpa mea. o invită contesa cu un zâmbet înţelegător, bătând uşor eu palma locul liber de pe canapeaua unde stătea.

Cristine se conformă, aşezându-şi cu grijă pliurile rochiei de mătase galben lămâie. Caseta din lemn delicat sculptat din poala lui Kimberly îi atrase atenţia.

- Aici ai toate dovezile de care ai nevoie pentru a revendica moştenirea Lancasterilor şi tronul din Kumpur-Pala, rosti contesa pe un ton emoţionat, întinzându-i caseta.

- Cristine o luă, minunându-se de cât de grea era. Curiozitatea o tăcu să înalţe capacul încrustat eu plăci înguste de sidef. Făcu ochii mari-mari, uitând să respire cu totul, apoi trânti capacul la loc, ridicându-şi privirile buimăcite spre Kimberly.

- Oh, Doamne, Dumnezeule mare! exclamă ea, clipind des. Contesa râse.

- Toată lumea are exact reacţia asta când le priveşte pentru prima dată. Deşi le-am admirat de atâtea ori de-a lungul anilor, niciodată nu m-am obişnuit cu frumuseţea lor. Sunt ale tale, Cristine.

- Nick se apropie, curios să vadă ce anume provocase acel aer de adâncă stupefacţie de pe chipul Cristinei.

- Îmi dai voie?

Cristine dădu prosteşte din cap şi-i întinse caseta fară să-l privească. Nick zâmbi amuzat şi o deschise, în secunda următoare, zâmbetul i se şterse complet de pe faţă.

Câteva secunde, nu făcu decât să se holbeze nătâng la şuvoaiele de pietre scânteietoare, mari cât oul de prigorie, care se odihneau pe un pat de catifea vişinie. Apoi se forţă să respire. Ştia că acele nestemate tăiate octogonal, a căror văpăi multicolore îţi furau ochii, erau diamante veritabile. Fiecare piatră în parte valora o avere. Şi erau zeci de pietre, prinse într-un colier triplu, intr-un set de trei brăţări triple şi într-o pereche de cercei prelungi. Bijuterii demne doar de o regină.

Îşi ridică ochii şi întâlni privirea buimăcită a Cristinei.

- Iisuse, reuşi el să articuleze, forţându-se să zâmbească.

- O femeie care poseda asemenea bijuterii nu mai putea fi cucerită cu ajutorul altora. Pur şi simplu nu existau alte nestemate care măcar să le egaleze pe cele fabuloase de sub ochii lui, nicidecum să le mai şi întreacă. Nici ca valoare şi nici ca frumuseţe. Refuză să se gândească de ce acest fapt îl irita atât de tare.

- Cred că ar trebui să ţi le pui, sugeră Ethan, Cristinei.

Tânăra femeie vru să-l refuze, dar înainte de a apuca să deschidă gura s-o facă, Ethan pescui colierul, înconjură canapeaua şi, cu gesturi sigure, îi prinse nestematele în jurul gâtului subţire.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui Nick. Nici asta n-ar li trebuit să-l irite. Şi totuşi gestul nevinovat al fratelui său îl enervă.

Cristine îşi duse mâna tremurătoare la gât, copleşită. Pietrele erau reci la atingere şi păreau să atârne fiecare câte o tonă. Trase adânc aer în piept, înfrânându-şi impulsul de a şi le scoate. Se simţea înfricoşată, nu atât de valoarea cât de simbolul lor. Abia putea să mai respire sub povara lor.

. Arăţi minunat, prinţesă, o complimentă Ethan. admirându-i chipul frumos, scăldat în licărirea învăpăiată a nestematelor.

Cristine înghiţi în sec, copleşită. Kimberly se întinse şi îi luă mâna într-a ei, strângându-i-o uşor, cu înţelegere, încurajând-o. Ochii ei se plimbară confuzi de la Ethan, care o privea fascinat, la

Tony, care o studia cu un aer amuzat, apoi spre contesă, care surâdea cu blândeţe. Şi zăboviră întrebători asupra lui Nick, care o privea neclintit, filtrându-i imaginea printre gene.

Nu-şi dădu seama că aştepta aprobarea lui, decât în clipa în care Nick îi zâmbi. Iar când buzele i se curbară leneş, Cristine îşi îngădui să respire. Şi să spere că avea să se descurce cu noua ei viaţă şi identitate.

CAPITOLUL 5

Nick încerca să se concentreze asupra lecturii. În urmă cu o jumătate de oră, se retrăsese în cabinetul său de lucru, cu o carte despre *Viaţa fermierului* în faţă, încercând să înţeleagă de ce anumite perioade ale primăverii erau mai bune pentru însămânţat ogoarele şi cum să ţină seama de semnele naturii pentru a avea o recoltă bogată peste an.

Ethan plecase în Devonshire să-i contacteze pe bunicii Cristinei, urmând să se întoarcă peste două zile. Anthony se dusese la nu se ştie ce târg de vite, mama sa avusese de onorat o vizită amânată la preotul din sat. Cristine nu coborâse la micul dejun, iar Nick bănuia că încă se mai străduia să-şi revină după şocul primit în ajun.

Închizând cartea cu un pocnet sec, Nick îşi sprijini ceafa de spătarul fotoliului, lăsându-se în voia gândurilor care nu-i dădeau pace.

Cristine.

Imaginea chipului ei răsări fără efort în spatele pleoapelor închise. Era absolut uimitoare transformarea ei din fetiţa durdulie şi nesuferită, care-i făcuse copilăria şi o bună parte din adolescenţă un adevărat iad, în acea graţie desăvârşită, care-i tăia respiraţia ori de câte ori o vedea. Atâtea lucruri se schimbaseră în toţi acei ani!... Iar unele îl afectau într-un mod cât se poate de neplăcut. Era neplăcut să se gândească la sora lui ca la o femeie în toată firea, senzuală şi nespus de ispititoare, era enervant să-şi dea seama că era gelos pe Ethan pentru că și el o privea pe Cristine astfel.

Și apoi, mai era și descendența nobiliară a Cristinei. Era moștenitoarea unei averi fabuloase, provenea din una dintre cele mai vechi familii

aristocratice ale Angliei, și în plus, prințesă a unui regat uitat într-un colț al lumii, un regat mic dar care, după spusele mamei sale, ascundea în pământurile sale bogății nemaiîntâlnite. În ansamblu, avuția ce i se cuvenea prin naștere era calculată, la ora actuală în milioane. Un bun motiv pentru crimă, gândi el îngrijorat.

Nick nu putea să nu se gândească la împrejurările prin care Cristine ajunsese să facă parte din familia lui. Tatăl ei natural fusese asasinat. Mama ei fugise în chinurile facerii, pentru a-şi pune copilul la adăpost, apoi se stinsese din viaţă. Nick încercă să-şt amintească de noaptea aceea din ajunul Crăciunului, în care se trezise cu o surioară pe cap. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci. Memoria nu-l ajuta deloc.

Un lucru era cert: debutul Cristinei în societate avea să fie răsunător. $i avea să mestece în noroiul trecutului, scoţând la iveală lucruri care...

Detunătura de armă îl făcu să sară în picioare, încordat ca un arc, cu inima bătându-i dureros în coaste. Gâtul i se usca, palmele ii transpirară, stomacul i se strânse.

Cristine!

A doua detunătură îi opri inima în loc, împuşcătura se auzise din spatele conacului, destul de aproape de casă. Nu avea timp să iasă pe coridor, să-l străbată, să iasă pe uşile principale, ea apoi să dea ocol conacului.

Blestemând, Nick deschise fereastra şi sări în curte, înconjurând conacul în fugă. Imagini de coşmar îi fulgerară prin minte, provocându-i o groază de nedescris.

Derapa uşor când luă colţul casei şi reuşi cumva să evite tufa de trandafiri de Damasc, înaltă de peste un metru, pe care nu avu încotro decât s-o sară. Şi apoi, frână atât de brusc, încât îşi auzi genunchii trosnind.

Uşurarea se descărca prin coloana lui ca un fulger, amorţindu-1. După care urmă furia.

Cristine şedea calmă pe un trepied aflat in faţa lui la nici zece metri, încărcând concentrată un pistol. Pe creanga cea mai de jos a unui măr se aflau atârnate de bucăţi lungi de sfoară şase sticle şi un borcan. După toate aparenţele, până în acel moment, consumase muniţia degeaba.

- Ce mama naibii faci?! răcni Nick. pornind spre ea cu paşi mari, apăsaţi şi furioşi.

Cristine ţâşni în picioare, privindu-1 cu ochi mari, lividă.

- Oh. Doamne, de ce naiba trebuie să mă sperii in halul ăsta? bolborosi ea frecându- şi cu podul palmei locul unde inima ei cocheta vitejeşte cu infarctul.

Nick se opri. impunându-şi să se calmeze. Inspiră şi expiră aerul cu lentoare de câteva ori, fără succes.

- Eu te-am speriat pe tine? reuşi el să articuleze rar printre dinţii încleştaţi, cu o voce suspect de blândă.

Cristine clipi nedumerită şi făcu prudentă un pas în spate. Nick părea la un fir de par de a-şi pierde cumpătul.

- Imaginează-ţi, prinţesă, cam la ce m-a dus pe mine mintea în clipa în care am auzit focuri de armă, mai ales după seara informativă de ieri! o invită el cu o voce răguşită de o enervare abia ţinută în frâu. Închipuie-ţi clipele de iad prin care m-ai făcut să trec înainte de a-mi da seama că nu tu

ai fost ţinta în acest caz. Şi dă-mi un motiv, unul al naibii de bun. pentru a nu-ţi învineţi fundul drăgălaş pentru spaima pe care mi-ai pricinuit-o!

Cristine îl privi încremenită, în timp ce ruşinea şi vinovăţia îi pătau obrajii. Dacă ochii lui ar fi fost ciocane, în acel moment ar fi fost plină de vânătâi.

Îmi pare rău, vorbi ea cu o voce tremurătoare, clipind des pentru a-şi păstra ochii uscaţi. Nu m-am gândit că... n-am vrut decât să învăţ... Ethan a refuzat categoric să mă ajute şi atunci...

Realiza că se bâlbâia ca o proastă şi lucrul acesta o înfurie.

- Îmi pare rău, repetă Cristine, de data aceasta cu o voce perfect controlată, privindu-1 pe sub sprâncenele adunate într-o încruntătură nemulţumită. Trebuie să învăţ să-mi apăr singură viaţa, asta dacă voi ii pusă vreodată în această situaţie neplăcută, şi, având in vedere că sunt cine am devenit peste noapte, e mai bine să-mi iau toate măsurile de precauţie. Aşa că... am de gând să exersez până voi atinge nişte performanţe cât de cât satisfăcătoare în această direcţie. Şi dacă încerci să-mi vâri pe gât aceleaşi prostii pe care mi le-a îndesat Ethan azi dimineaţă, cum că sunt femeie şi că nu trebuie să mă preocupe acest aspect pentru că va fi el întotdeauna lângă mine ca să mă apere, atunci mută-ţi gândul, Nick! îl preveni ea înverşunată. O să învăţ să trag cu drăcia asta la fel de bine ca oricare dintre voi!

Nick o privi lung, cu ochii îngustaţi, părând să mediteze la logica vorbelor ei.

-Şi zici că Ethan te-a refuzat? o întrebă el într-un târziu.

-Da, se ţuguiară buzele ei într-o bosumflare comică şi nespus de dulce.

-Pentru că eşti femeie, concluziona el amuzat.

-Da, fir-ar să fie! fulgerară ochii ei inciudaţi. Urăsc atunci când mă izbesc de limite pe care sexul vostru ni le impune ca pe nişte legi sfinte, ce nu trebuie încălcate nici măcar în gând! îşi aruncă ea mâinile spre cer într-un gest exasperat.

-De ce n-ai venit la mine?

Cristine nu-şi putu ascunde licărul de neîncredere şi ironie din ochi.

M-ai fi ajutat? îşi arcui ea sceptică o sprânceană.

-Fireşte, rosti Nick fără să ezite. Viitorul tău se anunţă complicat şi nesigur, Cristine. N-o să te menajez, spunându-ţi că nu ai de ce să-ţi faci griji, că vei fi întotdeauna protejată de către unul dintre noi, că existenţa ta va fi dulce ca nectarul. Iar tu eşti suficient de isteaţă ca să-ţi dai seama că viaţa îţi va ti pusă în primejdie, şi poate nu doar o singură dată. Eşti ridicol de bogată şi ai suficiente rude din partea lui taică-tău natural care vor dori să taie o felie zdravănă din tort. Sau vor dori să ţi-1 sufle de sub nas cu totul. Aşa că logica ta mi se pare de bun-simţ. Ba mai mult, ai obligaţia de a învăţa cum să te aperi şi să încerci să rămâi în viaţă, fie şi numai pentru a le da peste nas. Prin urmare, te voi învăţa să spulberi creierii oricui îndrăzneşte să te ameninţe în vreun fel.

-Eu nu intenţionez să ucid, ci doar să-mi ţin eventualii duşmani la distanţă, declară tânăra femeie, privindu-1 cu un zâmbet surprins şi amuzat. Mulţumesc, Nick. Trebuie să recunosc faptul că nu m-aş fi aşteptat să-mi înţelegi punctele de vedere atât de bine.

-Eu sunt cel mai mare dintre fraţi, aşa că la mine ar fi indicat să vii când mai ai nelămuriri pe viitor. Mi-ar place să am certitudinea că ai încredere in mine, Cristine, adăugă el cu o voce cu două tonuri mai coborâtă, privind-o grav.

Cristine îi susţinu privirea eu un aer cântăritor.

-Am încredere în tine, Nick. Chiar am încredere in tine, accentua ea solemn fiecare cuvânt în parte.

- Mulţumesc, schiţă bărbatul un zâmbet strâmb în colţul gurii, având sentimentul vag şi totodată supărător că ea nu i-ar fi acordat acest lucru fragil şi nepreţuit dacă el nu s-ar fi arătat atât de deschis acolo unde Ethan o scrântise atât de rău, prin modul neinspirat şi misogin cu care-i tratase problema. Bun, adăugă el, trecându-şi limba peste dinţi în timp ce studia ţintele care se legănau uşor în bătaia vântului, ce-ar fi să să-mi arăţi ce ştii?

Cristine trase adânc aer în piept şi-şi îngustă ochii în timp ce-şi alegea ţinta numărul trei. Sticla era la mijloc, destul de aproape de suratele ei, aşa că dacă n-o nimerea pe ea, poate avea norocul să o spulbere pe cea din stânga sau pe cea din dreapta şi astfel... nu s-ar fi tăcut de râs chiar de tot.

În timp ce Cristine îşi lua poziţia de tragere, Nick avu răgazul s-o studieze pe îndelete.

Când năvălise în curtea din spate, fusese atât de îngrozit, încât nici măcar nu avusese timp să observe cu ce era îmbrăcată.

Ţinuta ei n-ar fi trebuit să-i tulbure minţile. Văzuse femeie superbe, îmbrăcate în neglijeuri vaporoase şi provocatoare, dar nu-şi amintea ca vreuna sâ-i fi stârnit simţurile atât de rapid ca cea din faţa lui, o femeie

pentru care nu ar fi trebuit să nutrească decât sentimente platonice. Şi totuşi, costumaţia ei îi stimula imaginaţia şi nu numai.

Cristine purta o pereche de pantaloni de stofă neagră, croiţi strâns pe ea, care-i sublinia picioarele lungi, posteriorul drăgălaş şi şoldurile înguste. Jacheta asortată pe care o purta peste o cămaşă de mătase albă, cu jabou de dantelă fină, era mulată ca o mănuşă peste bustul generos. Talia îi era ridicol de mică in comparaţie cu restul măsurilor ei. Părul şi-l strânsese în obişnuitul coc lejer pe ceafă, nu purta bijuterii şi nici alte artificii estetice. Emana o senzualitate subtilă, însă ameţitoare.

Asta poate şi din cauza îmbujorării cauzate de emoţii sau nervozitate.

Mişcările ei erau graţioase în timp ce ridica pistolul, ţimîndu-1 cu ambele mâini şi luând in cătare ţinta, li văzu pieptul umflându-se şi ridicându-se în timp ce-şi ţinea respiraţia. Detunătura armei reverberă în văzduh, în timp ce fumul albicios se împrăştie în aer, umplându-l de mirosul acru al prafului de puşcă. Toate sticlele erau întregi.

Dezamăgirea ei vizibilă, secondată de o înjurătură înăbuşită, ii smulseră un zâmbet, dar avu inspiraţia să şi-l înghită când ea se răsuci să-l privească necăjită.

Frecându-şi vârful nasului, Nick porni spre ea.

- Nu fi supărată, dulceaţă, o consolă el. Te pricepi la tras cu pistolul cum mă pricep eu la brodat. Dar, in fine, orice se învaţă pe lumea asta. Poziţia de tragere nu este tocmai corectă şi ideal ar fi să nu închizi ochii când apeşi pe trăgaci. Pierzi ţinta din vedere.

Ii luă pistolul încă fumegând din mână şi îl încărca cu gesturi rapide şi sigure.

- Vino încoace. Eşti stângace sau dreptace? - Dreptace.
- Bine, întoarce-te.

Cristine se răsuci cu spatele la el şi Nick îi puse arma în mâna dreaptă, aşezându-i-o pe cea stângă astfel încât să o cuprindă pe cealaltă cu tot cu patul pistolului. Cu vârful cizmei îi corectă distanţa dintre picioare, apoi îi împinse umerii rigizi în jos, scuturându-i uşor până îi simţi relaxându-se. Petrecându-şi braţele pe după ea, îi acoperi mâinile cu ale lui şi o ajută să-şi poziţioneze arma la nivelul ochilor. - Pe care o omoram?

Respiraţia lui caldă îi mângâie urechea, tăcându-i stomacul să palpite.

- A treia, se încăpăţâna Cristine în alegerea ei, străduindu-se sâ-şi ignore tremurul din abdomen.

-Perfect. Acum va trebui să-mi urmezi instrucţiunile pas cu pas. Focalizează sticla în centru şi priveşte-o fără să clipeşti până când simţi că se apropie uşor de tine. Nu te concentrezi decât asupra ei. O să ai senzaţia că parcă s-ar dilata. Toată atenţia ţi-o concentrezi doar asupra ei, repetă el. Când ai reuşit toate astea, apeşi pe trăgaci. Şi ţine ochii deschişi când o faci, bine?

Cristinc dădu uşor din cap, conformându-se. Nick se concentra o dată cu ea, deşi ii era dificil s-o tacă. Părul ei mirosea a primăvară. A flori şi a aer curat. Şi se potrivea absurd de bine în braţele lui. Creştetul ei abia dacă-i atingea bărbia...

Gâtul i se usca, măruntaiele i se strânseră într-un pumn de dorinţă vinovată. Fusese o idee al naibii de proastă să se ofere s-o ajute. Apropierea de ea îi tăcea judecata praf. Maxilarul i se încleşta, un şir de cuvinte murdare îi zvâcniră pe vârful limbii.

Cristine îşi muşcă buzele, impunându-şi să nu ţină cont de prezenţa lui, care o tulbura ridicol de mult, fară să înţeleagă de ce. Nick era fratele ei. Şi totuşi... un străin.

Nu-l cunoştea pe bărbatul acela, care mânuia o armă cu o asemenea lejeritate şi vorbea cu nonşalanţă despre necesitatea de a curma vieţi dacă a ea se afla în pericol. Iar bărbatul care devenise acum îi amintea extrem de puţin de băieţelul şi mai târziu, de adolescentul care o chinuise eu atâta cruzime, dar pe care-l iubise până aproape de adoraţie. Trăsăturile feţei i se aspriseră, privirea avea o anumită duritate în ea. Se înălţase cu cel puţin un cap de când plecase la Eton pentru studii, iar trupul i se călise în anii lungi de război care urmaseră după aceea. Se întorsese acasă schimbat. Atât de schimbat!...

Ochii i se îngustară, în timp ce focaliza mijlocul sticlei, respectând întocmai sfaturile lui. Şi când se simţi pregătită, trase.

Sticla explodă în cioburi mici. Şocul produs de descărcarea pistolului îi împinse trupul într-al lui. Strigătul de uimire şi victorie îi ţâşni de pe buze, transformandu-se apoi în hohote de râs. Sărind în sus, Cristine se răsuci şi-şi aruncă entuziasmată şi fericită braţele în jurul gâtului lui.

- Am reuşit! Oh, Doamne, am reuşit!

Pradă unui acces de bună-dispoziţie, îl ţocăi apăsat pe gură. Nick încremeni. Presiunea buzelor ei calde şi moi peste ale lui îi produse un val de plăcere crudă, cutremurătoare tocmai prin intensitatea ei. Braţele lui se strânseră cu putere în jurul ei.

Nick prelungi doar o clipă contactul. Pur şi simplu nu se putu abţine. Ochii ei se lărgiră şocaţi, iar Nick îi simţi trupul înfiorându-se. Apoi ii dădu drumul, tăcând un pas în spate şi ţinând-o de coate când ea se clătină pe picioare, roşie la faţă ca sfecla.

- Iartă-mă! îngăimă Cristine cu o voce sufocată, plecându-şi îngrozită privirea. N-am... eu...

Nick o privi lung, asaltat de un amestec de emoţii tulburătoare. Era furios pe ea. pentru câ-l luase prin surprindere şi-l prinsese cu garda la podea. Furios pe el, pentru că-i cedase fie chiar şi pentru o clipă. Furios pentru faptul că acel sărut, absolut nevinovat până la un anumit punct, mai precis cu o fracţiune de secundă înainte de a se sfârşi, îl excitase mai mult decât un preludiu rafinat cu o iniţiată în arta amorului. Dezgustat de faptul că, deşi Cristine îi era interzisă, cu greu reuşea săşi înfrâneze dorinţa de a o trage înapoi în braţele lui pentru a-şi potoli o foame absurdă, chinuitoare, ce se trezise înăuntrul lui.

Pe de altă parte, era conştient că gestul ei fusese unul spontan şi inocent, fară intenţii ascunse. Însă ceea ce se întâmplase îl răscolise peste măsură.

Încercând să depăşească penibilul momentului, Nick îi cuprinse bărbia între două degete şi o sili să-l privească în ochi. Lacrimile din ochii ei îl loviră drept în plex.

-Grozavă lovitură, puştoaico! o complimentă el, silindu-se să pară dezinvolt, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și eu m-aș simți dator să pup pe cineva. Singurul lucru care mă bucură este că n-a fost Ethan în locul tău. Oricât de mult l-aș iubi, nu cred că aș fi suportat să-mi împărtăşească bucuria lui în asemenea mod, se strâmbă el cu un aer chinuit şi comic, cutremurându-se de silă.

Un chicotit tremură pe buzele ei, care se transformă curând în hohote înăbuşite de râs.

Nick îşi înghiţi uşurarea şi-i luă pistolul din mână, reîncărcându-l.

- Acum, treci să văd ce-ai învăţat, o pofti el ceremonios.

Se descurca bine, constată el douăzeci de minute mai târziu, când Cristine spulberă restul de ţinte. Nu ratase decât de două ori şi acest lucru îl umpluse de mândrie.

- Eu aş vrea sa mai exersez, îl informă Cristine în timp ce-şi turna limonada într-un pahar dintr-o carată de cristal. Aşa că, dacă ai treabă, n-aş vrea să te reţin.

- Eşti sigură?

Voia să plece de lângă ea. să pună cât mai mult spaţiu între ei. De fapt, simţea nevoia sa fugă.

Dacă se mai zgâia mult la formele ei, avea s-o ia razna cu totul.

- Absolut. De aici mă descurc şi singură, îi zâmbi ea forţat.

- Bine, dădu el din cap, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, în timp ce se legăna pe călcâie. Ne vedem la masă.

Cristine aprobă tăcută, iar Nick se retrase doi pași, după care îi întoarse spatele și porni agale spre aleea care înconjura casa. Ronțăindu-și gânditoare obrazul de dinăuntru, Cristine îl urmări cum se îndepărtează, simțindu-se ușor amețită. Și mâhnită.

Sărutul acela schimbase ceva în interiorul ei și încă nu-și dădea seama ce. Pur și simplu o lăsase fără suflu, cu genunchii îngrozitori de moi și pulsul gata să-și ia zborul.

Nu intenționase să-l sărute. Însă acest lucru se întâmplase și acum nu mai putea schimba nimic, oricât de mult și-ar fi dorit. Rușinea încă-i mai ardea inima. felul în care el o privise după aceea, mânia d eo clipă din ochii lui (sau fusese silă?), tăcerea grea care urmase, toate acestea îi îngrămădiseră în suflet atâta umilință și deznădejde, că se mira cum de nu sucombase pe loc.

Îl strigă când îl văzu la doi pași de a trece de colțul conacului. Bărbatul se întoarse, ridicându-și sprâncenele groase cu un aer întrebător. Vântul îi răvășea părul peste chipul bronzat și ea îl asemui cu unul din piraţii care trăiseră în urmă cu mai bine de un secol: chipeș și senzual, periculos cât cuprinde. Numai bund e sucit mințile oricărei femei.

-Nu ți-am mulțumit, spuse Cristine, forțându-se să zâmbească.

-Oricând Maiestatea Voastră, îi răspunde el, făcându-i cu ochiul șmecherește în timp ce efctua o plecăciune exagerat de ceremoniasă și teatrală, dispărând apoi din raza ei vizuală.

Cristine expiră trenurător aerul pe care-l ținuse în piept și-și atinse absentă buzele care încă mai continua să o furnice.

-Oh, la naiba! bombăni ea, golind pe nerăsuflate paharul cu limonadă.

În următoarea oră nu rată nicio sticlă. De fiecare dată când țintea, în mintea ei își imagina că distruge iar și iar acel moment în care îl sărutase pe Nick, acel gest spontan și absolut nesăbuit din partea ei, despre care simțea că distrusese ceva important și fragil în relația lor. Îi era ciudă pe ea, pe temperamentul ei nesuferit, pe firea-i ușor iresponsabilă, care o băgase în bucluc de atâtea ori de-a lungul anilor.

De ce nu se gândise înainte de a da frâu liber bucuriei de o clipă?...

Echilibrul relației cu Nick era și așa destul de delicat, cu toate că făceau amândoi eforturi să consolideze o temelie care șubrezise îngrozitor de-a lungul celor treisprezece ani cât fuses lăsată în paragină.

Sărutul acela fusese unul inocent, dar, la naiba!, cumva, reuşise să distrugă toată munca lor din ultima săptămână.

Cristine simţea acest lucru într-un fel acut, de netăgăduit, o senzaţie adâncă şi intensă, localizată undeva în viscere. Ştia că ceea ce se întâmplase mai devreme între ea şi Nick modificase radical natura legăturii lor. O schimbase pe ea, deşi îi era neclar în ce fel.

Simţindu-se nefericită şi confuză, Cristine lăsă totul baltă şi pomi spre conac.

În cabinetul său, Nick dădea pe gât al doilea pahar de coniac, trântindu-l gol pe suprafaţa lăcuită a biroului.

Mâinile îi tremurau. Şi nu numai ele. Tremura tot.

Blestemând, îşi luă capul în mâini, respirând adânc de câteva ori, chinuindu-se să-şi desfacă nodurile din stomac.

Era absurd! Nicio femeie nu-l mai răscolise atât de tare doar cu un sărut! Şi nici măcar nu fusese unul adevărat, ci o împreunare caraghioasă a gurilor, moale, ridicol de scurtă şi... umedă.

Vina era a lui. N-ar fi trebuit să prelungească momentul acelui gest absolut spontan din partea ei. Dar, în clipa în care îi simţise buzele catifelate peste ale lui, pur şi simplu i se suciseră minţile.

Era *sora* lui, la naiba! Chiar dacă în venele lor nu curgea acelaşi sânge, era totuşi sora lui!

Crescuseră împreună, împărţiseră opt ani din viaţă...

Atunci de ce mama pocnetului nu reuşea să se gândească la ea în termeni pur platonici?!

Ce avea *ea* de reuşea să-l întoarcă pe dos în felul acesta?

Era frumoasă. Şi ce?... Pierduse şirul femeilor frumoase care trecuseră prin viaţa şi patul lui. Avea o minte ageră şi un temperament asortat. Impresionant, dar întâlnise destule femei inteligente şi focoase în ultima jumătate a vieţii lui. Poseda francheţe. Aprecia şi asta, însă mai cunoscuse această calitate şi la câteva din fostele lui amante...

Dumnezeule!... Nick strânse din ochi cu putere, gemând prelung, dezgustat. Sufletul avea să-i ardă în iad pentru o veşnicie fiindcă se gândea la ea într-o postură atât de... jignitoare, comparând-o cu femeile care-i încălziseră patul în ultimii paisprezece ani!

Bine cel puţin că nu-şi vârâse limba în gura ei, aşa cum avusese pornirea reflexă de a o face, gândi el apoi, îngrozit, însă ii lipsise atât de puţin, atât de puţin!

Dacă ea ar ti ştiut ce demoni il chinuiau în acele clipe, ar fi fugit oripilată şi urlând de spaimă.

Trebuia să facă ceva să iasă din starea asta şi dacă n-ar ti fost atât de răscolit, Nick ar fi râs cu poftă.

El, bărbatul care sedusese atâtea femei, tusese tăcut una cu pământul de către o puştoaică care, putea să pună pariu pe orice!habar n-avea ce-i acela un sărut adevărat, dar care avea destul instinct ca să sesizeze că ultima parte a sărutului lor maculase inocenţa unui act care, în alte condiţii, ar fi fost absolut firesc între fraţi.

Se gândi la Ethan, care-şi petrecuse ultimii doi ani la Sutherland House, îndrăgostit de

Cristine. Visând la ea, dorind-o neîncetat şi aşteptând momentul în care ea avea să-şi facă debutul în societate pentru a-i cere mâna.

Dacă era să fie cinstit şi să ignore faptul că, din punct de vedere spiritual, Cristine era sora lor, atunci Ethan era cel mai îndreptăţit s-o curteze.

El era fiul rătăcitor care abia se întorsese acasă, însă Ethan îi stătuse alături toată viaţa...

Cum mama naibii intrase în încurcătura asta? gândi el disperat, strângându-şi pumnii furios şi aproape smulgându-şi părul din cap. De ce, Iisuse, nu rămăsese în continuare în armată, făcând ce ştia cel mai bine, în loc să se întoarcă aici, unde-l aştepta un domeniu despre a cărui administrare

ştia atât de puţin, şi o tânără inocentă şi senzuală, care-i sucise minţile de la prima ocheadă?

Trebuie să încetez să-mi mai plâng de milă, îşi zise el, aşezându-se vlăguit pe fotoliu.

Se întorsese pentru că trebuia şi pentru că avea nişte datorii de onorat. Era de datoria lui să se îngrijească de moştenirea sa, să înveţe să-şi conducă afacerile cu aceeaşi pricepere cu care o tăcuse tatăl lui, să se îngrijească de bunăstarea familiei sale. Şi, de asemenea, era de datoria lui s-o ajute pe Cristine să reintre în drepturile de care fusese privată la naştere, să-i aleagă un soţ care să fie în stare să o apere de primejdia nevăzută ce o ameninţa din negurile trecutului. Să-i ofere un viitor sigur şi lipsit de griji, alături de un bărbat onorabil, care s-o facă fericită şi care s-o merite.

Ultimul gând îi trimise un junghi prin stomac, dar îl ignoră.

Avea să-i selecteze el însuşi pretendenţii şi să se oprească doar asupra aceluia care prezenta cu adevărat garanţia siguranţei şi fericirii ei. Avea să-i aleagă ca soţ un bărbat puternic, matur, destul de bogat pentru ca averea în sine a Cristinei să nu reprezinte o tentaţie pentru el. Un bărbat responsabil şi capabil să ocrotească.

Cu această hotărâre în minte, deschise *Viaţa fermierului* şi se apucă să citească din primul capitol cu un aer încrâncenat.

Era ferm decis să-şi atingă scopul.

Cristine descălecă de pe Neptun imediat ce intră pe porţile conacului şi, apucându-l de dârlogi, îl conduse pe aleea care înconjura parcul, îndreptându-se spre grajduri.

Plimbarea fusese nemaipomenită. Şi-i mai ridicase moralul.

In ultimele două zile îl văzuse pe Nick doar la micul dejun şi la cină, şi abia dacă schimbaseră două vorbe. Îşi petrecea toată ziua în cabinetul de lucru al lui Daniel... Ba nu, se corectă ea, simţind un mic junghi de durere în inimă, acum era cabinetul de lucru al lui Nick. Acum el era noul conte de Sutherland. Şi-şi lua foarte în serios îndatoririle, gândi ea, muşcându-şi încruntată buza de jos.

Dar nu înţelegea ce Dumnezeu făcea toată ziua, încuiat intre pereţii ăia! Din câte ştia ea, registrele contabile erau la zi şi în bună ordine. Doar ea le ţinuse evidenţa până în ziua în care Nick se întorsese acasă. Desigur, fusese ajutată şi de Ethan, iar Cristine considerase întotdeauna că două capete fac mai bine decât unul.

Deci, ce făcea?!

Părea s-o evite, iar lucrul acesta o neliniştea. Cristine bănuia că acel sărut stătea la baza
atitudinii lui distante, rezervată şi extrem de politicoasă. Dar el o asigurase că totul era în regulă, nu?...

Pe cine păcălea ea? oftă Cristine, posomorâtă. Sărutul acela o sâcâia şi pe ea, amintirea lui tăcându-i stomacul să palpite.

Ieri seară, la cină, se pomenise în vreo două rânduri că-i fixează gura. Pur şi simplu se trezise contemplându-i forma gurii cu un aer nătâng, atrasă de linia senzuală dar fermă a buzelor lui, de modul irezistibil în care se curbau atunci când zâmbea cu acel zâmbet iute, precis şi fermecător. Şi se simţise cumplit de jenată atunci când el o surprinsese asupra faptului. Roşise

ca o bleaga, se fâstâcise toată, iar restul serii şi-l petrecuse cu nasul în farfurie, participând la conversaţie doar atunci când era necesar.

Când ajunse în dreptul grajdurilor se întâlni cu Sean, unul dintre argaţi, care se oferi să-i ducă el calul în boxă. Îi mulţumi, zâmbindu-i, iar tânărul roşi până la rădăcina firelor de păr. Cristine abia dacă observă. Se îndreptă spre intrarea principală, traversă holul imens, pardosit cu marmură, şi intră în salonul mic sperând s-o găsească pe Kimberly acasă.

După primii doi paşi se opri, făcând ochii mari, surprinsă. Înăuntru se afla strânsă toată familia, plus încă două femei şi un bărbat. Cei trei străini se ridicară la vederea ei, privind-o încremeniţi.

Cristine avu nevoie de o fracţiune de secundă să înţeleagă cine erau acele femei şi inima începu să-i lovească în coaste cu putere. Una dintre ele era înaltă şi bine tăcută, cealaltă, de statură medie şi eu o siluetă firavă. Amândouă păreau să aibă in jur de patruzeci de ani, amândouă erau blonde şi aveau ochii de aceeaşi culoare, pe care o recunoscu fară nicio umbră de îndoială, că doar îi văzuse în oglindă de atâtea ori în ultimii douăzeci şi unu de ani: erau violeţi... la fel ca ai ei! Acea culoare limpede, luminoasă, acum strălucitoare din cauza lacrimilor care se iviseră pe neaşteptate în ei.

Femeia mai înaltă făcu un pas în faţă, dar se opri în loc şovăitoare, de parcă n-ar fi fost sigură pe picioarele ei, şi-şi duse mâna la gură, presându-şi buzele tremurătoare şi privind-o eu un aer tulburat şi neîncrezător. Cealaltă se apropie încet de ea, cercetându-i trăsăturile feţei cu ochi mari, plini de recunoaştere, de speranţă şi de o bucurie cu greu stăpânită.

Când ajunse în dreptul ei, Cristine constată că era eu aproape un cap mai scundă decât ea.

Femeia stătu o clipă nemişcată, apoi ridică o mână mică, nesigură, şi o atinse cu vârfurile degetelor pe sprânceană, pe tâmplă, apoi pe obraz. Cristine se forţă să stea nemişcată, nefiind încă sigură dacă mângâierea aceea delicată îi plăcea sau nu. Era copleşită de emoţiile pe care le citea în ochii acelei femeie: durere, fericire, surpriză şi speranţă, toate adunate la un loc.

- Semeni cu mama ta atât de mult, şopti ea cu o voce răguşită de lacrimi. Părul... pielea...

forma ochilor sunt ale lui Keith, dar, în rest, eşti leită Elisabeth. Oh, Doamne! mai reuşi ea să spună. înainte de a-şi strânge nepoata într-o îmbrăţişare aprigă, a cărei forţă contrasta radical cu aspectul firav al constituţiei ei.

Cristine încremeni pentru o clipă, luată complet prin surprindere. Nu se aşteptase la o astfel de... recunoaştere şi acceptare spontană şi necondiţionată, plină de afecţiune.

În ultimele zile încercase să-şi imagineze cum avea să fie întâlnirea cu familia lui Elisabeth.

Ştia că are două mătuşi şi că ambii bunici trăiau. Amândouă erau măritate, una dintre ele avea trei copii, iar cealaltă se căsătorise destul de târziu cu vicarul din satul unde locuiau.

Îşi închipuise tot felul de scenarii: ce aveau să-şi spună, cum aveau să fie de rezervaţi şi de stingheriţi la început, însă, pe măsură ce aveau să se cunoască...

Ei bine, nimic din ce crezuse că avea să trăiască nu semăna cu ceea ce i se întâmpla acum. Pur şi simplu se simţi copleşită.

Îşi ridică privirile zăpăcite spre Kimberly, care ii zâmbi printre lacrimi, apoi se uită la Thony care se mulţumi să surâdă. Ethan o privea cu ochii lui gravi şi blânzi, cu o expresie melancolică pe faţă, Nick... ei bine, aerul de pe faţa lui era asemenea unei cărţi închise.

Cristine îşi plecă ochii spre creştetul blond al mătuşii ei.

Nu realiză când braţele i se mişcară, aşezându-se pe umerii femeii care plângea încet la pieptul ei şi o strângea aproape cu disperare.

-Iartă-mă!... Iartă-mă. te rog!... N-am crezut... n-am îndrăznit să... să sper că... atâţia ani tară nicio... veste şi... Iată-te! se retrase ea. cuprinzându-i faţa între palmele calde şi privind-o cu o neţărmurită dragoste. Eşti mare şi... atât de frumoasă!

Cristine schiţă un zâmbet nesigur, simţind în gât un nod cât toate zilele.

-Îmi pare rău, rosti femeia, coborându-şi mâinile pentru a i le cuprinde pe ale ei într- o strânsoare fermă. Îmi dau seama că te-am luat cam repede şi... şi nici măcar nu am făcut prezentările. Eu sunt mătuşa ta, Chloe. Iar ea, se răsuci zâmbitoare spre femeia care rămăsese încremenită în mijlocul camerei, cealaltă mătuşă a ta, Annabelle. Poţi să-i zici Belle. Aşa îi spune toată lumea, clarifică ea acest aspect printr-o fluturare nepăsătoare a mâinii. Şi soţul meu, Gerald.

Damian, soţul Bellei, este plecat cu afaceri pe continent şi ai să-l cunoşti peste câteva săptămâni, când se va întoarce în ţară. Două mătuşi şi doi unchi

dintr-un singur foc, plus trei veri pe cinste, ciripi ca cu un entuziasm sub care încerca sa-şi ascundă stânjeneala de a fi reacţionat atât de nestăpânit. Pe bunicii tăi o să-i întâlneşti la Londra săptămâna viitoare. Sunt plecaţi la băi, în Bath. Le-am trimis o scrisoare ca să-şi scurteze şederea acolo şi sa vină în capitală. Nu le-am spus de ce, continuă Chloe să turuie, în timp ce o trăgea după ea spre sora ei Belle. Sănătatea tatei s-a cam şubrezit în ultimii ani. Medicii spun că i s-a slăbit inima şi... sper că îţi dai seama că nu le puteam da vestea asta minunată prin intermediul unei scrisori.

Cristine se trezi în faţa Bellei şi, neştiind ce să facă, schiţă intenţia de a o saluta printr-o plecăciune uşoară. Fu oprită la jumătatea ei, când Belle o apucă de umeri. Cristine se trezi sărutată pe frunte cu delicateţe.

-Bine te-am regăsit, copila mea, îi ură Belle eu o voce profundă şi gravă, O să-mi rezerv dreptul la o îmbrăţişare doar atunci când te vei simţi pregătită s-o primeşti.

Din nu se ştie care motiv, gestul simplu al Bellei o emoţiona mult mai tare decât îmbrăţişarea înfocată a Chloei.

-Mă bucur nespus să te cunosc.

Gerard Greithon se înclină adânc în faţa ei, sărutându-i mâna. Cristine îi studie o clipă ochii blânzi şi trăsăturile bonome, şi-l plăcu pe loc.

-Cred că ar trebui sa ne aşezăm eu toţii, se auzi vocea caldă a contesei de Sutherland.

Toată lumea se conformă.

Cristine se aşează lângă mama ei pe canapeaua îngustă. în mod inconştient. îi căută mâna.

Kimberly i-o prinse şi i-o strânse scurt. Simţea în coşul pieptului o apăsare neplăcută. Deşi ştia că acesta era cursul firesc al lucrurilor, constată îngrijorată că încă nu se simţea pregătită să-i dea drumul Cristinei şi nici s-o împartă eu altcineva. Chiar dacă era vorba despre familia ei pierdută în împrejurări atât de triste!...

Cristine era copilul ei. Întotdeauna avea să fie fiica ei.

Kimberly descoperi cu o strângere de inimă ceva ce nu simţise pentru niciunul dintre băieţii ei: cu Cristine devenise extrem de geloasă şi de posesivă, aidoma unei leoaice care-şi apără puiul.

Poate și pentru că era singura ei fiică. Poate pentru că era atât de tânără, pentru că sub toată tăria firii era totuși atât de vulnerabilă și sensibilă.

Trebuia să se împace cu gându-l că n-o putea păstra lângă ea pentru totdeauna. Cristine avea un destin de urmat, iar ea, contesa de Sutherland, avea de îndeplinit o veche datorie de onoare.

Trebuia să-și respecte jurământul pe care i-l făcuse Elisabethei Lancaster pe patul de moarte. Dar, Doamne, ce greu îi era!

Două ore mai târziu, Cristine stătea rezemată cu spatele de trunchiul unui măr, rotind între degete rămurica înflorită pe care o rupsese cu câteva clipe în urmă. O duse absentă la nas şi o mirosi, aruncându-i o privire lui Ethan.

-Cum te simţi? o iscodi acesta, fixând-o cu o mină zâmbitoare.

Cristine oftă, plimbându-şi privirea violetă peste grădini.

-Copleşită, mărturisi ea. încruntată. Şi zăpăcită. Nu în fiecare zi te îmbogăţeşti cu doi unchi, doua mătuşi şi doi bunici. Şi trei veri, îşi aminti.

-Au insistat să vină imediat ce au aflat eă eşti în viaţă, rosti Ethan cu un zâmbet strâmb in colţul gurii. Ştiu că ar fi trebuit să te anunţ mai întâi, dar... lady Chloe, ei bine, este o persoană atât de plină de iniţiativă. Pur şi simplu nu mi-au dat de ales.

-Nu te condamn, râse Cristine, cu gândul la mătuşa ei cea plină de entuziasm. Câteodată, este mai bine sa te arunci direct în apă decât să o iei cu binişorul. Şi, oricum, nu cred că m-aş fi simţit mai pregătită mai încolo decât mă simt pregătită acum.

-Sunt nişte peisoane foarte amabile şi plăcute.

-Mi-am dat seanţa. Şi mă simt uşurată că sunt aşa. Nu ştiu ce m-aş fi tăcut dacă ar fi trebuit să înfrunt un zid de neîncredere sau de suspiciune.

-Te-ai fi descurcat. Ai darul de a te descurca în orice situaţie.

-Mulţumesc, surâse fata. Pentru tot, Ethan. Sincer.

-N-ai pentru ce, frumoaso. Nick spune că te-a învăţat să tragi eu pistolul, schimbă el brusc subiectul.

-Cristine îl privi cercetătoare. Nu ştia dacă să interpreteze nota de încordare din vocea lui drept dezaprobare sau reproş.

-Ţi-am explicat motivele mele., Ethan, încercă Cristine să-l împace. Viaţa mea este... ei bine, părinţii mei au fost asasinaţi pentru ceea ce erau, pentru ceea ce aveau. Eu am moştenit totul şi trebuie să mă descurc cu asta.

Nu-mi place ceea ce sunt silită să devin, dar nu am încotro şi de aceea trebuie să învăţ să stau singură pe picioare şi să fiu pregătită... pentru orice.

-Cristine, fu rândul lui să ofteze şi s-o privească încruntat, ştii foarte bine că niciodată n-o să te las să înfrunţi totul de una singură. Sunt aici pentru tine şi o să fiu întotdeauna, adăugă el pe un ton scăzut, încercând să-şi dea seama dacă nu era prea devreme să o lase să ghicească care-i erau adevăratele sentimente pe care le nutrea pentru ea.

-Oh, Ethan, tu ai viața ta, rosti tânăra femeie cu o voce plină de duioșie. Îți mulțumesc pentru grijă, dar promit să nu te dezamăgesc.

-Tu n-ai reușit să mă dezamăgești niciodată, Cristine, oricât ai încerca, declară el cu sobrietate, simțind un soi de disperare în coșul pieptului.

Ea continua să vadă în el fratele care-i fusese întotdeauna. La o adică, nici nu-i dăduse motive s-o facă să-1 privească ca pe un bărbat. Un bărbat profund îndrăgostit de ea. Un bărbat a cărui inimă ofta de dorul ei de aproape cinci ani. Iar răbdarea lui se afla la o distanţă de un fir de păr de a se nărui. Cinci ani de aşteptare erau prea mult. Mult prea mult.

Cristine zâmbi.

- Nu sunt perfectă, Ethan. Şi ştiu că pot fi câteodată o adevărată pacoste la casa omului. Ar trebui să te simţi uşurat pentru faptul că în curând junghiul din coastele tale o să te părăsească.

Junghiul nu-1 avea în coaste, ci in inimă, şi în acel moment, îl resimţea acut.

- Iubesc junghiul acesta, frumoaso, încercă el să glumească, deşi simţea pe limbă un val de amărăciune.

Îi privi gura, tânjind dureros sâ-i simtă conturul sub buzele sale. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o acum? Perspectiva era pe cât de ademenitoare, pe atât de înfricoşătoare.

De fapt, reacţia ei îl umplea de groază. Dacă l-ar fi respins...

Trebuia sa mai aibă răbdare încă un pic, îşi zise el iritat. Trebuia să-i lase răgazul saşi asume destinul, să-şi facă debutul, să primească recunoaşterea socială, şi pe urmă, când apele aveau să se liniştească, urma să facă primul pas. Pasul decisiv. Şi trebuia să-l gândească cu multă grijă. Nu putea risca s-o sperie şi s-o pună pe fugă.

- Până la deschiderea sezonului mai sunt trei săptămâni, spuse Ethan, scoţând din buzunarul interior al jachetei tabachera elegantă, placată cu aur. Ar trebui să ne îngrijim de garderoba ta.

- Săptămâna viitoare plecăm la Londra, dădu Cristine din cap, studiind preocupată buchetul de flori trandafirii. Mama a programat deja întâlnirile cu modistele, stilistele şi croitoresele. Trase adânc aer în piept şi-şi ridică ochii spre Ethan. Trebuie să mărturisesc că sunt un pic cam speriată.

- Aş vrea să-ţi spun că nu ai niciun motiv de îngrijorare, pentru că o să fim cu toţii alături de tine şi o să te susţinem, dar e o prostie. Eşti o Lancaster şi, pe deasupra, moştenitoarea unui regat prosper din nordul Indiei. Eşti îngrozitor de bogată, iar banii înseamnă putere, o putere imensă, pe care mulţi o vor râvni. Vei fi înconjurată de primejdii şi de tentaţii la tot pasul, Cristine. Aceasta este o realitate pe care nu avem cum s-o negăm. Debutul tău va răvăşi întreaga Londră. Vei fi poate cel mai mare eveniment din ultimii zece ani. Aşa că va trebui să fim atenţi. Extrem de atenţi. Cu toţii.

Prin urmare, ai tot dreptul să fii speriată. Făcu o pauză, oftând resemnat, fixând-o cu intensitate. Nici nu ştii cât mi-aş fi dorit să fii oricine altcineva, şi nu o Lancaster!

Cristine îl privi cu un zâmbet înduioşat, îşi ridică o mână şi-l mângâie pe obraz.

- Eu mi-aş fi dorit să rămân doar simplă o Sutherland, Ethan. Zău că da!

Bărbatul îi acoperi mâna cu a lui, tentat până la nesăbuinţă să-şi întoarcă faţa şi să depună un sărut înfocat în palma ei.

Se mulţumi să-i zâmbească, în timp ce-i răsucea degetele şi-i sărută cast monturile fine.

Nick surprinse scena de la fereastra salonului. Se străduia să fie detaşat, dar...

Cum de putea o femei cu o minte atât de perspicace să fie atât de oarbă la sentimentele bărbatului din faţa ei? Se vedea de la o milă cât de înnamorat era Ethan de ea!

Sau Kimberly se înşelase, iar Cristine era pe deplin conştientă că atenţia şi interesul lui Ethan pentru ea nu erau de natură fraternă şi îi tăcea plăcere să se joace cu el. Nu, se răzgândi el imediat. Pentru asta îţi trebuia o doză de viclenie şi răutate, iar Cristine putea fi acuzată de orice, numai de ipocrizie şi meschinărie nu.

De fapt, era o fire directă, generoasă şi onestă, virtuţi pe care le întâlnise la puţine femei.

Lui Nick nu-i era greu să-şi imagineze ce impact avea să aibă debutul ei asupra întregii societăţi. Chiar şi dacă ar fi fost o tânără de condiţie modestă, Cristine tot ar fi tăcut furori în rândurile sexului tare. Era

inteligentă, veselă, spirituală. Temperamentală, puţin cam prea încăpăţânată. Avea umor. Unul rafinat, subtil. Şi era frumoasă. O frumuseţe exotică, orbitoare, care te lovea în moalele capului. Numai şi pentru frumuseţea ei avea să fie râvnită. Dar mai era în joc şi averea ei colosală. Un factor care complica totul extrem de mult.

Zomăindu-şi mărunţişul în buzunar, Nick îi privi cum se îndepărtau braţ la braţ printre copacii care-şi scuturau albul şi trandafiriul florilor.

Teoretic, Ethan era din capul locului alegerea cea mai bună pentru Cristine. O cunoştea foane bine, o iubea, iar sentimentele lui erau complet dezinteresate. Ar fi urmat- o până la capătul pământului şi dincolo de el. Şi-ar fi dat viaţa pentru ea fară să ezite.

Pentru Ethan, moştenirea ei era complet lipsită de orice valoare. El o dorea pe ea şi atât. În plus, era un bărbat călit de viaţă, matur, puternic şi cinstit. Era un bărbat curajos şi loial. De un astfel de bărbat avea ca nevoie.

Avea să-l pună în capul listei cu pretendenţi atunci când va sosi timpul ca ea să-şi aleagă viitorul soţ, gândi Nick. ignorând cu înverşunare iritarea adâncă pe care această perspectivă i-o provoca. Şi după aceea, totul nu avea să depindă decât de Cristine.

r~l Other bookmarks

CAPITOLUL 6

Prima săptămână la Londra fu o adevărată nebunie, consumată prin ceasuri interminabile programate cu modistele, croitoresele şi bijutierii.

Numele îi fusese trecut deja în catalogul tinerelor debutante de la Almack’s, însă fară a se face o rezervare propriu-zisă pentru una dintre sălile care ar fi urmat să adăpostească balul afirmării ei în societate.

Era o Lancaster. Şi. pe deasupra, moştenitoarea unui regat prosper. Un astfel de eveniment nu putea avea loc într-una din sălile de la Almack's. Apariţia ei pe firmamentul londonez trebuia să aibă loc într-un decor mai potrivit statutului şi rangului ei social. în plus, Kimberly căzuse de acord cu mătuşa Chloe ca debutul ei să se petreacă în cadrul unuia dintre cele mai importante baluri, în casa unei familii vechi, puternice şi influente, care să-i susţină şi să-i întărească poziţia în societate.

Acceptul unei astfel de familii ar fi spulberat orice umbră de îndoială asupra identităţii Cristinei de Lancaster, impunându-le şi celorlalţi aceeaşi atitudine.

Nu că ar fi contat. Cristine avea dovezile care să-i ateste originea nobiliară şi drepturile sociale şi financiare. Avocaţii tatălui ei fuseseră contactaţi deja şi, după unele verificări de rutină se declarară uşuraţi că, in sfârşit, puteau să le dea peste nas celor din familia Lancaster, care făcuseră nenumărate presiuni asupra lor de-a lungul timpului, cerându-le să treacă peste clauzele testamentare ale fostului conte pe motiv că moştenitorul direct al acestuia era mort şi îngropat.

Dar Kimberly dorea să facă totul cu graţie şi rafinament.

Cristine se simţea ameţită, copleşită şi nervoasă. Numai şi gândul la balul în care trebuia să-şi facă intrarea în societate îi provoca crampe la stomac. Pentru că ştia, simţea că, undeva, poate nu în acea seară, dar într-una din cele care aveau să urmeze, avea să privească in ochii celui care-i ucisese tatăl. Avea să privească în ochii lui şi să nu ştie că el era cel care-i schimbase viaţa.

Singura ei nădejde era ca cel care o lăsase orfană cu atâta cruzime să nu fi murit între timp, în fond, trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci. Dar, cumva, intuiţia ii şoptea că asasinul trăia. Şi că avea să-l întâlnească.

Mai erau mai puţin de două săptămâni până la deschiderea sezonului, iar aşteptarea o înnebunea. Asta şi pentru că ieşirile ei din casă erau extrem de rare şi aveau loc numai dacă era strict necesar. Până la debut, era condamnată să stea la adăpostul pereţilor, unde era în siguranţă.

Încerca să-şi umple timpul dintre istovitoarele probe ale croitoreselor citind sau jucând cărţi sau şah cu Tony sau Ethan. Dar nu avea stare. Agitaţia oraşului de dinaintea sezonului era molipsitoare, cuprinzând fiecare suflet aidoma unei epidemii.

În plus, deși Nick era în Capitală, nu-l văzuse decât de două ori. Era mai tot timpul plecat, iar serile și cea mai mare parte a nopților și le petrecea la cluburi sau Dumnezeu știa pe unde.

Cristine era ferm convinsă că o evita și asta o umplea de tristețe și amărăciune.

Sărutul acela blestemat! Din cauza lui se întâmpla asta. Dacă nu ar fi existat acel sărut, Nick și-ar fi petrecut serile acasă, cu familia, glumind și povestind relaxat. N-ar mai fi avut pe chip acel permanent aer sumbru și încordat, și nici zâmbetul nu i-ar fi fost politicos, îngrozitor de formal, ca în rarele ocazii în care i se adresase de când ajunseseră în Capitală.

Situaţia o enerva îngrozitor. Voia să discute cu el, să-l lămurească, dar se temea ca el să nu interpreteze totul greşit şi s-o trateze şi mai rece decât o tăcea acum. Pentru că dacă nu acesta era motivul care stătea la baza comportamentului lui distant, atunci se făcea de râs în faţa lui, dând o importanţă deosebită unui fapt care pentru el poate că nici nu avea vreo valoare şi pe care poate că-1 şi uitase. Posibilitatea aceasta însă îi provoca o reacţie contradictorie: pe de o parte s-ar fi simţit uşurată, pe de altă parte, dezamăgită.

Coborând scările şi cotind spre bibliotecă, Cristine era atât de cufundată în gânduri, încât nu-1 văzu decât cu o fracţiune de secundă înainte să se izbească de el. Era ca şi cum s-ar fi ciocnit de un zid: dinţii îi clănţăniră şi inerţia o aruncă înapoi.

Nick o prinse de braţe şi o redresa.

-Scuză-mă, nu te-am văzut.

-Nici eu, zâmbi el scurt

Cristine îl privi. Era îmbrăcat de oraş într-o jachetă cafenie, cămaşă albă, cu eşartâ înnodată simplu, pantaloni de stofa maro şi cizme de culoarea cafelei, lungi până la genunchi. îşi strânsese părul la ceafă. Rubinul din

urechea lui scânteie scurt. Mirosea a citrice şi a mosc. Se răsese impecabil. Era frumos.

Cristine simţi un gol în stomac şi un nod în gât cât toate zilele.

-Ieşi? făcu ea, schiţând un zâmbet nesigur.

-Da. Am ceva treburi de rezolvat. Vreau să achiziţionez nişte cai de tracţiune, se trezi el detaliind.

-Te întorci la cină?

Ochii ei erau imenşi, limpezi şi ameţitori. Se îneca în ei. Cu un efort, trase aer în piept.

- Nu ştiu. Am lipsit atâta timp şi s-au adunat o mulţime de chestii la care trebuie sa le dau de capăt.

- Înţeleg.

El se îndoia. De fapt nu avea nimic de rezolvat urgent, dar ajunsese să-l dispere fiecare secundă în care stătea în compania ei şi, mai ales, începuse să-l irite îngrozitor modul în care Ethan părea vrăjit de ea. Cel mai bine era să stea cât mai departe de ea şi se ruga ca totul să se termine cât mai repede, deşi ştia că-şi face iluzii degeaba. Când avea să se lanseze, el avea datoria să o supravegheze îndeaproape în permanenţă. Şi abia atunci avea să înceapă coşmarul cu adevărat. Dar până în acel moment, nici nu voia să se gândească la asta. Nu dorea decât să-şi omoare timpul tăcând ce se pricepea cel mai bine când nu se afla pe front: să joace cărţi umflând banii altora, şi să se bucure de compania sexului frumos.

- Atunci, îţi urez succes cu achiziţia şi... mă rog, cu restul, rosti ea încet, ocolindu-l cu ochii în pământ şi îndreptându-se spre camera de lectură.

N-ar fi trebuit sâ se simtă vinovat. Atunci de ce mama naibii se simţea aşa? închizând ochii, înjură spurcat în gând, apoi se răsuci pe călcâie. - Cristine?

- Da? se întoarse ea, cu mâna pe clanţă, privindu-l serioasă şi oarecum tristă.

- O să fac tot posibilul să ajung la cină.

Nu voise să promită asta. Pur şi simplu cuvintele îi ieşiră pe gură. Dar zâmbetul ei, spontan şi cald, fu ca un balsam pentru sufletul său agitat.

- Da? îl privi Cristine, însufleţită.

- O să mă strădui.

- M-aş bucura.

- Şi eu.

În timp ce ieşea în stradă, îşi dădu seama că acesta era adevărul. Îi dorea prezenţa, chiar dacă acesta era un lucru dificil de îndurat pentru el. Brusc, realiză că nu peste multă vreme Cristine avea să părăsească Anglia şi va pleca departe. Iar el avea să regrete că nu petrecuseră mai mult timp împreună.

In plus, nu era vina ei că el se simţea atras de ea. Asta era problema lui şi numai a lui, şi aşa avea să rămână. Iar el ştia că în ultimele două săptămâni o amarase cu atitudinea lui distantă și politicoasă.

Putea să treacă peste acea atracţie şi să se comporte normal şi... Putea oare? Trebuia să poată!

îşi făgădui el încruntat.

Avea un autocontrol de invidiat, ştia asta. Şi avea să-l folosească.

A doua zi, la amiază, Cristine îşi întâlni bunicii.

Winston Leyghton, un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu o constituţie firavă în ciuda înălţimii sale, păruse să îmbătrânească si mai mult sub ochii ei. Pur si simplu, se gârbovea privind-o. Şi plângea tăcut. Şiroaie de lacrimi îi umezeau chipul plin de riduri.

Bunica ei, Dorothea, o femeie micuţă şi delicată, îşi frângea mâinile şi hohotea nestăvilit.

Cristine nu ştia ce să facă sau să spună pentru a le uşura chinul. Strângea cu puterea mâna mamei sale, împărţită între un sentiment absurd de vinovăţie şi o emoţie teribilă.

Era pentru prima dată când îi vedea pe aceşti oameni, nişte străini practic, dar pe care, în mod straniu, avea senzaţia că-i cunoaşte dintotdeauna.

Păreau atât de neputincioşi şi plini de durere!...

Mânată de un impuls, Cristine se desprinse de Kimberly şi îngenunche în faţa lor, acoperind mâinile lor cu ale ei.

-Îmi pare rău, fu tot ce reuşi să spună, îmi paie teribil de rău.

Dorothea suspină şi-i prinse mâna strâns într-a ei. Ochii femeii, ochii ei, gândi Cristine, o privire cu o intensitate cutremurătoare.

-Şi mie, rosti bunica ei. Oh, Doamne, şi mie îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat!... Mi-am pierdut fiica cu mult timp în urmă, iar asta este o durere peste care niciodată n-am trecut cu adevărat. A fost cumplit pentru noi să nu mai ştim nimic de ea. Nicio veste, nimic... Să nu ştim cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea după noaptea aceea de coşmar în care Keith a fost împuşcat. Dar astăzi.... făcu o pauză, inspirând prelung în timp ce privirile ei îi colindau chipul... Este pentru prima dată în toţi aceşti ani, când durerea pare să fie mai suportabilă. Pentru că am regăsit-o pe Lizzie în tine. Şi pentru asta sunt recunoscătoare cerului. Şi mă simt... amândoi ne-am simţit binecuvântaţi când am aflat că avem o nepoată. Că trăieşti. Şi, Dumnezeule!, uită-te la tine!... Eşti minunată, şopti Dorothea emoţionată, netezindu-i o sprânceană, mângâindu-i delicat obrazul neted, aşa cum făcuse şi Chloe. Ţi-ai moştenit ambii părinţi. Erau atât de frumoşi şi de tineri. Şi se iubeau atât de mult!... Vocea i se frânse din nou şi-şi ascunse faţa în palme, în timp ce umerii firavi i se scuturau necontenit.

Winston încercui umerii soţiei lui cu braţul, prinzând strâns degetele Cristinei cu mâna liberă, de parcă s-ar fi temut ca tânăra să nu dispară.

Cristine se văzu nevoită să rămână în acea poziţie ghemuită până când bunica ei încetă să mai hohotească. Amorţise, dar era vag conştientă de acest lucru. Nu mai simţea decât furia fierbinte, arzătoare, care o mistuia cu totul. Aproape că nici nu mai vedea în faţa ochilor.

Cel care făcuse asta trebuia să plătească. Negreşit. Trebuia să-l găsească pe acel individ laş şi mârşav care-i ucisese mişeleşte tatăl şi-i silise mama

să străbată jumătate din ţară pe o vreme câinoasă, drumul sleind-o intr-atât de energie, încât nici măcar nu mai avusese puterea s-o nască. Trebuia să-l dibuie pe acel vierme infect care-i lovise familia, destrămând-o şi semănând în sânul ei ani de durere şi disperare...

Winston şi Dorothea plecară abia spre seară, neindurându-se, parcă, să se despartă de ea. Erau nişte oameni intr-adevăr cumsecade şi Cristine se gândi cât de binecuvântată era cu asemenea bunici.

Cu toate că fusese o zi tumultuoasă pentru toată lumea, Cristine nu se simţea obosită. Sau, în fine, cugetă ea, fizic poate că se resimţea, dar în mintea şi sufletul ei clocoteau sentimente care o încărcau de energie, dar o şi speriau: furie, revoltă, neputinţă, indignare şi un soi de determinare rece, aceea de a-l dibui pe asasinul părinţilor ei.

-Cum te simţi? o întrebă Ethan, rotind încet coniacul în pahar.

Cristine aşteptă ca trăsura bunicilor ei să se piardă în lumina palidă a înserării, apoi, când traficul străzii îi înghiţi, se răsuci spre Ethan şi-l privi încruntată.

-Mă simt... am senzaţia că o să plesnesc! îşi presă ea tâmplele cu podul palmelor, aruncând o privire goală în junii ei. N-am crezut niciodată că o să înţeleg ce simt cei care urăsc, întotdeauna am crezut despre mine că sunt o fiinţă tolerantă, calmă, incapabilă de sentimente mărunte şi josnice. Incapabilă de cruzime.... îşi ridică ea ochii îngustaţi pentru a-i întâlni pe ai lui. Dar, adăugă ea după o pauză în timp ce privirea i se tulbura, dacă în acest moment m-aş găsi în faţa celui care mi-a lovit aşa familia, iţi jur că

singurul lucru pentru care i-aş cruţa viaţa ar fi acela că nu merită moartea. L-aş băga într-o pivniţă, complet lipsit de lumină, şi l-aş hrăni doar. L-aş lăsa să-şi ducă zilele într-o gaură rece, ca un vierme scârbos ce este...

-Merită asta, şi-ncă mult mai mult decât atât. O să te ajut să-l chinui, dacă vrei. Am nişte idei interesante despre cum se torturează viermii.

Deşi n-ar fi crezut că este posibil în acel moment, şi mai ales în starea în care se atla. Cristine se trezi zâmbind.

-Chiar aşa?

-Mhm! Ce pot face pentru tine, scumpa mea?

-M-ai putea ajuta să ies din pasa asta idioată. Ceva care să-mi consume excesul de zel. Nu ştiu. Ceva...

-In sala de antrenament? sugeră Ethan amabil.

Ochii ei sclipiră. Efortul cu pricina ar mai fi domolit-o.

-Ar fi o idee, într-un sfert de oră, până mă schimb?

-La dispoziţia ta, Maiestate.

Cristine se strâmbă la el peste umăr, în timp ce se grăbea către camera ei.

-Cincisprezece minute şi o să-mi implori mila, ameninţă

ea în glumă. -Da, da, am mai auzit d-astea.

Şi aşa îi găsi Nick când se întoarse acasă. Duelându-se.

Câteva minute bune, niciunul dintre ei nu-i băgă de seamă prezenţa, lucru de care se gândi să profite.

Erau îmbrăcaţi amândoi cu pantaloni negri şi cămaşă albă, cu cizme înalte până sub genunchi.

Eleganţi, supli şi de o vitalitate debordantă.

Cristine se mişca cu graţie şi era de o agilitate surprinzătoare. Retragerile şi atacurile ei erau iuţi şi bine gândite şi avea o dexteritate remarcabilă în a mânui floreta de antrenament.

Parcă ar fi asistat la un dans, gândi el, urmărindu-i evoluţia lor din pragul uşii. Din sunetul scrâşnit pe care-l tăcea oţelul alunecând pe oţel deduse că nu era câtuşi de puţin doar o formă de omorât timpul, îşi măsurau forţele de-adevăratelea. De fapt, zgomotul fusese acela care-l atrăsese acolo.

Nu se aşteptase s-o vadă pe Cristine ţinându-i piept lui Ethan şi mai ales cu atâta îndârjire. Iar Ethan era un bărbat de a cărui forţă era mai cuminte să ţii seama.

Nick ar fi putut să jure că era furioasă după modul în care îşi ţinea ochii mijiţi, după cuta dintre sprâncene şi după buzele ţuguiate de concentrare. Oare era furioasă pe Ethan? se întrebă Nick. Posibilitatea aceasta îi produse un mic şi meschin fior de satisfacţie, fapt care-l facu să se încrunte stingherit.

Îşi iubea fratele. Ţinea şi la Cristine... într-o oarecare măsură. De fapt, se corectă el în sinea lui, îi era dragă. Şi ceva pe deasupra, se străduí tânărul conte să ignore fierbinţeala pur sexuală care i se încolăcea în şale la vederea fundului mic al Cristinei, peste care pantalonii se mulau aţâţător, a taliei zvelte şi a sânilor care tresăltau pe sub cămaşa de mătase fină.

N-avea ce face, reflectă el amar, decât să se resemneze. Crezuse că noaptea pe care o petrecuse în patul toridei Victoria Lamb îi mai potolise febra care-1 stăpânea in ultimele săptămâni.

Făcuseră amor ca apucaţii ore-ntregi. iar în zori. când o părăsise, se simţise sătul. Sau aproape. Pentru că atunci când se întorsese acasă. în drum spre dormitorul lui, să zăbovească în faţa camerei Cristine aproape un sfert de oră, cu mintea plină de fantezii. Fantezii care acum prindeau viaţă în mintea lui, în timp ce o urmărea executând o fandare şi străpungând garda lui Ethan, care se trezi cu vârful floretei ei sub nas. Fratele său clipi surprins şi buzele i se arcuiră uşor.

- Eşti mort! declară Cristine, rânjindu-i victorioasă, zăbovind încă o clipă cu vârful bont al armei elegante sub nasul lui, înainte de a se retrage şi de a-1 saluta ceremonios.

- Asta pentru că sunt un gentleman şi educaţia îmi impune să las doamnele să câştige, replică bărbatul, înclinându-se la rândul Iui.

- Da, da, vezi să nu! i-o întoarse ea râzând.

Aplauzele lente care se auziră din prag ii făcu pe amândoi să se întoarcă.

- Impresionant declară Nick, desprinzându-se din cadrul uşii cu privirile întunecate aţintite asupra ei.

Cristine îl privi şi inima îi tresări, îmbujorarea cauzată de efortul fizic spori. Brusc, se simţi nesigură şi emoţionată.

-Eşti la fel de ageră şi de necruţătoare ca o amazoană, o linguşi el. Ai antrenat-o bine, se răsuci spre Ethan cu un zâmbet moale.

- A fost o elevă silitoare, dădu Ethan din cap mulţumit.

- Ar trebui să încerci într-una din zile şi cu mine, o invită Nick, privind-o amuzat. Eu nu sunt chiar atât de gentleman ca Ethan.

Cristine îşi înălţă sprâncenele surprinsă.

- O să te am in vedere, promise ea ştergându-şi fruntea umezită de transpiraţie cu mâneca. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă pregătesc de cină. Îmi vin amândouă mătuşele şi nu vreau să le fac o impresie proastă lăsându-le să mă aştepte.

Nick privi lung în urmă ei, apoi se răsuci

spre Ethan. - Ce-i cu ea?

- A avut o zi plină de emoţii, Ethan tăcu o pauză, oftând, i-a întâlnit pe părinţii Elisabethei.

- Înţeleg! tăcu el, simţindu-se oarecum vinovat că nu fusese prezent ca să-i susţină moralul. Şi cum a suportat?

- Teoretic, a trecut cu bine peste tot. Pe urmă au apucat-o dracii. Făcu o altă pauză, ronţăinduşi obrazul pe dinăuntru, gânditor. Mă îngrijorează, Nick, mărturisi el, într-un târziu. - În ce sens?

- Cred că i-a intrat în cap ideea de a-l prinde pe cel care i-a ucis tatăl. Din cauza asta era furioasă. Vrea să-l facă sâ plătească pentru ceea ce s-a întâmplat atunci.

- Ţi-a zis eu asta? îşi îngustă Nick ochii, rumegând informaţia pe toate părţile.

- Nu trebuie să-mi zică, că doar o cunosc. Ştiu cum îi lucrează mintea.

Nick se încruntă. Nu-i plăcea deloc ideea pe care Ethan tocmai i-o vârâse în cap. Pe de altă parte, nici nu-1 surprindea prea tare acest fapt. Nici el n-ar fi lăsat lucrurile aşa dacă ar fi fost în locul Cristinei.

- Va trebui să stăm cu ochii pe ea, dădu Ethan glas gândului care-i preocupa pe amândoi.

- Mda aşa trebuie, şi să ne rugăm Celui de sus să nu facă ceva singură, de capul ei.

-Cam greu, mormăi Ethan. Este loială familiei şi întotdeauna va pune siguranţa noastră mai presus de a ei. Il vom pune în gardă şi pe Tony.

Nick dădu din cap şi amândoi părăsiră tăcuţi sala de antrenament.

CAPITOLUL 7

Debutul social al Cristinei urma să aibă loc în casa ducelui de Cambridge, care avea să adăpostească cel de-al doilea bal important al sezonului ce începea la Londra în mai puţin de o săptămână.

Lady Giorgiana, soţia ducelui, o femeie înaltă şi impunătoare, insistase s-o cunoască personal pe protejată înaintea marelui eveniment. Ar fi fost o greşeală teribilă, fatală chiar pentru statutul ei în societate, să prezinte lumii întregi o impostoare. Nimeni nu i-ar fi iertat gafa vreodată şi nici nu iar fi uitat-o. Pur şi simplu ar fi fost ruinată pe viaţă şi silită să se retragă undeva în provincie pentru tot restul zilelor ei, condamnată la ruşine şi dizgraţie veşnică. Aşa că trebuia să se convingă că tânăra debutantă era cine susţinea lady Kimberly că era: o Lancaster.

Deşi contesa de Sutherland se simţise insultată de această dovadă cât se poate de clară de neîncredere şi suspiciune din partea ducesei, se străduisă să-şi lase mândria deoparte şi să-i facă pe plac. În fond, nimeni din înalta societate nu ar fi crezut că moştenitorul averii Lancaster mai era în viaţă după atâţia ani de tăcere şi mister. Drept pentru care se înfăţişă lady-ei

Cambridge însoţită de Cristine şi de cei patru avocaţi ai răposatului Keith Lancaster, care îi prezentară toate documentele necesare spulberării oricărei urme de îndoială care ar mai fi putut să planeze asupra originii nobiliare a fiicei ei adoptive.

În faţa acestor dovezi de netăgăduit, lady Georgiana se simţi încurcată, ruşinată şi totodată, copleşită de gratitudine. Atitudinea ei rezervată se transformă într-una plină de solicitudine. Nu mai ştia ce să facă ca să reintre în graţiile contesei de Sutherland. Era pe deplin conştientă că avea să găzduiască cel mai important eveniment din ultimii douăzeci de ani şi că aceasta avea să fie dezbătut pentru multă vreme după aceea. Că numele ei avea să fie prezent pe buzele tuturor, rostit cu admiraţie şi invidie, că prestigiul avea să-i crească in societate şi că petrecerile ei aveau să fie cele mai căutate pentru mulţi ani de acum înainte. Şi că era foarte important ca pregătirile pentru acest eveniment să fie minuţios puse la punct pentru ca seara cu pricina să fie un succes răsunător. Şi să-i asigure partea *ei* de glorie.

Cristine privea totul cu o detaşare stranie. Pentru ea, debutul şi recunoaşterea societăţii nu i se păreau chiar atât de importante. Erau necesare, dar nu realmente importante. Reprezentau doar un pas înainte pe drumul care avea s-o conducă la asasinul tatălui ei. Pentru că ştia că niciodată nu avea să-şi găsească liniştea, nicicând nu avea să se bucure cu adevărat de ceea ce viaţa avea să-i ofere până când nu-l găsea pe cel care-i destrămase familia.

Veni şi seara mult aşteptată. Societatea fremăta de nerăbdare s-o cunoască pe moştenitoarea averii Lancaster şi invitaţii, care fuseseră aleşi

pe sprânceană, soseau într- un flux continuu la balul găzduit de lady Georgiana.

Totul era aranjat cu un bun gust desăvârşit. Imense buchete de trandafiri şi crini imperiali albi tronau maiestuoşi pe postamente de marmură crem şi câteva aranjamente cu delicate flori de iasomie şi camelii deeorau mesele încărcate cu aperitive etalate într- un fel exotic. Cele trei candelabre uriaşe din sala principală aruncau o lumină vie peste mulţimea invitaţilor, aprinzând văpăi în nestematele ce împodobeau ţinuta doamnelor prezente şi în cristalurile fine în care era servită cea mai scumpă şampanie franţuzească. Uşile care dădeau spre terase şi grădini erau larg deschise, lăsând răcoarea înmiresmată a nopţii să pătrundă înăuntru. Orchestra, aşezată într-un balconaş. încânta oaspeţii cu un repertoriu ales.

Cristine şovăi în faţa ultimelor două trepte care ducea în sala de bal. Stomacul i se tăcu ghem, palmele i se umeziseră sub mănuşile de satin, pulsul îi lovea tâmplele într-un fel asurzitor.

Totul părea s-o strângă şi s-o apese: corsetul nemilos, pereţii orbitor de albi. diamantele grele, fabuloase, care-i completau ţinuta magnifică...

-Respiră!

Vocea gravă şi poruncitoare a lui Nick o tăcu să deschidă ochii brusc şi să-l privească zăpăcită.

-Poftim? clipi ea nedumerită.

-Trage aer în piept, la naibii! ii comandă el încruntat, strângându-i braţul cu fermitate, abia abţinându-se să n-o zgâlţâie.

Sau s-o ia de acolo pe sus şi s-o ducă departe, într-un loc care să nu-i mai aducă in ochi acea teroare adâncă, care-l scotea din minţi.

Cristine se încruntă la el, enervarea fâcându-şi loc în sufletul ei, dar se conformă, luând o gură zdravănă de aer.

- Acum eşti mulţumit? bolborosi ea. Şi nu-i cazul să mă învineţeşti pentru un lucru atât de banal ca respiratul!

-Ba e, dacă ai uitat cum se face. Încă odată, îi ceru, slăbindu-şi totuşi strânsoarea.

Cristine îşi dădu ochii peste cap, dar se supuse. Se simţi mai bine, punctele dispărură cu totul şi ceva culoare i se înfiripă în obraji.

-Şi acum, zâmbeşte!

-Ce-s eu, un soldat aflat sub comanda ta? se burzului ea. O să zâmbesc când am chef!

Seara începuse prost pentru toată lumea. Rochia ei ajunsese de la croitoreasă cu întârziere şi toţi fuseseră agitaţi din această cauză. Când, în sfârşit fusese gata şi coborâse în salon, dornică să-l impresioneze, el îi aruncase o privire rapidă, dăduse scurt şi aprobator din cap, îi curmase cu bruscheţe complimentele lui Ethan la adresa ţinutei ei şi- i zorise pe toţi spre trăsura care-i aştepta în faţă.

Atitudinea lui Nick o indispusese grozav. Ce, îl durase gura să-i zică ceva drăguţ?...

Şi tot drumul fusese tăcut şi posomorât ca un urs. Nu putea decât să tragă concluzia evidentă că rolul ce-i fusese atribuit îl plictisea de moarte. Şi ea ce vină avea?.„

Nu-i nimic, îşi zisese Cristine îndurerată. În curând avea să-l scutească de această corvoadă. Imediat ce-şi atingea scopul, avea să-şi aleagă un soţ şi să plece în Kumpur- Pala pentru tot restul vieţii ei. Habar n-avea de ce acest gând îi năştea în suflet o jale de nedescris. Dar nici nu se străduí să afle cauza. Pur şi simplu acesta era destinul ei şi trebuia să-l accepte ca atare. Nu avea de ales.

Vocea maestrului de ceremonii, care le anunţa sosirea, o smulse din cugetări. Simţi mâna lui Kimberly strecurându-se într-a ei şi strângându-i-o încurajator. Ridicând privirea, îi văzu zâmbetul plin de emoţii şi ochii strălucitori şi-i zâmbi la rândul ei. In spatele contesei, Ethan îi făcu complice cu ochiul. Anthony îi dărui un surâs blând, care avu darul de a o calina subit.

Acum e-acum! gândi ea cu un freamăt în stomac.

Şi păşi mândră şi maiestuoasă ca o regină în sala de bal, flancată de escorta ei, reducând totul la tăcere.

O oră mai târziu, cu o cupă de şampanie în mână, Nick îi urmărea evoluţia cu un aer îngândurat.

Nu se-ndoise nicio clipă că n-avea să facă faţă cu brio acestei încercări, deşi scurta ei ezitare în faţa sălii de bal îi cam dăduse emoţii. Insă totul se destăşurase cum nu se poate mai bine şi întreaga societate i se gudura acum la picioare. Toată lumea se zbatea sâ-i capteze atenţia şi să-i intre pe sub piele, iar Cristine le primea favorurile cu graţia şi demnitatea unui adevărat vlăstar regal.

Era mândru de ea. Cristine se ridicase la înălţimea noului ei statut social cu o admirabilă eleganţă. Deşi nu se arătase câtuşi de puţin trufaşă, ceva din atitudinea ei o făcea să pară misterioasă şi intangibilă. Frumoasă, rafinată, spirituală şi cultă.

Londra era fascinată. Şi sedusă de acea apariţie de vis.

Admiratorii se îngrămădiseră în jurul ei, roind ca nişte fluturi prinşi de mrejele strălucitoarei frumuseţi... sau atraşi de promisiunea irezistibilei ei averi.

Nick bănuia că ambele motivele se situau pe picior de egalitate. Cristine era superbă, ameţitoare chiar. Croiul simplu al rochiei de mătase albă ii punea in evidenţă silueta voluptoasă, decolteul generos evidenţiindu-i rotunjimea delicată a umerilor şi zvelteţea gâtului. Părul îi fusese prins intr-un coc lejer pe ceafa şi împodobit cu o singură camelie albă, prinsă lateral în spatele urechii. Diamantele din Kumpur-Pala confereau ţinutei strălucirea necesară. Arăta proaspătă şi sofisticată in acelaşi timp.

Când o văzuse păşind in salon, o creatură exotică desprinsă parcă dintr-un basm oriental, puţin ii mai lipsise să-şi înghită limba. Pentru o clipă, încremenise, mut de uimire. În acea secundă realizase cu o strângere de inimă că avea să îngenuncheze toţi bărbaţii prezenţi în scara aceea şi că n-avea să ducă deloc lipsă de curtezani.

Încă de la început, toate dansurile Cristinei fuseseră rezervate. El însuşi se ocupase cu selectarea atentă a partenerilor ei de dans, primul set fiindu-i deja destinat lui, tutorele ei legal. De cel de-ul doilea set avea să se bucure

Ethan, care o însoţea peste tot, alături de Kimberly şi de lady Georgiana, veghind asupra ei ca un vultur.

Nick se retrăsese într-un colţ al sălii şi-i supraveghea pe toţi Lancasterii prezenţi, aşa cum stabilise cu Ethan şi Tony cu o zi în urmă. O sarcină lesne de înfăptuit dacă privirile nu i-ar fi fost atrase în permanenţă ca un magnet de către favorita serii.

Numărase până acum cinci dintre verii ei primari şi doi unchi cu soţiile lor, plus două mătuşi văduve. Reacţia lor la vederea Cristinei fusese împărţită între şoc, surpriză şi neîncredere. Atitudinea Cristinei faţă de ei îl pusese în gardă, făcându-l să se gândească la discuţia pe care o avusese cu Ethan cu nicio săptămână în urmă. Cristine le dăruise zâmbete largi, pline de căldură, de parcă şi-ar fi revăzut familia iubitoare după o vacanţă lungă în străinătate.

Atenţia Cristinei se concentrase în special asupra unei anumite verişoare, Luciile Lancaster, o blondă drăgălaşă cu care se părea că fusese colegă la şcoala din Westminster. Şi blonda păruse încântată la rândul ei de regăsire şi turuise ea o moara stricată despre neaşteptatele circumstanţe în care se reîntâlniseră. Deşi Luciile părea inofensivă şi categoric fară niciun amestec în evenimentul tragic care marcase viaţa părinţilor naturali ai Cristinei în urmă cu douăzeci şi unu de ani, fiind ea însăşi de aceeaşi vârstă cu a Cristinei, Nick era ferm decis s-o ţină şi pe ea sub o atentă observaţie, că doar sângele apă nu se face.

Cu restul Lancasterilor era altă poveste.

Richard Lancaster, o bărbat încă frumos, care se apropia de cincizeci de ani, păruse cel mai zguduit la vederea Cristinei. Fusese văr primar eu tatăl ei şi susţinuse că între el şi Keith existase o relaţie strânsă de prietenie, tragica moartea a acestuia lăsându-i în inimă o durere vie, de netrecut.
Era un împătimit al jocurilor de noroc şi toată lumea ştia că situaţia lui financiară era la pământ de ani buni. Se însurase târziu, luându-şi o soţie mai tânără cu el eu aproape treizeci de ani, a cărei dotă o tocase în primele şase luni de mariaj. Nu aveau copii.

Mattew Lancaster, cel mai vârstnic dintre Lancasteri, cel de-al doilea unchi al Cristinei, era un individ masiv şi stângaci in mişcări, care te ducea eu gândul la un urs. Urmând tradiţia familiei, se însurase şi el destul de târziu. Alegerea lui matrimonială ii provocase o tresărire de milă lui Nick. Lady Pauline Lancaster era o femeie cu o înfăţişare acră şi o privire semeaţă, care o studiase pe Cristine cu răceală şi dezaprobare, susţinând că această întâlnire cu nepoata soţului ei ar fi trebuit să aibă loc într-un cadru mult mai intim şi, bineînţeles, de preferat cu ceva ani în urmă. Avuseseră un singur copil, Edmond, care sucombase în urma unui accident de echitaţie în urmă cu cinci ani, la vârsta de treizeei şi opt de ani, lăsând în urmă o văduvă şi un orfan.

Stuart Lancaster, fiul lui Geraldine şi al lui Edmond Lancaster, un tânăr abia ieşit de pe băncile facultăţii, păruse realmente vrăjit de frumuseţea verişoarei lui. Lui Nick nu-i plăcuse defel modul în care i se scurgeau ochii la ea, dar pe de altă parte nici nu-l putea condamna. Moştenise de la mama sa părul auriu şi gropiţe în obraji, iar de la rudele din partea tatălui înălţimea

impresionantă şi ochii azurii. Era un bărbat chipeş, dacă era să te iei după standardele societăţii: îmbrăcat după ultima modă, ferchezuit şi cu o spoială de stil în atitudine. Cristine îi primise avalanşa de complimente cu bunăvoinţă, deşi numai cei care o cunoşteau foarte bine ar fi putut observa licărul de jenă şi exasperare din ochii ei.

Mama sa, lady Geraldine, o femeie încă tânără şi frumoasă, făcuse ochii mari la vederea Cristinei şi singurele ei cuvinte fuseseră adresate asemănării remarcabile cu Elisabeth Lancaster.

Apoi se cufundase într-o tăcere de neclintit.

Garth Lancaster, cel de-al doilea văr al Cristinei, era oaia neagră a familiei. Avea aproape treizeci de ani şi o reputaţie la fel de neagră ca iadul. Moştenise o moşie pe undeva în comitatul Dorset şi titlul de baron de Ingleby. Singurul bărbat dintre Lancasteri cu adevărat arătos, se mulţumise să-şi arcuiască o sprânceană, măsurând-o pe Cristine cu o privire lungă, apreciativă, şi să declare ironic, în timp ce se înclina uşor deasupra mâinii ei întinse:

-Bine te-ai întors dintre morţi, draga mea. Era şi vremea să curmi balamucul care domneşte în familia noastră de peste două decenii.

-Mă tem că nu înţeleg, zâmbise Cristine încordată, în timp ce o roşeaţă trădătoare i se ridica spre obraji.

-Ei, haide, vară dragă, doar ştii cât eşti de bogată, în locul tău aş fi cu ochii-n patru. Singurul lucru pe care nu avem cum să ni-l alegem in viaţă sunt rudele. Şi ale tale sunt extrem de lacome, scumpa mea.

-Ingleby!

Vocea lady-ei Pauline plesnise ca o lovitură de bici. Baronul se mulţumise să zâmbească şi săi facă grosolan cu ochiul Cristinei, care-şi muşcă buzele, străduindu-se să afişeze un aer nedumerit.

Roxeanne Bradley, născută Lancaster, văduvă de mai bine de cincisprezece ani, venise însoţită de cei doi fii ai ei, Richmond şi Jonathan. Era gemeni, aveau patruzeci şi doi de ani şi erau amândoi neinsuraţi. Nick cunoştea motivul pentru care cei doi nu-şi intemeiaseră o familie până la acea vârstă: sub aspectul angelic, lady Bradley era o fiinţă egoistă, cu o personalitate tiranică şi cu o voinţă de fier, care le dictase viaţa ambilor ei copii.

Luciile Lancaster, blonda mignonă, venise însoţită de mama ei, lady Amanda, care fusese căsătorită pentru un scurt timp cu William Lancaster. Soţul ei ar fi fost primul din şirul de Lancasteri cu dreptul la averea şi titlul de conte după moartea lui Keith Lancaster.

Teoretic, lista cu suspecţi se reducea la cei doi unchi ai Cristinei şi la gemeni, restul fiind prea tineri sau încă nenăscuţi la vremea când avusese loc asasinatul. Dar Nick nu Ie putea exclude nici pe văduve.

Golindu-şi şampania, Nick se întrebă dacă nu cumva era cazul să angajeze oameni din afară ca să întărească paza asupra Cristinei. Oameni care să-i ţină pe Lancasteri sub strictă observaţie şi să-i raporteze zilnic activităţile cotidiene ale acestora. Era mai bine să fie pregătit decât să fie luat prin surprindere de o situaţie neplăcută sau, şi mai rău, de un tragic deznodământ, pe care ar fi putut să-l evite cu un minimum de vigilenţă. Nu

se ştia niciodată. Aşa avea să facă, îşi promise el. Era cea mai înţeleaptă mişcare, atât pentru Cristine cât şi pentru ei. In plus, nu-i plăcuse deloc privirea atentă şi speculativă eu care Cristine îşi studiase rudele. Cocea ea ceva şi se temea eă Ethan avea dreptate...

-Cine e nefericitul?

Nick se răsuci spre Victoria, care se materializase lângă el într-o feerie de mătăsuri verzi.

-Poftim? tăcu el, măsurând-o cu apreciere din cap şi până-n vârful pantofilor de satin verdesmarald.

-Îmi pari a fi pe punctul de a curma viaţa cuiva, surâse lady Lamb amuzată. Il cunosc?

-Nu cred. Arăţi minunat, Vicky. Eşti singură?

-Am venit cu Daren Kincaid, mărturisi ea cu un surâs, apoi se aplecă uşor spre el, şoptindu-i conspirativ: este înamorat lulea de Louisa Templeton şi ştia că va fi aici în seara asta. Dar cum nu a primit invitaţie, m-a rugat să-i fac o favoare. Aşa că iată-mă în postura de îngeraş salvator al inimilor nefericite.

-O, tu, inimă de aur, o tachina el, cu o drăgăstoasă maliţie. Ce să-ţi aduc de băut?

-Ce beau de obicei. Ce faci după aceea? îl întrebă direct, în stilu-i caracteristic.

-Îmi faci vreo propunere? se interesă Nick. privind-o zâmbitor.

-S-ar putea, îşi falfâi ea genele seducător.

Era ora patru dimineaţa şi oraşul părea să nu-şi fi găsit încă liniştea. Străzile continuau să fie aglomerate de trăsurile care-şi transportau pasagerii acasă.

Nu era obişnuită să piardă nopţile sau să fie în centrul atenţiei. Şi nici să converseze susţinut şi plină de spiritualitate cu un şir nesfârşit de străini, care o îngropaseră de vie sub un munte de platitudini şi linguşeli. O dureau buzele şi maxilarul de cât de des îşi etalase dantura. Pe lângă asta, o durea şi spatele, iar picioarele o omorâseră efectiv din cauza celor patru ore în care dansase aproape continuu.

La un moment dat fusese copleşită de disperare. Oare toată viaţa ei avea să fie supusă acestui supliciu? Oare acesta era destinul ei: să fie osândită la o existenţă superficială, înconjurată de oameni care socializau cu ea doar pentru că era moştenitoarea unei averi colosale? Sau pentru că dădea bine în ochii snobi ai societăţii să tc numeri printre cei care formau anturajul unui cap încoronat?

Cristine înţelesese atunci un adevăr crud: de acum înainte, puţini oameni aveau să-i fie cu adevărat prieteni. În plus, în minte îi încolţise o întrebare îngrijorătoare. Trebuia sa-şi aleagă un soţ înainte de a părăsi Anglia. Oare bărbatul cu care se va mărita o va iubi pe ea sau va fi îndrăgostit de impresionanta ei moştenire?

Pe lângă acele nemulţumiri şi suferinţe, mai existase una, pe care preferase s-o ignore până în acel moment. Aproape toată seara, Nick fusese în compania unei roşcate înalte şi zvelte, înveşmântată într-o rochie fabuloasă din mătase de culoarea mentei, care se gudurase pe lângă el şi-i

făcuse ochi dulci în neştire. Judecând după modul în care o privea şi în care-i zâmbea Nick, între ei doi clar fusese ceva. Şi poate încă mai era...

Cristine încercă să-şi dea seama de ce acest lucru o necăjea atât de mult. Nick era fratele ei şi avea tot dreptul să-şi trăiască viaţa după bunu-i plac. N-o priveau relaţiile lui cu alte femei. Şi totuşi...

Cel mai tare o necăjise faptul că el nu venise acasă împreună cu ei. O condusese la trăsură, o ajutase să se instaleze, apoi îi ceruse lui Ethan să-i transmită valetului său să nu-l aştepte. Asta nu putea să însemne decât două lucruri: ori se ducea să-şi întâlnească prietenii la vreun club, ori intenţiona să-şi sfârşească seara în braţele unei femei. A doua variantă părea cea mai probabilă.

N-ar fi fost de bun simţ din partea lui să vină acasă şi să ciocnească cu toţii o ultimă cupă de şampanie în cinstea acestei seri speciale? Nu, el preferase să şi-o încheie în altă parte! gândi ea cu ciudă şi mâhnire.

Ajunşi acasă mai zăboviră puţin în salon. Cristine urmărindu-i obosită şi nervoasă pe Ethan şi Kimberly care discutau entuziasmaţi pe marginea succesului acelui bal. Tony îşi bea tăcut coniacul, dar avea pe faţă o expresie profund mulţumită. Bunicii şi mătuşile ei lăudau magnificul bal. In seara aceea, îl cunoscuse şi pc soţul Bellei. Damian, un bărbat masiv, tăcut şi impunător, precum şi pe cel mai mare dintre copiii lor, Joachim, un tânăr deşirat, cu doi ani mai mare ca ea, care semăna leit cu tatăl său.

Când în cele din urmă se retrase în camera ei, Cristine se simţea epuizată şi cât se poate de nefericită.

Somnul o ocoli până-n zori, când auzi paşii lui Nick străbătând coridorul.

Bărbatul stătea prăbuşit în fotoliul uzat din faţa şemineului, privind ţintă jarul care murea încet sub ochii lui. Dar ceea ce vedea în faţa lui nu erau tăciunii roşietici ci imaginea unei femei uluitor de frumoasă.

Bărbatul gemu şi o picătură de sudoare i se prelinse pe tâmpla dreaptă, brăzdându-i obrazul livid. O altă picătură se strecură prin sprânceana groasă şi-i pătrunse în ochi, usturimea ei lâcându-l să tresară şi să înjure, îşi şterse năduşeala cu dosul mânecii, apoi îşi frecă faţa rece şi amorţită cu ambele mâini.

Lacrimile il luară pe nepregătite. O secundă mai târziu plângea înăbuşit, durerea vie scormonindu-i sufletul cu o violenţă devastatoare. Iar când lacrimile îi secară, rămase nemişcat, muşcându-şi pumnii şi tânguindu-se ca un copil.

Amintirile se deşteptau eu o claritate nimicitoare, rând pe rând, ca nişte spectre ale infernului, defilându-i în spatele pleoapelor închise, trezindu-i din nou acea foame, acea dorinţă viscerală, nestăpânită şi obsesivă de a poseda.

Tremura fără a se putea stăpâni, cuprins de o febră ciudată, ce-i zvâcnea în tâmple şi- i pulsa dureros in măruntaie, în spatele pleoapelor strânse eu putere se unduia imaginea înceţoşată a femeii. Chipul acela... Acea femeie... de data asta *trebuia* să fie a lui!

CAPITOLUL 8

A doua zi când cobori să ia micul dejun, Cristine se simţea ca şi cum o herghelie întreagă trecuse peste ea. Dormise puţin şi prost şi visase numai tâmpenii. O dureau toate cele şi nu era convinsă care era cauza; petrecerea şi dansurile nesfârşite pe care trebuise să le onoreze noaptea precedentă sau faptul că mai mult frământase patul decât îl folosise în scopul lui de bază?

În salon era prezentă toată lumea, Cristine se strădui să zâmbească, dar mai mult reuşi să se strâmbe.

-Bună dimineaţa, iubito, o întâmpină Kimberly cu un zâmbet larg, dar imediat îngrijorarea îşi făcu loc în ochii ei când văzu paloarea din obrazul Cristinei. Ce s-a întâmplat, draga mea, nu te simţi bine?

-Nu prea. mormăi ea, îndreptându-se spre platourile cu mâncare. Mă dor toate, în special picioarele. Oare nu există o lege care să interzică pantofii cu toc? Ce-s alea, invitaţii? arătă ea spre mormanul de scrisori care stătea în faţa lui Nick, străduindu-se să arate cât mai indiferentă.

-Intenţii, îi răspunse el eu o grimasă, lăsându-se pe spate eu scaunul şi privind-o cu un aer ciudat.

-Intenţii? făcu ea nedumerită, în timp ce sălta capacele care acopereau tăvile cu mâncare.

Mâncarea arăta delicios, dar stomacul ei era recalcitrant deocamdată. Intenţii de ce...

Se opri brusc când înţelese despre ce era vorba şi se răsuci spre Nick, privindu-l cu gura căscată.

-De căsătorie, evident, bombăni Ethan posac. Sunt cincizeci şi trei la număr. Un adevărat record. Nu-mi amintesc ca vreo tânără domnişoară să fi primit atâtea cereri imediat după balul de debut!

-Nu se poate! bolborosi Cristine, simţind nevoie să se aşeze. Aşa de multe?

-I-ai făcut grămadă, drăgălaşo, chicoti Anthony.

- Eu sau averea mea? îl întrebă Cristine ironică, revenindu-şi din şoc.

-Nu fi cinică, draga mea, o mustră contesa, încrimtându-se nemulţumită. O parte dintre ei sunt destul de bine aşezaţi material. Iar tu nu eşti deloc o femeie lipsită de farmec sau virtuţi personale.

Ce-ar fi să te uiţi peste ele şi să-ţi dai o părere?

Cristine o privi, simţind cum i se strânge stomacul. Nu voia să se uite peste toată acea...

maculatură. Nu-şi putea închipui cine erau toţi acei bărbaţi dornici sâ-i ofere numele lor, când nici măcar n-o cunoşteau, şi nu se simţea încă pregătită să le afle identitatea. îndemnul marnei ei îi pică foarte prost. Ca şi cum ar fi zorit-o să-şi pună pirostriile în cap...

-Pot s-o fac mai târziu? întreba ea cu o voce sufocată.

Bineînţeles, nu-i nicio grabă, scumpa mea. Din partea mea, poţi s-o faci şi la anul. Mă gândeam că poate eşti curioasă, zâmbi Kimberly cu duioşie, apoi redeveni serioasă. Draga mea, sper că ştii că toţi te iubim foarte mult şi că, dacă ar fi după dorinţa noastră, niciodată nu te-am lăsa să pleci. Scrisori dc genul acesta o să tot primeşti de acum înainte. Dar tu va trebui s-o accepţi doar pe cea a bărbatului lângă care simţi că vei fi cu adevărat fericită. După cum am spus mai devreme, nu-i nicio grabă.

Uşurarea pe care o simţi Cristine aproape că-i tăie genunchii.

-Aşa voi face, făgădui ea zâmbind, apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe obraz.

Se aşeză încruntându-se la farfuria aproape goală. Cele două felii de şuncă erau transparente ca sticla şi păreau leşinate de-a dreptul lângă jumătatea de ou pe care nu-şi amintea când o luase de pe platou.

-Ţii cură de slăbire? o înţepă Ethan cu un zâmbet răutăcios.

-Aşa s-ar părea, se amuză Cristine, simţindu-se dintr-odată foarte bine dispusă.

Ridică colţul şervetului de pe coşul de pâine şi luă o felie. Câteva clipe mai târziu, Nick îi luă farfuria din faţă, înlocuindu-i-o cu o alta plină până la refuz cu omletă, şuncă, brânză şi cârnaţi.

-Mănâncă! îi porunci el. Ai nevoie de energie.

Cristine îl privi cu o sprânceană arcuită.

-Sper că nu ţi-ai propus să mă tai de Crăciun, îl luă ea peste picior.

-La Sutherland, mâncai de două ori mai mult decât ai acum sub nas, replică el suav.

-Ei, bine, pe atunci nu-mi era stomacul strâns de emoţia a cincizeci şi două de cereri în căsătorie, oftă Cristine teatral.

-Sunt cincizeci şi trei, iar tu o să termini tot ce ai în farfurie.

-Da, să trăiţi!

Nick zâmbi şi se aşeză la locul lui, în capul mesei. Ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară, dar Kimberly s-ar fi burzuluit la el. Se mulţumi să ia o gură de cafea şi s-o privească pe Cristine cum mesteca gânditoare. Era uşor încercănată şi cam palidă, dar asta nu-i afecta frumuseţea în niciun fel.

-În seara asta mergem la familia Lundum? se interesă ea după câteva momente.

-Da, răspunse Ethan în locul lui Nick. După operă.

-Mmm, zâmbi ea încântată. De abia aştept.

Se auzi un ciocănit in uşa salonului şi un buchet imens de trandafiri pe două picioare intră în încăpere. Cristine tăcu ochii mari în faţa aranjamentului floral. Culoarea bobocilor era de un mov stins, pusă în evidenţă de miei bucheţele albe de floarea miresei care erau strecurate meşteşugit printre tulpinile înfrunzite ale rozelor. Faţa lui Larkin, majordomul lor de la Sutherland House, se ivi de după florile îngrămădite într-o vază superbă de cristal.

-Pe astea unde trăsnetul să le mai pun? se adresă el direct contesei, privind-o exasperat. Salonul, camera de zi şi sufrageria arată ca o junglă! Coniţă, tare mult i-ai vrăjit de sunt aşa de dornici să te răsfeţe, se răsuci el spre Cristine, care admira tăcută mândreţea de flori.

-Oh! tăcu ea într-un târziu, pricepând totul. Astea-s pentru mine? se împunse ea cu degetul în

piept, pentru a fi sigură că despre ea era vorba.

- Da’ pentru cine crezi mata? se arătă Larkin mirat, îi plină casa de ele!
- Oh! repetă ea, de data aceasta zâmbind încântată şi ridicându-se în picioare, se duse spre buchetul pe care Larkin, obosit să-l mai tot care, îl aşezase pe podea. Ia te uită, exclamă ea, vârând mâna în trandafiri, am şi un răvaş!

Deschise micul dreptunghi de hârtie cartonată şi citi mesajul din interior. O roşeaţă puternică îi irupse în obraji.

- Mhm! tăcu ea. rotunjindu-şi buzele, citindu-l încă odată înainte de a-l vârî în mâneca rochiei şi de a-şi relua locul la masă.

- De la cine e? nu se putu abţine Ethan să întrebe, străduindu-se să pară indiferent.

Mulţimea de flori şi de cereri pe care le primise Cristine încă de la primele ceasuri ale dimineţii îl scoseseră din minţi şi-l umpluseră de gelozie. Ar fi sucit cu plăcere gâtul fiecărui individ din seara precedentă care o privise şi râvnise la ea.

- De la Garth Lancaster, declară ea. simţindu-se stânjenită.

- Şi ce ţi-a scris?

- Ethan, Cristine are dreptul la intimitate, nu crezi? îl dojeni contesa cu blândeţe.

- Ingleby este o canalie infectă, mârâi el, înăbuşindu-şi furia. Cristine nu-i de nasul lui!

- Cristine o să decidă singură cine e de nasul ei sau nu! replică Kimberly cu asprime. Are atâta bun-simţ şi inteligenţă.

Se tăcu linişte. Cristine se foi stingherită in scaun, mutându-şi privirile de la unul la celălalt, apoi oftă.

- Este un fragment dintr-un sonet de Shakespeare. murmură ea, plimbând mâncarea prin farfurie.

Apoi începu să recite pe de rost şi fără tragere de inimă conţinutul biletului:

„*Iubirea-i un funt ce din suspine creşte,*

Aprinsă-i foc ce-n ochii dragi zbucneşte.

Gustară, e izvor de armonie

Ce-ngână-auzul; dar înăbuşită,

E val clocotitor de mare-adâncă

De lacrimi...Ah, şi ce mai este încă?

Sminteală înţeleaptă! Dulce fiere! ”

- *Romeo şi Julieta,* rosti Nick cu un uşor dispreţ, făcând-o pe Cristine să tresară şi să-l privească surprinsă.

- Da, aşa este, confirmă ea, zâmbind uşor.

- Nesimţitul, bombăni Ethan posac. Cristine îi este rudă. N-ar trebui să întindă coarda cu ea!

- Sunt veri de gradul doi, comentă Tony liniştit, punând paie pe foc. O alianţă între ei nu este interzisă de biserică. Aşa cum nu este interzisă căsătoria între fraţii vitregi, acolo unde nu există legături de sânge.

-Ethan se făcu grena la faţă şi îi aruncă acestuia o privire urâtă, strângând din dinţi.

Cristine îşi arcui sprâncenele nedumerită.

- Ce-i cu tine, Ethan? îl întrebă ea, sincer îngrijorată. Ai dormit prost azi-noapte?

Ethan mormăi în barbă ceva ininteligibil.

După câteva clipe, Cristine abandonă furculiţa şi împinse farfuria în faţă, apoi se ridică şi-şi turnă nişte cafea. Nu înţelegea brusca tensiune din salon. Tony părea cel mai relaxat dintre toţi şi avea o expresie în ochi care-i dădea de bănuit că se amuză de ceva.

Mama ei urmărea dialogul tăcută. Nick afişa un aer întunecat. Ethan era cel mai nervos dintre toţi.

Probabil că pe toţi îi preocupa siguranţa ei. Evidenta lor dezaprobare faţă de răvaşul lui Ingleby îşi regăsea ecoul în simţămintele ei. Cu toate că dintre toţi Lancasterii, pe el îl găsise cel mai agreabil, admiraţia înfocată cu care acesta o regalase i se păruse într-un anume fel jignitoare, fară a-şi putea explica însă motivul.

Nick o privi încruntat, întrebându-se cum de unele persoane, înzestrate cu o inteligenţă pătrunzătoare cum era cea a Cristinei, puteau fi, în anumite aspecte ale vieţii, atât de oarbe. Apoi îşi mută privirile spre teancul de cereri din stânga lui şi fu încercat de aceleaşi sentimente nedemne pe care le nutrea şi Ethan. Noaptea trecută, cincizeci şi trei de bărbaţi adormiseră cu gândul la Cristine. Nu de îndoia că numărul lor era mult mai mare şi că în câteva zile avea să primească să primească şi alte cereri. Gândul acesta era la fel de savuros ca şi carnea stricată, îşi dorea ca ea să se hotărască repede asupra unuia dintre pretendenţi, să se mărite cu acesta şi să părăsească Anglia, fapt care l-ar fi ajutat să-şi redobândească tihna pe care şi-o pierduse in clipa în care o revăzuse la Sutherland.

Pe de altă parte, şi-ar fi dorit s-o închidă într-un turn şi să o păstreze lângă el, ferită de ochii altor bărbaţi. Aceste sentimente contradictorii, ambele la fel de puternice îl derutau şi mai mult. Îi era dragă, dar nu aşa cum o soră ar trebui să fie dragă fratelui ei. Şi mai era şi Ethan, a cărui dragoste pentru ea complica lucrurile şi mai mult.

Seara, familia Lundum o întâmpină cu toată căldura. Cristine aşteptase cu multă nerăbdare această petrecere, pentru că sir George şi lady Amalia se numărau printre puţinii prieteni ai mamei ei, şi întotdeauna îi făcea plăcere revederea cu ei. El, un bărbat îndesat şi greoi, cu o figură jovială şi de o inteligenţă remarcabilă, ea, o doamnă micuţă .şi subţire, cu un umor fin şi un suflet plin de sensibilitate şi generozitate. Cristine îi iubea şi- i stima pe amândoi. Şederile lor la Sutherland constituiau întotdeauna o reală plăcere. Conversaţiile cu ei erau delicioase. Pentru fiul lor, Alex, Cristine tăcuse o mică pasiune în jurul vârstei de paisprezece ani, care se transformase într-o mare de deznădejde când acesta se căsătorise eu unica fiică a lordului Thane. Nu-1 iertase timp de doi ani, apoi se resemnase. Acum, privindu-l, Cristine îşi aminti cu o dulce nostalgic de vremurile când inima ei tresărea la vederea lui.

- Ce mai faci, Alex? îl întrebă ea veselă, luându-1 de braţ. Ce face Sophia? Copiii?

- Nemaipomenit Maiestatea Voastră, o tachina el, rânjind când o văzu cum se încruntă la el.

Tu?

- Acceptabil, oftă ea, încerc să mă obişnuiesc şi să mă adaptez capriciilor Londrei.

- Nu *tu* ar trebui să te supui Londrei, ci invers. Am auzit noutăţile şi am rămas uluit. Chiar eşti o Lancaster?

- Da, ghinionul naibii, ce sâ-i faci! se strâmbă ea, făcându-l să râdă. Mi-e dor de viaţa de dinainte, adăugă apoi, numai pentru urechile lui.

- Te cred, spuse vicontele pe un ton serios. Nu pot spuse că-ţi invidiez situaţia şi nici că...

- Se întrerupse, deoarece o parte din musafirii prezenţi începură să defileze prin faţa lor. Pe o parte dintre ei Cristine îi întâlnise la balul de ieri. O altă parte îi fu prezentată acum. Printre ei se aflau mai bine de două duzini dintre bărbaţii care se declaraseră a fi mai mult decât onoraţi să-i ofere numele lor. Pentru Cristine, ideea unei căsătorii era tentantă numai pentru simplul fapt că după ce avea să se mărite, numele ei avea să fie altul decât Lancaster. Îşi detesta actuala identitate, deşi era conştientă că tatăl ei fusese *un* Lancaster.

- O jumătate de oră mai târziu îşi promisese toate dansurile, dar de data aceasta avu libertatea de a-şi alege singură partenerii. În adâncul inimii, se simţea măgulită de atenţia cu care sexul opus o copleşea, dar refuza să se gândească la ei ca la nişte adoratori sinceri. În opinia ei, Cristine nu înţelegea cum un bărbat ar fi putut fi doborât de pe picioare de farmecul unei femei, când nu avusese suficient timp să-i cunoască firea şi caracterul. În plus, in acea după-am ia za, împreună cu Kimberly studiase lista pretendenţilor şi constatase dezamăgită că numai cinci dintre aceştia erau nişte bărbaţi cu o situaţia financiară destul de stabilă încât să nu fie tentaţi doar de averea ei. Restul erau faliţi sau posedau un venit modest, toţi nutrind speranţa absurdă să contracteze o căsătorie deosebit de profitabilă. Şi. dintre cei cinci mai merituoşi, doar doi dintre ei erau consideraţi de către societate cu adevărat atrăgători: ducele de Meldrum, un bărbat distins şi chipeş, de treizeci şi doi de ani, a cărui avere fusese moştenită şi pe care acesta reuşise s-o sporească prin intermediul unor afaceri inspirate, şi domnul Adam Krovvn, un individ cu o constituţie atletică, a căui avere colosală se ridicase

din comerţul cu diamantele pe care i le furnizau minele sale din sudul Africii. Primul corespundea perfect pretenţiilor rangului Cristinei, celălalt nu. Desigur, lista mai număra şi alţi câţiva nobili scăpătaţi pe care i-ar fi putut lua în consideraţie, dar tocmai situaţia lor financiară precară îi elimina din competiţie. Totuşi, pentru niciunul dintre ei tânăra femeie nu simţea vreo simpatie deosebită.

- În acea seară, îi dădu târcoale şi Ingleby. Cristine, care-l tratã tot timpul cu răceală, se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că acel individ avea totuşi stil. Era original în idei, poseda un umor ucigător de sec, era de un sarcasm usturător şi plin de dispreţ la adresa propriei familii. Cristine încă mai încerca să-şi dea seama dacă aceasta era o tactică pentm a-i câştiga încrederea în el sau doar realitatea pe care acesta o simţea. Oricum, era un bărbat inteligent, chipeş şi deloc lipsit de carismă.

Mai târziu, Luciile Lancaster stărui cu ardoare să-i facă plăcerea unui prânz cu mama ei întruna din zile, iar Cristine acceptă. Dacă dorea să-l descopere pe asasinul tatălui ei, trebuia să înceapă de undeva.

Cu excepţia dansurilor pe care trebuise să le onoreze, Cristine îşi petrecu seara alături de bunicii şi familia ei, ascultând amuzată cum mătuşa Chloe o punea la curent cu ultimele bârfe cu un entuziasm debordant. Ajunsese să-şi îndrăgească mătuşile din partea mamei şi abia aştepta să-şi întâlnească verii din această ramură a familiei.

Pe Nick nu-l văzuse decât puţin, şi doar la începutul serii, şi presupuse că acesta dispăruse în sala de jocuri, unde intenţiona să-şi omoare plictiseala,

lăsând-o în grija unui Ethan morocănos şi vigilent, şi a unui Tony mereu afabil.

Desigur, nu avea ce să-i reproşeze lui Nick. O trata cu deferenţă şi întotdeauna era gentil cu
ea, dar dincolo de această atitudine calmă şi liniştită, Cristine simţea distanţa pe care el se străduia s-o nună între ei. Iar asta o sâcâia teribil.

Sărutul acela blestemat! bombăni în sinea ei, cu ciudă şi amărăciune, pentru a nu se ştie câta oară în ultimele săptămâni. Dacă nu ar fî fost acel incident neplăcut, relaţia ei eu Nick ar fi fost cu totul alta. Revederea lor începuse în termeni atât de minunaţi!...

Cristine începuse să se întrebe dacă nu cumva atitudinea lui era influenţată şi de reacţiile ei. De cele mai multe ori atunci când îşi vorbeau, se intimida sub privirea lui întunecată, roşea iară motiv şi sfârşea prin a se adresa cu precădere nodului elaborat al eşarfei de la gâtul lui. Era o situaţie cât se poate de ridicolă. *Ea* era ridicolă!

Poate că ar ti trebuit să redeschidă subiectul acesta cu el şi să se lămurească definitiv. Dar nu ştia cum să-l abordeze fară ca el să nu tragă o concluzie eronată pe marginea lui.

Mai târziu, când petrecerea se încinsese şi dansurile curgeau neîntrerupt, Cristine simţi nevoia unui moment de respiro. Profitând de un moment de neatenţie din partea lui Ethan, care era angajat într-un dans cu o miss Hariet Lesley, şi de absenţa lui Tony, care era prins într-o discuţie însufleţită cu lordul Bruce în celălalt capăt al sălii de bal, Cristine se strecurase spre terase şi ieşise în grădina din spatele casei, refugiindu-se în

spatele unui chioşc care o ascundea privirilor. Îşi scoase pantofii de satin şi-şi masă degetele îndurerate de le picioare, oftând sub plăcerea nespusă.

Noaptea era caldă şi deasupra capului ei cerul îşi etala vastitatea diamantată cu stele. Venus strălucea în toată splendoarea ei. acompaniată de un sfert de lună. Vântul şoptea prin frunziş, aducând cu el miros de roze şi sevă. Era un decor minunat şi Cristine se lăsă pe speteaza băncii de marmură, aţintindu-şi ochii spre infinit.

Pierdu noţiunea timpului când, la un moment dat, auzi paşii pe pietrişul aleii. Se încorda. La urechile ei ajunseră şoapte, urmate de un râs scăzut şi senzual. Râsul unei femei, acompaniat de vocea joasă a unui bărbat. Doi îndrăgostiţi care căutau intimitatea, gândi ea, stânjenită şi alarmată.

Cristine cercetă cu priviri iuţi împrejurimile, încercând să-şi dea seama pe unde ar fi putut să se strecoare tară să-i deranjeze. Drumul era barat de gardul care mărginea grădina şi de câteva tufişuri atât de dese, încât n-ar fi avut cum sâ-şi croiască drum prin ele fără a ieşi cu rochia sfâşiată de partea cealaltă. Nu avea de ales decât să le iasă în faţă, conştienta că dacă ar fi zăbovit prea mult, Ethan sau Tony i-ar fi sesizat absenţa, dacă nu cumva între timp se şi întâmplase asta-şi ar fi venit so caute. Îndrăgostiţii ar fi fost expuşi unor perechi de ochi în plus şi Cristine se văzu datoare să-i salveze de penibilul unei asemenea situaţii.

Strecurându-şi picioarele în pantofi, Cristine se ridică şi ieşi in lumina blândă a lampioanelor chinezeşti care îngrădeau aleile. Şi frână brusc, amuţită de şocul produs de scena din faţa ochilor ei.

Nick şi lady Lamb se aflau atât de strâns îmbrăţişaţi, că i-ar fi fost imposibil să declare unde începea unul şi unde se sfârşea celălalt. Femeia avea capul răsturnat pe spate iar faţa lui era pe jumătate îngropata în decolteul ei. Mâna bărbatului se odihnea pe talia femeii iar cealaltă era coborâtă posesiv pe piciorul arcuit al acesteia şi lipit sugestiv de coapsa lui.

În primul moment, niciunul nu-l sesiză prezenţa. Lady Lamb ganguri când gura lui se mută mai sus, trasând sărutări uşoare de-a lungul gâtului zvelt, şi, din proprie iniţiativă, mută mâna bărbatului care-i mângâia piciorul spre unul dintre sânii care se sumeţeau din decolteul scandalos al rochiei. El nu para sa fie deranjat. Din contră, mormăi ceva aprobator, în timp ce degetele lui trăgeau de marginile decolteului în jos.

Speriată, de-a dreptul îngrozită că dintr-o secundă într-alta avea să vadă în faţa ochilor sânii

dezgoliţi ai altei femei, conştientă fiind că nu avea cum sâ se strecoare pe lângă ei... fără să-i înşface de păr şi să-i dea cap în cap!, Cristine trase aer în piept şi înainte de a apuca să facă sau să spună ceva, ochii celeilalte se deschiseră şi se aţintiră într-ai ei.

Urmă o clipă de nemişcare, apoi lady Lamb avu destulă decenţă încât să roşească şi să se smulgă din braţele amantului.

- Ce... începu Nick, în ciumat şi nedumerit, dar urinări privirea concubinei sale şi încremeni. Cristine!

Era atâta şoc, stupoare şi groază în expresia lui! Ar fi trebuit să se simtă satisfăcută de aerul lui livid, sau încurcată şi teribil de ruşinată că fusese

martora indiscretă a acestui eveniment neplăcut, dar ea nu simţea decât o durere adâncă, vie şi usturătoare în coşul pieptului. Se simţea... *trădată.*

- Vă rog să mă scuzaţi! declară Cristine rece, ridicându-şi bărbia dispreţuitoare şi dând să treacă semeaţă pe lângă ei.

- Cristine, repetă el moale, apucând-o de braţ şi încercând să dreagă... nici el nu ştia prea bine ce.

Privirea ei era rănită şi furioasă atunci când îşi întoarse faţa spre el cu un aer princiar. El se strâmbă neputincios şi mana îi căzu moale, iar ea-şi continuă drumul, dreaptă şi rigidă ca o suliţă, îndreptându-se spre casă.

Îi venea s-o ia la sănătoasa. Sau să moară. Amândouă dorinţele i-ar fi fost pe plac. Dar se strădui sâ-şi păstreze calinul până în sala de bal, unde-i ceru lui Ethan s-o ducă acasă, pretextând o durere cumplită de cap. Şi nu era o minciună. Acea scenă îi procurase o migrenă cât toate zilele.

Trăsura fu trasă în faţa casei în mai puţin de zece minute şi, luându-şi grăbită rămas bun de la gazdele ei, Cristine se strecură în interiorul luxos al atelajului, cu inima bătându-i ca o nebună în piept. Îi era groază ca nu cumva lui Nick să-i vină ideea de a-i însoţi. N-ar fi rezistat unei asemenea încercări. Îl ura de moarte. Şi regreta amarnic. Îi părea râu că nu fusese destul de puternică să treacă de acel incident cu fruntea sus şi era frământată de gândul că el ar fi putut să considere plecarea ei intempestivă drept ceea ce şi era de fapt: fuga iepurească şi laşă.

Dar Nick nu veni după ei. Spre marea ei uşurare şi dezamăgire. Pe de o parte, nu se simţea în stare să dea ochii cu el, pe de altă parte, nutrea o

curiozitate morbidă să vadă care ar fi fost atitudinea lui vizavi de situaţia grotescă în care o pusese. Cum s-ar fi scuzat pentru...

Brusc, realiză că el nu avea de ce să se simtă vinovat ci doar, cel mult, jenat că fusese surprins în acea postură indecentă. Însă îşi dorea cu fiecare celulă a trupului ei, cu fiecare strop de energie a fiinţei ei ca el sa sufere îngrozitor pentru... pentru ce-i făcuse!

Ajunsa în dormitorul ei, Cristine se dezbracă apatică şi-şi concedie apoi camerista. Rămase mult timp cu ochii aţintiţi în faţa imaginii ei din oglindă.

Şi abia atunci îndrăzni sa privească în faţa adevărul: era îndrăgostită de el. Total, profund şi iremediabil. Era îndrăgostită de singurul bărbat pe care nu-l putea avea şi certitudinea aceasta o făcu să verse lacrimi amare.

CAPITOLUL 9

Următoarele două săptămâni au fost îngrozitoare. Dacă Nick ar fi avut intenţia sâ-şi prezinte vreo scuza în faţa Cristinei pentru ceea ce se întâmplase, ei bine, ea nu-i acordase şansa de a o face.

Acum Cristine era cea care-l evita. Nu dorea si rămână singură cu el, nu i se adresa decât dacă era strict necesar şi se lupta cu sine sa nu se trădeze în faţa lui. Avea grijă ca la mesele la care se întâmpla să şadă cu el să nu-l neglijeze, tratându-l în aceeaşi manieră ca pe toţi ceilalţi ai casei. Se străduia să pară veselă, să fie spirituală şi lipsită de orice resentimente. Resentimente care clocoteau totuşi în sufletul ei.

Cum putuse să fie atât de proastă să renunţe la inima ei într-un mod atât de neinspirat?! se mustra ea cu amărăciune. Dintre toţi bărbaţii din univers, inima ei alesese să bata pentru singurul care-i era refuzat. Un bărbat care, deşi prezenta calităţile necesare pentru a-i fi soţ, nu avea ochi pentru ea.

Cristine trăia cu ferma convingere că dacă el ar fi îndrăgit-o, fie şi numai pe jumătate cât îl îndrăgea ea, atunci nu ar fi avut de ce să-l surprindă în braţele lady-ei Lamb. S-ar fi gândit la ea şi s-ar fi mulţumit s-o adore în tăcere, asta în cazul în care ar fi manifestat un minimum de bun-simţ care să-l facă să realizeze că, deşi nu exista niciun motiv pentru care o relaţie sentimentală sâ nu se înfiripeze între ei, existau atâtea altele care să-i fie potrivnică.

Aşa ca nu avea de ales decât să-şi ţină buzele lipite şi să-şi poarte singura crucea dragostei nemarturisite şi lipsită de orice speranţă.

Aceasta suferinţă absolut inutilă era tocmai ce-i lipsea! reflectase tânăra femeie cu amărăciune de sute de ori în ultimele zile. Avea un ţel de atins înainte de a-şi alege un soţ şi de a părăsi pământurile natale pentru totdeauna. Trebuia să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Or numai la asta nu-i mai stătea gândul. Visa cu ochii deschişi, ca o nătângă, la o dorinţă imposibilă. Un vis absurd, un viitor lipsit de temei. Şi suferea teribil. Atât de mult, încât somnul începuse s-o ocolească şi pofta de mâncare să-i râdă-n nas.

În cele cincisprezece zile de la incidentul din gradina soţilor Lundum pierduse patru kilograme. Garderoba ei avu nevoie urgentă de modificări. Kimberly începuse sâ fie îngrijorată, Ethan o cicălea, silind-o să mănânce,

Tony o studia în tăcere. Iar Nick, daca în primele zile încercase sa-i vorbească şi ea inventase tot felul de pretexte ca să amâne acest lucru, acum renunţase la orice tentativă de a lămuri lucrurile între ei şi se retrăsese într-o atitudine indiferentă. Când era cu el, îl ura pentru ce o făcea să simtă, iar când nu-l vedea, o usca dorul de el şi o măcinau tot felul de gânduri legate de locul unde se afla el în acel moment, dacă era sau nu cu vreo femeie. Acele frământări o îmbolnăveau şi se străduia să şi le înăbuşe prin intermediul raţiunii şi a bunuluisimţ, impunându-şi să nu se mai gândească la el, dar victoriile erau atât de rare şi de mărunte!...

Cristine simţea nevoia acută să se confeseze cuiva, să se elibereze de o parte din chinul care-i măcina sufletul şi-i răpea liniştea, dar singura persoană în care avea o totală încredere şi pe al cărei sfat putuse întotdeauna pune bază era mama ei. Şi cum Kimberly era şi mama lui Nick, acest lucru era exclus. Nu avea de ales decât să-şi înăbuşe sentimentele sau să încerce sâ convieţuiască împreună cu ele.

Dar, Doamne, era atât de greu! Când îl vedea pe Nick. era împărţită între furie şi disperare, când nu-l vedea, era mistuită de dorul lui şi plină de nelinişti.

Dimineţile care urmau balurilor aduceau alte cereri in căsătorie, iar Cristine, deşi încerca să fie practica şi să acorde mai multă atenţie acelor gentilomi care-şi mărturiseau focul arzător al iubirii pe care le-o trezise în suflet prin intermediul răvaşelor strecurate în buchete impresionante de flori sau în alte mici cadouri, constată că niciunul nu îi stârnea vreo emoţie.

Acceptase în fiecare zi invitaţia de a merge la o plimbare prin Ilyde Park sau de a vizita câte un muzeu în compania unuia dintre pretendenţi, însoţită desigur de unul dintre fraţii ei care să-i asigure protecţia şi să-i apere reputaţia (de cele mai multe ori Ethan îşi asuma acest rol), în speranţa că poate avea să descopere la vreunul dintre ei un lucru care s-o atragă sau să-i facă plăcere.

Cei care ar fi putut s-o încânte cu înfăţişarea lor, se dovedeau a fi posesorii unei minţi superficiale şi, de cele mai multe ori, misogine şi egoiste. Prostia îmbrăca forme variate, iar Cristine nu ştia dacă să râdă sau să-şi smulgă părul din cap. Unii dintre ei aveau un mod de a gândi de-a dreptul absurd. Îi explicau în fraze pompoase avantajele unei căsătorii din punctul lor de vedere, întipărindu-i Cristinei în cap imaginea unui viitor trist şi lipsit de culoare.

Cei care făceau dovada unei minţi educate şi a unei firi blajine erau fie prea în vârsta, fie lipsiţi de farmec personal, fie dezagreabili ca înfăţişare. Cea mai mare parte a plimbărilor îi lăsaseră un gust amar. Încercase sâ şi-l închipuie pe fiecare dintre ei nu neapărat în calitate de soţ, ci de viitor rege. Kumpur-Pala avea nevoie de un ocârmuitor drept şi generos. Or niciunul dintre curtezani nu-i inspirase acea imagine ci cu totul altele: tiranul, desfrânatul, fricosul, excentricul, imbecilul şi aşa mai departe.

Datoria ei era aceea de a oferi poporului său un lider adevărat, un bărbat vertical, înţelept, care să-l conducă spre o viaţă îmbelşugată şi lipsită de războaie. Deşi nu-şi cunoscuse încă supuşii, Cristine dorea din toată

inima să le câştige dragostea, stima şi loialitatea. Şi pentru asta era nevoie de doi oameni care sâ formeze împreună o entitate.

Desigur, ducele de Meldrum era favoritul, daca putea spune aşa. Acesta se bucurase de întreaga aprobare a ducesei de Sutherland, deşi mai erau încă patru bărbaţi care-l urmau îndeaproape, dintre care un baron, un marchiz şi doi conţi. Ultimii doi tocmai sosiseră de pe continent şi prezentau toate avantajele unui soţ: erau frumoşi, tineri şi bogaţi. Desigur, şi reputaţia lor amoroasă era un pic îndoielnică, dar Kimberly îi spusese:

- Şi Daniel a fost aşa când ne-am cunoscut. Avea reputaţia unui afemeiat, era frumos ca un diavol şi la fel de seducător. M-am îndrăgostit de el în clipa în care l-am văzut. Niciunul dintre prietenii mei de atunci nu a dat vreo şansă căsătoriei noastre, pentru că Daniel era caracterizat şi de o perpetuă inconstanţă în dragoste. Dar ţine minte, draga mea, ceea ce-ţi voi spune acum: bărbaţii sunt născuţi, crescuţi şi educaţi de femei. De noi depinde să-i păstrăm alături. Tu eşti o femei frumoasă, blândă şi pe deasupra, inteligentă, perfect capabilă sâ păstrezi la picioarele tale un bărbat pentru tot restul vieţii.

Cristine, care-i văzuse pe cei doi bărbaţi, se gândise la acest aspect cu toată atenţia. Contele de St John, mai cu seamă, era un bărbat care îţi tăia răsuflarea, asta daca era să se ia după comentariul Lucillei Lancaster, în a cărei companie o găsise pentru prima dată prezenţa acestui bărbat. La început, nu văzuse decât interes şi admiraţie în ochii lui de culoarea cobaltului. Apoi, altceva îi luase locul, ceva ce îi producea frisoane Cristinei ori de câte ori o privea: bărbatul o dorea cu ardoare. Se simţea măgulită, dar

şi înspăimântată. Dacă totuşi ajungea sâ se mărite cu vreunul dintre curtezani, nu i se părea cinstit sa-şi lege destinul de cel al unui bărbat care s-o sufoce cu dragostea lui şi căruia nu i-ar fl putut întoarce decât un sentiment călduţ de... simpatie. Nimeni nu avea vreo vină pentru că inima ei era deja ocupată. Dar nu i se părea drept ca cineva să aspire la ea fără speranţă.

Prin urmare, luă nestrămutata hotărâre de a-şi oferi mâna unui bărbat cumpătat, cu şira spinării, bogat sufleteşte în primul rând, fiind dispusă să treacă peste o pretenţie care nu era a ei, ci a societăţii în care se învârtea: alesul putea sâ aibă şi o condiţie umilă, la urma urmei, important era sâ fie un om adevărat. Iar acest bărbat sâ-i acorde mai întâi de toate respectul şi încrederea lui, şi nu inima.

Lucru greu de înfăptuit, din moment ce pretendenţii care roiau în jurul ei păreau mai mult decât dornici să-i acorde un loc privilegiat în inima lor.

În tot acest timp, rămase cu un ochi aţintit asupra familiei Lancaster.

Cei doi gemeni Lancaster îi făceau o curte asiduă şi stângace, încurajaţi, desigur, de mama lor, lady Bradley, care se arăta plină de b*unăvoinţă* şi *afecţiune.* Cum cei doi aveau vârsta la care ar fi putut cu uşurinţa comite o crima, accepta să fie însoţita pe rând de câte unul din ei, şi-i trase de limba cât de delicat putu, in speranţa de a aduna fie şi frânturi de informaţii despre viaţa părinţilor ei înainte de asasinat. Dar se izbise de o tăcere de neclintit. Jonathan, la vremea respectiva, se afla în

Italia, iar Richmond contactase o răceală păcătoasă, pe care fusese nevoit s-o trateze luni de zile la Bath.

De asemenea onoră o invitaţie la cină din partea lui Richard Lancaster şi a soţiei lui, Miranda, alături de care petrecu o seară întreagă, împărţită între dezgust şi consternare. Unchiul ei îşi trata soţia ca pe un bun personal, lipsit complet de valoare. Biata femeie nu era lăsată să-şi ducă o idee până la capăt fără ca soţul ei să-i taie elanul. Grija cu care se comporta faţă de Cristine şi lipsa de consideraţie cu care-şi „cinstea" soţia făceau un contrast atât de puternic, incât o umplură pe musafira de silă şi dispreţ. Mai cu seamă cu cât biata femeie era nevoită sâ-i suporte mojicia şi in faţa altor invitaţi, înghiţind umilinţele soţului ei fără sa crâcnească.

Ceea ce era cel mai dificil de îndurat pentru Cristine îl constituia faptul că Nick făcea partea din escorta ei de flecare dată când se întâlnea cu vreun Lancaster. În asemenea condiţii nu-şi putea continua cercetările, cu el suflându-i în ceafă, l-ar fi trezit suspiciunea dacă ar tî prins-o interogându-şi rudele cu privire la împrejurările în care tatăl ei fusese asasinat şi nu dorea încă să-şi facă publice intenţiile în faţa familiei ei adoptive.

Nick fusese prezent inclusiv la prânzul pe care-l luase cu Luciile şi mama ei, Lady Amanda, singurele dintre Lancasteri care păreau a fi realmente fericite că se înrudeau cu ea şi care păreau realmente inofensive.

Pe Luciile, Cristine o cunoştea foarte bine din anii petrecuţi la şcoala din Westminster, pentru a şti dacă era sau nu o prefăcută. Şi nu era. De fapt. Luciile era o prezenţă cât se poate de tonică, sinceră şi drăgălaşă, care niciodată nu-i oferise suspiciunea vreunei linguşeli deplasate.

Ducea o viaţă modestă alături de mama ei şi niciodată nu se plânsese de neajunsurile acesteia, spre deosebire de restul rudelor comune care mereu

făceau aluzia la situaţia privilegiată a Cristinei. Deşi trecuseră trei ani de la debutul ei în societate. Luciile nu beneficiase de nicio cerere în căsătorie datorită faptului câ nu prezenta o dotă cât de cât atrăgătoare. Din acest motiv, Cristine dori să deschidă un cont pe numele Lucillei, în care sâ verse o sumă substanţială.

-

Nu te cam pripeşti? o întrebase Nick, atunci când ajunseseră acasă şi Cristine îşi făcuse cunoscută intenţia în faţa familiei.

-Nu cre,. replicase ea, privindu-l pe sub genele moi. Luciile ar fi putut să se aşeze la casa ei până acum dacă ar fi beneficiat de o zestre ca lumea.

-S-ar putea ca gestul tău s-o jignească, sugeră el grav.

-Nu afirmai tu, zilele trecute, că orice Lancaster mi-ar săruta şi poalele dacă i-aş flutura un teanc de bani pe sub nas? i-o întoarse Cristine cu un zâmbet vag ironic.

-Poate, dar Luciile îmi face impresia unei tinere cu mult bun-simţ. În plus, nu ţi-a cerut bani, sublinie Nick serios.

-Tocmai de aceea vreau să fac asta, răspunse Cristine încruntată Va fi singurul Lancaster ca

va beneficia de simpatia şi generozitatea mea fară să mi-o ceară sau, mai

rău, să mi-o pretindă. -Tu decizi.

-Fireşte, îi adresă ea cu un zâmbet suav ultimul cuvânt din acea seară.

Următoarea zi şi-o petrecu împreună cu Ethan şi Kimberly, cernându-şi curtezanii printr-o sită deasă şi apoi făcu două liste: una cu cei respinşi şi alta cu cei pe care urma să-i aibă mai mult in vedere. Îi prezentă lista cu cei mai puţin norocoşi lui Nick şi-l rugă sa redacteze el scrisorile de refuz, având in vedere că-i era tutore.

Dădu să plece, însă Nick o opri, ridicând un deget mut dar poruncitor, în timp ce parcurgea lista cu atenţie. Curiozitatea îi dădu ghes.

-Cu ce ţi-a greşit Montrose? se interesa el, ridicându-şi ochii spre ea.

-A încercat să mă sărute împotriva voinţei mele, acum două seri, la Carlton Place.

-Ochii lui se îngustară, informaţia căzându-i pe dos. Gelozia şi încă un sentiment nedefinit îi arseră stomacul.

-Şi lordul Makepeace? se strădui el să-şi păstreze

cumpătul. -Maniere îndoielnice.

-Wordworth?

-Prea bătrân. -

Callifâx?

Aşişderea.

-Elderson?

-Îngrozitor de stupid.

-Gouldyng?

Şi-a îngropat două neveste tinete. Mă gândesc că n-are sens să-mi forţez norocul.

-Wilmot? încercă Nick să-şi înghită râsul.

-Îmi ajunge până la bărbie şî are o reală fascinaţie pentru... decolteul meu. M-aş fi încumetat să afirm că-i sfios şî că nu îndrăzneşte să mă privească în ochi, dar l-am văzut dansând cu doamne mai în vârstă şi handicapul cu pricina întârzia să se manifeste.

-Lockwood? nu se putu el abţine să citească numele altui nefericit, a cărui defect oftalmic şi exprimări alambicate erau un adevărat prilej de haz pentru interlocutorii săi.

-Privirea lui mă ameţeşte şi mă derutează. Niciodată nu-mi dau seama când vorbeşte cu mine sau cu pereţii, lucru care-mi distruge concentrarea.

-

-Nick zâmbi, dar zâmbetul îi pieri o clipă mai târziu şi o cută i se adânci între sprâncene când citi următoarele trei nume de pe listă. Nu-şi amintea să fi văzut printre cereri semnăturile acelor indivizi.

-Când naiba te-au cerut Lancasterii de nevasta? o privi el iritat.

-Cererile lor au fost făcute verbal şi adresate direct. Gemenii m-au cerut săptămâna asta la început, Stuart abia ieri şi-a tăcut curaj.

-Şi-i refuzi pentru că...? lăsă el întrebarea neterminată, oferindu-i ei posibilitatea de a o completa cu motivul respingerii.

-Stuart este prea tânăr pentru obligaţiile care mă aşteaptă în Kumpur-Pala. Ceilalţi doi sunt complet lipsiţi de şira spinării. În plus, eu vreau să scap de numele Lancaster, nu să mi-l bat în cuie pe frunte pentru toată viaţa.

Se opri şi oftă, apoi îl privi pe bărbatul din faţa ei cu toată seriozitatea.

-Nick, fiecare din domnii pe care i-am eliminat din cursă are câte un defect major, o ştii şi tu foarte bine. Posibil să aibă şi calităţi, dar sunt foarte bine tăinuite şi nu am timp de irosit în încercarea de a le afla. Aşa că am tăcut o listă cu cei asupra cărora ar trebui să insist mai mult pe viitor.

Vreau să văd lista aceea.

-De ce? se încruntă Cristine.

-În primul rând pentru că îţi sunt tutore, şi am dreptul de a-ţi aproba sau nu hotărârea finală în ceea ce priveşte viitorul tău. Şi-n al doilea rând, ca să-mi fac o idee despre ce anume cauţi şi poate, să pun o vorbă bună pentru ei, încercă el să glumească.

Cristine îl privi, încercând sa-şi ignore tresărirea de durere a propriei inimi. Faptul ca el părea atât de dornic să-i găsească un soţ îi întărea

convingerea că nu simţea pentru ea mai mult decât o afecţiune fraternă. Naiba să-l ia! Era un arogat şi un nesuferit!

-Desigur, zâmbi ea dulce, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind din cabinet.

Câteva clipe mai târziu, Nick studia încruntat cealaltă listă.

-Kesinghton n-are ce să caute printre ei, îşi exprimă el prima nemulţumire. Este un excentric.

-Posibil, dar mă face să râd, spre deosebire de alţii. În plus, are vârsta şi rangul potrivit.

St. John este un afemeiat notoriu, continuă el cu dispreţ. Îţi doreşti un bărbat care să te înşele cu prima ocazie? îşi ridică ochii spre ea, privind-o printre gene.

-Kvim susţine că dragostea adevărată poate cuminţi până şi pe cel mai nestatornic bărbat. Asta depinde de femeie, nu crezi?

Nick mormăi ceva neinteligibil, apoi îl luă în colimator pe următorul.

-Sir Alfred? făcu el ironic. Este la fel de bătrân ca Wordworth.

-Este fermecător, cult, are nişte maniere ireproşabile şi pare un bărbat cumpătat, cu mult bunsimţ şi putere de discernământ. Conversaţiile cu el îmi măgulesc întotdeauna inteligenţa şi-mi fac o reală plăcere.

-Îţi doreşti un bărbat care să-ţi încânte spiritul şi nu inima? remarcă el cu o voce iritată şi nedumerită.

Cristine se enervă subit şi intens. Criticile lui la adresa curtezanilor ei o enervau.

-Nu mă aflu în postura şi nici nu am timpul necesar pentru a-mi pennite sa stau şi sa aştept ca marea mea iubire să se hotărască! i-o trânti ea cu năduf.

-

-În secunda următoare deveni lividă, venindu-i să se dea cu capul de biroul masiv din faţa ei.

Nu-i venea să creadă că o luase gura pe dinainte, că spusese ceea ce spusese.

-Îl văzu pe Nick privind-o nemişcat, fără expresie.

-Deci, există totuşi un bărbat care-ţi stăpâneşte inima! articula el intr-un târziu, părând mai degrabă supărat decât uşurat să constate că în scurt timp ar fi putut fi scutit de obligaţia pe care o avea faţă de ea sau fericit pentru minunea care i se întâmplase.

-Nu te pripi să tragi o concluzie greşita, vorbi Cristine cu suflarea tăiată, dar roşeaţa din obrajii ei ii dezminţi vorbele. Nu există nimeni care să...

-Numele lui este pe listă? Cine e? râpâi vocea lui.

-Nu, nu e pe listă, începu ea repede, dar se opri când realiză că în loc să iasă la suprafaţă, se afunda şi mai rău.

Privirea lui părea s-o sfredelească până în fundul sufletului. Simţea că se sufocă şi era conştientă că el n-avea s-o lase să plece până nu scotea tot adevărul de la ea. Înnebunită, căută o cale prin care sa-şi salveze măcar mândria, dacă nu şi inima.

-El este... însurat, articula ea, plecându-şi ochii cu un aer învins şi ruşinat, sperând ca acest răspuns să-i stăvilească curiozitatea, iar pe faţa ei să nu se citească culoarea obraznică a minciunii.

De fapt, în sinea ei, Cristine nu considera că spusese chiar un neadevăr. Nick chiar era un bărbat însurat, dar nu la propriu, ci la figurat.

-Cine e? insistă el, încercând prin tonul folosit s-o determine să-l privească în ochi.

Cristine se înarma cu tot curajul pe care fu în stare să-1 adune şi-i înfrunta privirea, încercând să glumească:

-

O să-1 provoci la duel pentru mine?

-Numele lui, Cristine! se arătă bărbatul neînduplecat.

-O să fie cam dificil să-l afli din moment ce mi-am jurat să păstrez tăcerea asupra lui.

-Ţi-a făcut vreun avans?

-Doamne fereşte, nu! râse ea, dar sunetul acelui râs era plin de amărăciune. S-a componat ireproşabil cu mine. -Îl cunosc?

Cristine îşi ţuguie buzele. Discuţia era absurdă. Dacă n-ar fi fost atât de îngrozită, s-ar fi distrat teribil pe marginea ei. În plus, nu înţelegea de ce Nick insista atât să afle adevărul şi de ce părea atât de enervat de răspunsurile ei evazive.

-Uite ce e, Nick, nu sunt în nicio primejdie din partea lui. Sunt convinsă că nici măcar nu are ochi pentru mine şi, chiar de ar avea, ar fi în van, pentru că este sigur că nu aş accepta... preţuirea sau afecţiunea lui. În plus, nici nu sunt sigură ce simt cu adevărat. S-ar putea sâ confund dragostea cu atracţia.

-Mă îndoiesc, se arătă el sceptic, continuând s-o studieze cu un aer sfredelitor. Eşti o femei cu capul pe umeri, intuitivă, care ştie să facă diferenţa între două noţiuni atât de diferite.

-Orice-ar fi, sper c-o să-mi treacă, se chinui ea sâ zâmbească.

O tăcere grea se lăsă în cabinet, apăsându-i pe amândoi. Nick fu cel care îi puse capăt.

-Uite ce-i, Cristine, poate că n-ar trebui să te pripeşti cu alegerea unui soţ. Poate că ar fi mai înţelept să pleci să-ţi vizitezi ţara şi să laşi timpul să-ţi vindece inima...

-Este exclus! ripostă ea vehement. Îmi trebuie un soţ!

-Da’ nu-ţi trebuie! o contrazise el cu duritate. Eşti o femei înţeleaptă, dreaptă, generoasă şi puternică. Poţi să conduci o mână de oameni şi singură, indiferent cât de barbari sunt.

-Nu pot! strigă ea disperată. Sunt femeie şi trăiesc într-o lume a bărbaţilor. Aşa că-mi trebuie unul cu care să mă sfătuiesc şi cu care să împart grijile şi nevoile acelor oameni. Poporul acela, oricât de mic şi barbar ar fi el, n-ar accepta o femeie care să-l conducă! gesticula ea cu furie.

-Asta n-ai de unde să ştii, replică Nick pe un ton ceva mai moale. Poate că vor fi mai încântaţi de ideea de a şti că-i cârmuieşte cineva prin venele căruia curge un sânge amestecat cu al lor, decât cea a unui străin care nu le înţelege religia şi nici tradiţiile, şi care va dori să se impună în faţa lor.

Cristine tăcu, asimilându-i cuvintele. Exista o oarecare logică în vorbele lui.

-Va trebui sâ mă gândesc la acest aspect, murmură ea, simţindu-se dintr-o dată parcă eliberata de o povară pe care nu o conştientizase până acum. Va trebui să-i scriu lui Orslom să vină în Anglia cât de curând, gândi ea cu voce tare. Am nevoie de cunoştinţele şi priceperea acestui om. El este cel mai în măsură să mă ajute şi să mă sfătuiască. Îşi ridică ochii spre Nick şi, pentru prima oară în ultimele săptămâni, îi zâmbi sincer şi cu toată afecţiunea. Îţi mulţumesc. Nick.

Cu multă plăcere, scumpa mea, se înclină el galant, întorcându-i zâmbetul.

Mă duc chiar acum să-i scriu lui Orslom, rosti Cristine cu o voce veselă. El îmi cunoaşte poporul, ii ştie nevoile şi îi înţelege gândirea, şi va şti cum

-
să mă îndrume cel mai bine. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? adăugă ca pentru sine.

-Pentru asta există fraţi mai mari, se strâmbă Nick, urmărind-o cum mergea de-a îndărătul spre uşă, întreaga ei expresie fiind luminată de o nouă speranţă.

-Mda, s-ar părea că aşa e, zâmbi ea, întorcându-se şi părăsind încăperea.

Multă vreme, Nick stătu nemişcat, cu privirile pierdute în gol, reluând iar şi iar discuţia lor, asaltat de sentimente tulburi.

Cristine era îndrăgostită! De un bărbat *însurat.* Avea o armată de adoratori la picioarele ei şi, dintre toţi, se înnamorase de unul care nu avea cum s-o facă fericită!...

Încercă să ghicească cine ar fi putut fi acel individ. Trebuia să fie un bărbat tânăr, cu un fizic atrăgător şi cu o minte cultivată, altfel atenţia nu i s-ar fi putut opri asupra lui şi nici nu i-ar fi inspirat sentimente atât de puternice. Dar cine? La o primă analiză, ar fi putut alcătui o listă consistentă de nume a unor bărbaţi care corespundeau acelui profil.

Nu ştia ce-l irita cel mai tare în toată situaţia: faptul că se îndrăgostise de un individ care probabil nici n-o merita, sau simplul fapt că *se* îndrăgostise?

Ar fi trebuit să insiste mai mult asupra identităţii acelui domn. Dar se îndoia ca ar fi putut să smulgă adevărul de la ea. Şi, oricum, chiar şi daca ar fi reuşit acest luciu, la ce i-ar fi ajutat?

Individul era căsătorit şi, după afirmaţia ei, nu avea ochi pentru ea. Punct.

Cum naiba venea asta? reflectă el posomorât. Cristine însuma toate calităţile fizice necesare unei femei dezirabile: orbitor de frumoasă, de o graţie nespusă, senzuală, inocentă şi cu o minte educată. Pur şi simplu îţi tăia respiraţia. El unul trecea prin această stare zilnic şi-i venea greu să înţeleagă faptul câ un bărbat dotat cu o pereche de ochi sănătoşi şi ceva viaţă în trup era complet imun farmecului ei. Sau poate că nu. Poate că şi acelui individ Cristine îi căzuse dragă şi pentru că situaţia lui era cea pe care i-o descrisese ea, evita să dea curs unei relaţii fără viitor care i-ar fl distrus reputaţia tinerei femei. Sau mai exista şi o altă variantă, cea mai dezastruoasă dintre toate: cea în care individul încă nu apucase să acţioneze în direcţia ei. În acest caz, Cristine, oricât de virtuoasă ar fi fost, era expusă unui pericol teribil iar datoria lui de tutore era să vegheze asupra ei şi să preîntâmpine un asemenea deznodământ.

Asta avea să facă, hotărî el cu fermitate. De acum încolo avea să stea cu ochii pe ea şi să-i supravegheze toate mişcările. Brusc, tot elanul îi muri. Ştia ce risc îşi asuma. Avea sâ-l ia naiba! gemu el descurajat, luându-se cu mâinile de cap.

CAPITOLUL 10

Trei zile mai târziu primi o invitaţie de la marchizul de Kesinghton, prin care acesta o *implora* sâ-i onoreze casa din provincie pe durata unui în neg week-end.

Cristine nu s-ar fi gândit să-i dea curs dacă Luciile nu i-ar fi adus la cunoştinţă faptul că niciun Lancaster nu fusese omis de pe lista oaspeţilor

de la Kesinghton Place. Nu putea spera o ocazie mai bună sâ-i prindă pe toţi grămadă şi mai ales sa i se ofere răgazul a trei zile pentru a-i studia pe fiecare în parte.

Se sfătui cu toţi, inclusiv cu bunica şi mătuşile ei şi, deşi Ethan făcu mofturi iar Nick nu păru foarte încântat sâ părăsească Londra, intr-un final se hotărârii să-i facă Cristinei pe plac. Două zile mai târziu, cu excepţia lui Tony, care se întorsese în Birmingham după Andreea, se aflau cu toţii în drum spre Kesinghton Place.

Domeniul marchizului nu era ceea ce Cristine se aşteptase să găsească. Desigur, auzise numai cuvinte de laudă şi de admiraţie la adresa lui, dar realitatea întrecea orice imaginaţie şi vorbea despre resursele financiare, aparent nelimitate, ale proprietarului.

Clădirea era enormă, un vechi castel în stil elisabetan căruia, de-a lungul timpului generaţiile de marchizi de Kesinghton îi extinseseră aripile, ataşând construcţiei zeci de camere şi îmbinând totul cu grijă, astfel încât arhitectura sâ nu-şî modifice liniile şi totul să se contopească într-un mod armonios cu originalul. Fastul din interior era copleşitor: tavanele înalte, pictate în stilul renascentist, etalau scene biblice şi mitologice zugrăvite într-o manieră a detaliului de-a dreptul uluitoare. Pereţii erau acoperiţi de tapet din cea mai fină mătase, ferestrele largi erau încadrate de draperii grele de catifea şi perdele din dantelă brodată manual, la fel de delicată ca pânza de păianjen. Zeci de metri pătraţi de parchet impecabil cernit străluceau sub covoarele Aubusson. Piesele de mobilier erau din cele mai scumpe esenţe, galerii

nesfârşite cu obiecte de arta de o valoare inestimabilă, inclusiv o bibliotecă foarte bine aprovizionată, ce cuprindea cărţi rare şi preţioase.

Insă cu adevărat fabuloase erau grădinile şi parcul ce se întindeau pe sute de acri în jurul castelului, mărginite fiind de bariera naturală a unei păduri de stejari seculari. Gazonul, tuns exemplar, era presărat cu statui de marmura ce înfăţişau nimfe şi satiri, zei şi eroi ai antichităţii. Fântânile arteziene umpleau văzduhul cu susurul lor, reflectând lumina soarelui în mii de curcubeie. Din loc în loc răsăreau, într-o dantelărie de lemn lăcuit, chioşcuri ce îmbiau oaspeţii la umbră sau la intimitate. Parfumul florilor îmbălsăma aerul. încântând ochiul cu frumuseţea lor gingaşă. Din când in când, ţipătul unui păun tulbura liniştea.

Era paradisul reprodus la scară mică.

Cristine se plimba pe o alee la braţul lui Ethan, încercând să nu caşte gura la frumuseţile din jur. Simţul ei înnăscut pentru estetic era răscolit de minunăţiile pe care privirea putea să le cuprindă.

Nu mi-aş fi putut imagina asemenea grandoare, îi mărturisi lui Ethan aproape cu veneraţie în glas. Este atât de frumos!... O adevărată încântare a inimii şi a ochiului.

Bărbatul zâmbi uşor în faţa uimirii aproape copilăroase ce se oglindea pe chipul ei.

-N-am cunoscut pe nimeni care să fi pus piciorul aici fără să fi cunoscut altă emoţie decât cea care te încearcă pe tine în această clipă.

-Emoţie? repetă Cristine râzând, în timp ce-şi potrivea paşii cu ai lui. Ce simt eu nu este doar o emoţie, ci mult mai mult decât atât. Este extaz pur!

-

-Eşti suficient de bogată încât să-ţi permiţi o asemenea nestemată, rosti Ethan cu o strâmbătură uşoară. Mai bogată chiar decât Kesinghton.

Cristine tăcu preţ de câteva momente, reflectând. Apoi spuse cu o voce aproape tristă:

-Ethan, mă crezi când îţi spun, şi o mărturisesc din toată inima, că aş da orice ca numele meu să fi rămas cel pe care l-am cunoscut până acum două luni, cel pe care-1 ştia toată lumea? Sau, mă rog, să fi fost altul şi nu cel de Lancaster?... Banii nu mă atrag şi nu m-au atras niciodată. Oh, desigur, îţi conferă putere, stabilitate, influenţă, gesticulă ea cu ironie. Că doar am avut ocazia s-o constat personal. Nu ştiu câţi din cei care mă privesc văd omul sau femeia din mine şi nu grămezile de aur şi pietre preţioase care mă înconjoară. Este derutant şi cumva umilitor să trăiesc în permanenţă cu groaznica incertitudine că toţi acei necunoscuţi care se strâng în jurul meu sufocându-mă cu amabilitatea lor nu mă văd pe mine, ci viaţa de huzur care se întrezăreşte într-un viitor alături de mine. Că printre ei aş putea afla şi prieteni sinceri, dar pe care s-ar putea sâ nu am şansa să-i recunosc din cauza propriilor demoni. Şi că s-ar putea să fac o alegere greşită şi cel pe care-l voi accepta ca tovarăş de viaţă să nu-mi fie devotat mie ct averii mele?!... Banii îţi oferă posibilitatea unui lux opulent. îţi satisfac o sumedenie de capricii, dar aduc cu ei şi foarte multă suspiciune şi, implicit, singurătate. Vreau prieteni în viaţa mea, oameni dea căror afecţiune să nu mă îndoiesc niciodată!... Vreau un bărbat care să mă vadă pe mine şi să fie orb în faţa avantajelor pecuniare pe care căsătoria cu moştenitoarea Lancaster, prinţesa a unui regat cu nume exotic, i le poate oferi. Un om care să mă ajute să aduc

pace şi bunăstare poporului meu. Cristine tăcu o pauză, plitnbându-şi ochii peste grădinile din faţa ei şi oftă.

-Proprietatea aceasta este, într- adevăr, absolut splendidă, îţi încântă ochiul şi inima, dar nu râvnesc la ea şi nici la ceva asemănător. Nu-mi doresc decât o viaţă simplă, dar cum nu mi s-a dat şansa de a alege, voi încerca să mi-o simplific cât pot de mult.

Ethan o asculta gânditor. Era pentru prima data de când părăsiseră Sutherland când tânăra femeie i se confesa. În el se dădea o luptă între ce ştia că aşteaptă Cristine sâ găsească în el, un confident şi un prieten sincer, şi sentimentele mistuitoare care-l chinuiau de atâţia amar de ani. Iar dorinţa de a-i cădea în genunchi şi de a-i mărturisi pe nerăsuflate focul mistuitor al pasiunii pe care i-o trezise era mai copleşitoare ca oricând.

Era o adevărată tortură să-şi impună păstreze distanţa şi sa nu se repeadă la cohorta de admiratori care o înconjurau, vărsându-le sângele doar şi pentru simplul fapt că *o priveau* ca pe un obiect al dorinţelor lor. Gelozia devenise prietena lui nelipsită şi nu-i mai suporta compania. In plus, nu suporta s-o vadă pe Cristine cum suferă.

- Eşti nefericită.

Cristine zâmbi fără chef.

- Mai degrabă îngrozită. Toată lumea aşteaptă de la mine atât de mult!... Mi se impune o imagine a perfecţiunii ce nu mă caracterizează deloc şi care a ajuns să mă exaspereze.

-

- Poate că ar fi timpul sâ nu mai scrutezi zările şi să priveşti oamenii de lângă tine, sugeră el molcom. Oameni care te cunosc şi care nu-ţi pretind iluzia unei fiinţe care nu eşti în realitate.

- Mă tem că nu înţeleg, declară tânăra femeie, privindu-l cu un aer confuz.

Îi observă ezitarea, dar ceea ce o surprinse cel mai tare fu să-l vadă roşind. Ethan pe care-l cunoştea ea de o viaţă nu roşea *niciodată.* Vedea cât este de tulburat şi încerca să-şi dea seama ce anume îl emoţiona atât de tare.

Tânărul se opri pentru un moment şi o privi cu o expresie care îi făcu inima să se oprească în loc. Vălul căzu de pe ochii ei şi, într-o clipă, privi în faţă un adevăr pe care nu şi-l imaginase niciodată: el o iubea. Şi nu cu acel sentiment calm şi duios de frate mai mare, ci cu pasiunea unui bărbat în toată firea. Şocul descoperirii o amuţi.

Cristine făcu un pas în spate, luată prin surprindere şi profund consternată. Era absurd. Ridicol de-a dreptul!... Era îndrăgostită de unul dintre fraţii ei şi adorată în secret de altul.

- Oh! Oh, Doamne! bâigui ea, năucită. Gura lui se arcui într-un zâmbet amar.

-E multă vreme de când am încetat sâ te mai privesc ca pe o soră, rosti el pe un ton reţinut.

Sunt ani de atunci. Şi fiecare zi reprezintă o nouă provocare pentru mine şi pentru stăpânirea mea. Un fel de test pe care m-am săturat să-l tot trec. Pur şi simplu nu mai am nervi s-o fac. Mi-am tot zis că nu erai pregătită şi că trebuia să am răbdate cu tine, amăgindu-mă cu gândul că poate, într-o bună

zi, mă vei privi la fel. Sunt conştient că nu o faci şi că poate nu ai s-o faci niciodată. Dar dacă îţi doreşti un soţ cate să-ţi fie devotat şt care sa nu te facă vreodată să te îndoieşti de adevăratele motive care l-au îndemnat să-ţi ceara mâna, atunci îl ai în faţa ta, şopti el răguşit, luându-i mâna stângă şi ducându-i-o la gură pentru a-i săruta apăsat rădăcina degetului inelar. Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus şi insist să ai în vedere faptul că nu accept un răspuns favorabil din partea ta decât dacă vei simţi că el nu este izvorât din mila sau dintr-un soi de obligaţie. Pentru că aş primi mai demn un refuz direct, determinat de convingerea-ţi neclintită că nu sunt bărbatul pe care-l cauţi, indiferent cât m-ar îndurera, decât o acceptare palidă, născută din compasiune şi teama de a nu-mi răni sentimentele.

Cristine clipi buimăcită, incapabilă să articuleze un sunet. Vocea lui era calmă şi stăpânită, dar numai cine-1 cunoştea foarte bine îşi dădea seama de furtuna din sufletul lui. Ducându-şi o mâna la

gura căscată de uimire, Cristine continuă sâ-1 privească amuţită de şocanta destăinuire.

- Dumnezeule! fu tot ce putu sâ spună, simţind cum i se înmoaie genunchii. Oh, cred... cred că trebuia sâ mă aşez...

Bărbatul zâmbi strâmb în faţa aerului ei de adorabilă fâstâcire, apoi o conduse la umbra unui chioşc, lăsându-i sâ aleagă una din cele două bănci. Se aşeză pe cealaltă bancă, în faţa ei, conştient că trebuia să-i lase un oarecare timp de gândire.

Câteva minute, Cristine nu făcu decât să se legene înainte şi înapoi, cu braţele în jurul trupului şi ochii pierduţi în gol. Era atât de copleşită de declaraţia lui arzătoare şi neaşteptată, încât mintea refuza să-i lucreze. Avea o adevărată harababură între urechi, gândurile amestecându-se într-un vârtej ameţitor, lipsit de coerenţă.

- Oh, Ethan, nu ştiu ce sa zic! se jelui ea într-un sfârşit. Sunt... absolut şocată!

- Nu trebuie să te grăbeşti, o asigură el repede. Doar gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus ca la o... posibilă alternativă.

Nesuferite cuvinte şi prost alese, gândi el, dar pe moment nu găsise altele mai nimerite. Nu voia s-o zorească, însă pe de altă parte îl neliniştea perioada nedefinită de timp pe caie era silit s-o parcurgă până când ea se

hotăra să-i dea răspunsul final. Un răspuns pe care-l aştepta cu nerăbdare şi cu tot atâta groaza.

- Am... oh, Ethan, n-aş putea să-ţi fac asta! murmură Cristine într-un târziu, şi lacrimi mari îi apărură în ochi, pătându-i obrajii. Pur şi simplu nu pot!

Expresia lui se descompuse, îşi încleşta maxilarele, acordându-şi câteva clipe până când fu sigur că vocea avea să-i sune liniştită.

- Ce anume să-mi faci? reuşi el să articuleze.

- Nu pot să te despart de familie... de prieteni... de Anglia, pentru a te sili să mă urmezi pe un drum la capătul căruia nu ştiu nici eu ce mă aşteaptă!

- Este un risc pe care trebuie să ţi-l asumi. Şi eu de asemenea. Indiferent ce anume vei găsi la capătul acestui drum, eu iţi voi fi alături, gata să te apăr. Sper că ştii asta!

- Sunt convinsă dădu ea din cap, vcnindu-i să-şi smulgă părul de disperare. Sunt absolut convinsă de acest lucru, repetă ea, luptându-se cu lacrimile. Doar ca... doar că...

- Cristine, uită-te la mine! ii ceru el blând, aşteptând până când tânăra femeie îşi ridică ochii spre el. Nu trebuie sâ te grăbeşti. Hai să lăsăm timpul sâ decidă. Acum eşti bulversată şi într-o stare nu tocmai prielnică unei analize obiective. Îmi dau prea bine seama că te-am dat peste cap. Acordăți câtva timp ca să te obişnuieşti cu ideea. Totodată, acordă-mi şansa de a te curta. Poate că voi reuşi să-ţi inspir şi alte sentimente decât cele... fraterne, pronunţă el ultimul cuvânt cu dificultate.

Cristine îl privi simţindu-şi inima teribil de grea. Niciodată nu avea să fie în stare să-i întoarcă dragostea. Cel puţin, nu aşa cum îşi dorea el. Şi, în timp, oricâtă afecţiune şi încredere i-ar fi dăruit de-a lungul căsniciei lor, Ethan avea sa sfârşească prin a suferi poate mai mult decât dacă l-ar fi refuzat acum, pentru că ar fi realizat într-un târziu că ea era incapabilă să i se dăruiască complet, iari el niciodată nu fusese omul jumătăţilor de măsură.

Cum Dumnezeu putuse să fie atât de oarbă încât să nu observe făptui că sentimentele lui pentru ea erau atât de... profunde?!

Semne existaseră, îşi dădu ea seama năucită aruncând o privire scurtă unui trecut nu prea îndepărtat, însă refuzase să le bage în seamă.

Avea să-l facă nefericit, gândi ea cu durere. Conştiinţa o îndemna să-l refuze atunci, pe loc, dar speranţa nebună din ochii lui o făcu să ezite.

- Ethan..., începu ea, dar o voce gravă îi curmă avântul.
- Aici eraţi!

Cristine îşi întoarse faţa repede şi-şi şterse lacrimile înainte ca Nick să apuce să i le vadă. Acum îi venea şi mai greu să le stăpânească. Lângă ea se aflau doi bărbaţi care-i răneau inima în două moduri diferite: pe unul îl iubea, dar nu-1 putea avea, pe celălalt l-ar fi putut avea, dar nu-l iubea aşa cum îşi dorea el. Situaţa o umplea de groază şi disperare. Ar fi vrut să lase totul baltă şi să fugă... sau să se călugărească!

Compunandu-şi cu greu o mină veselă, se răsuci spre Nick.

- Ne căutai? se miră tânăra femeie cu o voce răguşită, străduindu-se să zâmbească.

Ochii lui se îngustară un milimetru în clipa în care îi observă genele ude. Automat, privirea i se întoarse spre Ethan, care afişa un aer nepăsător, dar

expresia tulburata din ochii lui nu-i scăpă lui Nick. Îşi plimbă privirea de la unul la celălalt de câteva ori. Oare ce întrerupsese mai devreme? se întrebă el. Judecând după umbra de vinovăţie din ochii lor, nu putea fi vorba decât despre ceva delicat.

- Mi s-a cerut să vă aduc la masă.

- Deja? tăcu Cristine ochii mari surprinsă, in timp ce se ridica graţioasă. Dar cât este ceasul?

- Puţin trecut de unu, o lămuri Nick, oferindu-i galant braţul.

Tânăra îşi strecură mâna pe sub cotul lui aproape fară să se gândească, simţindu-se cumva uşurată de faptul că prezenţa lui neaşteptată îi oferise un scurt răgaz pentru a reflecta pe îndelete la Ethan, la declaraţia lui şi la propunerea pe care i-o înaintase.

Când Ethan ajunse în dreptul ei, Cristine îl luă şi pe el de braţ şi buzele ii tresăriri când el îi zâmbi şmechereşte şi-i făcu complice cu ochiul. Gestul lui însă, în loc s-o liniştească, avu un efect invers.

In apropierea intrării principale o întâlniră pe Kimberly, care se întreţinea cu o pereche între două vârste. Cristine nu-şi amintea să-i fi cunoscut şi acest lucru i se confirmă când mama ei o chemă, făcând prezentările şi antrenând-o în discuţia lor.

Ethan, profitând de ocazie, îl trase pe Nick deoparte.

- Vreau să mă ai în vedere pe viitor, rosti el pe un ton scăzut.

- În legătură cu ce? făcu Nick. încercând să ignore clopotele de alarmă care începură brusc să sune în capul lui.

- I-am cerut mâna Cristinei puţin mai devreme.

Vestea, deşi o aşteptase, ştiind că mai devreme sau mai târziu avea să o audă din gura lui Ethan şi chiar se pregătise s-o primească cât mai normal cu putinţă, căzu asupra lui cu forţa trăsnet.

Îl lăsă fără răsuflare, încremenit şi... cu o senzaţie îngrozitoare de gol în coşul pieptului.

Câteva momente nu fu în stare sa articuleze niciun cuvânt. Ştia că ar fi fost firesc sa-şi felicite fratele, să-i ureze fericire şi toate cele cuvenite unui asemenea eveniment important şi în niciun caz să se holbeze la el ca un imbecil şi să nutrească gânduri sângeroase la adresa lui. Dar pur şi simplu nu se putea aduna. Anunţul îl prinsese cu garda jos şi-l pusese la pământ.

- Ştiu că te-am şocat continuă Ethan cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi privirile îndreptate spre copacii care mărgineau latura estică a parcului, dar mi-am zis că, indiferent cum ţi-aş fi adus asta la cunoştinţă, rezultatul ar fi fost acelaşi, iar eu nu sunt omul care să facă menuete verbale.

- Cristine ce răspuns ţi-a dat? izbuti Nick să articuleze printre fălcile încleştate. Ethan surâse amar şi oftă, apoi îşi întoarse faţa şi-l privi în ochi.

- Am luat-o din scurt şi cred c-am zdruncinat-o destul de tare. Am hotărât de comun acord să-i las un oarecare timp de gândire.

- Şi dacă te refuză? îşi îngustă Nick ochii.

- Sper să n-o facă, răspunse Ethan, privindu-l serios. Mă rog la Dumnezeu să n-o facă, surâse el fără veselie. Este singura femeie care-mi hrăneşte inima, înţelegi?... Fără ea, sensul vieţii mele sar pierde, s-ar duce dracului. Probabil îţi vine greu să pricepi ce vreau să spun, din

moment ce n-ai întâlnit încă femeia care să-ţi taie respiraţia fie şi numai cu o privire...

Nick se temea serios că pricepea exact, dureros de exact, tot ceea ce fratele său mai mic ii spunea.

- ...că numai şi gândul la ea îţi înteţeşte bătăile inimii, sfârşi Ethan cu un zâmbet visător. Ştiu că nu mă iubeşte, cel puţin nu aşa cum îmi doresc, dar nădăjduiesc să-i câştig inima intr-o bună zi.

Acum, ceea ce vreau să ştiu este dacă am acordul tău.

Nick îşi forţă plămânii să se dilate şi aerul să pătrundă în ei. Nu-şi putu privi în ochi fratele atunci când spuse pe un ton abrupt:

- Dacă ea te acceptă eu nu am nimic împotrivă. Acum, te rog să mă scuzi.

Şi se îndreptă spre castel cu paşi mari, fără să mai privească înapoi, simţindu-se ca un naufragiat abia ajuns la mal, sleit, amorţit pe dinăuntru, cu ochii înceţoşaţi şi plămânii arzându-i sub efortul de a respira.

Ethan îl urmări încruntat, eu privirea îngustată şi gânditoare. O bănuială neplăcută încolţi în mintea lui, dar o respinse cu vehemenţă o clipă mai târziu şi se răsuci pe călcâie, alăturându-se mamei lui şi Cristinei.

Nick se îndreptă spre scările duble care duceau la etaj, ajunse în camera lui şi se înfipse direct în sticla cu coniac. Trase două gâturi prelungi, apoi o smulse de la gură şi, pradă unui acces de furie, o izbi de piatra cenuşie a şemineului. Cioburile se împrăştiată peste tot, iar zgomotul îl atrase pe valetul său în cameră, care făcu ochii mari la vederea sticlei sparte.

- Ieşi afară! lătra Nick la el, privindu-1 cu ochi scăpărători.

- Dar, milord, cioburile..., bâigui Blixen cu o voce consternată, ezitând în prag.

Ieşi dracului afară sau îţi faci bagajele şi pleci!

Faţa lui Blixen se goli de sânge. Niciodată nu-şi văzuse stăpânul în halul acela: cu obrazul palid şi ochii sălbatici, arzându-i în cap ca focurile iadului. Găsi că este mai cuminte să se retragă din calea taifunului, cât mai avea timp. Se înclină rigid în faţa stăpânului său şi se retrase, închizând uşa dintre camere cu multă grijă.

Nick fu cuprins de remuşcări în secunda următoare. îÎşi încleşta pumnii pe lângă trup şi închise ochii strâns, încercând să se calmeze. Se străduia să-şi dea seama de ce discuţia dintre el şi Ethan îl adusese în halul acela de furie, frustrare şi neputinţă. Ştiuse încă din clipa în care mama sa îi destăinuise adevărul despre sentimentele lui Ethan pentru Cristine că se va ajunge în acest punct, că lucrurile vor evolua spre acest final, dar... acum realiza cu amărăciune că în adâncul inimii lui nădăjduise ca acest fapt să nu se întâmple niciodată. Şi, pentru că se găsea intr-un moment de sinceritate absolută cu sine, fu nevoit să recunoască un alt adevăr tulburător: o dorea pe Cristine aşa cum nu mai dorise nicicând o altă femeie! Ba mai mult, tânăra trezise în el un soi de jind, o nelinişte care-l măcina zi şi noapte.

Degeaba se luptase cu el, degeaba se încrâncenase să reziste acelei atracţii, Cristine îl vrăjise, îl subjugase şi-i sucise minţile. O dorea cu o intensitate care-l îngrozea. Nicio altă femeie nu mai avusese o asemenea putere asupra lui. În ultimele două săptămâni nu trecuse nici măcar o afurisită de noapte fără s-o viseze. Iar acele plăsmuiri ale întunericului erau încărcate de un erotism crud şi atât de intens, că se trezea transpirat, cu inima

bubuindu-i in piept şi excitat până la durere. Apoi îl copleşeau ruşinea şi dezgustul.

Ceea ce i se întâmpla era umilitor! Se simţea oribil pentru că se gândea la ea în felul acela. Şi dacă ziua reuşea să nege şi să refuze adevărul, după lăsarea întunericului fantasmele nopţii se strecurau perverse în mintea lui, îi pătrundeau în subconştient şi-i nimiceau zidurile pe care el se străduia să le dureze în faţa acelui magnetism care-l tara necruţător spre Cristine, plusmuind miraje cu el gustând din dulceaţa trupului ei, împreunându-se magnific.

Acum, după discuţia cu Ethan, ajunse la concluzia tardivă că toată acea străduanie a sa fusese în van şi-l obosise teribil. Nu mai putea să lupte cu ceva ce, în mod categorie şi absolut, era mult mai puternic decât voinţa iui. O dorea pe Cristine mai presus de tăria eu care-l stăpâneau educaţia, decenţa şi bunul-simţ. Acesta era un fapt cert.

Ironia ironiilor consta în faptul că atât el cât şi Ethan jinduiau la o femeie care nu avea ochi pentru niciunul din ei. Cristine era îndrăgostită de un bărbat însurat, cum singură lăsase să-i scape acest adevăr intr-un moment de slăbiciune, şi Nick era aproape convins că tânăra femeie avea să zdrobească inima fratelui său printr-un refuz, aşa cum avea s-o zdrobească şi pe a lui...

- Rahat! gemu el, lăsându-se şocat pe marginea patului, strecurându-şi tulburat mâinile în păr. Oh, la naiba!... Asta era chiar culmea culmilor!... Nestemata cea mai de preţ din cununa prostiei!

Când mama naibii îl muşcase filoxera amorului'?!...

Îi venea să se dea cu capul de pereţi, înjurăturile îi zburau din gură ca un roi de albine furioase. Nu înţelegea!... Nu pricepea când anume îi fugise pământul de sub picioare. Poate în clipa în care o revăzuse după atâţia ani şi o găsise pârguită şi ademenitoare ca un fruct exotic şi rar? Sau când îi simţise buzele sub ale sale, mai dulci şi mai irezistibile decât nectarul fermecat băut de zei din cupa nemuririi? Ori poate în seara debutului, când frumuseţea ei îl orbise şi-l lăsase fără suflare? Habar n-avea, cert era că dezastrul se întâmplase, iar el nu putea face nimic. Nimic, la naiba! Se afla în aceeaşi căruţă cu Ethan.

Cine afirmase că roata e rotundă, fusese profet. Blestemele îl ajunseseră din urmă. Prin viaţa lui trecuseră o sumă de femei frumoase, talentate şi spirituale. Pe unele le îndrăgise, cu unele rămăsese în termeni amicali, iar pe restul le uitase. Cele mai multe îl iubiseră şi-şi declaraseră dragostea în faţa lui fără rezerve. Iar el le întorsese spatele. În parte pentru că nu credea în noţiunea de iubire, privind termenul ca pe ceva abstract, pe de altă parte pentru că orice manifestare emoţională care nu-şi găsea ecou în sufletul lui îl sufoca şi-l făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost închis intr-o cuşcă. Îlobliga la ceva ce el se simţea incapabil să dăruiască. Şi atunci, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să pună capăt relaţiei şi să meargă mai departe.

Până în urmă cu zece minute, fusese ferm convins că femeile confundau dragostea cu atracţia fizică sau cu compatibilitatea sexuală. Iubirea era doar o iluzie menită să hrănească sensibilitatea şi romantismul feminin. Acum totul se răstumase în cugetul lui, noţiunile abstracte căpătând un sens şi o

consistenţă care-l striveau. Revelaţia îl năucise, îl întorsese pe dos şi-l lăsase confuz şi furios.

Iubea o femeie pe care n-o putea avea pentru că inima ei aparţinea altuia! Punct. Şi trebuia să înveţe să trăiască de acum încolo cu acea rană în suflet până când timpul avea să i-o vindece. Pentru că nimic nu era făcut să dureze veşnic şi, odată şi-odată, tot avea să-şi regăsească liniştea.

Cel puţin, aşa spera. Dar până atunci avea să-i ia naiba! Garantat.

CAPITOLUL 11

La masa de seară, Cristine se pomeni aşezată lângă marchizul de Kesinghton, avându-l în dreapta ei pe lordul Cavendish, prieten apropiat al gazdei. In faţa ei se afla mama ei, probabil că marchizul aranjase lucrurile astfel încât ea să se afle în compania unuia dintre membrii familiei, fapt care să-i confere un oarecare confort spiritual. Două scaune mai la stângi contesei se afla Ethan, încadrat de gemenele Collins care se hlizeau prosteşte la el şi se luptau să-i acapareze atenţia. Intre mama ei şi prima domnişoară Collins se afla un Nick plictisit şi distant.

Cele două ceasuri cât dura cina au fost un adevărat coşmar pentru Cristine. Lordul Cavendish o copleşea cu complimente îndrăzneţe, Kesinghton bârfea pe toată lumea fără neruşinare, flatând-o eu îndemânare, mama ei părea să se amuze pe seama lor, iar Nick o fixa cu o privire ciudată, de parcă ar fi fost o insectă aflată sub lupă.

Singurul care se comporta normal era Ethan. Cristine se întreba dacă declaraţia lui pătimaşă din ajun nu fusese o festă pe care imaginaţia ei i-o

jucase în plină zi. In ochii lui nu vedea niciun semn care să-i trădeze dragostea pentru ea. Îi zâmbea calm, fără insinuări, iar privirile îi erau calde şi deschise, ca ale unui frate mai mare. Insă, ştiind acum adevărul despre ceea ce se întâmpla în sufletul lui, Cristine nu reuşea să se detaşeze emoţional. Pur şi simplu se simţea încolţită şi nu mai îndrăznea să se uite deloc în ochii lui.

Prima dată când piciorul lordului Cavendish se atinse de al ei, Cristine puse asta pe seama neatenţiei vecinului ei de masă. Omul îşi schimbase poziţia şi calculase prost distanţa dintre scaunele lor. A doua oară însă, o luă pe nepregătite şi o prinse tocmai când gusta din vin. Tresări şi aproape se înecă. Reuşi să înghită eu un efort şi-şi întoarse faţa spre bărbatul care studia absent filigranul ce împodobea coada furculiţei pentru servit peşte. Simţindu-i privirea, acesta ridicase spre ea o pereche de ochi inocenţi şi-i zâmbi catifelat, spunândii-i:

- Nu-i aşa că lucrătura este absolut splendidă?

Cristine se forţă să zâmbească şi aprobă tăcută, încercând să se convingă de faptul că i se păruse doar. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, cât mai discret cu putinţă se retrase cu lot cu scaun mai aproape de marchiz. Zece minute mai târziu, nu se ştie cum, şervetul bărbatului alunecă între scaunele lor. Cavendish îşi împinse scaunul în spate, făcu o glumă la adresa şervetului plimbăreţ, îl culese de pe jos, iar când îşi trase scaunul lângă masă, aproape că-l lipi de al ei.

Cristine aruncă o privire spre feţele din jurul ei, încercând să descopere dacă cineva se prinsese de manevra Iui Cavendish. Mama ei îi spune ceva lui Nick care, minune, zâmbea pentru prima dată în acea seară. Marchizul

degusta friptura de miel cu un aer extaziat, iar gemenele puneau la grea încercare răbdarea lui Ethan.

Cristine era în încurcătură. Dacă se mai retrăgea odată cu tot cu scaun, ajungea să se urce pe gazdă. Pofta de mâncare, şi aşa destul de anemică, îi pieri cu totul. Tocmai se întreba ce să facă în continuare, când piciorul bărbatului se frecă de al ei intr-un mod cât se poate de sugestiv, îngheţă, profund uluită de îndrăzneala individului. Indignarea îi explodă în obraji şi furia îi zvâcni pe sub piele.

Nesimţitul! Bădăran libidinos! Cum îşi permitea asta! ?

Işi întoarse brusc faţa spre el, revoltată, privindu-l eu răceală. Individul nici nu clipi, ba mai mult, avu tupeul să-i zâmbească într-un fel pe care Cristine îl găsi absolut dezgustător.

- Domnule, rosti abia mişcându-şi buzele, sperând ca numai urechile lui să audă ce avea de zis, le rog să te dai puţin mai încolo eu scaunul. Şi odată cu asta, ia-ţi şi picioarele cu dumneata.

Sunt sigură e-or să-ţi trebuiască mai târziu, în sala de bal!

- Absolut! râse bărbatul neafectat. Mi s-a spus că sunt un dansator foarte bun şi aş fi onorat sămi faceţi favoarea unui dans in cursul serii.

Dumnezeule, individul era şi prost şi lăudăros pe deasupra! Se şi vedea pipăită în toată regula dacă ar fi avut sminteala să-i accepte invitaţia. Numai şi gândul h producea greaţă... - Nu prea cred! replică tânăra sec. Deja toate dansurile îmi sunt ocupate.

- Poate mâine seară?

Degetele lui poposiră pe coapsa ei, strângându-i-o uşor. Faţa ei deveni grena. Găsi forţa să-i zâmbească suav şi se aplecă uşor spre el, în timp ce cu o mână pescui furculiţa pentru desert de pe masă.

Nick, deşi părea concentrat asupra conversaţiei cu Kimberly, observase roşeaţa din obrajii Cristinei şi toată atenţia i se mută asupra ei. O văzu spunându-i ceva lui Cavendish şi după felul în care i se mişcau buzele îşi dădu seama că ceva o enervase, poate chiar specimenul de lângă ea. Laşul stătea prea aproape de Cristine şi-i zâmbea acesteia într-un fel neruşinat, care-i trezea lui Nick pofta nebună de a-i goli gura de dinţi.

Auzise vorbe nu tocmai drăguţe la adresa manierelor sau mai degrabă a lipsei de maniere a lui Cavendish. Când se aşezase la masă, singurul motiv pentru care nu intervenise în rearanjarea locurilor fusese gândul că acel individ cu reputaţie de vierme era suficient de întreg la minte încât să păstreze distanţa faţă de Cristine. Evident, se înşelase.

Se pregătea să intervină când ceva îi atrase atenţia. Văzu mâna fină a Cristinei închizându-se peste furculiţa de desert şi apoi dispărând cu ea sub masă. Pentru o clipă, Nick refuză să creadă ceea ce se petrecea sub ochii lui, intuind motivul supărării ei, motiv care-i declanşa şi lui mânia. Dar în secunda următoare toată furia i se evapora când individul tresări puternic şi faţa i se crispă de durere.

Cristine îşi îndreptă spatele netulburată şi puse discret furculiţa la loeul ei, apoi începu să se joace cu cercelul, prefacându-se a fi atentă la modul ingenios în care gazda lor îl determinase pe actualul maestru bucătar de la Kesinghton Place să-şi părăsească vechea slujbă pentru a veni să lucreze în

serviciul lui. Cavendish, care părea la un pas de lacrimi, se retrase mult cu scaunul spre vecinul din dreapta, chinuindu-se să răspundă ia o întrebare pe care acesta se grăbise să i-o pună, interpretând greşii apropierea lui.

Mai târziu, pe ringul de dans, în timp ce o conducea printre perechile de dansatori, Nick se aplecă spre ea şi-i declară amuzat:

- Eşti o femei plină de surprize. Maiestate.

Cristine se încruntă nedumerită.

- Despre ce vorbeşti, Înălţimea Ta?
- Eşti un spadasin talentat. Ai învăţat să tragi cu pistolul remarcabil de bine şi asta intr-un timp foarte scurt.

Fu surprins s-o vadă roşind. Deşi nu avusese intenţia să-i amintească sărutul lor, realiză că nici ea nu uitase intimitatea stranie a acelui moment. Se simţi stupid pentru faptul c-o stingherise.

-Astă seară am avut surpriza să constat că stăpâneşti o artă străveche, continuă el, dorind din tot sufletul să-i însenineze fruntea.

-Chiar? făcu tânăra femeie, fixându-şi tulburată alenţia asupra bărbiei lui.

-Păi, îţi trebuie mult rafinament şi ingeniozitate să mânuieşti furculiţa de desert cu atâta eleganţă.

De data asta, obrajii ii luară foc. Ochii Cristinei ţâşniră îngroziţi spre ai lui. Nick izbucni in râs.

-Doamne, ai fost splendidă! Bănuiesc eă individul a îndrăznit mai mult decât să-ţi facă ochi dulci, adaugă apoi pe un ton normal.

Cristine îşi muşcă buzele, încercând să-şi stăpânească zâmbelul. Acum, privind în urmă, realiză hazul situaţiei privite din postura de simplu observator.

- Spune-mi cu ce te-a deranjat, îi ceru N ick, redevenind serios.
- Nu mai contează.
- Ba contează.
- Nick, am rezolvat singură problema. Nesimţitul acela n-o să se mai apropie de mine nici dacă îi ţii pistolul la tâmplă.
- S-ar putea să te înşeli. Am auzit că ia refuzurile drept încurajări.
- Doamne fereşte! Păi, ce-i cu el, e bolnav la cap?
- Aşa se pare. Te-a atins?

Obrajii ei se pârguiră

din nou. - Nick, le rog,

las-o baltă!

- Spune-mi sau o să ne certăm toată noaptea...

Cum dansul se sfârşise, o luă de cot şi o scoase forţat pe una din terase, apoi o trase după el pe o alee mai puţin populată. Mergea cu paşi mari, Cristine abia putând ţine ritmul eu el.

- Facem condiţie fizică? îl înţepă ea, încercând să pună frână cu călcâiele.
- Numai dacă mă rogi frumos.
- Eşti un nesuferit!
- Şi tu eşti încăpăţânată! Se opri în loc şi o privi.
- Răspunde-mi: te-a atins?

- Ce mai contează? Problema e rezolvată. - Nu şi din punctul meu de vedere.

- Dintr-al meu este! se enervă Cristine.

Nick nu spuse nimic ci se rezumă să-şi încrucişeze braţele pe piept şi să tacă. Trecură un minut, două, trei. Cristine ştia că n-avea să cedeze până nu afla ce-l interesa.

- O să-l provoci la duel? îl chestiona ironică.

- Fireşte.

- Ai de gând să-l omori ?

- Poate. Nu ştiu încă. Depinde de ce o să aud de la tine.

- Eşti ridicol! Mai devreme mi-ai lăudat talentele ascunse. Nu ruina complimentul făcut.

- Cristine, sunt tutorele tău, începu el să-i explice răbdător. Datoria mea este să am grijă de line şi să te protejez. Ştiu că te-a atins, dar cum masa nu era transparentă, va trebui să-mi spui tu ce s-a întâmplat mai exact. Dacă n-o faci, o să-l informez şi pe Ethan despre asta şi o să-l încolţim amândoi pe Cavendish.

Ameninţarea îşi făcu efectul instantaneu. Dacă Nick era furios în calitate de tutore pentru insulta adusă, Ethan avea să facă prăpăd.

- Şi-a frecat p... piciorul de a meu şi pe urmă şi-a pus mâna pe... pe şoldul meu... şi...

Faptul că se bâlbâise o umplu de nervi. Începu să se răţoiască la el:

- Eşti nebun şi prost dacă te cobori la nivelul imbecilului acela. Nu poţi să-l omori numai pentru că este tâmpit!

- Nu, n-ar fi cinstit, dar o lecţie tot trebuie să primească.

- Dar a primit-o de Ia mine!

- Nu, o contrazise el cu blândeţe, aia a fost doar o introducere delicată.

- I-a dat sângele! explodă Cristine exasperată. Asta numeşti tu delicateţe?!... La naiba, câteva minute am tremurat de spaimă să nu-i fi secţionat vreo nenorocită de venă!

Îi venea să plângă. Sau să-i ardă una lui Nick pentru că facea din ţânţar armăsar.

- Dacă îndrăzneşti să te iei de Cavendish, jur pe ce am mai sfânt că ai terminat orice dialog cu mine pentru toată viaţa! Şi vorbesc foarte serios.

Nick se aplecă, apropilndu-şi faţa de a ei şi o privi în ochi.

- Lasă-mă să pricep un lucru: tu iei acum apărarea guşterului ăluia?

Cristine clipi, derutată atât de vorbele lui eâl şi de parfumul de sanlal şi tutun pe care pielea obrazului lui îl emana. Brusc, o luă cu ameţeală.

- Nu. Doar că..., îşi ridică ea o mână la tâmplă, masându-şi-o uşor, circular.

Ce naiba avea? se certă ea. Îi era dificil să se uite în ochii lui. Se simţea slăbită. Iar slăbiciunea îi venea... din inimă, realiză oarecum înciudată.

- Cristine, reluă bărbatul cu o voce mai domoală, niciun nenorocit nu pune mâna pe vreuna din femeile mele fără să regrete amarnic.

- Una din femeile tale? repetă Cristine, împărţită între indignare, amărăciune şi o altă emoţie nedefinită.

Dacă ar fi putui, i-ar fi ars un pumn drept în nas.

- Tu şi mama, specifică el grav. Gestul lui ţi-a adus o gravă ofensă şi a lovit în onoarea mea.

- Uiţi că sunt o Laneaster acum! îl înfruntă Cristine cu o voce înecată de furie. Nu mă mai număr printre femeile Sutherland. Nu ai nicio obligaţie faţă de mine. Nu mai sunt sora ta, la naiba! ii zbieră în faţă.

Vehemenţa din tonul ei îl făcu pe Nick să se îndrepte de spate şi s-o privească fix. Enervarea îi făcea ochii să strălucească în întuneric, sporindu-i frumuseţea, aeeentuându-i senzualitatea. Dorinţa îi zvâcni în vintre cu o intensitate care-l făcu să tresară. Fu nevoit să-şi încleşteze pumnii pentru a nu întinde mâinile spre ea, înşfăcând-o pentru a-i înăbuşi temperamentul cu un sărut de toată frumuseţea. Unul adevărat, care s-o ţină trează nopţile. Unul pentru care să-l cărpească de să-i sară ochii.

- Nu, ai dreptate, nu mai eşti sora mea, rosti el într-un târziu, cu un glas răguşit. Dar o să fii pupila mea până când o să te hotărăşti, dracului, cine va fi nefericitul cu care o să te măriţi şi care o să-ţi îndure firea asta afurisită pentru tot restul zilelor lui amărâte!

Cristine încremeni, privindu-i perplexă. Respira sacadat, de parcă vorbele lui i-ar fi strivit diafragma. Când reuşi să-şi revină, nu fu în stare să spună decât atât:

- Să te ia naiba, Nick! Eşti un nemernic.

Pivotă pe călcâie şi pomi grăbită spre castel, simţind usturimea lacrimilor în gât.

Gura lui se schimonosi când lansă o înjurătură colorată printre dinţi. Porni după ea şi o luă de mână, forţând-o să se întoarcă spre el.

- lartă-mă. Am fost măgar. N-am vrut să spun asta. Te rog, iartă-mă!

Fără să se gândească, o trase în braţele lui, ţinând-o strâns şi legănând-o încetişor, pentru a-i oferi alinare. Se simţea ca un şobolan: mic şi josnic.

- N-am vrut să te rănesc, scumpo. Nici măcar nu am gândit ce mi-a ieşit pe gură, ţi-o jur. Miam pierdut cumpătul. Nu suport nici măcar ideea că un libidinos sinistru cum e Cavendish a putut să te atingă astfel.

Cristine îşi muşcă buzele, cu nasul îngropat în jacheta lui. Brusc, se simţi epuizată. Toată agitaţia de peste zi, călătoria, Ethan, cina îngrozitoare, cearta cu el, toate astea îşi cerură tributul.

Lacrimile, pe care se străduise din răsputeri să şi le înghită, izbucniră şiroaie.

- Nu plânge! îi porunci alarmat, simţind că i se strânge stomacul. Fir-ar să fie, nu plânge!

- Să... să nu... îndrăzneşti... să-mi ordoni... să nu... plâng! izbuti ea să articuleze printre suspine eu o voce sugrumată. Am tot... dreptul! Am avut o zi... împuţită... Dacă nu plâng, o să-mi... crape capul...

- Bine, plângi atunci! Descarcă-te. Dacă asta te ajută, dă-i drumul.

Îşi îndoi genunchii şi o luă pe sus, îndreptându-se spre un chioşc acoperit de glicină. Spera din tot sufletul să nu fie ocupat. Norocul îi surâse. Locul era gol. Se aşeză cu ea în braţe pe o bancă, mângâindu-i spatele cu mişcări line, circulare, aşteptând să se liniştească. Ghicea motivul din spatele acelei crize, dar îşi impuse să aibă răbdare ca să i-l spună ea. Cristine nu-l dezamăgi. Câteva minute mai târziu, când se mai potoli, îi povesti printre sughiţuri despre discuţia ei cu Ethan.

- Nu pot să mă mărit cu el, se tângui cu o voce plină de suferinţă. Pur şi simplu nu pot. Stiu, sunt absolut sigură, că niciodată, dar absolut *niciodată* n-am să-i pot răspunde aşa cum se aşteaptă el s-o fac. Il iubesc

foarte mult şi mă doare îngrozitor faptul că o să-l rănesc cu refuzul meu, îşi trase nasul zgomotos şi acceptă recunoscătoare batista pe care el i-o întinse. O să-l fac nefericit.

- Aşa e, nu poţi să te măriţi cu el, îi dădu Nick dreptate, simţindu-se mizerabil, ca şi cum şi-ar fi trădat fratele. Nu are niciun rost să-i accepţi cererea dacă simţi că nu ai să fii fericită lângă el.

Pentru ca dacă tu nu o să fii fericită, n-o să fie nici el.

Câteva minute, tăcură amândoi. Apoi Cristine îşi înălţă fruntea.

- De ce nu pari şocat de ceea ce ţi-am spus? îl întrebă, privindu-l nedumerită.

Sprânceana lui se arcui uşor, gura i se strâmbă într-o grimasă.

- Ştiam care sunt sentimentele lui încă de la Sutherland.

- Ţi-a spus Ethan asta? făcu ea ochii mari.

- Nu, Kim a fost cea care m-a luminat.

- Mama ţi-a spus? îngăimă pierită. Oh!... Oh, Dumnezeule mare! ţâşni ea panicată drept în
capul oaselor. Doamne, ce mă fac?!

- Cristine, calmează-te. Vino aici, bătu Nick cu palma locul liber de lângă el.

- Nu pot! gemu Cristine, ducându-şi mâinile la gură. Mama ştia, tu ştiai, presupun că şi Tony e la curent, Ethan este personajul principal, numai eu habar n-aveam, gesticula ea înnebunită. La naiba, cum de-am putut fi atât de oarbă?!...

- O vreme şi eu m-am întrebat asta, replică el amuzat Dar vreau să te întreb ceva. -Ce?

- Te-ai mărita cu Ethan dacă ai şti că, procedând astfel, ai ferici-o pe contesă?

Cristine nici măcar nu ezită.

-Da.

- Doamne, eşti înduioşător de generoasă, de loială... şi incredibil de proastă!!!

- Ascultă...

- Nu, tu ascultă la mine! se enervă Nick, ridicându-se în picioare şi privind-o de sus. Kimberly te iubeşte. Vrea să te ştie fericită. Eşti fiica ei în aceeaşi măsură în care şi Ethan este fiul ei. O va durea, intr-adevăr, să-şi vadă unul dintre copii suferind, dar o va pune la pământ să vă vadă pe amândoi nefericiţi. Şi va fi dezamăgită ştiind că ai luat această hotărâre doar pentru ai face ei o bucurie. Sau asta ar fi, în opinia ta, recunoştinţa ori răsplata pe care i le datorezi pentru faptul că ţi-a oferit un cămin? adăugă sarcastic.

După expresia de pe faţa ei îşi dădu seama că nimerise ţinta fix în mijloc.

- Nici măcar să n-o spui! o avertiză el pe un ton scăzut, îndreptând un deget autoritar spre ea.

O să trec cu vederea faptul că ai putut gândi măcar asta!

- *Ei* îi datorez *totul* şopti Cristine răguşit, presându-şi pieptul cu mâinile.

- Singura datorie pe care o ai faţă de ea este să-i demonstrezi că toată dragostea şi educaţia pe care ţi le-a oferit până acum nu au fost prost investite!... Nu-ţi alege un destin de martir, Cristine. Tu eşti o femeie tânără, frumoasă, puternică şi inteligentă. Loială. Ai o viaţă şi

un destin de împlinit. O să ai destule poveri de dus pe umeri. Nu ţi-i încărca inutil.

- Ethan va suferi. Şi ea la fel.

- Ethan va supravieţui, iar mama va înţelege hotărârea ta, o va respecta şi nu te va judeca niciodată pentru asta. O cunoşti, ştii că am dreptate!

Cristine îşi îngropă chipul în palme, conştientă de adevărul pur al vorbelor lui.

- De ce viaţa trebuie sá fíe atât de complicata? oftă ea prelung, lăsându-şi mâinile săi cadă şi privindu-1 profund nefericită.

- Ar putea fi şi mai complicată de atât.

- Mai complicată? râse ea cu amărăciune.

Nick n-ar fi ştiut să spună mai târziu ce demon]l împinsese să acţioneze astfel. Poate instinctul, poate dorinţa de a-i tesla pur şi simplu reacţia. O privi extrem de serios şi spuse grav:

- Păi, da. Cum ar fi, de exemplu, să ai în faţa ta trei fraţi înamoraţi lulea de tine.

Cristine îl privi cu gura căscată. Se făcuse albă ca hârtia. Părea la un pas de leşin.

- Hei, am glumit! râse el. Nu-ţi da ochii peste cap.

- Nu glumi pe tema asta cu mine, rosti ea cu o voce tremurătoare.

- Doar voiam să-ţi ofer o imagine mult mai rea, ca să-ţi dai seama că situaţia în care te afli este acceptabilă. Dar ar fi fost o chestie cu moţ, nu?

- Iisuse, pentru o clipă chiar te-am crezut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că baţi câmpii. Tony este topit după Andreea iar tu o ai pe lady La...

Se opri brusc, facându-se ca sfecla când îşi aminti ipostaza compromiţătoare în care-l surprinsese în gradina familiei Lundum.

Nick îşi împinse vârful limbii în obraz, apoi şi-l trecu peste dinţi, sirăduindu-se să rămână sobru. Cristine arăta de parcă tucmai înghiţise o ladă plină cu bolduri. In cele din urmă oftă şi spuse:

- Presupun că ar trebui să mai lămurim un lucru.

- Nu-i nimic de lămurit! se grăbi Cristine să-l asigure. Zău că nu!

- Ba trebuie să discutăm problema. Pentru tine a fost o experienţă dacă nu şocantă, cel puţin ciudată, iar pentru mine a fost un moment al naibii de stânjenitor. M-am simţit penibil şi vinovat..., gesticula el abrupt. Crede-mă, dacă aş fi bănuit că erai acolo, în veci nu... ei bine, aş fi ştiut că erai prin preajmă şi aş... aş fi fost foarte... decent. Oh, la naiba, am început sa mă bâlbâi, nu ?

- Mhm, îngână Cristine, încercând să-şi dea seama de ce asta o amuza atât de tare.

Pentru Dumnezeu, în seara aceea trăise revelaţia care-i întorsese viaţa cu adevărat pe dos! Nar fi crezut niciodată că avea să discute despre ceea ce se întâmplase atunci, şi mai ales cu el, fără să-i vină să-şi smulgă părul din cap. Acum, văzându-l cât era de jenat, încurcat şi oarecum neajutorat, aproape că-l iertă pentru suferinţa pricinuită.

- Lady Lamb este doar o veche cunoştinţă, preciza el cu o voce reţinută. Nu e ceva serios.

- Nick, nu trebuie să te scuzi pentru cum alegi să-ţi trăieşti viaţa, ridică ea o mână împăciuitoare. Vina a fost a mea. Am auzit paşi pe alee şi, dacă m-aş fi grăbit puţin, aş fi scutit pe

toată lumea de neplăceri. Sincer, cred că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa.

- Ai fost furioasă pe mine mult timp după aceea. M-ai evitat.

Tonul lui era plin de reproş, dar şi de suspiciune. Cristine se forţă să-l privească în faţă. Dacă ezita acum, s-ar fî dat de gol. El ar fi *ştiut* adevărul.

Vocea îi sună surprinzător de liniştită atunci când i se adresă:

- Eram supărată pe tine pentru modul in care te-ai expus. Putea să vă surprindă, să vă vadă altcineva. ..

- Da. Am avut mare noroc cu tine.

Cristine îşi îngustă ochii, având senzaţia că o lua peste picior. Că o provoacă. Că o încolţeşte.

- Discuţia asta este ridicolă declară tânăra femeie, abia slăpâninduşi impulsul de a da un şut băncii de lemn.

- Tu ai deschis-o, comentă el laconic.

- Eu n-am... Bine, eu am deschis-o şi e bine că ne-am lămurit Acum, cred că ar trebui să ne întoarcem.

- Eu cred că ar trebui să te retragi in camera ta şi eu să te scuz faţă de gazdă, sugeră el amabil.

- De ce? se arătă nedumerită.

- Am lipsit aproape două ceasuri. N-ar fi înţelept să fim văzuţi apărând împreună din întunericul nopţii.

- Oh! exclamă Cristine, roşind. Oh!... Atât de mult?

- Mda. Vino, o să te conduc pe căi ocolite, ca să nu dăm nas în nas cu vreo limbă slobodă.

O luă de mână, conducând-o prin umbrele nopţii şi ocolind locurile luminate. Intrară prin spatele castelului printr-o uşă dosnică, traversând un şir de culoare cufundate în semi-obscuritate, suind scări şi străbătând tăcuţi pasaje lungi. O aduse fix în faţa camerei ei.

- Noapte bună, îi ură, înclinându-se uşor în faţa ei.
- Asemenea.
- Nick?

-Da?

- Mulţumesc. Pentru tot. Trec printr-o perioadă dificilă acum.
- Da, aşa e, zâmbi el scurt.
- Bine, respiră ea adânc. Ne vedem mâine.
- Sigur.

Intră în camera ei şi se lipi de uşă, ţinându-şi respiraţia. De ce avea impresia că nu reuşise să-l convingă de faptul că episodul din grădina familiei Lundum nu însemnase nimic pentru ea?

Se desprinse de uşă şi traversă mica anticameră, intrând în dormitor. Kitty moţăia pe un fotoliu şi ţâşni în picioare imediat ce auzi uşa închizându-se. Imediat după ce-i slăbi şireturile la corset, Cristine o concedie.

Aşezându-se în faţa toaletei elegante, începu să-şi scoată bijuteriile fără grabă, aşezându-le în casetă în locurile lor. Apoi îşi scoase agrafele şi îşi desfăcu părul, periindu-l cu mişcări lungi, ritmice.

Reluă mintal discuţia cu Nick, încercând să-şi amintească fiecare cuvânt pe care-l rostise el şi ce răspuns îi dăduse ea. Încercă să-şi amintească Ionul vocilor şi nuanţa gesturilor lor, pauzele dintre replici.

Amândoi se comportaseră ciudat în anumite momente şi, cu excepţia crizei ei de plâns, se certaseră tot timpul.

Tânăra femeie zâmbi, când îşi aminti cât de adorabil arătase atunci când încercase să se justifice pentru scena din grădină. Se simţise penibil şi vinovat, acestea fuseseră cuvintele iui. Iar tonul pe care i se adresase nu fusese cel al unui frate mai mare care ar fi trebuit să-i explice răbdător şi calm surorii lui mai mici scena în cauză, ci tonul unui bărbat... care a fost prins înşelând. Se bâlbâise într-un fel delicios. Să-l vadă pe Nick atât de încurcat şi nesigur, ei bine, asta o unsese la suflet. Şi de ce ţinuse morţiş să sublinieze faptul că relația lui cu Victoria Lamb era doar o aventură trecătoare? Asta era problema lui, nu?...

Punând peria pe măsuţă, începu să-şi împletească părul intr-o coadă laterală. O durere de cap se insinua parşivă în spatele frunţii şi a tâmplelor. Întotdeauna păţea asta după o descărcare lacrimogenă. Cristine plângea foarte rar, dar când o făcea, îşi dădea toată silin|a.

Cinci minute mai târziu, se vârî în aştemuturile răcoroase de mătase, se răsuci pe burtă şi luă perna în braţe. Se gândi la Ethan, la mama ei, la ea însăşi şi la situaţia ingrată în care se aflau toii trei. Nick avea dreptate. Contesa n-ar fi iertat-o dacă s-ar fi măritat cu Ethan doar din simţul datoriei şi ai recunoştinţei pentru ce-i oferise: o viaţă minunată şi un cămin fericit.

Kimberly cunoscuse zbuciumul din inima lui Ethan şi tăcuse tot timpul. De ce? se întrebă Cristine posomorâtă. N-ar fi fost normal să-i deschidă ochii, să intervină cumva? Ethan era fiul ei!... Cristine bănuia de ce mama ei nu suflase vreo vorbă în privinţa asta. Contesa era o femeie discretă şi înţeleaptă, care respecta intimitatea celorlalţi. Ethan era un bărbat în toată firea, care trebuia să-şi rezolve singur problema. Amândoi o trataseră cu delicateţe, niciunul nedorind s-o împovăreze cu un adevăr pe care nu era

pregătită să-l accepte. La drept vorbind, niciodată nu ar fi fost eu adevărat pregătită pentru asta.

Faptul ca Ethan o privea acum cu ochii unui bărbat în toată firea era ceva de neînchipuit.

Când începuse s-o privească astfel?...

Doamne! gemu ea, când îşi aminti la câte plimbări o însoţise Ethan atunci când ea accepta invitaţiile curtezanilor ei. Cât de greu trebuie să-i fi fost văzând-o flirtând cu alţi bărbaţi! Şi intotdeauna, se comportase impecabil.

Ethan îşi mărturisise iubirea în faţa ei cu o voce echilibrată. Cuvintele lui fuseseră directe, simple şi concise. Un bărbat cu o asemenea stăpânire de sine, calm şi liniştit, ascundea adâncimi nebănuite ale sufletului. Afirmase că sentimentele lui pentru ea durau de ani buni. De ce naiba i se destăinuise atât de târziu?!... Măcar s-o fi făcut înainte ca Nick să se întoarcă acasă. Pe atunci, inima ei nu-şi pierduse libertatea şi era convinsă că iar fi putut-o dărui lui Ethan în totalitate. Ar fi putut să convertească afeeţiunea fraternă într-o emoţie mai puternică...

Cristine simţi din nou înţepătura lacrimilor pe sub pleoape.

Ethan era un bărbat minunat. Frumos, educat, generos, loial şi blând. Echilibrat şi devotat familiei. Un bărbat pe care te puteai bizui în orice clipă. De un astfel de bărbat avea ea nevoie. Dintre toţi bărbaţii care o curtau, Ethan era de departe cea mai inspirată alegere, l-ar fi fost credincios, Cristine nu se-ndoia de asta. Ar fi protejat-o şi i-ar fi dăruit totul, fără rezerve.

Ethan o iubea. Iar ea era îndrăgostită de Nick. Viaţa ei se transformase într-o farsă.

Cristine avea impresia că orbecăieşte printr-un labirint cufundat în întuneric. O încerca un sentiment straniu, ca şi cum ar fi avut sub nas soluţia tuturor problemelor ei, dar n-o vedea pentru

că... trebuia să se mai întâmple ceva. Instinctul o îndemna să aibă răbdare, să aştepte...

În clipa următoare o fură somnul.

Bărbatul stătea în salon, ţinând în poală ultimul număr din *The Times*, dar nu era în stare să se concentreze asupra ultimelor cotaţii ale Bursei. Conversaţiile din jurul său se transformaseră intr-un zumzet de fundal, pe care-l înregistra vag.

În faţa ochilor se unduia imaginea unei tinere femei de o frumuseţe fără cusur.

O urmărise întreaga seară. Vorbise cu ea. Dansase cu ea. O atinsese. Se bucurase de râsul ei, de vocea ei, de gingăşia şi candoarea ei. Şi ea îl privise senină eu acei ochi magnifici, ochi in care nu zărise niciun licăr de recunoaştere.

Oare-l uitase?... Desigur, trecuseră peste douăzeci de ani...

In mintea sa tulburată, trecutul începu să-şi piardă forma. Iar el îl reclădi, ştergând din paginile lui capitole întregi, păstrându-le doar pe cele care-i aduceau zâmbet pe buze şi calm în suflet.

Filele goale nu aveau să rămână aşa. Urma să le umple cu lucrurile minunate pe care ea avea să i le dăruiască.

Oh, da, avea să-i aducă nespus de multă fericire, surâse el, cuprins de exaltare. Iar el îi va dovedi cât de mult o adora.

Curând, îşi făgădui el. Curând aveau să fie împreună.

CAPITOLUL 12

O casă. Avea nevoie de o casă a ei.

Cristine deschise ochii larg, perfect trează, fixând tavanul pictat al dormitorului, în timp ce mintea îi întorcea ideea pe toate părţile.

Era cea mai bună soluţie în situaţia ei. O casă în Mayfair, cu etaj şi multe dormitoare. Avea să-şi cheme bunicii să locuiască acolo cu ea, să-şi invite mătuşile, unchii şi verii din partea mamei. Ar fi avut astfel ocazia să-i cunoască pe toţi mai bine şi, totodată, ar fi luat distanţă faţă de Elhan şi... de Nick.

Aruncând cearşafurile deoparte, se ridică din pat. Ceasul de pe consolă indica puţin peste ora opt dimineaţa. Surescitată, se duse la fereastră şi aruncă o privire parcului care se întindea sub ea cât vedeai cu ochii. Aleile erau pustii, liniştea îmbrăţişa domeniul încă adormit. Pe cer se îngrămădiseră câţiva norişori, albi şi drăguţi ca nişte oiţe.

Se anunţa o vreme frumoasă iar Cristine îşi dădu seama eă avea chef să călărească.

Îşi făcu toaleta intr-un timp record, îşi împleti părul lung cu dexteritate şi-l răsuci într-un coc pe ceafa, fixându-l zdravăn cu agrafe, apoi îmbrăcă fusta largă şi jacheta de lână purpurie.

Kesinghton îi spusese eă poale face absolut orice-şi doreşte, de la echitaţie până la vânătoare, iar ea avea de gând să profite.

Până la grajduri nu întâlni ţipenie de om.T părea încremenit. Se strecură pe culoarul care separa boxele, inhalând mirosul înţepător de animal, piele

argăsită şi fân proaspăt cosit. Trase eu ochiul în fiecare separeu, făcând ochii mari la vederea animalelor magnifice, bine îngrijite.

- Vă ajut cu ceva, coniţa? tună o voce în spatele ei.

Cristine se răsuci în loc speriată şi întâlni privirea amuzată ti unui bărbat înalt cât un munte. Era atât de lat în umeri, că părea să ocupe tot locul. Era îmbrăcat într-o cămaşă descheiată în dreptul pieptului larg, o vestă ponosită din piele şi... fustă!

Cristine avu nevoie de câteva secunde să realizeze că avea în faţa ei un scoţian veritabil. Un muntean. Nu-l văzuse aseară printre musafiri. L-ar fi remarcat, era sigură de asta. Avea părul lung şi sur, revărsat pe umeri, şi ochii de un albastru-oţel. Părea să aibă in jur de cincizeci de ani.

- Eu mă ocup de caii boierului, bubui din nou vocea lut, facând-o să tresară. Douglas m-a botezat maică-mea.

- Cristine, se prezentă tânăra, schiţând o reverenţă.

Bărbatul zâmbi larg, etalând o dantură impecabilă.

- Coniţă, io-s slujbaş aicea, nu tre' să te înclini în faţa mea. Iţi place vreunul din demonii ăştia?

- N... nu m-am putut hotărî încă, mărturisi Cristine, încercând să-şi dea seama ce anume avea omul din faţa ei de o intimida în halul acela.

- Atunci să fie un vlăstar regal pentru alt vlăstar regal, munnură bărbatul, zâmbind oblic.

- Ştii cine sunt? îşi aceui Cristine o sprânceană, privindu-l amuzată.

- Toată lumea ştie, dădu scoţianul din cap, fără a părea impresionat, facându-i semn să-l urmeze.

Se opriră în dreptul unei boxe. Armăsarul dinăuntru era o splendoare, mai negru ca smoala şi lucios ca o piatră de onix. Deşi era masiv, liniile graţioase-i trădau nobleţea.

- Dumnealui este Ahmed. E iute ca vântul şi-i puternic. Puţini la viaţa lor au reuşit să îl strunească. Boierul ia adus de la curtea unui prinţ arab. Este nepreţuit.

- Sunt impresionată. Mă aşteptam să-mi recomanzi o iapă micuţă şi blândă. De ce l-ai ales pe Ahmed? nu-şi putu ea ascunde curiozitatea.

Bărbatul îşi sprijini coatele de uşile boxei şi-şi plimbă limba peste dinţi. Apoi îi aruncă o privire peste umăr, măsurând-o din cap şi pană în picioare. Privirea lui era cântăritoare. Şi cumva visătoare, îi păru tinerei femei. Insă n-o stânjenea. Descoperi uimită că-l piăcea pe acel scoţian cu vocea aspră şi privire adâncă, scormonitoare.

- Cine se uită la mata nu-ţi vede decât gingăşia şi boiul dulce. Dar eu văz dincolo de el.

- Serios? zâmbi Cristine neîncrezătoare.

- Ie dară, dădu scoţianul serios din cap. Nu sângele le înnobilează pe mala, ci tăria inimii. Ai un spirit puternic şi un simţ al cinstei care te va călăuzi bine în viaţă. Numai că nu te-ncrezi destul în forţele matale.

Făcu o pauză. De ce?

Cristine tăcu, realizând că uriaşul de lângă ea, în mod ciudat, avea dreptate.

- Nu ştiu, şopti ea, pleeându-şi ochii descumpănită.

- Nu curajul îţi lipseşte, ci tihna. Ţi-e inima plină de frământări.

- De unde ştii asta? se încruntă tânăra femeie, privindu-l surprinsă. Scoţianul zâmbi în colţul gurii.

- Maică-mea era cititoare în stele. Cunoştea descântece şi vrăji. Lecuia orice boală. Şi citea în inimile tuturor. M-a învăţat şi pe mine câte ceva. Malale eşti tare tristă.

- Şi ai vreun leac pentru asta? - Poate vreun sfat.

Cristine rămase în aşteptare.

- Fericirea e un lucru preţios şi la îndemână, dar nu-l poţi câştiga dacă-i lăinuieşti pricina în inima dumitale. Dumnezeu a dat grai oamenilor ca să-l folosească precum se cuvine, rosti uriaşul, apucând o şa din cui şi intrând cu ea în boxă. Fă asta şi ai să-ţi linişteşti zbuciumul sufletului.

- Nu-i chiar aşa de simplu, bombăni ea încruntată.

- Nimic nu este simplu pe lumea asta, dar nu ştii până nu încerci, nu? zise bărbatul în timp ce scotea armăsarul din boxă.

Cristine zâmbi. Nu ştia ce să înţeleagă mai exact din vorbele munteanului.

Cinci minute mai târziu, îl mâna la trap pe Ahmeci spre marginea pădurii. Avea de gând sâ facă un înconjur al parcului şi să-şi limpezească mintea. Ahmed, deşi în primele secunde după ce-l încălecase făcuse mofturi, acum îi urma îndemnurile fără să protesteze.

Discuţia cu scoţianul o pusese pe gânduri. Era atât de cufundată-n ele, încât aproape că urlă de spaimă când văzu călăreţul răsărind în faţa ei de nicăieri.

- Bună dimineaţa, vară dragă.

Ingleby călărea un murg cu fruntea ţintală, ce frământa nervos sub copite iarba înrourată.

Cristine îl salută tăcută, înclinându-şi o idee capul.

- Te-am văzut mai devreme în curte, îndreptându-te spre grajduri, rosti baronul, potolindu-şi anmăsarul şi aliniindu-1 cu cel al tinerei femei. M-am gândit că n-ar fi înţelept să călăreşti singură.

- Nu aveam de gând să părăsesc perimetrul parcului, aşa că nu era niciun pericol, se încruntă Cristine, încercând să-şi reprime iritarea care o încercă.

Se dusese naibii plăcerea unei plimbări tihnite şi a unei cugetări pe îndelete!

- Te simţi mai bine?

Cristine deschise gura să-i întrebe de ce credea contrariul, dar îşi aminti faptul că seara trecută se retrăsese în camera ei eu puţin înainte de miezul nopţii, când petrecerea era probabil în toi. în mod sigur Nick pretextase un disconfort fizic atunci când o scuzase faţă de gazdă şi de ceilalţi musafiri.

- Da, mult mai bine.

Un minut, niciunu! nu scoase o vorbă.

- Nu-ţi prea place de mine, aşa-i? o atacă Ingleby fără nieiun preambul. De fapt, cred că niciunul dintre Laneasteri nu-ţi este agreabil.

Cristine îl privi cu coada ochiului amuzată, relaxându-se. Francheţea lui brutală îl distingea net de celelalte rude din partea lalălui ei.

- Te-nşeli, replică ea suav. Luciile mi-e foarte dragă. Iar tu, dragă vere, s-ar putea să- mi câştigi simpatia.

- Da? se miră el sceptic. Cum? Ucigând dragpni? Aducându-şi elixirul nemuririi?

- Nu, doar păstrându-ţi neîntinat sarcasmul. Cu excepţia Lucillei, eşti singurul care nu a încercat să mă doboare de pe picioare cu linguşeli. Sau să-mi stârnească mila şi compasiunea pentru vitregiile sorţii.

- Oh! rânji el cu maliţie. Nu se dezmint deloc. Ţi-au cerut bani, nu-i aşa?

- Să spunem doar că mi s-a sugerat cum eă aş avea prea mulţi şi că n-ar fi rău să-i împart.

- Suni nişte idioţi păguboşi. Dacă nu ar fi încercat să se întindă fiecare mai mult decât îi era plapuma, ar fi avut eu toţii o situaţie stabilă. Ştii, cea mai mare parte a banilor şi-au tocat-o încercând să anuleze clauzele din testamentul tatălui tău.

- Şi tu?

Ingleby surâse, aruncându-i o privire amuzată.

- Eu, draga mea, spre deosebire de ei, am o natură mai realistă. Consider că dacă mi-e sorocit să dobândesc ceva în viaţă, aed ceva va ajunge la mine... mai devreme sau mai târziu. In plus, sunt comod din fire. Nu mă tentează să alerg după himere... decât dacă într-adevăr merită efortul, sfârşi tărăgănat.

- Înţeleg.

- Sunt îndrăgostit de tine.

Cristine îşi întoarse brusc faţa spre el, crezând că auzul îi joacă feste. Tonul cu care-i declarase afecţiunea era cel folosii de obicei de oameni

pentru a discuta banalităţi eu care să umple golurile dintr-o conversaţie. El o privea fără să zâmbească. Ochii îi erau arzători ca două făclii.
Individul părea extrem de serios.

Oh, Doamne, încă unul! gândi ea şocată. - De mine sau de banii mei?

Cuvintele zburară de pe buzele ei fără să le gândească. Il văzu devenind livid şi-şi regretă imediat vorbele. Ochii lui sclipiră furioşi iar armăsarul de sub el, simţind iritarea călăreţului, zvâcni într-o parte, sforăind. El îl redresa imediat, fără să-şi desprindă ochii de ai ei.

- A fost foarte urât din partea ta să spui asta, articula el încet.

Cristine îşi muşcă buzele, ştiind că scuzele erau de prisos. Ruşinea îi pătă obrajii.

- Şi totuşi nu te pot condamna pentru că gândeşti astfel, adăugă posomorât. Este ghinionul şi blestemul meu că sunt totuşi un Lancaster. N-am să...

Nu mai avu ocazia să sfârşească ideea. Un ropot de copite se auzi în spatele lor şi amândoi se întoarseră în acelaşi timp. Richard, Mattew şi Stuart Lancaster galopau întins spre ei.

Cristine se trezi înconjurată de neamuri şi asaltată de întrebări privind starea sănătăţii ei. Deşi realiza că nu i se putea întâmpla nimic, o încerca totuşi un fior de teamă. Şi în acelaşi timp se simţea uşurată că apariţia lor pusese capăt unei conversaţii penibile.

Câteva clipe mai târziu, grupului i se alăturară unchiul Damian şi Joachim, a căror prezenţă îi dădu Cristinei un sentiment de siguranţă.

Imediat după sosirea celor doi, Ingleby se scuză, aruncă Cristinei o privire indescifrabilă şi, întorcându-şi calul, o porni în direcţie opusă.

Plimbarea îi lăsă Cristinei un gust amar. Se simţea extrem de prost faţă de baron şi se ruga să nu mai fie niciodată pasă în situaţia de a se mai afla singură cu el. Fasese nedreaptă eu el şi-l jignise.

Bărbatul îşi deschisese sufletul în faţa ei şi ea-i răsese în nas. Indiferent dacă sentimentele lui erau reale sau nu, ea se comportase ca o bicisnica. Şi asta nu avea să şi-o ierte prea lesne.

La întoarcere, Ethan îi tăiase calea, o luase deoparte şi-i trăsese un perdaf scurt şi usturător la adresa inconştienţei ei, cerându-i să-i promită că niciodată nu avea să mai iasă la plimbare dacă el sau Nick sau Tony n-o însoţeau. Cristine făgădui şi se retrase în durmitorul ei bombănind, schimbându-şi costumul cu o rochie de zi de culoarea lavandei.

La micul dejun, află cu lotul întâmplător că lordul Cavendish părăsise domeniul încă din zorii zilei, chemat cu treburi urgente la Londra.

- Bietul de el, continuă s-o informeze lady Holand. A fost urmărit numai de ghinioane încă dinainte să ajungă aici. La venire i s-a stricat trăsura, apoi valetul său a răcit foarte tare, iar aseară a alunecat pe scări, a căzut şi şi-a rupt mâna stângă.

Cristine îngheţă. Privirea i se îndreptă automat spre Nick, care era aşezat la masă în faţa ei şi care era imposibil să nu fi auzit discuţia ei eu lady Holand.

Bărbatul muşcă dintr-un corn uns cu unt şi o privi cu un aer inocent. Cristine îşi îngustă ochii. El îşi arcui o sprânceană ironic. Buzele ei se strânseră dezaprobator. El îi făcu cu ochiul. Ea se îmbujora ca un mac şi se decise să-l ignore.

Afurisitul. Sadicul. Băgăcios tiranic. Îl avertizase că dacă nu-l lasă pe bădăranul acela în pace, n-avea să-i mai vorbească pentru tot restul vieţii ei!... Dacă nu ar fi fost atâta lume de faţă, i-ar fi răsturnat ceainicul plin drept în cap.

Cristine începuse deja să regrete că acceptase invitaţia marchizului. Se întâmplaseră atâtea lucruri de când sosise la Kesinghton Place... Şi asta numai în douăzeci şi patru de ore! Or mai avea înainte încă două zile încheiate de stat acolo, realiză ea cu o strângere de inimă. Poate că cel mai înţelept era să pretexteze o indigestie şi să rămână în camera ei până la plecare. În ultima vreme atrăgea necazurile ca un magnet.

Dacă ar fi avut puteri supranaturale, ar fi bătut din palme şi l-ar fi adus cât ai clipi pe Orslom in Anglia. Avea nevoie de sfatul lui, de ajutorul lui. Era ciudat faptul că avea atâta încredere intr-un om pe care nu-l văzuse în viaţa ei, un om pentru care nu avea nici cea mai mică garanţie că nu era implicat în asasinarea tatălui ei. Însă instinctul îi şoptea să se încreadă în acest bărbat. Scrisoarea prin care-i cerea să vină în Anglia luase deja drumul apelor, dar era conştientă că avea să dureze cel puţin trei săptămâni până când mesajul ajungea în Kumpur-Pala şi tot atât până când Orslom avea să păşească pe insulă. Asta dacă o lua din loc imediat ce primea scrisoarea ei.

Cristine începu să împingă mâncarea prin farfurie, concentrându-se asupra ideii cu care se trezise dimineaţă în minte.

Nick o privea întrebându-se ce anume muncea creierul ei atât de intens de părea atât de...

pierdută. Mai devreme, Ethan îl informase despre plimbarea ei, subliniind faptul că fusese însoţită de trei dintre Laneasleri, asta fără a-l pune la socoteală pe Ingleby. Ceea ce-i spusese Ethan îl umpluse de draci. Dacă ar fi văzut-o el primul, nu era sigur că nu i-ar fi învineţit fundul.

Trebuia să stea cu ochii pe ea mai abitir decât înainte. Ori asta era problema: cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se încurca mai rău în plasa farmecelor ei.

Ieri seară, când o ţinuse în braţe şi-i ascultase plânsul sfâşietor, îşi dorise ca timpul să încremenească şi ei să rămână aşa pentru eternitate. Acolo, în adăpostul nopţii şi a paravanului de glicină, ea fusese doar a lui. Intr-un fel straniu, o simţise aparţinându-i. Parfumul ei, ceva floral şi dulce, îi rămăsese impregnat în nări pentru tot restul nopţii. Căldura trupului ei îi pătrunsese în haine, dogorindu-i pielea preţ de mai multe ceasuri. Se perpelise ca un bou la proţap întreaga noapte, chinuit de amintirea ei. Nu prea era sigur când reuşise să adoarmă, oricum spre dimineaţă, şi nici aşa nu avusese parte de intimitate. Cristine îi apăruse-n somn sub chipul unei bacante, ce-l imbătase cu licoarea parfumată a Afroditei. Se trezise excitat ca un armăsar în călduri şi nici acum, după aproape patru ore, nu-şi revenise complet la normal.

Şi de ce mama dracului, se aşezase la masă în faţa ei? Ce naiba era cu el, avea tendinţe masochiste? Nu era suficient că se zbatea ca un păstrăv' în undiţă, mai trebuia să se şi rumenească în propriul suc?!

Se lăsă pe speteaza scaunului, dorindu-şi o ţigară. O studie cu privirea îngustată. Cristine continua să mute încruntată bucăţile de cârnat afumat prin farfurie, urmărindu-şi mişcările cu un aer absent.

Era uluitor de frumoasă. Avea un ten neted şi arămiu, fără cusur. Ochi superbi. Şi o gură irezistibilă. Umerii rotunzi, gâtul subţire, delicat, şi claviculele fine îi dădeau un aer de fragilitate.

Era de o gingăşie rară. Perfecţiunea acelui chip îţi tăia respiraţia. Iţi era imposibil s-o priveşti fără să... nu-ţi doreşti să o răpeşti şi s-o închizi intr-un donjon.

Iisuse, am început s-o iau razna! îşi zise, punând şervetul pe masă şi ridicându-se.

Trebuia să ia un pic de aer.

Mai târziu se organizară concursuri cu premii și jocuri de societate în aer liber.

Cristine nu avea dispoziția necesară să participe. Cum Nick și Ethan păreau cusuți de ea, se gândi să deschidă faţă de ei subiectul care o preocupase înlreaga dimineaţă. Îi atrase într-o plimbare spre o alee mai ferită. Încadrată de copaci tineri şi tufişuri înflorite, şi le spuse ce avea în minte.

- La ce, Dumnezeule, îţi trebuie o casă? mârâi Ethan printre dinţi.

- Vreau să am o casă a mea. Unde să-mi invit rudele din partea mamei, să petrec un timp cu ei, să ajung să le cunosc înainte de a pleca, îi explică tânăra cu răbdare. Stau eu toţii într-o casă închiriată şi nici măcar nu mă lasă să le plătesc şederea acolo...

- Invită-i pe toţi la noi, îi sugeră Nick. Avem destule camere.

- Nick, ţie nu ţi se pare ciudat că locuiesc eu trei burlaci sub acelaşi acoperiş şi că societatea încă nu m-a răstignit pe crucea promiscuităţii? îl întrebă Cristine dulce, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Sunt o Laneaster, indiferent eă-ţi place sau nu.

- Toată lumea ştie că ai crescut în familia noastră şi că, practic, iţi suntem ca nişte fraţi, i-o întoarse el.

- Poate, dar vine o vreme a transformărilor. Am nevoie de un loc al meu.

- O să-l ai în Kumpur-Pala! decretă el cu o voce ultimativă. Sunt tutorele tău şi fără aprobarea mea nu mişti un deget. Aşa că mută-ţi gândul.

- Nu mi-l mut şi, oricum, o să discut eu avocaţii mei ca să mă dumiresc exact care-ți sunt atribuţiile în calitate de tutore, i-o întoarse ea acid. Ah, şi ca să nu uit: nu mai vorbesc cu tine în viaţa mea!

- De ce? făcu el sincer nedumerit.

- De ce?! şuieră Cristine, indignată. Ai promis să-l laşi în pace pe Cavendish.

- N-am promis asta.

- Pentru Dumnezeu, i-ai rupt mâna!

- Ce-i cu Cavendish? se amestecă şi Ethan în discuţie.

- S-a dat la ea, il informă Nick peste umăr, în treacăt. Şi de unde ştii tu că eu am fost autorul?

reveni el cu atenţia asupra Crislinei. Poate că într-adevăr a alunecat pe scări şi...

- Tu singur ai spus că nu poţi lăsa lucrurile aşa! i-o tăie Cristine, privindu-i supărată Şi te-am rugat doar...

- *Ce-a făcut?!!* zbieră Ethan dintr-odată, luându-i pe toţi prin surprindere.

Cristine tresări, privindu-1 speriată. Faţa iui Ethan atinsese punctul de fierbere. În plus, ridicase vocea, el care nu-şi pierdea niciodată cumpătul.

Ethan o luă de umeri şi-şi apropie faţa de a ei. Furia îi dilatase nările şi-i injectase ochii.

Pentru prima dată în viaţa ei, Crislinei îi fu frică de el.

- Te-a rănit? o întrebă el cu o voce îngrozitor de calmă.

- Nu, scutură ea din cap. De fapt, eu l-am rănit pe el, se grăbi să-l liniştească.

- Cu furculiţa de desert, completă Nick, părând să găsească situaţiei un haz absurd.

Cristine îşi întoarse smucit faţa spre el şi-i aruncă o privire neagră.

- Gură spartă! scuipă ea cu ciudă.

- Eu sunt gură spartă?!... îşi desfăcu el braţele, legănându-se pe călcâie şi privind-o lezat.

- Da, tu! Ai promis să nu-i spui nimic lui Ethan.

- Prinţesă, nu eu am deschis discuţia despre Cavendish, rosti el tărăgănat.

- La dracu, tăceţi amândoi! îi repezi Ethan. Cristine, vreau să aud cu amănunte ce anume s-a întâmplat.

- O să-ţi spună Nick, îi dădu ea mâinile la o parte, retragându-se un pas şi privindu-i pe amândoi cu un aer suveran. Pun pariu că moare de nerăbdare să se dea mare în faţa ta. Până una alta, sunteţi amândoi nişte ţicniţi. Ah, Ethan, ea să nu uit, dacă aflu că şi tu te-ai simţit dator să-mi aperi onoarea, o să-i ţii companie lui Nick în aceeaşi luntre, pentru că nici ţie n-o să-ţi mai vorbesc câte zile oi avea.

Se răsuci pe călcâie şi pomi grăbită pe alee, lăsându-i pe amândoi iară replică.

- Cred că vorbea serios, îşi dădu Nick cu părerea într-un târziu.

- Mda, şi eu cred asta, confirmă Ethan, petreând-o cu privirea până când n-o mai văzu. Deci, se răsuci el spre fratele său, ai de gând să te dai mare sau nu?

O atinsese! O *tratase fără pic de respect. O rănise şi o făcuse să sufere.*

Mânia în înceţoşa privirea, îi otrăvea judecata, îi făcea sângele să-i fiarbă în vene.

Viermele acela îndrăznise să se atingă de ce era a lui. *Nimeni* nu se atingea de ceea ce era a lui!

Bărbatul tremura în spatele tufei înalte de iasomie, muşcându-şi pumnii ca să nu urle sub valul ucigător de ură care-l zguduia, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul şi să-i asculte pe cei doi.

Cavendish nu fusese pedepsit după măsura faptei lui. O mână ruptă nu era destul, nici pe departe. Sutherland fusese prea blând eu acel nemernic. Şi asta pentru că ea-i ceruse să-l cruţe...

Dar lui nu-i ceruse asta, nu? cugetă el, în timp ce un rânjet diabolic şi crud i se întindea încet pe faţă. Şi, fiindcă nu i-o ceruse, nici nu avea să fie supărată pe el. In plus, la vremea cuvenită, avea să-i mărturisească că o făcuse numai din dragoste pentru ea. Şi ea avea să înţeleagă şi să-l adore pentru asta.

Când cei doi Sutherland încheiară discuţia şi se depărtară, el era perfect liniştit.

Hotărârea era deja luată.

Ştia exact ce avea de făcut.

CAPITOLUL 13

O săptămână mai târziu. Londra era zguduită din temelii. Ziarele vuiau, descriind cu lux de amănunte modul în care lordul Cavendish fusese găsit măcelărit în propria casă.

Poliţiştii de pe Bow Street nu aveau nicio pistă. Cavendish îşi făcuse mulţi duşmani în ultimii ani, oameni care-l creditaseră şi care nu-şi recuperaseră banii. Se specula că asasinul ar fi fost chiar
un soţ înşelat, care dorise să se răzbune.

Cristine şedea încremenită pe canapea, mult prea şocată să vorbească. Ceea ce se întâmplase era absurd... aberant. Câtă ură putea să adune cineva în suflet, încât să masacreze un semen al său cu atâta sânge rece şi cruzime?

Ethan se lăsă pe vine în faţa ei şi, fără s-o atingă, aşteptă ca ea să-şi ridice ochii şi să-l privească.

- N-am făcut-o eu, Cristine. Iţi jur!...

- Doamne, Ethan, nicio clipă n-am crezut asta! se revoltă ea, întinzându-se pentru a-şi lăsa mâna pe braţul lui. Cine a făcut asta este... un monstru!

- Da, aşa este.

Cristine îşi muşcă buzele, simţindu-se vinovată.

- Îmi pare râu, şopti ea cu o voce răguşită. Ştiu că este o tâmpenie... dar mă simt rău pentru că... pentru că i-am înfipt furculiţa aia în mână!

- Nu fi prostuţă, o certă Ethan cu blândeţe, aşezându-se lângă ea şi încercuindu-i umerii cu braţul, obligându-o să-şi pună capul pe umărul lui. Furculiţa aia a meritat-o cu vârf şi îndesat. Şi în mod sigur n-ai fi avut nicio remuşcare dacă nefericitul de Cavendish ar mai fi fost în viaţă acum.

- Da, oftă ea prelung, cred că ai dreptate. Dar asta nu mă ajută cu nimic.

Nick fuma în tăcere, întors cu spatele la ei, urmărind gânditor traficul de pe stradă. Îl încerca o senzaţie ciudată, un soi de presentiment, că acea crimă abominabilă avea totuşi o legătură cu Cristine. Nu-şi putea explica de unde şi până unde îi venise aceea idee, însă o simţea instinctiv, undeva în adâncul măruntaielor. Iar pe el instinctul nu-l înşelase niciodată.

Cine îl omorâse pe Cavendish era un individ bolnav mintal, un psihopat. Nimeni nu ucidea cu atâta bestialitate un individ doar pentru că-i datora bani sau pentru că-i tăvălise nevasta în fân. Era ceva ce-l neliniştea în toată treaba asta. Cavendish fusese ciopârţit. Din ceea ce aflase de la prietenul său, Grayson, care lucra pe Bow Street, bărbatul fusese castrat şi eviscerat, iar

măruntaiele fuseseră împrăştiate prin toată camera. Ochii îi fuseseră scoşi din orbite, limba smulsă, iar degetele de la mâna stângă fuseseră tocate mărunt şi aruncate în oala de noapte.

De ce numai degetele de la mâna stângă? reflectă el, simţind un frison pe şira spinării. De ce nu şi cele de la mana dreaptă? Dacă tot fusese pus pe măcelărit, de ce naiba nu terminase treaba?...

Avusese o noapte întreagă la dispoziţie. Odată pe săptămână, personalul avea liberii o seară şi tocmai atunci se întâmplase tragedia

Asta-l ducea cu gândul la faptul că sceleratul care-1 hăcuise pe nefericit nu era un străin. Îl cunoştea pe Cavendish şi era la curent cu programul casei. Poate că-i deschisese eu mâna lui uşa şi-l poftise-n casă. Individul îi zâmbise, intrase, poate că băuseră un păhărel înainte. Îl privise pe Cavendish în ochi cu seninătate, discutaseră banalităţi, şi-n tot acest timp nu se gândise decât la ceea ce avea de făcut.

Şi totuşi, de ee numai degetele de la mâna stângă îi fuseseră tranşate? Mâna eu care o atinsese pe Cristine. Mâna pe care ei i-o rupsese la Kesinghton Place în prima seară, atunci când îi explicase calm că dacă se mai apropie de Cristine o să fie incapabil să se mai reproducă pe viitor.

Această întrebare nu-i dădea pace. In plus, nu era convins că acea crimă fusese executată cu sânge rece de la început şi până ia sfârşit. Cel care-l căsăpise pe Cavendish fusese mânat nu doar de ură sau nebunie, ci de ceva mult mai profund. Fusese ceva personal. Ceva mai important decât banii sau onoarea. Altfel nu s-ar fi deranjat să facă atâta mizerie, ci l-ar fi împuşcat sau l-ar fi sugrumat.

Rapid şi curat.

Nu, fusese o crimă făcută din pasiune. Premeditată. Cumplită. Fără regrete. Iar individul nici măcar nu se deranjase să o ascundă, ci o expusese lumii-ntregi. Altfel s-ar fi străduit ca totul să pară un accident, nu?

Şi ceea ce era frustrant era că nici măcar nu ştia spre cine să-şi îndrepte bănuielile. La Kesinghton fuseseră prezenţi peste şase sute de invitaţi. Excluzând femeile, s-ar fi înjumătăţit numărul suspecţilor. Şi, pe considerente de vârstă, probabil c-ar mai fi putut elimina încă vreo cincizeci, poale o sută de bărbaţi, Dar ar fi rămas al dracului de mulţi, oricum.

Nick trase un fum din trabucul subţire şi tresări când simţi arsura jarului pe degete, înjură şi dădu drumul restului în scrumieră, apoi îşi aprinse altei, continuând să facă alte raţionamente, să lege alte fire.

Nick se întrebă dacă nu cumva începuse să devină paranoic. Poate că, în realitate, Cavendish călcase pe cineva pe bătături foarte tare, iar individul se hotărâse să-i dea o lecţie. Defunctul avusese o reputaţie proastă în mai multe privinţe. Se zvonea că era implicat şi în ceva afaceri necurate, că avea legături cu persoane cam dubioase.

Poate că-şi făcea griji degeaba.

Poate nu.

A doua zi, bunicii Cristinei, împreună cu cele două mătuşi şi soţii lor, se mutară în casa contelui de Sutherlund la insistenţele acestuia.

In condiţiile actuale, Nick prefera să nu rişte inutil. Avându-i pe bunicii Cristinei şi pe mătuşile ei aproape, aceasta nu mai era nevoită să iasă din

casă pentru a face acele vizite zilnice, nelipsite. Angajă personal în plus, fără să spună nimănui că dintre cei şase servitori patru lucrau pe Bow Street.

La rugămintea gazdei, nimeni din familie nu mai aborda subiectul Cavendish în faţa Cristinei.

Deşi societatea era consternată şi continua să dezbată cu înfrigurare atrocea crimă, în casa contelui de Sutherland subiectul era interzis.

Din sezon nu mai rămăseseră decât două săptămâni. Nick abia aştepta sfârşitul lor, pentru a se retrage eu toţii la ţară şi să aştepte sosirea lui Orslom.

Peţitorii, inclusiv cei respinşi, îşi reînnoiau cererile pentru mâna Cristinei cu o tenacitate care ajunsese să-l irite pe Nick. Gelozia muşca adânc din inima lui şi-i otrăvea zilele. Nu suporta să-l vadă nici măcar pe Ethan sorbind-o din ochi. Fu uşurat în ziua când Departamentul îi dădu lui Ethan o misiune pe continent.

Spre deosebire de el, Ethan rămăsese activ în serviciul coroanei. Iar ţara avea nevoie de abilităţile lui aşa că fratele său părăsi Londra cu zece zile înainte ca sezonul petrecerilor să ia sfârşit, punandu-1 pe Nick să jure că avea să aibă grijă de Cristine ca de ochii din cap.

La o zi după plecarea lui Ethan, Tony sosise în Capitală, însoţit de logodnica sa.

Lui Nick îi plăcu viitoarea cumnată. Era o tânără mignonă, subţirică şi plină de nerv. Avea un păr ca văpaia, ochii verzi ca marea şi o puzderie de pistrui. Era fermecătoare şi Nick înţelese de ce Tony îşi pierduse capul după ea. Urmau să facă nunta la jumătatea lunii iulie, acasă, în Dorset.

Zilele se scurgeau una după alta, în casă domnind o atmosfera veselă şi caldă. Cristine era înconjurată în permanenţă de cel puţin patru dintre

membrii familiei. Aproape toată lumea îşi reglase programul după al ei. Ieşeau împreună la cumpărături, vizitau muzee şi galerii, se plimbau prin parcuri, luau prânzul la Vauxhall şi în fiecare seară mergeau la operă.

Mai erau trei zile până la sfârşitul sezonului şi Nick abia aştepta să lase Londra în urmă, când

să întâmplă un luciu care avea să le schimbe cursul vieţii.

Fuseseră invitaţi la balul dat de ducesa de Devonshire la Manehesler House.

Toată lumea bună aştepta evenimentul cu nerăbdare, ştiind că balurile organizate de ducesă cu greu puteau fi egalate, nicidecum întrecute. Cele mai fabuloase toalete fuseseră rezervate pentru acest eveniment Se zvonea că aveau să fie prezente acolo alte două capete încoronate, moştenitori ai unor case puternice în Europa: prinţul Austriei şi cel al Danemarcei.

Bunica ei chiar glumise pe tema asta, spunând că amândoi sunt chipeşi, tineri şi burlaci, şi că vor fi îngenuncheaţi de frumuseţea ei şi îi vor cere mâna negreşit.

- Ar fi bine să n-o facă, răsese Cristine. Amândoi au deja câte un regat de condus, nu le mai trebuie încă unul.

În acea seară Cristine se hotărî să poarte nestematele Kumpur-Ealei. Era pentru a doua oară când le purta de la balul debutului ei şi spera să fie pentru ultima dată. Acele pietre cântăreau mai mult decât în realitate, erau un simbol al regalităţii sângelui ei şi... erau atât de valoroase încât îi era teamă să le poarte în public.

Rochia pe eare Kimberly i-o comandase pentru acea seară era superbă. Fusese croită dintr-un satin ivoriu, peste care era aplicat un voal străveziu,

brodai cu flori delicate. În ţesătura aceea, mai fină decât pânza de păianjen, erau strecurate fire aurii, subţiri, ce înconjurau broderiile, accentuând motivele florale. Modelul era unicat şi fusese creat special pentru ea de către patroana unei prestigioase case de modă din Roma.

Când o văzuse, Cristine rămăsese cu gura căscată. Ţinuta era fabuloasă. Avea umerii goi şi fusta bogată. Rochia nu respecta tendinţele modei actuale, ci pe cele a epocii trecute. Cu toate acestea, era o ţinută absolut magnifică. Mai ales că era completată de către o tiară bătută-n diamante cât bobul de fasole.

Nick tocmai îşi turna un coniac când ea pătrunse în salon, anunţând că este gata de plecare şi seuzându-se pentru întârziere. încremeni eu paharul la jumătatea drumului spre gură, simţind cum creierul i se lichefiază şi i se scurge prin urechi. Pur şi simplu i se goli mintea.

Tony îi spuse ceva, dar nu-l auzi. In cap îi suna un zumzăit care acoperea toate zgomotele din jur. Intr-un colţ al minţii sale amorţite, realiza că se zgâia la ea ca un prost, dar îi era imposibil să-şi resusciteze voinţa intrată în comă. Simţurile îi ieşiră din amnezie abia când cotul lui Tony i se înfipse dureros în coaste.

- Ce naiba! se răsuci spre fratele său, privindu-l încruntat şi masându-şi locul lovit.
- Bagă-ţi limba în gură, Nick, îl tachina Tony rânjind. Laşi bale pe covor.
- Tâmpitule, îl bodogăni Nick, ofticat.
- Cap sec, îi întoarse Tony complimentul cu un zâmbet larg.

Jumătate de oră mai târziu păşeau în lumina puternică a candelabrelor imense din sala de bai de la Manchester House. Crema societăţii londoneze îşi etala plictisită toaletele strălucitoare şi elegante, subiectul conversaţiilor varia de la teme filozofice până la ultimele bârfe şi cancan-uri. Lachei cu pernei pudrate şi costume cu fireturi păşeau tăcuţi ca nişte umbre pe lângă distinşii musafiri, servindu-i ceremonioşi cu şampanie din cea mai scumpă şi cu aperitive frumos ornate. O mică formaţie de violonişti, aşezată în centrul sălii, picura din arcuşuri melodii suave, creând un fundal minunat pentru acel decor fastuos. Nick îi explică Cristinei eă formaţia avea să-şi execute repertoriul până la orele unsprezece fix, oră ia care toţi invitaţii trebuiau să ajungă deja deoarece, atunci când ultima bătaie a orologiului avea să se stingă, uşile de la intrare urmau să se închidă iar întârziaţii să rămână afară. Apoi îi arătă podiumul aflai în colţul opus al sălii, unde orchestra, alcătuita din peste douăzeci de instrumentişti, avea să deschidă balul la orele unsprezece şi un minut fix.

- Sunt două reguli pe care nu le-a încălcat niciodată, însuşi regentul a fost lăsat afară mai acum vreo doi-trei ani.

- Serios? râse Cristine, privindu-l neîncrezătoare.

- Da, confirmă Nick, culegând două cupe de şampanie şi oferindu-i una ei. A fost foarte revoltat şi, beat fiind, a insistat vreun sfert de oră, până când ducesa a ieşit şi i-a zis clar şi răspicat să plece şi să aibă grijă să nu-i rateze balul pe care avea să-l dea sezonul următor. El a implorat-o, dar ducesa i-a întors spatele şi i-a trântit uşile-n nas. Din câte ştiu,

niciun bal dat de ea vreodată nu a început mai devreme de ora unsprezece sau mai târziu de ora unsprezece şi un minut.

Cată spre ea şi avu senzaţia că se îneacă în adâncurile ochilor ei. Cristine îi susţinu privirea câteva clipe, apoi îşi plecă genele intimidată. Avea senzaţia că o străpunge cu ochii lui întunecaţi, aproape negri, până în miezul inimii ei.

- Eşti încântătoare în seara asta, îi mărturisi Nick intr-un târziu, vocea sunandu-i ca nisipul scrâşnii sub tălpi

- Mulţumesc, şopti ea, îmbujorându-se. - Vorbesc serios.

Cristine înghiţi în sec. El *era* serios. Faptul că o găsea încântătoare nu era sinonim cu ceea ce şi-ar fi dorit să audă de la el, dar era totuşi o... evoluţie, nu?

- Te stingheresc, rosti bărbatul, mişcându-se uşor spre ea.

-Da.

- Iartă-mă.

Simţea eă începe să se sufoce, îi era cald. Şi frig. Îi venea greu să-l privească, mai ales că se apropiase atât de mult încât îi simţea căldura obrazului ras şi parfumul aspru, masculin. Ştia că dacă ar fi facut-o, ochii ar fi dat-o de gol. Pur şi simplu nu se simţea în stare să-i ţină piept. O prinsese într-un moment vulnerabil... sau el îi indusese acea stare de slăbiciune cu acei compliment banai şi... poate sincer? Era prima lui dovadă de admiraţie de când sosiseră în Capitală... Îi venea să plângă, deşi nu simţea tristeţe în inima ei.

Secundele se scurgeau, aşa eă se forţă să-l privească, fără a avea vreo replică pregătită. Şi-i întâlni privirea arzătoare. Ceva se datină in ea.

- Cris, eu..., începu el şovăitor.
- Da? şopti tânăra, cu sufletul la gură.
- Alteţă, ce plăcere să vă avem printre noi!

Vocea tunătoare din spatele ei o făcu să tresară şi vraja momentului se rupse. Tânăra femeie se răsuci spre ducele de Atholl, forţându-se să zâmbească. Ducele era un bărbat înalt, robust, care se apropia de şaptezeci de ani. Un om de o sinceritate brutală şi un nonconformist până-n măduva oaselor. Cristine îl plăcea foarte mult. Lângă el se afla un tânăr bărbat cât un munte, brunet, a cărui faţă fusese desfigurată pe jumătate: o cicatrice vineţie îi brăzda obrazul drept de ia tâmplă spre colţul gurii. Era nepotul ducelui şi se întorsese de curând de pe front. Cristine se înclină uşor în faţa vicontelui, încercată de un sentiment de compasiune. Înainte de accident fusese, cu siguranţă, un bărbat tare chipeş. După câteva fraze de complezenţă, tânărul viconte îi ceru favoarea unui dans şi ea acceptă cu graţie.

Când cei doi se depărtară, Cristine observă uşorul şchiopătai al vicontelui şi un frison i se prelinse pe şira spinării, cuibărindu-i-se în inimă. Şi Nick s-ar fi putut întoarce de pe front marcat astfel. Şi poale că era, numai că cicatricele, dacă le avea, le purta în suflet.

Emoţionată, se răsuci spre Nick, sperând să poată continua discuţia din punctul în care rămăseseră, dar fu încercată de o totală dezamăgire. Bărbatul dispăruse. În locul lui se aflau bunica ei, mătuşa Chloe şi unchiul Damian.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele, înghiţindu-şi amărăciunea. In momentul în care Atholl îi întrerupsese, Nick se pregătea să-i spună ceva. Un lucru important, dacă era să se ia după tulburarea pe care i-o citise-n ochi.

Cristine avea senzaţia neplăcută că ratase un moment unic, cu care n-avea să se întâlnească prea curând... sau poate niciodată.

La orele unsprezece fix, uşile de la Manchester House se închiseră, violoniştii se retraseră din mijlocul încăperii şi orchestra deschise balul cu acordurile fermecătoare ale unui vals lent.

Onoarea primului dans i-o acordă bunicului ei. Winston Leyghion abia-şi mai încăpea în piele de mândrie şi fericire. Următorul dans îi fusese rezervat lui Nick, dar sfârşitul acestuia o lăsă pe Cristine confuză, tristă şi nedumerită. Bărbatul fusese sobru tot timpul, iar Cristine aproape smulsese cuvintele cu cleştele din gura lui. Cu niciun ceas în urmă, fusese curtenitor şi atent cu ea, iar acum se transformase într-un bărbat distant şi plictisit. Nu-l înţelegea.

Dansă cu tăcutul Tony şi apoi cu unchiul Damian, care reuşi să o scoată din pasa proastă în care intrase şi o făcu să râdă. Următoarele două seturi de dansuri îi mai ridicară moralul. Era delicios modul în care unii bărbaţi se bâlbâiau în faţa ei, facându-i complimente stângace sau pur şi simplu contemplând-o cu un aer nătâng.

Admiraţia masculină îi legăna vanitatea pe braţe de aur, însă umbrele din inima ei nu dispăruseră complet. Nick părea s-o evite. Ba mai mult, în ultima oră îl văzuse în compania unor femei frumoase, printre care şi iady Lamb. Gelozia îi înflăcăra imaginaţia. Se vedea târând de plete prin mocirlele Londrei pe acele demoazele sclipicioase. Inventa tot felul de scenarii, care de care mai dramatice.

Cheful de distracţie, reanimat de către unchiul Damian eu câteva ceasuri în urmă, intrase într-

o criză severă.

Supărată pe ea, încinsă de pe urma dansurilor, o idee ameţită din pricina şampaniei băute, Cristine se îndreptă spre terasele care dădeau în grădina din spatele casei. Voia să se răcorească, săşi limpezească mintea şi să se liniştească. Dar şi aleile erau pline de invitaţi.

Bombănind în sinea ei, dădu să revină în sala de bal, dar o umbră îi tăie calea.

- Maiestate.

- Lord Ayton, zâmbi ea surprinsă.

Bărbatul avea în jur de treizeci de ani, era văduv de curând, nu avea moştenitori şi-şi căuta o nevastă. Din cate auzise Cristine, dorinţa de a se recăsători era izvorâtă nu din sila de singurătate, ci din nevoia de a-şi achita rapid nişte datorii uriaşe pe care le făcuse pe pistele de la Newmarket.

Ce Dumnezeu au toţi bărbaţii ăştia de-şi toacă banii pe iluzii, în felul acesta nechibzuit? gândi Cristine, aruncându-i o privire contrariată. Bărbaţi tineri, fermecători, inteligenţi, ca Ayton, de cele mai multe ori îşi calculau prost şansele de câştig sau făceau investiţii proaste. De ce nu încercau să fie mai cumpătaţi? De ce trebuiau să ajungă în situaţia disperată de a-şi căuta drept soţie o moştenitoare bogată, numai ca să nu ajungă în închisoarea celor îndataraţi?

Cristine înţelegea ghinionul, dar nu şi prostia. Dintre toţi curtezanii ei, jumătate intrau în categoria lordului Ayton, bărbaţi ale căror atenţii, în loc să o flateze, mai degrabă o insultau, pentru că ştia cu certitudine

că aceştia nu erau atât de atraşi de feminitatea cât de grămezile ei cu aur. Cristine fusese tentată la un moment dat să-i tragă deoparte pe fiecare, să-i întrebe exact ce datorii au, ea să le plătească şi *ei, toţi*, să nui mai stea în drum.

-Cam aglomerat pe aici, făcu bărbatul o observaţie inutilă.

-Da.

- Cunosc un loc ascuns iii grădina asta, unde o să puteţi privi stelele-n linişte, fără ca nimeni să vă deranjeze.

Cristine îşi arcui o sprânceană, uimită de cutezanţa lui. Propunerea acestuia nu viza un loc unde ea să-şi poată trage sufletul, ci o intimitate forţată cu el care ar fi putut avea urmări nedorite. Deschise gura să-l refuze politicos, dar în clipa următoare îl văzu pe Nick îndreptându-se spre ei. La braţu-i, languroasă, lady Lovat îi spunea ceva pe un ton scăzut, ceva ce aduse un zâmbet distrat pe buzele lui. Nick n-o văzuse încă şi Cristine constată că nici nu dorea să-şi intersecteze traiectoria eu a lui. Şi cum nu s-ar fi putut întoarce în sala de bal fără să dea nas în nas cu cei doi amorezi, singura ei retragere era acum grădina. Revenind cu atenţia asupra bărbatului de lângă ea, îl întrebă grăbită, pe un ton de o veselie forţată:

- Şi unde spuneaţi că se află acest loc minunat?

Pe faţa bărbatului se aşternu o imensă uşurare.

- Daţi-mi voie să vă conduc, rosti el pe un ton ceremonios.

Cristine îi acceptă braţul şi se lăsă condusă spre treptele largi care legau terasele de grădină, rugându-se ca Nick să n-o observe şi să dorească să li se alăture.

Lordul Ayton, ca şi cum i-ar fi ghicit dorinţa, o ghidă pe o alee laterală, mai puţin luminată, străbătând-o cu paşi grăbiţi. Un semn care ar fi trebuit s-o alerteze pe tânăra femeie, dacă n-ar fi fost atât de dornică să-l evite pe Nick şi pe fermecătoarea lui parteneră. Mai târziu, avea să se mustre amarnic pentru că-l urmase atât de orbeşte pe acel bărbat, a cărui cerere în căsătorie o respinsese cu fermitate cu nicio lună în urmă.

Lordul o conduse pe lângă zidurile care mărgineau grădina, îndrugând verzi şi uscate. Când ajunseră aproape de capătul ei, bărbatul se opri şi o rugă să aştepte, apoi se răsuci spre zidurile acoperite de iederă şi începu să înlăture perdeaua înfrunzită, dezvelind o uşă din fier ruginit.

- Uşa dă spre grădina veche, o informă bărbatul cu o voce ciudată. A fost închisă acum aproape trei decenii pentru că era mult mai mică decât surata ei şi nu i s-a mai văzut utilitatea.

Balamalele nu protestară defel când bărbatul deschise poarta, fapt care trase primul semnal de alarmă în capul Cristinei. Dacă poarta zăcuse încuiată atâta vreme, n-ar fi fost normal să fie ruginită, să scârţâie din încheieturi?

Dădu să se retragă, însă Ayton o înşfacă strâns de braţ şi o împinse prin deschizăturii drept într-o străduţă îngustă, în faţa unei trăsuri care aştepta lângă bordură.

Totul se petrecu atât de repede încât tânăra femeie nici măcar nu avu răgazul să ţipe. Portierele trăsurii se deschiseră şi Ayton, fără niciun ceremonial, o luă pe sus şi o catapultă în interior, urmând-o imediat.

Trăsura se urni înainte ca portierele să fi fost închise complet, pierzandu-se ca o furtună în noapte.

Bărbatul care rămăsese în stradă era îmbrăcat identic cu lacheii care fuseseră angajaţi de ducesă pentru a-i servi musafirii. Intră în grădină, închise poarta şi o încuie cu cheia pe care o avea în buzunar, apoi rearanjă perdeaua de vegetaţie la locul ei.

Străbătu grădina cât mai neobservat, se strecură în camera de aprovizionare, înşfacă un platou cu dulciuri şi apoi se amestecă printre invitaţii de la Manchester House.

CAPITOLUL 14

Nick serută grădina pentru a doua oară, atent doar pe jumătate la bârfa spumoasă a Michaelei Lovat.

Putuse să jure c-o văzuse mai devreme pe Cri st ine stând în dreptul uşilor de la terasă. Nu era sigur cine fusese însoţitorul ei, pentru că bărbatul fusese întors eu spatele la el, dar avea o vagă bănuială. Poate că intrase în sală şi el scăpase momentul, încercă tânărul bărbat să se calmeze. Şi totuşi, ceva se răsucea în măruntaiele lui, dându-i o stare de neliniște.

- Nu doreşti nişte şampanie? se adresă el brusc contesei, întrerupând-o în mijlocul frazei.
- Da, cred că aş vrea, acceptă ea, privindu-l mirată.
- Aşieaptă-mă aici, îi surâse el fermecător. Mă întorc repede.

Se depărtă grăbit şi intră în sala de bal, oprindu-se în dreptul uşilor terasei pentru a avea o vedere mai bună asupra mulţimii. Erau prezenţi

peste opt sute de invitaţi, dar el îşi eoncentră atenţia doar asupra brunetelor care purtau tiară. Era un lucru dificil de înfăptuit. Oamenii se mişcau de colo-cdo, ca valurile mării, ringul de dans era arhiplin şi stăpânit de agitaţia plină de vervă a unui dans scoţian. Mătură mulţimea de capete de două ori, dar n-o zări. Corzile nervoase din măruntaiele lui se mai strânseră puţin.

Trebuie să fie pe aici, pe undeva, îşi zise el, respirând adânc şi încercând să-şi calmeze bătăile inimii, în timp ce ochii îi alunecau cu încetinitorul peste invitaţi. Pur şi simplu n-o văzuse încă. Îl localiza insă pe Tony şi începu să-şi croiască drum spre el.

- Ai văzut-o pe Cristine? îl întrebă imediat ce ajunse lângă el.
- Era pe aici acum câteva minute, răspunse Tony liniştit.
- Eu n-o găsesc. Am cercetat de trei ori sala şi n-am văzut-o nicăieri.
- Linişteşte-te, îl bătu Tony încet pe braţ. Poate s-a dus în camera doamnelor.

Pumnul din junii inimii lui se deschise puţin.

- Da, poate că ai dreptate. Poate s-a dus în camera doamnelor.
- Nu avea unde să dispară, Nick, continuă Tony amuzai. Doar ştii că uşile de la intrare sunt încuiate până la trei dimineaţa. N-avea pe unde să iasă de aici.
- Mă duc să verific camera doamnelor, se oferi Andreea.
- Ai vrea? se arătă Nick uşurat. Ţi-aş rămâne recunoscător.
- Firește, zâmbi ea răutăcioasă. Şi să ştii că-mi plac smaraldele, ii aruncă peste umăr, pierzându-se în mulţime.

Nick rânji răutăcios şi se răsuci spre Tony.

- Eşti sigur că te ia din dragoste? îl tachina el.
- Absolut, dădu Tony din cap. E nebună după mine de când a aflat că am cumpărat o mină de nestemate.

Rânjetul lui Nick deveni amuzat. Pescuind o cupă de şampanie de pe o tavă umblătoare, îşi îngustă ochii continuând să scruteze mulţimea. Lady Lovat îi ieşise complet din minte şi, tocmai când îşi aminti de ea intr-un târziu, simţi o mână uşoară atingându-i braţul. Se răsuci şi nodul de nervi din stomac se strânse cu putere, tăindu-i respiraţia. Expresia îngrijorată de pe chipul logodnicei iui Tony era cât se poate de grăitoare.

- Nu era acolo, nu-i aşa? reuşi el să-şi mişte maxilarele înţepenite.
- Nu, clătină Andreea din cap, umezindu-şi buzele.
- Poate că a ieşit înainte ca tu să ajungi acolo...
- Nick, lady Bell şi-a petrecut ultima oră in toaleta doamnelor. A făcut o indigestie de la caviar sau mai ştiu eu ce şi a... In fine, cât a stat acolo a susţinut că nu a văzut-o deloc pe Cristine.

Câteva secunde, Nick rămase nemişcat, încercând să prindă sensul acelor cuvinte. Teama îşi croi drum spre intestinele lui, provocându-i crampe puternice.

Era absurd!... Cristine n-avusese cum să dispară aşa, fără urmă. Era pe undeva, îşi zise el înnebunit, scormonind prin marea de chipuri în căutarea celui drag, ocărându-se pentru nechibzuinţa de a fi crezut, fie şi pentru o clipă, că aici, în spatele uşilor închise şi cu atâta lume prezentă, cineva ar fl încercat... să o ia de lângă el!

Trăsura gonea ca o nălucă pe străzile pustii ale Londrei, înghiţind străzile sub copitele lacome ale celor patru armăsari negri ca smoala. Părăsi oraşul in mai puţin de o jumătate de oră şi o luă spre nord, înscriindu-se pe un drum prăfuit de ţară.

Cristine îşi incleştase mâinile de banchetă, încremenită de spaimă. Modul în care vizitiul mâna caii era de-a dreptul sinucigaş şi, într-un colţ al minţii, se rugă ca nimeni să nu le lasă-n cale. Niciun vizitiu, oricât de experimentat ar fi fost, nu ar fi reuşit să oprească atelajul la o asemenea viteză.

Intr-un colţ al minţii realiza grozăvia, însă refuza s-o creadă.

Nu i se întâmpla *ei* asta! Era un vis. Avea să se trezească până la urmă şi să constate că totul nu fusese decât un coşmar. Dar se întâmpla aievea .. pentru că o dureau muşchii de atâta încordare, pentru că vedea fulgerând în întunericul din interiorul trăsurii, sub lumina felinarelor stradale, chipul liniştit al răpitorului ei.

Curând, străzile începură să fie tot mai slab luminate, apoi se aşternu un întuneric total în interiorul vehiculului. Cu coada ochiului, Cristine zărea câte o fereastră luminată la vreo casă, dar curând nici acelea nu mai apărură. Drumul deveni din ee în ce mai prost. Trăsura trecea peste gropi, gemând din încheieturi. Cristine cu greu reuşea să se ţină dreaptă. Brusc, îşi recăpătă graiul.

- Domnule, ce Dumnezeu îţi închipui că faci?!...

Din cauza hurducăielilor puternice, vocea îi sună ezitantă şi dinţii îi clănţăniră în gură.

- Cred că este evident, draga mea, sosi din întuneric răspunsul liniştit al lordului.

- Sir, sunteţi nebun! Nu puteţi face asta!... O să declanşaţi un scandai monstruos!

- Da, dar mi s-a spus că voi fi un bărbat extrem de bogat, aşa că-mi voi putea permite această mică neplăcere.

Cristine amuţi. O bănuială cumplită încolţi în mintea ei.

- Unde mă duceţi, lord Ayton?

- La Gretna Green, o informă el vesel. Am aranjat să ne aştepte un preot acolo. Ne va căsători de îndată ce vom ajunge.

- Sir, nu puteţi fi serios! exclamă Crisline, plină de indignare. Niciodată nu mă voi mărita cu dumneata!

- Te vei răzgândi, scumpa mea. Oricum, îţi sunt recunoscător.

- Recunoscător? repetă tânăra nedumerită. Pentru ce. Doamne iartă-mă?!...

- Pentru că mi-ai uşurat sarcina foarte mult, rosti bărbatul cu însufleţire în glas. Nu-ţi dai seama?... A fost ca un semn ceresc. îmi frământam mintea cum să fac să te scot în grădină şi să te conving să mă urmezi. Desigur, aveam un plan iniţial, îi explică el, stăpânindu-şi entuziasmul. O mică doză dintr-o pulbere care te-ar fi adormit, turnată în şampanie. Dar existau atâtea riscuri! Cum te-aş fi scos din sală dacă şi-ar fi făcut efectul prea devreme? Sau, presupunând că aş fi reuşit să te aduc la timp în grădină, cum m-aş fi descurcat cu tine, dacămi adormeai în braţe?... Mă bucur că am reuşit să evit toate aceste complicaţii. Sincer, te prefer trează când ne vom rosti jurămintele.

- Sir, nu pot să mă mărit cu dumneata, te rog să înţelegi!

Făcu o pauză, mintea căutându-i febrilă o soluţie de ieşire din acea catastrofa.

- Ascultaţi-mă! încă nu e timpul pierdut. Dueeţi-mă înapoi şi aveţi cuvântul meu că voi
uita totul. Mai mult, ziua de mâine vă va găsi mai bogat cu cinci sute de mit de guinee. V-o promit.

Bărbatul tăcu mult timp, părând că reflectează la propunerea ei. în cele din urmă declară, cu o voce ce părea oarecum amuzată:

- Cam puţin îţi preţuieşti libertatea, prinţesă. Cinci sute de mii de guinee din aproape cincisprezece milioane.

- Un milion!

Bărbatul tăcu.

- Un milion şi jumătate, plusa ea disperată.

Niciun răspuns.

- Sir, vă rog să înţelegeţi că nu vă pot oferi mai mult. Şi aşa nu am cum să justific în faţa tutorelui şi a avocaţilor mei o asemenea sumă, fără să le dezvălui adevărul!

- Scumpa mea, este adevărat că sunt într-o situaţie financiară... jenantă şi, dacă ai fi fost mai bătrână şi poate mai dezagreabilă ia înfăţişare, m-aş fi mulţumit şi numai cu un mic procent din suma pe care mi-ai oferit-o iniţial. Dar, sublime Aylon apăsat, nu eşti nici bătrână şi nici neatrăgătoare. Iar eu te doresc. Foarte mult şi cu ardoare. Te doresc mai mult decât îţi doresc banii, acest lucru mă văd dator să ţi-l clarific de pe acum. Nu mă cunoşti, pentru că nu mi-ai oferit ocazia asta, dar vei constata cu timpul că sunt un bărbat lângă care îţi va face plăcere să convieţuieşli.

- Domnule, cred că glumiţi! strigă tânăra femeie în culmea consternării. Niciodată, reţineţi: *niciodată*, nu vă voi accepta ca soţ.

- Mă tem că nu ai nici un cuvânt de spus în această chestiune, doamnă, rosti bărbatul pe un Ion clar şi răspicat. Am primit acordul familiei dumitale în această privinţă. Aşa că aţi face bine să vă obişnuiţi cu gândul că mâine, pe vremea asta, îmi veţi fi soţie...

- Acordul familiei mele? repetă ea perplexă. Familia mea nu şi-ar da niciodată consimţământul în faţa acestei mârşăvii! Sunteţi nebun şi, categoric, un închipuit, milord, Mâine, pe vremea asta, nu o să fiţi un bărbat însurat, ci unul mort de-a binelea!... Chiar credeţi că fraţii mei vor trece cu vederea această infamie? Că se vor resemna în faţa acestei situaţii teribile? Mi-aţi insultat familia, sir, şi mi-aţi compromis reputaţia. Fraţii mei or să se răzbune cumplit pentru afrontul adus...

- Destul! tună vocea bărbatului, făcând-o pe Cristine să îngheţe şi să se lipească speriată cu spatele de banchetă. Uiţi un lucru important, doamnă: te afli ia mila unui bărbat disperat, suficient de nebun încât să-şi primejduiască viaţa pentru a obţine femeia adorată. Te sfătuiesc să nu mă faci să-mi pierd răbdarea cu dumneata!

Cristine îşi muşcă buzele până la sânge. Individul nu era în toate minţile. Era smintit şi periculos.

Îi venea să-şi smulgă părul din cap pentru cât de proastă fusese atunci când acceptase să-l urmeze în grădină. Nu-şi imaginase că cineva ar fi putut vreodată să cuteze un asemenea act lipsit de orice umbră de onoare. Că ea ar fi putut ajunge într-o asemenea situaţie dezastruoasă. Se simţea umilită, distrusă, neputincioasă şi îngrozită.

Mintea, amorţită de şocul celor întâmplate, refuza să lucreze. Groaza o paraliza. Instinctiv, ştia că trebuia să nu-l provoace. Bărbatul

din faţa ei era aidoma unui butoi plin eu pulbere. O mişcare greşită din partea ei şi individul şi-ar fi pierdut total controlul.

Trebuia să se adune şi să se forţeze să gândească. încercase să apeleze la decenţa lui şi să-l convingă să se răzgândească, încercase chiar să-l miluiască. Ambele metode dăduseră greş. El afirmase că o dorea pe ea mai mult decât îi dorea banii.

Brusc, realiză la care dintre familii se referise el atunci când susţinuse că primise aprobarea acelui fapt incalificabil şi îngheţă. Simţi cum o cuprinde furia şi disperarea.

Până la urmă, Lancasterii îşi dezvăluiseră adevăraţi natură...

Graţie memoriei uluitoare a ducesei de Devonshire, Nick descoperi poarta secretă din fundul grădinii.

După ce o căutase peste tot şi se convinsese că într-adevăr Cristine dispăruse, Nick convenise cu Tony ca nimeni din afara familiei, cu excepţia gazdei, să nu fie pus la curent cu dispariţia tinerei femei. Apoi o trăseseră pe ducesă deoparte şi o informară despre ce se întâmplase. Lacheii care păzeau uşile de la intrare fură interogaţi separat. Nimeni nu ieşise şi nici nu intrase după ora unsprezece. Cheia care deschidea uşile de la Manehester House se afla în posesia ducesei. Pe Nick începuse deja să-l cuprindă disperarea când ducesa îşi aminti brusc că, în vremea tinereţii ei, exista o intrare secretă în grădina din spatele clădirii.

Fură nevoiţi să pipăie zidurile de piatră prin cortina deasă de iederă, centimetru cu centimetru, până ce descoperiră uşa din fier. Cu ajutorul unui stilet subţire, Niek meşteri încuietoarea şi reuşi s-o

deschidă. Maxilarele i se încordară când observă că balamalele era proaspăt unse. În plus, în dreptul porţii, tulpinile de iederă fuseseră retezate de la sol, pentru a înlesni accesul prin poartă şi pentru a acoperi existenţa acelei intrări secrete. Ieşi pe o străduţă întunecată şi pustie. Tony adusese o torţă cu el şi Nick cercetă locul eu atenţie. Strada era îngustă, dar destul de încăpătoare pentru a adăposti o trăsură sau un vehicul de viteză.

- Şi acum, ce naiba facem?! se interesă Tony, eu o voce din care răzbateau teama, îngrijorarea şi furia nimicitoare.

Nick se ridică din poziţia ghemuită şi-şi îngustă ochii, privind în lungul străduţei. Prin minte, iureşul gândurilor era ameţitor. Indiferent cine se făcea răspunzător de asta, avea să-l ucidă pe nemernic!

- Rămâi cu mama şi cu bunicii Cristinei. Unchii ei să se ducă să-i alerteze pe cei din Bow Street. Făcu o mică pauză, ezitând. Numără-i pe Lancasteri şi dacă-ţi ies cu toţii la socoteală, atunci informează-i pe Ingleby despre ce s-a întâmplat şi zi-i să-şi ţină gura ferecată şi ochii aţintiţi pe neamurile lui până când se termină totul. Dacă iese urât, o să avem nevoie de ajutorul lui. Nu mă aşteptaţi.

Şi se pierdu în noapte, înainte ca Tony să apuce să mai spună ceva. O luă la fugă, ocolind un şir de clădiri elegante, coti la dreapta şi ieşi chiar lângă şirul de trăsuri care aşteptau aliniate lângă bordură sfârşitul petrecerii de la Manchester House. Îşi căută propriul vehicul şi deshămă unu! dintre cai, apoi îl încăleca şi o porni galop pe străzile pietruite.

Cristine dispăruse de cel mult un ceas. Poale şi mai bine. Dacă intuiţia lui se dovedea a fi corectă şi dacă forţa animalul de sub el, s-ar fi putut să aibă noroc şi s-o ajungă din urmă în câteva ore.

Urmându-şi instinctul, tânărul bărbat traversă oraşul şi o luă pe drumul care ducea spre graniţei cu Scoţia.

- Tu m-ai silit să fac asta! se auzi dintr-odată vocea lui în întuneric, curmând tăcerea care păruse să se prelungească la nesfârşit. Nu ar fi trebuit să mă refuzi, Cristine. Ar fi trebuit să-mi acorzi o şansă de a-ţi dovedi ce însemni pentru mine.

Cristine se lipi şi mai mult de banchetă, eu ochii aţintiţi asupra răpitorului ei. Inima începu săi bată în piept cu putere. Pierduse demult noţiunea timpului. Părea că trecuseră ore-ntregi de când
părăsiseră Londra şi o apucaseră pe acel drum desfundat de ţară.

Deşi la început tăcerea lui îi zdrobise nervii, treptat, realiză că o prefera dialogului imposibil cu acel individ odios. Şi, tocmai când credea c-o s-o lase-n pace, bărbatului îi revenise cheful de vorbă.

- Nu eu le-am refuzat, ci tutorele meu, minţi ea, ca să nu-l stârnească inutil.

- Chiar aşa? făcu el batjocoritor. După o pauză, adăugă ironic: te-am urmărit cu atenţie la balul dat de Hoddington. În seara aceea ţi-am cerut favoarea unui dans. Ai afirmai că toate dansurile îţi erau deja promise. Dar, mult mai târziu, a apărut Meldrum. Cu el ai dansat, sfârşi ei pe un ton acuzator şi greu.

Cristine îşi amintea episodul. Intr-adevăr, îl refuzase. Numai că nu-l minţise în privinţa disponibilităţii ei, pentru că realmente avusese toate

dansurile promise. Meldrum îi ceruse să-i rezerve un dans la serata marchizului de Hoddington încă de cu o seară înainte. Şi chiar i-o spuse bărbatului din faţa ei.

- Bine, să admitem că ceea ce spui este adevărat. Însă m-ai refuzat şi la balul de la Nashwood. Să nu-mi spui că şi acolo aveai toate dansurile promise din seara precedentă, pentru că nu te cred.

Am fost printre primii bărbaţi cu care ai vorbit imediat ce ai ajuns.

Cristine tăcu vinovată. Îşi amintea şi de balul cu pricina. Îl refuzase pentru că ajunsese la concluzia eă este mai înţelept să-şi îndrepte atenţia doar asupra bărbaţilor care mai rămăseseră pe lista potenţialilor candidaţi la mâna ei, decât asupra acelor pe care deja îi eliminase din competiţie.

- Nu spui nimic, doamnă? o provocă el eu o voce sarcastică.

- Ce-ai vrea să auzi, domnule? se revoltă tânăra femeie. O confirmare a spuselor dumitale?... Da, este adevărat tot ce ai afirmat mai devreme. Şi nu pot spune că-mi regret faptele. Nu-mi pare rău că am respins invitaţia unui bărbat pe care acum îl găsesc complet lipsit de orice urmă de bun simţ, de decenţa şi de onoare.

- Ai grijă, doamnă, cum foloseşti anumite cuvinte, o preveni bărbatul cu răceală. Ai putea să te răneşti cu ele.

- Îmi asum riscul, replică tânăra femeie cu suveranitate. Şi poate că greşesc, miiord, dar nu văd cum un bărbat care adoră o femeie, vreau să zic o adorără cu *adevărat*, poate să-i facă atâta rău, dezonorând-o în faţa lumii întregi.

- Mâine vei fi o femeie decentă şi respectabilă!

- Mâine voi fi o femeie distrusă, pângărită şi umilită!

Bărbatul se mişcă atât de iute, încât fata nici nu apucă să se ferească. Se pomeni trântită pe banchetă, cu el deasupra ei, strivind-o.

- Păi, de ce dracu să mai aştept până mâine, dacă tot o să se întâmple asta oricum'? mârâi cu gură lângă urechea ei. Poate aşa, vei deveni mai binevoitoare în faţa altarului...

- Nu, te rog! se arcui Cristine, încercând să-l împingă la o parte. Încetează! ţipă, când îi simţi mâinile încercând să-i ridice fustele spre talie.

Se zvârcoli, încercând să se ferească din calea mâinilor şi a gurii care-o macula, dar cum bărbatul părea hotărât să-şi ducă intenţia până la capăt, îşi încleştă degetele în părul lui şi smuci cu putere în lături. Ayton mârâi de durere, însă nu-i dădu drumul. Îşi schimbă doar poziţia.

- Te-am prevenit, şuieră el, încălecând-o şi prinzându-i mâinile care încercau să-i sfâşie obrazul. Târfa nenorocită! Toate sunteţi nişte târfe ipocrite, îi scuipă el în faţă. Vă plimbaţi farmecele pe sub nasul nostru, ne aţâţaţi cu frumuseţea voastră şi pe urmă vă retrageţi şi faceţi pe virtuoasele. Ziceai că-ţi asumi riscul? râse el răguşit, sinistru. Atunci, asumă-ţi-l!

Din pieptul ei izvorî un vaiet, pe jumătate plâns, pe jumătate groază, când bărbatul ii apucă strâns partea din faţă a rochiei şi trase cu forţă în jos. Ţesătura delicată se sfâşie eu un sunet surd şi tânăra femeie simţi aerul răcoros al nopţii direct pe piele. Şi apoi, atingerea lacomă şi vătămătoare a mâinii lui pe sâni.

- ***Nu!***

Urletul irupse din adâncul fiinţei ei, prelung şi dureros, ca al unei fiare rănile.

- Ţipă cât vrei, chicoti bărbatul, aplecându-se spre ea. Nu-i nimeni să te audă!... Nimeni nu-ţi va sări în ajutor. Eşti numai tu... şi cu mine, pronunţă el rar cuvintele, cu o voce trudită de efortul de a o ţine nemişcată.

- Te rog, şopti Cristine răguşit, cu o voce plină de oroare. Te rog, nu face asta... Te rog!

Bărbatul ezită. Întinse mâna spre geamul portierei şi smulse perdeaua cafenie care acoperea ferestruica. Lumina argintie a lunii pătrunse înăuntru, poleind sânii frumoşi ce tremurau sub respiraţia poticnită a tinerei femei. Îl fascină nu atât perfecţiunea lor, cât culoarea minunată a pielii ei. Era ca mierea: aurie, netedă... dulce şi parfumată. Pietrele din colierul fabulos pe care-l purta la gât captau razele lunii, aruncând văpăi în întuneric. Frumuseţea tabloului din faţa ochilor săi îi tăie respiraţia.

- Îmi pare rău, şopti el cu o voce alterată, lumina palidă ce pătrundea înăuntru dezvăiuindu-i privirea plină de patimă şi de dorinţă. Nu mă mai pot opri acum... dar voi încerca să fiu bun eu tine... dacă şi tu vei fi la fel.

Se aplecă şi încercă să o sărute pe gură, dar Cristine se feri, cabrându-se sub el şi încercând din răsputeri să-l împingă de pe ea.

Dar nu-şi putea măsura forţele cu bărbatul care o siluia. Era mai mare, mai greu şi mai puternic decât ea. Se luptă cu el orbeşte, plângând, plină de disperare şi de groază.

Ţipă, se zvârcoli şi-l imploră să înceteze. Atingerile lui erau brutale, nemiloase, şi-o vătămau nu doar în sens fizic. Sila se împletea strâns cu

teroarea şi cu deznădejdea. De la atâta urlat îi pierise vocea şi energia îi secase.

La un moment dat reuşi să-şi elibereze mâinile şi să-şi înfigă unghiile adânc în obrajii lui.

Bărbatul urlă de durere şi în clipa următoare o pălmui cu sete peste faţă. Forţa acelei lovituri o ameţi atât de tare încât, preţ de câteva secunde, Cristine nu mai văzu nimic înaintea ochilor. Iar Ayton profită. Îi ridică fustele-n cap şi-i sfâşie lenjeria intimă, desfăcându-i coapsele larg.

- N-ar fi trebuit să-mi pui răbdarea la încercare, scrâşni el, ducând mâna la betelia pantalonilor. Vei învăţa ce-nseamnă obedienţa, doamnă. Şi-mi vei mulţumi după aceea, râse el cu o voce aspră, eliberându-se din pantaloni.

Epuizată, plângând înăbuşit, eu rezistenţa frântă şi mintea rătăcită, Cristine căzu într- o stare

de amorţeală. Nu mai avea puterea să lupte cu el, să i se împotrivească...

Trăsura mâna în noapte, sărind peste gropi, tăind sălbăticia în două.

Ayton înjura murdar, încercând să-şi găsească o poziţie cât de cât confortabilă pentru a lua femeia pe jumătate leşinată din faţa lui, hurducăielile trăsurii aruneându-l dintr-o parte într-alta. Se lăsă deasupra fetei, ignorându-i suspinele când, brusc, trăsura se opinti, dezechilibrându-l. Dădu cu tâmpla de peretele vehiculului şi blestemă printre dinţi. Se auzi nechezatul puternic al cailor şi trăsura se smuci din nou, ca după câteva clipe să se oprească.

- Ce naiba!?... mormăi el, furios.

Detunătura răsună în noapte, facându-l să-ncremenească. In clipa următoare, portiera fu smulsă şi o mână îl înşfacă de ceafa, catapultându-l în mijlocul drumului.

Cristine ramase nemişcată câteva momente, ascultând năucită sunetele luptei care se dădea afară.

Erau atacaţi de tâlhari, fu gândul eare-i fulgeră mintea paralizată de şoc. Auzise că drumurile erau împânzite de nelegiuiţi şi că atacau în grup. Ideea oribilă că ar fi putut ajunge la mila unor asemenea neisprăviţi îi dădu puteri. Cu ochii dilataţi de groază, pironiţi pe portiera deschisă, rugându-se ca niciunuia dintre proscrişi să nu-i treacă prin cap să urce în trăsură, bâjbâi după zăvorul celeilalte portiere şi se împinse eu toată forţa în ea. Uşa cedă cu uşurinţă şi Cristine, dezechilibrându-se, alunecă din trăsură şi căzu pe spate. Se lovi la ceafa de colţul unei pietre, durerea tăindu-i respiraţia şi lăsând-o fără vlagă câteva secunde. De cealaltă parte a trăsurii, răsunau zgomote înfundate şi gemete.

Buimacă şi dezorientată, ameţită din cauza durerii, se ridică în şezut, tremurând necontrolat. Îi era greaţă şi se simţea atât de slăbită, încât nu-şi putea coordona mişcările. Aerul nopţii îi atingea pielea dezgolită cu degete reci, lăcând-o să frisoneze. Din corsajul rochiei nu mai rămăseseră nimic. Adunând bucăţile de mătase sfâşiată care-i atârnau peste talie, le strânse la piept şi se chinui să se ridice în picioare, cu urechea ciulită. Lupta de cealaltă parte a trăsurii continua. în lumina lunii, văzu tufişurile şi copacii care mărgineau latura ei de drum. Fără să stea pe gânduri, se strecură printre trunchi urile groase şi începu să alerge fără ţintă, punând tot mai mult

distanţă între ea şi cei care puteau s-o rănească mult mai rău decât Ayton. Era vag conştientă că pericolul care o pândea acum era să fie atacată de fiarele sălbatice, dar prefera să moară astfel decât să îndure degradarea, umilinţa şi ruşinea unui viol.

Desculţă, alergând orbeşte, fără să ia în seamă semnele pe care crengile tufişurilor i le lăsau pe braţe, Cristine se avânta în noapte. La un moment dat, îşi prinse piciorul de rădăcina unui copac, inerţia o propulsii înainte şi ateriza pe burtă. Dădu să se ridice, dar o durere ascuţită îi săgeta glezna, tăindu-i respiraţia. Scâncind, reuşi eu chiu cu vai să se ridice în capul oaselor. Făcu doi paşi, dar genunchii i se înmuiară şi căzu în patru labe. îşi luxase articulaţia sau, poate mai rău, îşi rupsese piciorul. Deznădăjduită, începu să se târască, dar după un timp, o părăsiră şi ultimele puteri şi ştiu că era pierdută.

Muşcându-şi buzele, se forţă să înainteze şi izbuti să se strecoare sub un tufiş, ajutată doar de braţe, punându-se la adăpost. Işi adună fustele faeându-se ghem, prea obosită ea să plângă. Prea obosită pentru orice. Şi-şi dori să moară. Să moară şi totul să se termine.

CAPITOLUL 15

Ultimul pumn pe care Ayton îl încasă în stomac îi întoarse maţele pe dos. Căzu vlăguit în praful din mijlocul drumului, se chirci, vărsându-şi sufletul amestecat cu propriul sânge. Apoi leşină.

Nickîl privi în silă, nici pe departe mulţumit. Furia încă mai continua să-i întunece mintea.

Niciodată în viaţa lui nu lovise pe cineva cu atâta ură şi sălbăticie. Îi zdrobise oasele feţei, câteva coaste şi-i rupsese probabil splina şi ficatul. Se asigurase că niciodată in viaţa lui acel ticălos n-avea să-şi mai folosească testiculele. L-ar fi ucis, dar ucigându-l, n-ar fi simţit nicio satisfacţie ulterioară.

Şi el ar fi rămas teribil de frustrat. Voia să-l facă să sufere pe acel jeg nenorocit, să se târască precum un vierme...

Mai târziu, îşi promise el păşind peste trupul inert al bărbatului şi îndreptându-se spre trăsură.

Se întări în faţa inevitabilului, neştiind la ce să se aştepte, la cum avea s-o găsească pe Cristine.

Îi auzise strigătele cu mult înainte să vadă trăsura care mâna dement în noapte. Nu avea să uite nicicând senzaţia oribilă care-l încercase în acele momente...

Interiorul atelajului era pustiu şi Niek simţi cum îi fuge tot sângele din cap. Pe podeaua trăsurii văzu tiara pe care Cristine o purtase în acea seară. Portiera cealaltă era deschisă şi, dincolo de ea, se întindea desişul verde al pădurii. Nu-i era greu să-şi imagineze ce se întâmplase.

Ocolind trăsura, intră în desişuri şi începu s-o strige. Pădurea se întindea de jur împrejur şi coroanele bogate ale copacilor împiedicau razele lunii să pătrundă până jos.

Nick începu s-o strige, blestemând întunericul care-l împiedica s-o vadă şi reproşându-şi că nu-l luase şi pe Tony cu el.

Cristine nu-şi dădu seama că adormise.

Visa că se plimba printr-o pădure ciudată, în care copacii creşteau drepţi şi înalţi, ţintind genunile. Pe trunchiurile lor se răsuceau liane şi flori albe,

pătate cu macule purpurii, se iţeau printre frunzele mari ale arborilor. Lumina filtrată prin frunzişul bogat avea o culoare verde-aurie. Simţea în nări mirosul aspru al pământului reavăn, mirosul sevei şi pe cel al frunzelor descompuse.

Era înconjurată de frumuseţe şi farmec, şi inima îi cânta de fericire. O încerca o senzaţie plăcută, de

calm şi siguranţă, senzaţia că se află, în sfârşit, acasă.

Cineva o strigă. La început, vocea sunase îndepărtată şi neclară. Apoi deveni din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai aproape...

Cristine tresări şi se trezi. Preţ de câteva secunde, nu-şi dădu seama unde se află. Încercă să se mişte, dar îşi simţea toţi muşchii înţepeniţi şi dureroşi. îi era frig. Şi se afla întinsă pe pământul tare, asaltată de mirosul lui prăfuit.

De uitată şi mai ales surprinsă, dădu să-şi ridice capul, dar ceva o împiedică să-şi ducă intenţia până la capăt. Întinse o mână, bâjbâind, şi întâlni în calea ei frunziş uscat şi spini care-i rănină degetele.

Amintirile acelei nopţi de coşmar năvăliră brusc în mintea ei. Şi, odată eu ele, conştiinţa faptului că, printr-un miracol, reuşise să se salveze.

Fugise. Orbeşte, Iară direcţie. Şi se împiedicase. Ocazie cu care-şi aminti şi cum de ajunsese să se vâre sub tufa aceea...

Uşor, cu prudenţă, se răsuci pe spate. Glezna dreaptă ii pulsa dureros. Muşcându-şi buzele, îşi mişcă încet, cu grijă, degetele de la piciorul rănit. Uşurarea îi aduse lacrimi în ochi când realiză că nu-l avea rupt, ci numai scrântit. Asta însemna că putea să meargă. Se răsuci din nou pe burtă şi dădu să se împingi în braţe pentru a ieşi cu spatele de sub tufiş, când auzi o voce puternică răsunând la o mică distanţă de ea.

Cristine îngheţă. Inima începu să-i bubuie în gât, în tâmple şi-n urechi, asurzind-o. Nu îndrăznea nici să respire. Se auzi din nou strigată, de data aceasta vocea răsunând mai aproape şi închise ochii strâns, copleşită de o teroare adâncă, paralizantă. Isteria începu să-i curteze agresivă nervii. Ayton reuşise cumva să scape de tâlhari şi venea acum după ea...

Îşi astupă urechile şi-şi strânse pleoapele şi mai mult, spunându-şi că dacă nu-l auzea şi nici nu avea să-l vadă, că dacă nu se mişca, el n-avea s-o găsească niciodată şi nici să-i mai facă rău.

Albul rochiei fusese cel care-i atrăsese atenţia.

Ar fi putut să treacă pe lângă ea fără s-o observe, dacă întunericul nopţii n-ar fi început să se destrame. Iniina-i bătea în piept cu putere când se lăsă pe vine lângă tufişurile încâlcite de măceş şi o strigă încetişor pe nume. Teama îi strânse măruntaiele într-un pumn dureros când ea nu îi răspunse, nici măcar nu se mişcă.

- Cristine, repetă el încet, vocea sunându-i răguşită de spaimă.

Tânăra nu se mişcă nici de data aceasta. Sângele îi îngheţă în vene. Nu voia să se gândească la faptul că ajunsese prea târziu, că vreo sălbătieiune o atacase şi-o târâse în acele tufişuri... Panica îl izbi în plex, tăindu-i răsuflarea, inima i se opri. Câteva secunde, nu fu în stare să se mişte. Livid, se întinse şi o apucă de picior, cu intenţia de a o trage afară, întărindu-se pentru orice i-ar fi fost dat să vadă, dar în secunda următoare trupul ei se smuci şi urletul fetei izbucni, sfaşiind liniştea pădurii, prelung şi strident:

- Nuuuuu!

-Cristine...

- Nu mă atinge! ţipă ea, trăgându-şi picioarele şi începând să se târască pe sub tufişuri le pline de spini, scoţând sunete mici, gâtuite, tânguitoare. Nu... mă... atinge... te rog, nu... te rog...

Nick fu împărţit între furia nimicitoare pentru cel care o adusese-n halul acela de groază şi isterie, imensa uşurare că ea era totuşi în viaţă şi teribila vinovăţie că toată acea grozăvie se întâmplase numai din cauza lui. Imaginea i se înceţoşa sub lacrimile care se iviră pe neaşteptate în ochii lui. Lacrimi de neputinţă, de deznădejde, lacrimi izvorâte din durerea de a o vedea astfel rănită.

-Cristine, suni eu, Nick, şopti el eu un glas şovăitor.

Cristine continua să scâncească, luptându-se să se strecoare pe sub crengile căre-i răneau braţele. Nick avu nevoie de moment ca să înţeleagă că ea ori nu-i recunoscuse vocea, ori refuza să accepte acest lucru. Îl seca la inimă s-o vadă cum se zbate, cum se răneşte singura din dorinţa instinctivă, necontrolată, de a se retrage din faţa primejdiei. Îl scoteau din minţi sunetele acelea sugrumate pe care le scotea din gat, ca un animal lovit de moarte. Voia s-o scoată de sub tufe, să o ia în braţe şi s-o aline, dar realiza că nu asta era calea prin care trebuia să ajungă la ea.

Începu să-i vorbească cu acea voce calmă şi liniştită ţie care o folosise deseori faţă de soldaţii tineri, proaspăt sosiţi pe front, cuprinşi de isterie în faţa primei lupte din viaţa lor, povestindu-i cum o găsise, asigurând-o în mod repetat că era în siguranţă, că nimeni nu avea să-i mai facă rău şi nici nu avea să se mai atingă de ea vreodată. Intr-un târziu, o văzu cum se opreşte şi-l ascultă nemişcată.

Minutele treceau unul după altul, el vorbindu-i potolit, ea ascultând împietrită ce-i spunea.

Zorii zilei începură să brăzdeze cerul în nuanţe de albastru, purpuriu şi roz.

Nick continua să-i vorbească, deşi acest lucru îi venea din ce în ce mai greu. l-ar fi fost mult mai uşor să se lupte cu demonii din infern. Tocmai când începuse să-şi piardă speranţa că va reuşi so convingă de făptui că se afla în afara oricărui pericol, Cristine se mişcă. Vocea ei, răguşită şi ezitantă, răzbătu până la el, nu cu mult mai ridicată decât o şoaptă: -Nick?..

- Eu sunt, scumpa mea, Nick. Sunt aici, cu tine. Nu plec nicăieri.
- Nu... nu cred că... p... pot să ies singură...
- Te ajut eu. Nu te mişca. Te scot imediat de acolo.

O luă cu blândeţe de gambe şi o trase uşurel afară. Cristine se răsuci spre el, se ridică în şezut şi-l privi. Lui Nick i se făcu negru în faţa ochilor. Era murdară şi plină de zgârieturi pe faţă, pe umeri şi pe braţe. Unu! dintre pomeţi îi era tumefiat. Părul i se desfăcuse pe jumătate din coc, era încâlcit şi avea frunze şi crenguţe prinse în el. îşi pierduse un cercel. Partea de sus a rochiei era sfâşiată pânâ-n talie, dezgolindu-i sânii acoperiţi de vânătăi şi urme de pământ. La vederea acelor semne, urmele clare ale mârşăviei lui Ayton, măruntaiele se râsuciră-n el.

Câteva secunde, niciunul dintre ei nu se mişcă. Nick nu cuteza nici să respire. Cristine părea la fel de fragilă ca sticla, era palidă şi îl privea cu ochi mari, goliţi de orice expresie. Dacă ar fi atins-o în acel moment, ea s-ar fi spart în mii de cioburi...

Îi veni să plângă. Nicicând în viaţa lui nu se simţise mai neputincios şi mai slab ca în acel moment, când privea spre chipul femeii pe care o iubea cu disperare, dar pe care nu reuşise s-o apere sau măcar s-o salveze la timp...

Dintr-odată, faţa ei se schimonosi şi în secunda următoare i se aruncă în braţe, dezechilibrându-l, agăţându-se de el, tremurând violent, cu faţa îngropată în gâtul lui. Braţele i se închiseră automat în jurul ei, strângând-o cu putere.

- Ai venit... după mine, şopti ea cu un glas tremurător. M-ai găsit...
- Te-aş fi găsit oriunde! rosti el răguşit. Oriunde!... Indiferent cât de departe ai fi ajuns, te-aş fi găsit până la urmă!
- Vreau... acasă. Te rog du-mă acasă! îi ceru ea stins.
- Te duc acasă, îi făgădui Nick.

Îi venea să-şi dea capul pe spate şi să urle prelung, sinistru, precum un lup flămând în miezul iernii. Să dea afară toată acea frustrare, jale şi durere care-i sfredeleau sufletul până-n străfunduri. Avea să-l ucidă pe nemernic, să-i bea sângele!...

Cristine continua sa tremure şi Nick îşi dădu haina jos şi i-o puse pe umeri, desprizându-i cu greu mâinile din jurul gâtului său pentru a i le vârî pe mâneci. Apoi o luă din nou în braţe, mângâindu-i spatele, încercând s-o încălzească.

Statură mult timp astfel înlănţuiţi, fără cuvinte, scăldaţi în lumina palidă a răsăritului.

Prin mintea lui se roteau zeci de întrebări, al căror răspuns se îngrozea să-l afle. Dar trebuia să ştie. Avea nevoie să ştie cat de rău fusese lovită... cât de adânc. -E... mort?

Vocea ei era firavă. Maxilarele lui se încleştară cu putere, privirea i se injecta.

- Nu încă. Dar îl voi ucide! Iţi jur că...

- Nu! clătină Cristine din cap cu hotărâre. Nu merită, adăuga apoi, înălţându-şi fruntea şi privindu-1 rugătoare. Nu merită să-ţi pătezi mâinile cu sângele lui, Niek. Nu lte înjosi astfel! Eu vreau ca... vreau doar să fie pedepsit după lege.

Bărbatul o privi tăcut câteva clipe. Ochii ei îşi recăpătaseră suflul, strălucirea.

Obrazul nu-i mai era livid. Începea să-şi revină.

- Este un aristocrat, asemeni nouă, glăsui el rar, într-un târziu, făcând pauze între cuvinte, ca înţelesul lor să-i pătrundă mintea. Cazul lui va fi judecat în Camera Lorzilor.

Va ieşi un scandal oribil, iar reputaţia-ţi va fi făcută praf. Asta vrei?

- Nu-mi pasă ce va fi... Ochii i se umplură brusc de lacrimi, li vreau moartea! suspină ea, muşeându-şi buzele ca să-şi stăpânească tremurul necontralat al bărbiei. Oh, Doamne Dumnezeule, cât aş vrea să-l văd... murind!

Orice te face să te simţi mai bine, nu trebuie decât să-mi spui! rosti Nick cu o voce aspritã

de furie. L-am lăsat inconştient în mijlocul drumului când am plecat să te caut. Ne putem întoarce să isprăvesc ce-am începui.

Cristine se împotrivi, clătină încet din cap, eu faţa îngropată în palme.

- Nu, şopti ea cu o voce răguşită. Oricât de mult îmi doresc acest lucru... nu pot Voi indura ruşinea mai uşor, decât să te las să faci asta...

- Cristine, uită-te la mine, îi ceru Nick, cu inima zdrobită de jalea din glasul ei.

Nimeni din cei ce au fost acolo, cu excepţia ducesei, nu ştiu ce s-a întâmplat în realitate.

Putem rezolva problema asta fără să tulburăm apele...

- Nu vreau să-ţi pătezi mâinile cu sângele lui! strigă ea cu o voce surprinzător de puternică. Nu vreau s-o faci! îl izbi cu pumnii în piept, încruntându-se la el. N-ai s-o faci!

- De ce naiba nu?! îşi pierdu Nick cumpătul, retrăgându-se un pas, încleştându-şi mâinile pe umerii ei şi privind-o cu ochi sălbatici. *Te-a violat,* pentru numele lui Dumnezeu!... Vocea i se frânse de durere şi disperare, lacrimile se iviră pe neaşteptate în ochii lui. Nimeni... niciodată... nu ar fi trebuit să te rănească în felul acesta! şopti el distrus. Eu am permis să ţi se întâmple asta. Şi niciodată, niciodată nu-mi voi putea ierta greşeala asta, înţelegi?!... *niciodată!*

Cristine îşi acoperi gura cu mâna, privindu-l cu ochi mari, şocată. Reacţia lui o amuţise. Era atâta deznădejde şi suferinţă in glasul lui! Nicicând nu-l mai văzuse atât de nefericit, de devastat...

Brusc i se ridică un văl de pe ochi. Privirea i se limpezi, ia fel şi mintea. Abia cum realiză cu adevărat că, prin cine ştie ce miracol, el se afla în faţa ei. Nu mai conta nimic, decât faptul că el era acolo, cu ea... Nick venise după

ea. Nu se mai putea gândi la nimic, decât ia acest fapt uluitor, inexplicabil, ce i se învârtea ameţitor prin minte, dându-i o stare ciudata de linişte interioară. Toată oroarea acelei nopţi se estompă în mintea ei, se înceţoşa, de parcă totul nu ar fi fost decât un coşmar ce se destramă în primele clipe ale dimineţii, când lumina zilei alungă demonii ce-şi au culcuş la adăpostul întunericului. Nu mai exista decât el, bărbatul pe eare-l iubea din tot sufletul. Bărbatul care venise după ea...

- M-ai salvat, Niek, şopti tulburată, intr-un târziu. *Asta* nu poţi să-ţi ierţi? apăsă ea cuvintele.

- Am ajuns prea târziu, gemu bărbatul, presându-şi fruntea-n pumni, cu umerii căzuţi, învinşi sub povara propriei vinovăţii, torturat de remuşcări şi suferinţă.

- Te-nşeli, îl contrazise Cristine cu o voce blândă. Îl văzu deveni rigid.

- Ce-ai spus? bâigui Niek cu neîncredere, lăsându-şi mâinile să cadă şi privind-o cu chipul descompus.

- M-ai auzit bine. Făcu nesigură un pas spre el, apropiindu-şi faţa de a lui la o distanţă de o suflare, şi-l privi cu ochi mari şi limpezi. E numai vina mea, Nick. Toate astea s-au întâmplat numai din cauza nechibzuinţei mele. M-am încrezut în el ca o neroadă. Şi l-am urmat orbeşte, fără sâ-mi treacă prin cap că un bărbat poate fi atât de lipsit de cinste încât să acţioneze atât de mârşav. Nu ştiu ce forţă ţi-a călăuzit paşii spre mine, dar... ai împiedicat ceva ce eu n-aş fi reuşit de una singură, sfârşi ea încet, cutremurându -se.

Pe faţa lui răvăşită îşi croi treptat drum înţelegerea şi, mai apoi, uşurarea. Îi văzu inspirând adânc, de câteva ori, încercând parcă să se adune.

- Nu s-a întâmplat nimic, repetă Cristine, privindu-I în ochi stăruitoare. Nimic. Pentru că *tu* m-ai salvat.

El o privi lung, apoi îşi ridică o mână spre faţa ei şi-i atinse vânătaia de pe obraz eu vârfurile degetelor, la fel de blând ca adierea unui vânt.

- Numai şi pentru că te-a lovit astfel ar fi trebuit să-l ucid, mărturisi el cu un glas aspru. Numai şi pentru asta.

Se aplecă şi-şi lăsă gura de fruntea ei, îmbrăţişând-o cu grijă. Apoi ii sărută julitura de deasupra sprâncenei, mişcându-şi buzele calde peste tâmpla ei, lunecând spre obrazul vătămat, alinându-i-l.

Cristinei i se tăie răsuflarea. Ceva cald, delicios, i se sparse în stomac, inducându-i o stare de amorţeală a membrelor. Părea că o vrajă minunată se ţese-n jurul lor, oprind timpul în loc. Fără să se gândească, se înălţă uşor pe vârfuri şi-şi întoarse faţa, lipindu-şi buzele reci de ale lui. ÎI văzu încremenind şi îngheţă. Se priviră câteva clipe lungi în ochi, nemişcaţi, cu gurile sudate, el-surprins peste măsura, ea-înfrigurată.

Spaima începu să-şi croiască drum spre inima ei. Dădu să se retragă, moartă de ruşine, dar braţele lui se închiseră ferm în jurul ei, trăgând-o mai aproape.

Şi-o sărută. Aşa cum nu crezuse că era posibil ca el s-o facă vreodată. Prelung, răscolitor, incredibil de dulce, îi dezmierda gura cu nespusă gingăşie, mişcându-şi buzele fierbinţi peste ale ei, gustând-o Iară grabă. Tânăra femeie reacţiona instinctiv, îşi întredeschise buzele, ademenindu-l dincolo de ele, şi un oftat îi tremură în piept când limba-i alunecă fierbinte

şi mătăsoasă în cavitatea gurii, împletindu-se strâns cu a ei. Pleoapele-i căzură grele, trupul i se moleşi, mlădiindu-se după conturul trupului lui.

Sărutul se adâncea, devenind stăruitor, febril şi minunat. Ceea ce începuse cercetător, sfios şi tandru, se transformase în ceva arzător şi pătimaş. Când Nick puse capăt acelei dulce nebunii, abia mai respirau. Se priviră lung, cu răsuflările poticnite şi inimile galopându-le în piept.

- N-ar fi trebui să facem asta, gemu el, rezemându-şi fruntea de a ei.
- Nu, răspunse Cristine, simţindu-se intr-un anume fel dezamăgită.
- Dar amândoi am dorit-o, continuă Nick eu o voce răguşită.

-Da.

Regreţi? o întrebă după o mică pauză.

- Câtuşi de puţin, replică ea fără să ezite. Tu?
- Nicidecum, râse el scurt, abrupt.

Rămaseră aşa, cu frunţile lipite, înconjuraţi de aburul ce se ridica din pământul umed în dimineaţa răcoroasă. Intr-un târziu, Nick se desprinse de ea şi o privi în ochi cu un zâmbet uşor, indescifrabil. O mângâie pe obraz cu nodurile degetelor şi oftă:

- Haide. Te duc acasă.

Şi, fără niciun avertisment, se aplecă, îşi strecura un braţ pe sub genunchii ei, o ridică ca pe un fulg şi porni cu ea la piept printre trunehiurile copacilor, intr-o direcţie doar de el ştiută.

Cristine îşi strecură braţele pe după gâtul lui şi-şi îngropa faţa în scobitura dintre umărul şi maxilarul lui, inhalându-i mirosul aspru, incitant, savurând căldura acelui trup călit de lupte, care acum îi dădea o stare de siguranţă şi linişte interioară.

El dorise s-o sărute! Şi fusese ceva magic, absolut minunat. O căldură stranie i se ondulă în piept şi tânăra femeie realiză cu uimire că se simţea fericită. Mai fericită decât fusese vreodată până atunci. Legănată de braţele lui, încălzită de căldura trupului lui, Cristine adormi zâmbind.

Ayton dispăruse. La fel şi trăsura, şi vizitiul mort, şi calul lui.

Nick înjură în gând cu ferocitate. Nu se-nşela asupra locului unde oprise trăsura lui Ayton azi noapte. Urmele roţilor săpaseră în noroi dare late şi adânci, care tăiau drumul de-a curmezişul. Localiza cu dezgust inclusiv locul unde îl lăsase inconştient pe bastardul acela nenorocii. Dar atelajul dispăruse cu cai cu tot.

Nick regretă că nu-l omorâse pe nemernic când avusese ocazia. Nu-şi putea imagina ce se petrecuse în spatele lui atunci când plecase în căutarea Cristinei, dar avea o vagă bănuială: ori vreun călător dăduse peste trăsura care bloca drumul, ori Ayton reuşise cumva să se adune de pe jos, să lege calul de atelaj şi să dispară-n noapte ca un laş.

Nu-i nimic. Avea să vină mai târziu după el. Singura lui grijă în momentul de faţă era s-o ducă pe Cristine la Londra. Dar nu puteau ajunge pe jos. Partea proastă era că nici nu-şi dădea seama unde se aflau eu exactitate. Drumul desfundat tăia pădurea, indicând doar două direcţii de mers: una spre Londra, cealaltă spre nord. Locul era pustiu şi plin de primejdii, iar el era neînarmat.

Aşezându-se pe un trunchi de copac doborât la pământ, Nick îşi trase sufletul. Era obosit şi flămând. N-o putea căra pe Cristine în braţe la nesfârşit, li privi chipul adormit şi inima îi tresări.

Chiar şi cu faţa juliţă şi obrazul învineţit, reuşea să rămână frumoasă şi dezirabilă.

Lui Nick îi fu milă s-o trezească. Strălucirea diamantelor de la gâtul ei îi atrase atenţia. Cu grijă, îi scoase colierul de la gât şi-i desprinse singurul cercel rămas în ureche, dându-le diurnul în buzunarul pantalonilor. Apoi îi scoase brăţări le şi inelele. Dacă din nefericire ar fi fost opriţi în drumul lor, Nick nu dorea ca cineva să fie tentat de comorile ei.

Multă vreme stătu aşa, eu ea în braţe, cugetând. Puteau rămâne pe loc, rugându-se ca pronia cerească să le scoală în cale vreo trăsură sau vreun poştalion care să-i ducă până la cel mai apropiat han. Insă puteau aştepta mult şi bine. A doua variantă, ultima de altfel, era să o ia într-una din direcţii şi să meargă, Dumnezeu ştie cât, până la prima aşezare omenească. Cristine avea nevoie de hrană şi de odihnă. Şi de o trăsură. N-o putea expune privirilor Londrei în halul în care era.

Răsuflând adânc, se ridică în picioare şi porni cu ea în braţe în direcţia care ducea spre Londra.

CAPITOLUL 16

Timp de două ore merse aproape neîntrerupt, paşii lui mari înghiţind într-un ritm constant distanţe lungi. Făcuse o singură pauză. Braţele îi amorţiseră şi-l dureau muşchii din cauza greutăţii ei. Era asudat şi-i era

cumplit de sete. Şi nu întâlnise nici ţipenie de om în calea lui, nici măcar o afurisită de căruţă!

Ar fi putut s-o trezească şi să-şi uşureze truda dar, într-un fel masochist, considera că trebuie să-şi ispăşească vina pentru prostia şi lipsa lui de vigilenţă din seara precedentă, greşeli care fuseseră cât pe ce s-o coste virtutea pe Cristine. Aşa că o căra în braţe, strângând din dinţi, încrâncenându-se, forţându-şi picioarele să se aşeze unul înaintea celuilalt, s-o ducă la adăpost, în siguranţă.

Văzu hanul imediat după cotitura drumului şi aproape că i se tăiară genunchii sub valul de uşurare care-l scălda. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui arţar, răsuflând din greu. Apoi se lăsă pe vine, transferând greutatea trupului ei pe genunchi, odihnindu-şi braţele îndurerate.

Cristine se mişcă încet, frecându-se eu faţa de cămaşa lui. Pleoapele îi tresăriră şi genele dese i se ridicară încet, dezvelindu-i ochii încă plini de vise, ochi cu luciri de ametist. Se priviră o clipă, apoi buzele ei se curbară sub un surâs moale. Pleoapele îi căzură leneşe şi un oftat i se desprinse de pe buze. însă, în secunda imediat următoare, deschise ochii mari şi-l privi uimită şi derutată. Pe Nick îl amuză îmbujorarea ei. Şi îl seduse.

- Unde..., vocea îi suna spartă şi Cristine şi-o drese stânjenită, încercând din nou: Unde suntem?

- Nu ştiu exact, dar am ajuns în apropierea unui han.

Cristine întoarse capul şi privi în direcţia indicată de el. Văzu la o distanţă de vreo cincizeci de metri un han de ţară puţin cam neîngrijit, în a

cărui curte se aflau două trăsuri prăfuite. O întrebare îşi făcu loc în mintea ei, încă moleşită de somn: De ce stăteau pe marginea drumului? îşi roti ochii înjur nedumerită.

Unde ţi-e calul? îl întrebă Cristine eu o voce încordată.

- Nu l-am mai găsit.

- Ayton? articula ea cu dificultate, după un lung moment de tăcere, evitându-i privirea.

Nick ezită. N-avea s-o menajeze. Era mai bine să-i spună adevărul.

- A dispărut.

Cristine înghiţi în sec. Se ridică în şezut, frecându-se la ochi, poruncindu-şi să nu se gândească la ee fusese. Era cu Nick, prin urmare în deplină siguranţă. Privi din nou în jurul ei. Pădurea dispăruse. In faţa ei se ridicau coline înverzite, la poalele cărora se vedeau culturi de cartofi.

- Cum am ajuns aici? se interesă, ridicându-se în picioare şi făcând câţiva paşi nesiguri prin iarba încă înrourată, ca să-şi pună sângele în mişcare.

Glezna serântită îi pulsa, dar durerea era suportabilă.

- Pe jos, cum crezi altfel? rosti el tărăgănat.

Oboseala din glasul lui o făcu să se întoarcă.

- Te doare ceva? se îngrijoră tânăra, observându-i grimasa.

- In afara faptului că nu-mi mai simt braţele? glumi Nick, masându-şi bicepşii care-i ardeau. Nimic semnificativ.

- De ce nu m-ai trezit? se încruntă Cristine, simţindu-se dintr-odată teribil de prost.

- Erai frântă. In plus, mi-era mai simplu să te car în braţe decât să te târăsc după mine.

Tânăra femeie tăcu încurcată, ştiind că el avea perfectă dreptate. N-ar fi putut merge pe jos în condiţiile în care avea glezna sucită. Asta n-o împiedica totuşi să nu se simtă prost pentru faptul că dormise ca un prunc la sânul mamei, în limp ce el se căznise s-o care în braţe până acolo.

- Şi acum ce facem? se interesă ea, ducând mâna streaşină la ochi.

- Mergem la han, închidem o cameră, mâncăm ceva, iar tu o să le odihneşti în timp ce eu o să-i trimit vorbă lui Tony să vină eu trăsura după noi.

- Toate astea costa bani, Nick, murmură Crisiine, arătând în direcţia hanului. Eu n-am nicio leţcaie la mine. Tu ai ?

- Nu, recunoscu el senin. Dar lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta. O să găsesc eu o cale.

Cristine îşi îngustă ochii gânditoare, ronţăindu-şi colţul gurii. Brusc, se lumină la faţă şi se răsuci spre el.

- Ştiu eu o cale. Vom lăsa garanţie una dintre brăţările mele! exclamă ea, încântată de idee, în timp ce-şi sufleca mânecile jachetei lui. Da, aşa am putea...

Vocea i se frânse când îşi văzu încheieturile goale. Automat, îşi duse mâinile la gât şi se albi la faţă, privindu-l cu ochii măriţi de spaimă.

- Sunt la mine, o linişti Nick, ridicându-se. Ţi le-am scos când dormeai. Pentru siguranţa amândurora, îi explică ei calm. Şi nu, n-ai să laşi niciuna dintre bijuterii drept gaj pentru ceea ce vom consuma la han. In primul rând, nu sunt ale tale, ci ale prinţesei din Kumpur-Pala. Iar tu, atât cât vei locui în Anglia, vei fi doar contesă de Lancaster şi nimic mai mult. In al doilea rând, nu ştiu cu ce fel de oameni avem de a face şi este mai bine să nu riscăm. Ai încredere în mine şi lasă-mă să aranjez eu lucrurile în felul meu, de acord?

Cristine aprobă tăcută şi se lăsă cu totul în grija lui.

Zece minute mai târziu, Nick, aplecat peste o tejghea pătată de lemn, discuta cu hangiul în şoaptă. Cristine nu auzea ce-şi vorbeau, deoarece Nick o postase pe un scaun în colţul opus al încăperii, în apropierea focului cane ardea în vatră, ca să se încălzească, însă, din când în când, proprietarul îşi arunca ochii în direcţia ei şi clătina capul pleşuv cu o expresie plină de milă şi compasiune.

Cristine îşi concentra atenţia doar asupra flăcărilor care lingeau buştenii. Bine măcar că în sala de mese nu se mai aflau şi alţi clienţi. Ştia că arată îngrozitor. Părul îi era ciufulit şi scăpase pe jumătate din agrafe, îşi pierduse ambii pantofi, iar obrazul peste care Ayton îşi lăsase palma grea începuse s-o doară. îşi privi mâinile cu un aer absent. Avea pământ sub unghiile rupte iar pielea îi era julită în mai multe locuri. Umerii şi braţele o dureau.

Pe nesimţite, amintirile nopţii începură să i se strecoare în minte, amestecându-se cu realitatea. în văzu pe Ayton deasupra sa. Mâinile lui mari

şi crude îi sfăşiau rochia şi-i vătămau trupul, umilind-o, supunând-o degradării. Respiraţia i se îngreuna. Palmele i se umeziră, pulsul prinse să-i lovească în timpane. Începu să se sufoce. Clipi de două ori şi focul, care ardea molcom în vatra de piatră, răsări din nou în faţa ei.

Cuprinzându-şi tâmplele în podul palmelor, închise ochii strâns şi se forţă să respire adânc şi rar. Să-şi golească mintea de oroarea acelei nopţi, de amintirile oribile care o loviseră acum pe nesimţite. Vocea lui Nick o făcu să tresară cu putere şi să-l privească lividă. Maxilarele lui se încleştară, o venă i se umflă, şerpuindu-i fruntea.

- Te simţi rău? o întrebă Nick, silindu-se să-şi păstreze vocea calmă.
- Eu..., înghiţi Cristine în sec, încercând să se liniştească. Sunt... doar obosită. Nick dădu din cap aprobator, impunându-şi răbdarea.
- Haide, rosti el eu blândeţe, luând-o de mână şi trăgând-o uşurel în picioare.

O femeie scundă şi rotofeie îi aştepta la baza unor scări de lemn. O luă înaintea lor, gâfâind şi turuind într-una despre vreme, îi conduse pe un hol întunecat, oprindu-se în faţa unei uşi pe care o deschise larg, le zâmbi cu căldură şi apoi se retrase.

Nick intră primul, trăgând-o pe Cristine după el şi închise uşa cu piciorul. Era un singur pat în cameră, acoperit de o cuvertură înflorată şi veselă, O masă şi două scaune erau îngrămădite sub fereastra micuţă care dădea în spatele hanului. Pe masă se afla o carafa de porţelan şi două căni din lut smălţuit, o farfurioară şi două lumânări de ceară. O sobă veche se

afla într-un colţ al camerei şi, în faţa ei, un coş împletit plin cu lemne de foc. Pentru cât de modest arăta totul, pe atât era de curat.

Nu se vedea urmă de praf pe nicăieri. În aer plutea un iz subtil de flori de câmp.

Cristine se apropie de masă şi cercetă carafa. Era plină cu apă şi-şi turnă o cană plină pe care o bău pe nerăsuflate. Se răsuci spre Nick. Bărbatul o urmărea tăcut.

- Scuză-mă, murmură Cristine, simţindu-se intimidată de căutătura lui concentrată. Nu le-am întrebat dacă ţi-e sete şi ţie.

- Mi-este.

Îi turnă şi lui o cană şi i-o oferi. Nick o bău dintr-o înghiţitură, apoi îşi mai turnă una şi o bău în aceeaşi manieră.

- O să ne aducă de mâncare în cameră, o informă el.

Cristine dădu din cap şi pomi spre patul îngust. Îşi plimbă mâna peste cuvertura de lână, apoi oftă. Ar fi dat orice pentru o baie fierbinte. Se simţea murdara. Până şi sufletul şi-l simţea murdar.

- I-ai trimis vorbă lui Tony?

- Nu încă.

- Unde ne aflăm?

- La cinci ceasuri distanţă de Londra.

- Atât de mult? se miră ea. - Mda.

Tăcerea se lăsă, încărcată de o intimitate stranie, care o stânjenea. Cristine reveni lângă masă şi aruncă o privire pe fereastră. Peisajul era fermecător. Păşuni verzi, bogate, acoperite de un covor de flori de câmp, se

întindea în faţa ochilor ei. Câteva oiţe, cu lâna albă ca laptele, păşteau liniştite pe câmpie. Undeva, un câine lătra.

Un ciocănit se auzi uşă şi o fetişcană subţirică intră în cameră, aducând o tavă cu mâncare şi un urcior cu vin. Aburul ce se ridica din cele două castroane cu tocăniţă de miei o făcu pe Cristine să saliveze. Fătuca lăsă tava pe masă şi se retrase, iar ei se aşezară şi începură să mănânce în linişte. Tocmai îşi turnau vin când un alt ciocănit se auzi în uşă. Doi vlăjgani intrară cărând o cadă de lemn. O puseră pe podea şi câteva clipe mai târziu se întoarseră cu găleţi pline cu apă fierbinte, pe care o deşertară în cadă, umplând-o pe jumătate.

Cristine se simţi copleşită. Lacrimi mari i se iviră în ochi şi-şi muşcă buzele să nu plângă.

- Mulţumesc, şopti ea cu o voce gâtuita.

- N-ai pentru ce, zâmbi el scurt. Te las să faci baie. Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva, bine?

Cristine dădu din cap, incapabilă să vorbească. ÎI urmări cum iese, intersectându-se în cadrul uşii cu hangiţa, care-i aducea cele necesare pentru baie.

Femeia îi zâmbi în timp ce punea prosoapele pe unui dintre scaune.

- Doamne, nu mai poate omu' în ziua de azi să meargă liniştit în drumul lui! glăsui femeia, teribil de indignată. Tare tre' să vă fi speriat, coniţă, o căina femeia, punând săpunul pe podea şi un pieptene de os, eu dinţii rari, pe marginea patului. Soţul matale îi un om tare drăguţ.

- Soţul meu? se bâlbâi Cristine, luată complet prin surprindere.

- Îi om bun, i se citeşte-n ochi, ciripi femeia, privind-o cu duioşie. Primul lucru de care s-a îngrijit au fost nevoile matale. Să vă fac focul, să nu răciţi.

Odată focul aprins, femeia se retrase. Cristine se ridică, încă năucită de pe urma vorbelor femeii. Nick se dăduse drept soţul ei. Nu înţelegea de o făcuse. Ar fi putut să se dea drept fratele ei. Ar fi putut, gândi ea, dar n-ar fi fost credibil. Nick, cu toate că era bronzat, avea pielea mai albă decât a ei şi ochii negri. Ea era creolă cu ochii violeţi. Nu semănau defel. Oricum, era cert că lucrul acesta o încălzea într-un fel straniu pe dinăuntru. Ştia ca dacă Nick n-ar fi fost cine era, sau ea n-ar fi fost cine era şi el i-ar fi cerut mâna, ea n-ar fi stat deloc pe gânduri...

Cristine respiră adânc şi oftă, certându-se pentru că visa cu ochii deschişi şi dădea prea multă importanţă unor lucruri fără însemnătate. Niciunul nu avea bani cu sine şi închirierea a două camere era un lux pe care nu şi-l puteau permite. Iar ca să închirieze doar una, fără a o pune pe ea intr-o situaţie delicată în faţa proprietarilor, Nick trebuise să inventeze acea minciună inofensivă.

Îşi scoase haina şi o lăsă pe speteaza unui scaun. Câteva clipe, nu se putu mişeii, privindu-şi şocată corsajul sfâşiat ai rochiei. Ruşinea şi umilinţa îndurată o înşfăcată de gât, sufocând-o.

- N-am să mă gândesc, îşi făgădui ea cu o voce gâtuită, înghiţindu-şi lacrimile şi începând săşi scoată rochia ferfeniţită şi jupoanele murdare.

Se lăsă în apa fierbinte, ignorând vânătăile care-i pătau coapsele, sânii şi braţele, se săpuni toată şi începu să-şi frece pielea cu îndârjire, până când începu s-o usture. Apoi îşi scoase agrafele şi-şi spălă părul lung, după care se clăti cu apa din cele două găleţi rămase pline. Folosi un prosop pentru păr, iar cu celălalt se şterse pe corp. Cum nu avea cu ce să se îmbrace, luă cuvertura de pe pat şi se acoperi cu ea, improvizând o togă, apoi îşi trase un scaun lângă sobă şi începu să-şi descurce părul încâlcit.

Hangiţa apăru câteva minute mai târziu, aducându-i o rochie de lână de culoarea prafului.

- Imi cer scuze, milady, dar e singura pe care o am. Am păstrat-o ca amintire din tinereţile mele, când eram subţire ca o salcie şi toţi flăcăii roiau ca muştele în jurul meu. Nu-i borangic, cum probabil că eşti obişnuită mata, dar o să-ţi ţină de cald...

Cristine surâse, mişcată de generozitatea femeii şi se ridică, apropiindu-se de ea.

- Nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru bunătate, doamnă, rosti cu gravitate în glas. Credeţimă pe cuvânt când vă spun, adăugă Cristine, cuprinzând strâns încheieturile femeii în mâini şi privind-o adânc în ochi, că mă simt onorată de cinstea ce mi-o faceţi. Şi nu vă voi uita niciodată pentru asta.

Femeia se îmbujora toată de plăcere.

- Eşti o domniţă tare blândă şi gingaşă. Nu ca sclifositele alea care-mi calcă pragul şi strâmbă din nas la toate câte le ofer, spuse hangiţa, ridicând din umeri ca să-şi ascundă emoţiile. Soţul matale credcă te iubeşte tare mult.

- Nick nu este so..., începu Cristine, vrând s-o corecteze pe femeie, dar se opri la timp. Nu este ca alţi gentilomi, adăugă grăbită. El... el e ceva... special.

Hangiţa zâmbi larg în faţa stânjenelii ei, o întrebă dacă mai avea nevoie de ceva şi se retrase. Cristine îşi muşcă buzele, certându-se pentru că se comportase ca o idioată, îmbrăcă rochia şi se trase lângă foc ca să-şi usuce părul.

In următoarea jumătate de oră, oamenii hanului se vânturară prin camera ei. Cada cu apă fu scoasă afară, masa-debarasată, coşul cu lemne reaprovizionat. I se aduse o ulcică plină cu vin şi o plăcintă cu mere din partea casei.

Fetişcana eare-i servise cu mâncare mai devreme, culese de jos maldărul de jupoane şi ceea ce mai rămăsese din rochia ei de bal şi o întrebă:

- Cu asta ce vreţi să fac, milady? Să vi le spăl sau vi le împachetez?
- Arde-le îi porunci Cristine cu o voce tăioasă. Realizând că tonul vocii îi fusese prea aspru şi că fata n-avea nido vină m toată povestea, adăugă ceva mai moale: sau fa ce vrei cu ele. Eu nu le mai vreau.

Fata se înclină în faţa ei şi dispăru.

Când Nick apăru într-un târziu, Cristine tocmai terminase să-şi împletească părul intr-o coadă groasă. Un lung moment, nu făcură decât să se privească.

Şi Nick făcuse baie, constată Cristine, încercând să ignore fluturii ce prinseră să-i zboare prin stomac. Avea părui ud şi-şi schimbase cămaşa cu una curată, de împrumut, pe care n-o încheiase până sus. Prin deschizătura

marginilor de pânză albă i se vedea părul negru de pe piept. Imaginea iui, de o virilitate brută, dădu un brânci inimii ei. Pulsul i se repezi în gât. Ceva puternic, aproape palpabil, o lega cu fire nevăzute, trăgând-o spre el.

Muşcându-şi buzele, înfigându-şi unghiile-n came, Cristine îşi feri ochii, luptându-se cu atracţia pe care acel bărbat o revărsa asupra ei.

Nick se mişcă din prag, închise uşa cu grijă şi se apropie de ea.

- Cristine, şopti ei răguşit.

Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia, incapabilă să se mişte sau să spună ceva. Prezenţa lui era copleşitoare. Simţea nevoia adâncă, imperioasă, aproape viscerală, de a i se arunca in braţe şi de a rămâne acolo pentru o veşnicie. Dacă ceea ce simţea era dorinţă, atunci înţelegea de ce femeile erau atât de uşor de sedus. Era un sentiment atât de aprig, de intens şi necruţător, atât de dureros, încât îţi era aproape imposibil să lupţi cu el.

- Cristine, uită-te la mine, îi ceru Nick cu o voce caldă.

Fata trase adânc aer în piept şi se forţă să-l privească. Nick îi observă cearcănele vineţii de sub ochii uluitori. Şi, de asemenea, îi observă tulburarea.

- Ar trebui să dormi, măcar puţin, sugeră el eu blândeţe.

- Ar trebui, dar mă-ndoiesc c-o să pot, oftă Cristine. Ai trimis vorbă lui Tony?

- Da, dar o să dureze. Va ajunge la lăsatul serii, asta în cazul în care nu intervine ceva care săl întârzie, sfârşi el, treeându-şi mâinile prin părul umed şi dându-şi-l spre spate.

- Unde ţi-e rubinul? îl întrebă Cristine, îngustându-şi ochii.

- Ce? se încruntă el. A! îşi atinse lobul urechii unde avusese cercelul şi zâmbi iute. L-am împrumutat hangiului pentru câteva ceasuri. O să mi-l recuperez când soseşte Tony.

- Va trebui să-i recompensăm pe oamenii aceştia, rosti Cristine, jucându-se eu vârful cozii împletite. Au fost tare buni cu noi.

- Da, aprobă Nick zâmbind, în timp ce turnă vin în căni. Bea, îi porunci. - Vrei să mă îmbeţi, milord? îşi a re ui ea o sprânceană intr-o manieră provocatoare.

- Sper să-mi reuşească. Până la fund, îşi ciocni el cana de a ei.

Cristine zâmbi şi-i urmă sfatul ascultătoare. O căldură moleşitoare i se sparse în stomac, amorlindu-i membrele. Privirea i se împăienjeni.

- E-n regulă, i se împletici ei limba în gură. Sunt beată, îl informă amuzată. Ce mai urmează acum?

- Să faci nani, rânji el, luând-o pe sus şi ducând-o spre pat.

O aşează cu grijă în aşternuturi şi o acoperi cu pătura. Dădu să se retragă, dar mâna ei i se agăţă de poala cămăşii.

- Nu mă lăsa singură, murmură tânăra femeie, cu ochii închişi şi obrazul îngropat în pernă.

Ţine-mă în braţe, vrei? Măcar puţin... până adorm, îi ceru cu o voce din eare-i răzbatea teama.

Nick ezită o clipă, apoi dădu cuvertura la o parte şi se vâri lângă ea, trăgând-o în braţele sale. Cristine i se cuibări la piept, ofiând. Un minut mai târziu, dormea dusă.

Nick rămase cu ea veghindu-i somnul şi reflectând la evenimentele din ultimele ore. Cristine voia să-l aducă pe Ayton în fala justiţiei. Din punctul lui de vedere, lucrurile s-ar fi rezolvat mult mai simplu şi, categoric, mai satisfăcător. Şi asta fără să agite apele inutil. O întâlnire scurtă în afara Londrei, în prezenţa unor martori discreţi, şi ar fi pus punct definitiv problemei. De dragul Crislinei, i-ar fi oferit acelei scursuri şansa de a muri onorabil, cu demnitate.

În fond şi la urma urmei, de ce dracu' se crampona de ce anume voia ea? cugetă Nick, încruntându-se enervat. Pentru ce să declanşeze un scandal public şi să se expună singură unei situaţii penibile, care putea fi lesne evitată?!... Cristine n-avea decât să-i accepte hotătârea şi cu asta basta! El era tutorele ei şi datoria lui era să-i apere inocenţa şi reputaţia. Pe prima reuşise să i-o salveze doar graţie faptului că-şi minase instinctul orbeşte. Dar dacă nu lua atitudine, n-avea să i-o poată proteja pe cea de a doua. Reputaţia unei femei era ceva extrem de fragil, iar ea nu era o femeie obişnuită. Cristine trebuia să înţeleagă asta.

Îi privi chipul relaxat în somn şi ochii îi fură atraşi de gura moale, vulnerabili vintrele i se încordară şi bărbăţia îi zvâcni dureros când amintirea sărutului lor îi reveni în memorie cu o claritate uluitoare. Între ei exista o atracţie puternică, Nick nu se îndoia de asta. Intenţia lui fusese să-i ofere alinare, gândi el, oftând din rărunchi. Ea fusese cea care iniţiase acel sărut torid şi mistuitor, care-l lăsase ca naiba de excitat. La fel cum se întâmplase şi prima dată, numai că atunci fusese ceva spontan şi nevinovat, pe când acum fusese ceva premeditat şi plin de pasiune.

Cristine îl dorise. Simţise asta în felul în care i se înfiorase în braţe, în felul în care îi răspunsese la sărut, în modul în care i se dăruise. Era inocentă, însă de o senzualitate incredibilă. Şi foarte receptivă.

Tehnic vorbind, ar fi putut pune reacţia ei pe seama faptului că trecuse prin acea experienţă teribilă şi simţise nevoia inconştientă de a se convinge că lotul se terminase cu adevărat şi că era în siguranţă. O necesitate firească, puternică, acută, ce apare în urma unei traume care-ţi seacă emoţiile, şi ai nevoie de o confirmare a faptului că ai reuşit să supravieţuieşti coşmarului, că încă mai eşti capabil să simţi. Ceva care să fie mai puternic decât oroarea care ţi-a zdruncinat nervii. Iar el fusese acolo, la dispoziţia ei.

Asta ar fi fost o explicaţie plauzibilă pentru acea revărsare de senzualitate care-i întunecase minţile pentru o clipă. Şi ar fi fost în stare s-o accepte ca atare, oricât de tare l-ar fi durut acest lucru.

In fond, ea singură îi mărturisise înainte cu câteva săptămâni, că era îndrăgostită de un alt bărbat. Dar mai fusese şi discuţia de după aceea. Recunoscuse că dorise să fie sărutată de către el şi că nu regreta deloc c-o făcuse. Şi fusese perfect lucidă când îi declarase asta.

Era ceva ce nu se potrivea în toată povestea. Nick simţea că-i scapă ceva, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ştia doar că era ceva legat de femeia superbă care-i dormea în braţe şi pe care el o contempla acum ca un nătâng.

Privind-o, Nick realiză cu tristeţe că nu era *doar* înnamorat de ea şi că o dorea trupeşte, ci *chiar* o iubea cu adevărat şi o dorea cu totul, în întregime. Revelaţia nu-l şocă, ci doar îl amărî şi mai mult. Iubea o femeie îndrăgostită de un alt bărbat, o femeie pe care şi Ethan o adora în tăcere.

Ce mama naibii avea să facă?!... Putea renunţa la ea, dar asta ar fi însemnat să-şi smulgă inima din piept şi să şi-o calce în picioare. Şi-ar fi salvat mândria, dar s-ar fi pustiit singur pe dinăuntru. Pentru că simţea în adâncul sufletului său, cu o certitudine de neclintit, că dacă ar fi lăsato să plece din viaţa lui, ar fi dat cu piciorul la singura lui şansă de a *fi* fericit vreodată. Dacă ar fi fost ceva unilateral, poate că s-ar fi resemnat şi sar fi dat la o parte din competiţie. Dar exista acea atracţie între ei, un magnetism brut, pe care-l mai simţise şi cu alte prilejuri, şi niciodată cu o altă femeie...

Ei bine, avea de gând să profite de acest lucru! îşi făgădui Nick, simţindu-se dintr- odată eliberat de o povară ce-l apăsase destul în ultimele săptămâni. N-avea să procedeze cinstit, ştia acest lucru încă de pe acum, dar auzise că atât în dragoste, cât şi în război, era permis orice. Important era să supravieţuiască luptei şi să culeagă laurii, nu?

O vreme nu făcu decât să rumege ideea, construindu-şi planul în minte, caleulându-şi riscurile. In esenţă, ştia ce avea de făcut. Problema era să aibă răbdare şi să aştepte momentul potrivit.

În clipa în care Cristine avea să părăsească Anglia, inima ei avea să-i aparţină lui! îşi promise tânărul bărbat eu îndârjire.

Pe nesimţite, îi fură somnul şi adormi buştean.

CAPITOLUL 17

Se deşteptă înaintea ei. Dormise neîntors aproape şase ore, fără să-şi schimbe poziţia şi, prin urmare, se trezi amorţit. Se dădu jos din pat cu grijă,

atent să n-o trezească, şi se duse in vârful picioarelor la fereastră. După soare, era ora patru sau cinci după-amiaza.

Işi tună o cană de vin şi-şi potoli setea. Constată absent că-i mai era şi foame pe deasupra. Coborî în sala de mese şi-i ceru hangiţei să pregătească ceva de mâncare, apoi se întoarse în cameră şi se opri lângă pat, privind-o pe Cristine îngândurat.

Dormea pe burtă, cu perna în braţe, lăţită pe tot palul. Coada lungă şi groasă i se desfăcuse pe jumătate şi se slăbise din împletitură.

Nick îşi arcui o sprânceană, surprins şi amuzat deopotrivă. Ar fi putut băga mâna în foc că părul ei era la fel ca în copilărie: plin de bucle şi inele. Dar se înşelase. Păru! ei era drept ca hârtia ceruită şi la fel de lucios. Se întinse şi-i apucă o şuviţă, frecând-o între degete. Surprinzător de mătăsos pentru cât de gros avea firul.

Dorinţa îl pocni drept în moalele capului, lăsându-l fără suflu. Şi asta pentru că imaginaţia îi fusese stârnită de o fantezie plină de un erotism crud: ea deasupra lui, goală şi minunată, învăluindu-l în cascada satinată a părului ei...

Lăsă şuviţa in pace şi se duse spre ferestre, luptându-se cu febra libidoului trezit la viaţă, inspirând şi expirând prelung, în reprize. Avea nevoie de o ţigară ca de aer. Ştia că avea tabachera în buzunarul interior al jachetei, dar nu se încumetă să-şi aprindă una. Pentru că ar fi însemnat să deschidă geamurile şi încă nu dorea să-i tulbure somnul. Intenţiona s-o lase să doarmă cât simţea nevoia.

Hangiţa, conform instrucţiunilor lui, nu bătu la uşă când aduse mâncarea ci intră direct. Faptul că bărbatul, un aristocrat în mod evident, îi ieşi în întâmpinare să-i ia tava din mâini, o uimi peste măsură.

- Mai aveţi nevoie de ceva, înălţimea Voastră? îl întrebă ea in şoaptă.

- Nu, doar să fiu anunţat când ajunge fratele meu.

Femei dădu din cap în semn c-a priceput şi se retrase. Nick se surprinse alegând fără să se gândească eele mai bune bucăţi de friptură rece. Zâmbi şi le dădu deoparte, alături de câteva felii de brânză, sortă murăturile şi feliile de pâine, după care se apucă să mănânce ce mai rămăsese. La sfârşit goli jumătate din vinul rămas în ulcică, apoi înteţi focul şi mai aruncă doi buşteni în sobă.

Cristine se mişcă, schimbându-şi poziţia şi murmurând ceva în somn. Cuvertura alunecă la vale şi căzu pe podea, dezvelindu-i un picior lung şi graţios, Nick îl privi încremenit, neputându-şi lua ochii de la coapsa nudă şi plină de vânătăi.

Se simţi cuprins de o furie neagra, nimicitoare. Avea să-l omoare pe nemernic, să-i scoată maţele pe gură!... Nu voia să-şi imagineze groaza pe care o simţise Cristine atunci când fusese brutalizată astfel. Ştiind că este singură, că nu era nimeni prin preajmă care să o ajute, că se afla doar la mila acelui animal...

Se luptase cu el, Nick era ferm convins de asta. Dar ce înseamnă forţa unei femei în faţa unui bărbat complet lipsit de onoare, cu mintea întunecată de dorinţă vicioasă, mânat doar de propriile instincte?... Ayton o lovise aşa

cum un bărbat n-ar trebui să lovească niciodată o femeie! Iar pentru asta avea să plătească.

Scrâşnind din dinţi, tremurând de ură şi mânie, eu pumnii albiţi în strânsoarea lor, se duse şi o înveli, apoi reveni la locul lui din faţa ferestrelor, aşezându-se pe scaun, măcinat de vinovăţie, furie şi neputinţă.

După aproape două ore de aşteptat, Nick auzi un uruit în curtea din faţa hanului. Cum ferestrele dădeau în spatele acestuia, ieşi din camera în vârful picioarelor, şi-şi încălță cizmele din mers.

Se întâlni cu Tony în pragul uşii de la intrare. În spatele fratelui său îi văzu pe unchii Cristinei şi pe contesă. Kimberly era lividă şi avea cearcăne sub ochi. Nick ştia că nu închisese un ochi toată noaptea, moartă de spaimă şi îngrijorare.

- Este în regulă, mamă, o linişti Nick, luând-o pe după umeri şi conducând-o spre o masă mai ferită unde o forţă să se aşeze. Acum doarme, dar este bine.

- Ea a... n-a păţit nimic? îl privi ea speriată, eu mâna dusă la gât şi ochii plini de lacrimi.

- Am avut noroc, răspunse el după o pauză scurtă, chinuindu-se să-i surâdă calm. Amândoi

am avut noroc.

- Vreau s-o văd! îi ceru Kimberly cu o voce categorică, ridicându-se în picioare. Acum, în clipa asta!

- Fireşte că o...

- Cine a fost?! se interesară în cor Tony şi Damian, întrerupându-l.

- Ayton. Vă povestesc mai târziu. Ai adus banii? i se adresă Nick fratelui său.

Tony băgă mâna în buzunar şi scoase o pungă pe care i-o aruncă peste masă. Nick o prinse şişi luă mama de cot. O conduse pe scări la etaj şi o reţinu puţin înainte de a deschide uşa camerei.

- Trebuie să te previn, rosti el cu o voce suixlă, privindu-şi mama în ochi eu un aer sumbru.

Ayton nu s-a purtat deloc bine cu ea.

- Cât e de... rănită? pronunţă ea cuvintele cu dificultate.

- Am ajuns la timp, mamă. N-a fost siluită, dar... câinele acela a bruscat-o şi a lovit-o, dementul naibii!

-Copilaşul meu, suspină contesa, îngropându-şi faţa in palme. Biata mea fetiţă...

- Mamă, te rog linişteşte-le, o imploră Nick, durerea şi jalea ei alimentându-le pe ale lui. Nu pot să te las să intri la ea dacă mi te prăbuşeşti aşa!...

Contesa se dezmetici şi-şi şterse lacrimile. Respiră adânc de câteva ori şi-l privi cu un aer mult mai liniştit.

- Iartă-mă. O să fiu tare! promise ea cu o voce aspră. O să fiu puternică pentru ea.

Nick zâmbi uşor şi o sărută pe frunte.

- Aşa te vreau. Du-te, o îndemnă el. Eu mă duc să reglez conturile cu proprietarul. Ne întâlnim jos.

Contesa dădu din cap, intra în cameră şi închise uşa în urma ei.

Ajunseră în Capitală puţin după orele două noaptea. Toată casa era în picioare, aşteptând cu sufletul la gură întoarcerea lor. Nick le interzise

tuturor să deschidă vreo discuţie în faţa tinerei femei despre incidentul nefericit prin care trecuse.

La insistenţele mamei sale, Cristine mâncă ceva uşor şi se retrase în dormitorul ei.

John Doyle, medicul şi prietenul familiei de peste treizeci de ani, sosi douăzeci de minute mai târziu şi o consultă. Verdictul îi era favorabil privind starea sănătăţii ei fizice. Singurul lucru îngrijorător era fragilitatea psihică a fetei. Trecuse printr-un şoc puternic şi singurul remediu era să lase timpul să treacă.

S-a făcut făcu un mic consiliu de familie, luându-se hotărârea unanimă de a se retrage cu toţii la ţară. A doua zi, dis de dimineaţă, servitorii împachetară lucrurile necesare şi încărcară cuierele în trăsura. Cu puţin înainte de prânz, cu excepţia lui Tony, care fusese nevoit să mai rămână câteva zile cu Andreea în oraş pentru a rezolva nişte detalii în legătură cu nunta ce se apropia, şi a unchilor

Cristinei, au părăsit Londra cu toţii.

Primele zile la Sutherland House decurseră liniştite, fără incidente. La sfaturile lui Doyle, subiectul Ayton nu a fost niciodată deschis în faţa ei. Medicul insistase ca tânăra femeie să fie tratată normal, să fie înconjurata în permanenţă cu afecţiune şi încredere, aceste lucruri constituind un remediu mult mai eficient decât oricare alt tratament. Trauma suferită de Cristine putea fi depăşită doar cu suportul morai ai famiiiei, prin odihnă şi certitudinea că se află în siguranţă. Singurul medicament prescris de către

blajinul doctor era un ceai calmant din ierburi, greţos de amar, pe care Cristine se forţa să şi-l îndese în stomac în fiecare seară înainte de culcare.

Cristine refuză să discute cu vreunul din cei ai casei despre ceea ce i se întâmplase în noaptea când fusese răpită. Pur şi simplu nu putea. Nu voia să se gândească la ceea ce fusese. Nu dorea decât să uite acel episod oribil, înfiorător, şi să privească viitorul în faţă. Pentru că ştia cu certitudine că dacă s-ar fi lăsat îngenuncheată de umilinţa, ruşinea şi disperarea care-i gâdilau nervii, niciodată nu s-ar mai fi putut ridica din tină. Iar Ayton ar fi triumfat.

Oricum avea să triumfeze, gândi Cristine eu amărăciune. Şi asta pentru faptul că hotărârea ei de a-l aduce în faţa justiţiei pălise subit, imediat ce se întorsese acasă. Ştia că dacă ar fi deschis un proces public, lârându-l pe acel mârşav prin mocirlă, tot nu s-ar fi făcut dreptate cu adevărat. El o agresase şi ar fi abuzat de ea dacă Nick nu ar fi apărut în ultimul moment. In fond, nimic nu se întâmplase, cu excepţia faptului că fusese agresată fizic. Cazul s-ar fi desfăşurat în Camera Lorzilor. Ar fi urmat audieri. Ea ar fi fost chemată în faţa atâtor bărbaţi, atâtor gentilomi, forţată să descrie cât mai amănunţit ceea ce se petrecuse în trăsura cu care Ayton o răpise în plină noapte. Ar fi fost silită să recunoască degradarea şi înjosirea la care acesta o supusese. Şi, când totul s-ar fi terminat, ea ar fi rămas cu toată necinstea. Şi nu doar ea, ci şi familia ei. Nick avusese dreptate. Reputaţia i-ar fi fost ruinată pe veci. Era un sacrificiu pe care nu şi-l putea permite. Aşa că cel mai înţelept era să îngroape totul sub tăcere şi să-şi continue viaţa.

Dar, într-o bună zi, îşi făgădui ea înfrigurată, când avea să-şi regăsească tăria lăuntrică şi curajul care o părăsiseră, ca să-l poată privi pe acel animal

in ochi fără ca sufletul să i se albească de groază şi carnea să i se încrânceneze pe trup, îi va face o vizită şi-i va cere cercelul pe care-l pierduse în trăsura lui. Deşi Nick încercase s-o convingă că s-ar fi putut să-l fi pierdut în pădure, Cristine ştia în adâncul inimii că bijuteria se afla în pusesia lui Ayton şi că trebuia să o recupereze cât mai curând cu putinţă. Deocamdată, însă, nu se simţea în stare să-şi înfrunte agresorul.

Cel mai ciudat era faptul că nu avea coşmaruri. De fapt, nici nu era sigură că visase ceva de când se întorsese la Sutherland. Ceaiul pe care Doyle i-l prescrisese îi inducea un somn adânc, odihnitor.

Un alt lucru bizar îl constituia faptul că numai prezenţa lui Nick reuşea cu adevărat sa-i ofere siguranţă şi calm. Se trezea uneori în miezul nopţii, căutându-l cu mâna prin pat, de parcă ar fi fost ceva absolut firesc să-l găsească acolo. Şi apoi o încerca o profundă şi inexplicabilă dezamăgire când întâlnea locul gol.

Propriile ei manifestări şi sentimente o înspăimântau. Realiza cu durere că se îndrăgostea de Nick cu fiecare zi, că era din ce în ce mai vulnerabilă în faţa lui, că îl dorea intr-un fel care o făcea să se ruşineze. Dorea ca el să o sărute aşa cum o făcuse în acea noapte când o găsise în pădure. Şi acest jind plin de patimă pe Care nu şi-l putea înăbuşi defel, ajunsese să o mistuie pe dinăuntru. Aşa că începu să se roage ca Orslom să ajungă cât mai curând în Anglia şi totul să se termine cumva. Intre timp, îşi umplea zilele mânându-l pe Neptun pe pajiştile verzi, zăbovind uneori ceasuri întregi lângă mormântul lui Daniel, citind când avea dispoziţia necesară sau vizilându-i pe cei nevoiaşi din sat şi ajutându-i cum putea.

Nick însă nu voia să uite dezonoarea şi jignirea pe care Ayton o aruncase asupra Cristinei, asupra lui, asupra tuturor. În dimineaţa zilei în care părăsiseră cu toţii Capitala, angajase doi detectivi să dea de urma acelui şacal. Trecuseră şase zile de atunci şi nu primise nicio veste. Îşi impuse răbdarea. Zilnic soseau la Sutheriand rapoartele celor însărcinaţi să-i urmărească pe Lancasteri, dar cele pe care le aştepta cel mai mult întârziau să apară. După aproape nouă zile, primi un mesaj de la unul dintre agenţi, care-1 informa că Ayton dispăruse fără urmă.

Nemernicul părăsise ţara! Era singura explicaţie pe care Nick şi-o putea oferi. Trăia pe undeva pe continent, ascunzându-se ca un vierme!... Şi asta nu şi-o putea ierta. Nu-şi putea găsi liniştea, ştiind că avusese ocazia să-l strivească pe acel animal ea pe un gunoi ce era şi c-o ratase.

Şi-n tot acest răstimp, urmărise evoluţia Cristinei.

Chipul îi era senin şi relaxat, conversa cu cei din jurul ei cu lejeritale şi se comporta absolut normal. Câteodată o vedea privind într-un punct fix, dar nu tristă, ci doar. .. îngândurată. De câteva ori o văzuse zâmbind. Dar niciodată n-o auzise râzând, nici măcar atunci când el alunecase pe o piatră, într-una dintre zile, şi căzuse cât era de lat într-o băltoacă plină cu noroi. Toţi cei care prinseseră momentul, se tăvăliseră pe jos, hohotind nestăvilit. Ea doar îi zâmbise înduioşată, venise lângă el şi-i întinsese mâna mică, ajulându-l să se ridice.

Toate acestea îl îngrijorau pe Nick. Şi-l speriau într-o oarecare măsură. Nicio femeie care ar fi trecut prin ceea ce-i fusese dat Cristinei să îndure, nu ar fi reuşii să depăşească şocul şi trauma cu atâta... *detaşare,* acesta era

cuvântul! Cristine era detaşată. Prea detaşată. Nu vărsase nicio lacrimă de când o găsise în pădure. Nici chiar atunci nu plânsese. Ţinea totul închis în ea.

Şi nu era singurul care gândea aşa. Kimberly se temea de ceea ce se ascundea sub tot acel calm de neclintit, mătuşa Chloe îşi frământa mâinile neputincioasă, susţinând că nu era în regulă ca o tânără care a trecut printr-un asemenea coşmar să nu se manifeste în niciun fel. Belle suferea-n tăcere alături de ceilalţi. Bunicii ei îmbătrâniseră cu zece ani în acea noapte teribilă.

Însă Nick intuia că pe sub toată acea faţadă a seninătăţii, pe care tânăra femeie o afişa eu atâta uşurinţa, mocnea un vulcan plin de lavă fierbinte, distrugător, care atunci când avea să izbucnească, avea să-i mistuie fiinţa, nimicind-o sau purificând-o complet. Iar el nu avea de ales decât să se roage ca atunci când durerea avea să irupă, otrava care-i măcina sufletul să iasă toată la suprafaţă şi sufletul ei să-şi găsească, în sfârşit, liniştea.

Ayton stătea cocoşat deasupra mesei de lemn, privind ţintă sticla de coniac ieftin, aproape goală.

Trecuseră zece zile de la balul ducesei, zece zile împuţite de când locuia în magherniţa asta blestemată, hrănindu-se doar eu zeama aia chioară pe care proprietara onumea cu generozitate drept supă de carne eu legume, bând poşirca aceia botezată cu care încerca să-şi amorţească durerile carei măcinau trupul.

Zăcuse în pat timp de aproape o săptămână. O săptămână în eare fiecare respiraţie era o tortură vie, fiecare mişcare îl lăsa sleit şi asudat, tremurând de durere ca un câine bătut. Nu avusese putere nici să plângă, deşi nu odată

îi venise să se facă ghem şi să hohotească precum un copil părăsit. Dar nu putuse decât să-şi adune genunchii la gură şi să geamă neputincios, pentru că muşchii abdomenului îi erau zdrobiţi şi orice mişcare îi producea o durere atât de mare, încât i se făcea cumplit de greaţă.

Secătura aia de Sutherland îi rupsese coastele, îi strivise măruntaiele şi-l lăsase desfigurat în mijlocul drumului. Două zile urinase sânge într-una şi nu putuse mânca nimic. Nici apă nu putuse să bea.

Dar cel mai rău îl duruseră testiculele pe care imbecilul acela i le strivise în pumnul ca o menghină. Pentru asta avea să i-o plătească! Şi nu doar pentru asta. Ci şi pentru că-i dăduse toate planurile peste cap, sluţindu-l, luându-i femeia, lăsându-l falit...

Cu ochii înceţoşaţi de durere şi alcool, întinse mâna după sticlă dar se opri. Uşa odăii se deschise şi un bărbat înalt, înveşmântat într-o pelerină neagră din stofa scumpă, păşi tăcut înăuntru.

Ayton ar fi oftat de uşurare dacă toracele i-ar fi permis-o. Nu putu decât să-i zâmbească strâmb noului vizitator, dezvelindu-şi golurile hâde aie danturii demolate.

- Iisuse, arăţi ca naiba! pufni musafirul eu dezgust, apucând un scaun şi rotindu-l pentru a-l încăleca invers. Işi sprijini coatele de speteaza acestuia şi-l fixă pe Ayton printre gene. Te-a aranjat bine, comentă el fără nieio intonaţie.

- O să-l aranjez eu şi mai rău! sâsâi Ayton cu ură în privi. O să regrete că m-a lăsat în viaţă!...

Străinul zâmbi în colţul gurii cu un aer plictisit,

- Mda, poate, admise el cu un oftat. De ce nu mi-ai trimis vorbă mai devreme? îl întrebă pe Ayton, seoţându-şi fără grabă un trabuc subţire din tabachera elegantă, placată cu aur şi safire, şi aprinzându-şi-l la lumânarea de pe masă. Am aşteptat veşti de la tine.

Faptul că-i vorbea atât de calm şi liniştit avu darul să-l enerveze pe rănit. Dar se stăpâni să facă vreo remarcă nelalocul ei. Nu el era cel care făcea jocurile acum.

- Cum dracu' ai fi vrut să-ţi dau de ştire, când vezi bine în ce hal mă aflu!? hârâi Ayton, întinzând mâna spre tabachera vizitatorului pentru a se servi neinvitat îşi aprinse un trabuc şi trase primele două fumuri cu sete. Câteva zile n-am fost în stare nici să mă piş din picioare, se plânse el.

- Înţeleg, clătină bărbatul din cap cu îngăduinţă. Am înţeles că ai un cercel şi tiara ei la tine.

- Da, dar or să te coste.

Străinul îşi îngustă ochii şi trase un fum din trabuc, expirându-l încet şi gânditor pe nări. Ochii lui, îngrozitor de reci, îi provocau lui Ayton fiori reci pe şira spinării. Un semnal de alarmă se declanşa în capul lui. Transpiraţia îi umezi pieptul, prelingându-i-se la vale, spre coastele învineţite.

- Nu cred, declară nou venitul pe un ton alarmant de calm şi de detaşat. Vezi tu, dragul meu, noi doi am avut o înţelegere.

- Şi mi-am respectat partea, se grăbi Ayton să-i amintească. Tu n-ai făcut-o, însă. Mi-ai promis că o să ai grijă ca nimeni să nu-mi stea în cale ...

- Sutherland s-a mişcat foarte repede. Nu am avut cum să-l împiedic. Dar nu despre asta este vorba acum. Acum discutăm despre faptul că am

stabilii nişte condiţii din capul locului, condiţii pe care le-ai nesocotit cu bună ştiinţă, dragul meu. Făcu o pauză, trăgând adânc din ţigară. Ai rănit-o. Ayton. Şi asta nu mi-a plăcut deloc.

- Haide, omule! făcu tânărul cu o voce nesigură. N-am făcut decât să ne distrăm şi noi puţin...

- *Ea* nu s-a distrat, sublinie vizitatorul pe un ton plat. Dispoziţia mea a fost cât se poale de clară: o duci în siguranţă, *teafară* şi *nevătămată*, până la Gretna Green şi mă aşteptaţi amândoi acolo.

- Păi acolo am fi poposit, dacă boul acela nu ne ajungea din urmă, mârâi Ayton cu năduf, privindu-şi interlocutorul cu ochii îngustaţi bănuitor. Şi cum mama dracului ne-a luat urma atât de repede?

- Presupun că i-a funcţionat intuiţia, zâmbi celălalt, subţire şi tăios ca lama unui stilet. Doar nu-ţi imaginezi că l-am asmuţit eu pe urma ta!... Ştii, Ayton, reluă el după o mică pauză, dând drumul restului de trabuc direct pe podea şi strivindu-l sub călcâiul cizmei, există trei lucruri pe care nu le tolerez la oamenii din jurul meu: prostia, lipsa de cinste şi aroganţa, le enumera el pe rând pe degete. Tu ai dat dovadă de toate trei la un loc. Ba mai mult, m-ai dezamăgit cumplit. Iar eu urăsc să fiu dezamăgit, înşelat, sfidat sau minţit, preciză străinul eu o voce plictisită, ridicându-se în picioare fără grabă. Aşa că a sosit timpul să punem punct relaţiei noastre infructuoase.

- Îmi datorezi bani! scrâşni Ayton printre buzele livide, reuşind cu chiu eu vai să se scoale de

jos. Tu m-ai vârât în porcăria asta, tu ai să mă scoţi la liman. Dacă nu mă ajuţi, atunci le dau în vileag. Nepoatei tale n-o să-i placă asta, te asigur. Adio avere şi tot. Aşa că nu te zgârci, prietene.

Trebuie să părăsesc Anglia şi să stau ascuns până când scandalul care-mi pătează numele o să se stingă, până când o să mă pot întoarce ca să mă răzbun pe nemernicul care mi-a încurcat socotelile...

Râsul sacadat, sinistru, al celuilalt, îl făcu să se oprească. Cu coada ochiului prinse licărul alb al oţelului ieşind de sub faldurile pelerinei şi sângele îi îngheţă în vene. Deschise gura să spună ceva dar nu mai apucă. Lama cuţitului şuieră ascuţit şi Ayton îi simţi alunecarea prin propria carne. Nu simţi durerea, ci doar şuvoiul cald al sângelui care ţâşni, împroşcând masa. Işi duse instinctiv mâna la gât şi, preţ de o clipă, nu făcu decât să se holbeze uluit la bărbatul din faţa lui. Brusc, începu să se sufoce. Privirea i se înceţoşa. Picioarele îi deveniră ciudat de moi.

- Nimeni, dar absolut nimeni, nu se atinge de cei al meu! rosti calm vizitatorul, urmărindu-l pe Ayton cum se prelinge pe duşumelele putrede, ascultându-i horcăitul cu un rânjet oribil pe faţa crispată de furie.

Ocoli masa şi se lăsă pe vine lângă muribund, privindu-l impasibil cum se îneca cu propriul sânge. Nu-l anima niciun fel sentiment faţă de cei care-şi dădea ultima suflare sub ochii lui. Îşi reproşa doar faptul că-şi pierduse cumpătul atât de lesne. Rezervase un altfel de sfârşit bastardului nenorocit din faţa lui...

In fine, regretele erau tardive, îşi zise el, ştergându-şi tacticos lama cuţitului de cămaşa lui Ayton. Se ridică în picioare, se duse la ferestre şi le deschise larg, privind aleea îngustă dintre case.

Trăsura lui era parcată în capătul ei, pe partea cealaltă a străzii. Ferestrele de la celelalte case erau cufundate în întuneric. Îşi consultă ceasul şi zâmbi. In maghernița aia, nimeni nu circula ia orele două dimineaţa fără a risca să fie atacat de tâlhari şi jefuit. Se întoarse la Ayton, smulgând în trecere cuvertura slinoasă de pe pat.

Înfăşură cadavrul în ea, îl ridică în braţe şi-i dădu drumul peste pervaz, direct pe alee. Apoi scotoci prin dulapul deseleiat şi găsi tiara şi cercelul Crislinei dosite într-o eşarfa. Le privi tulburat, atingând aproape cu veneraţie lucrătura minunată, zâmbi visător şi le vârî în buzunarul interior al jachetei, după care părăsi pensiunea la fel de tăcut precum intrase. Ocoli clădirea şi recupera cadavrul, ducându-l la trăsură.

Încă nu terminase cu el. Dar nu se grăbea. Mai avea încă la dispoziţie câteva ceasuri bune ea să sfârşească treaba.

CAPITOLUL 18

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Cristine primi de la Ethan o scrisoare scurtă prin care acesta-i comunica faptul că mai avea să întârzie, că-i era un dor cumplit de ea şi că de abia aştepta să se întoarcă în Anglia... la ea.

Cristine rămase eu scrisoarea în poală multă vreme, gândindu-se la Ethan.

Ethan nu trebuia să afle ce se întâmplase în absenţei iui. Asta l-ar fi înnebunit. Iar ea nu mai avea puterea să-ndure, pe lângă suferinţa ei şi a celorlalţi din casă, încă o durere-n plus... Pe Nick îl împiedicase să-şi păteze mâinile cu sângele lui Ayton, dar pe Ethan ştia că n-avea nieio şansă să-l oprească. Ethan avea să-l vâneze ca pe un câine turbat...

Simţi în aerul plăcut al după-amiezii un iz aspru-dulceag şi tresări. Ar fi putut recunoaşte oriunde aroma tutunului fin pe care-l fuma Nick. îşi întoarse capul şi-l privi.

Bărbatul stătea rezemat de trunchiul unui stejar, cu mâinile în buzunare, iar trabucul subţire, pe jumătate consumat, îl ţinea între dinţi eu un aer nepăsător. Era îmbrăcat lejer, într-o cămaşă albă de in, desfăcută la gât, pantaloni de piele şi cizme înalte, impecabil lustruite. Părul îl avea prins la spate, cum îi era obiceiul, iar rubinul din urechea stângă sângera văpăi. Un bărbat puternic, viril, carismatic, de o senzualitate întunecată, aproape crudă. Era frumos ca un arhanghel şi păcătos ca un demon. Insă sub acel aspect periculos, care te îndemna la prudenţă, se ascundea o minte ageră şi un spirit vertical, plin de nobleţe şi onoare, precum şi o inimă caldă şi generoasă.

Privirea lui era gânditoare, cumva contemplativă. Inima tinerei făcu un salt elaborat, aterizându-i în ghete. Cristine îşi întoarse faţa, muşcându-şi buzele. Tulburarea ce o cuprinsese îi ardea obrajii. Emoţiile o sugrumau. Cu fiecare zi, era din ce în ce mai rău, Şi-i venea din ce în ce mai greu să-şi înăbuşe sentimentele şi să se încline în faţa propriei raţiuni, care se anemia

tot mai mult de la o zi la alta. Existau momente când purşi simplu nu putea vorbi, atât era de răvăşită de prezenţa lui...

Disperată, căută ceva să spună, dar Nick i-

o luă înainte: - Ce spune Ethan?

Cristine clipi nedumerită, apoi văzu scrisoarea pe care o molololise-n mâini şi de care uitase cu desăvârşire.

- Scrie că... scrie că va mai zăbovi puţin în Italia.

Vocea îi ieşi tremurătoare şi slabă, de parcă s-ar fi tânguit. Cristine se încruntă. Dacă mai continua să se poarte ea o gâscă, până la urmă el avea să se prindă de ceea ce se întâmpla în inima ei. Asta o îngrozea cel mai tare şi-i dădea puterea să-şi ferece emoţiile sub paravanul cumpătării. Pentru că dacă Nick avea să ghicească adevărul, nu existau decât două posibile reacţii din partea lui: ori să se simtă flatat, ori stânjenit. Ambele variante o necăjeau nespus de mult. Nu-i voia mila şi nici compasiunea. Nu-i voia decât dragostea. Un dar imposibil de obţinut. Şi chiar dacă i-ar fi câştigat afecţiunea, tot nu s-ar fi putut bucura de ea. Ar fi fost şi mai rău decât era acum. Pentru că ea trebuia să plece curând spre Indii, iar el trebuia să rămână în Anglia pentru totdeauna. Pentru ei nu exista un viitor împreună...

Cristine oftă prelung, concentrându-se asupra prezentului.

- Îi este dor de casă, adăugă ea cu o voce mult mai liniştită. - Îi este dor de tine în primul rând.

Veni şi se aşeză pe bancă, lângă ea. O vreme tăcură amândoi, cu privirile aţintite înainte, elfumând liniştit, ea-tulburată de prezenţa iui.

- Nu vreau să afle ce s-a întâmplat în lipsa lui, rosti Cristine într-un târziu, cu o voce gâtuită.

- De ce? o întrebă el, după o mică pauză, trăgând un ultim fum şi strivind restul trabucului sub cizmă.

- Pentru că asta o să-l înnebunească, d-aia! se întoarse ea să-l privească încruntată.

- Fireşte, îi dădu Nick dreptate, îngusLându-şi ochii în timp ee-i susţinea privirea. Spune-mi un lucru: de ce întotdeauna pui fericirea celorlalţi înaintea fericirii tale?

- Asta fac? se miră tânăra femeie cu sarcasm în glas.

- Da. Iţi închipui că, ţinându-ţi ferecată propria durere în ceea ce s-ar putea să te gândeşti că e decenţă, le faci viaţa mai uşoară celor din jurai tău. Te-nşeli amarnic, draga mea. Suntem profund îngrijoraţi din pricina ta.

- Dar n-am absolut nimic!

- Oare?! schiţă el un zâmbet ironic în colţul gurii. De când ne-am întors acasă, nu te-am văzut odată râzând. Şi nici plângând. Te mulţumeşti doar să... exişti. Mă întreb: cât timp o s-o mai duci aşa?

Buzele ei se strânseră de enervare. Indignarea îi străluci în ochii violeţi.

- Şi cum ar trebui să mă comport, după părerea ta, Alteţă?! îşi pierdu fata cumpătul. Să ţip, să mă tăvălesc pe jos, să-mi smulg părul din cap?! Asta v-ar face fericiţi pe toţi, v-ar linişti măcar?... Totul s-a întâmplat din vina mea! strigă ea, sărind în picioare şi lovindu-se cu pumnul în piept, tremurând din cauza sentimentelor amestecate ce izbucniră în sufletul ei cu o forţă copleşitoare. Am fost smintită şi

necugetată. L-am urmat pe acel ticălos cu zâmbetul pe buze, fără să mă gândesc deloc la consecinţe. Eu am fost cea care a permis ruşinii şi... şi... şi dezonoarei să coboare asupra familiei mele! gesticula cu bruscheţe, congestionată din pricina furiei şi amărăciunii. Şi nu pot să îndur să-i văd suferind, ştiind că din cauza mea s-a întâmplat totul!

Nick o privi lung, nehotărât, întrebându-se ce era cel mai indicat în situaţia dată: să o pună cu burta pe genunchi şi să-i învineţească dosul drăgălaş, s-o strângă de gât şi s-o zgâlţâie pentru cât era de stupidă sau s-o sărute până-şi pierdea uzul raţiunii?

- Lămureşte-mă un lucru, îi cern el calm, părând o idee plictisit. Eşti proastă aşa, de felul tău, sau faci pe proasta doar ca să mă enervezi pe mine?

Cristine făcu ochii mari, consternată. Vorbele lui o amuţiră pentru câteva clipe. Stătea şi-l privea incredulă, de parcă tocmai îi declarase că descoperise în pivniţă pecetea lui Solomon. Brusc, obrajii i se împurpurară, pumnii i se încleştară pe lângă trupul subţire şi din gâtul ei răzbătu un soi de mârâit:

- Cum îndrăzneşti?!...

- Nu. Tu cum îndrăzneşti!?... se revoltă Nick, ridicându-se la rândul lui în picioare şi privindo supărat. Cum îndrăzneşti să fii atât de egoistă şi oarbă? Toţi suferă pentru că te iubesc! Suferă pentru că-i ţii departe de tine, suferă pentru că nu ai destulă încredere în ei ca să-i laşi să te ajute, ridică el vocea.

Se opri, realizând că este pe cale să-şi piardă cumpătul. începuse să strige la ea şi fu nevoit să respire adânc pentru a-şi tempera furia ce începuse să-i întunece judecata.

- Ascultă-mă bine, deşteaptă naibii: chiar şi dacă ai fi bănuit ce intenţii avea jegul acela, tot nai fi reuşit să i te-mpotriveşti! Un bărbat care acţionează astfel este un bărbat care nu se dă în lături de la nimic. Şi a fost un jeg inteligent. Şi-a gândit fiecare mişcare şi, mai mult ca sigur, ideea să te ademenească în giădină nu era unicul lui plan. Mai avea cel puţin încă unul de rezervă, de asta pot să bag mâna-n foc. Aşa că termină cu toată această bravadă de doi bani, cum că vina e a ta şi alte tâmpenii de genul acesta. Personal, le găsesc de prost gust.

- Nu cuteza să mă judeci astfel! îl preveni C'ristine cu o voce răguşită, privindu-1 rănită. Nu ştii ce-i în inima mea...

- Atunci, arată-mi ce-i acolo! îi ceru el, exasperat.

-Nu pot! răbufni Cristine, cu ochii scânteind sălbatic.

- De ce?

- Pentru că... pentru că... nu pot, sfârşi ea deznădăjduită. Pur şi simplu nu pot!

- Cristine, lasă-mă să te ajut, îi ceru Nick aproape în şoaptă, cuprinzându-i umerii în mâini şi strângându-i uşor. Dacă mai continui aşa, o să te distrugi singură. Lasă-mă să te ajut, îi ceru pe un ton rugător, zdrobit de suferinţa adâncă pe care o vedea în ochii ei.

- Nu poţi, gemu Cristine, lividă, muşcându-şi buzele nefericită.

Preţ de o clipă, se fixară tulburaţi. Timpul îşi frână alunecarea.

Ochii lui se mişcară încet, atraşi de tremurul imperceptibil al buzelor ei.

Fata se clătină.

Stomacul lui se strânse sub un val de dorinţă vie, neaşteptată şi intensă.

Nick ridică privirea spre a ei şi încremeni. Ochii ei, larg deschişi, aveau irisul înceţoşat, de un violet întunecat, aproape indigo. Expresia lor fu cea care-l surprinse: moale, senzuală, tentantă.

Erau ochii un femei care dorea să fie atinsă. Ochii aceia, mari, alungiţi şi exotici, ţeseau o vrajă viorie în jurul lui, legându-l cu funii groase, nevăzute.

- Dacă te sărut, o să mă pocneşti? o întrebă el răguşit, răscolit de dor.

- O să te pocnesc dacă n-o faci! declară Cristine cu răsuflarea tăiată.

- Bine, atunci hai cu mine, zise Nick, înghiţindu-şi surprinderea şi amuzamentul în faţa tonului ei categoric, luând-o de mână şi trăgând-o după sine spre conac. Trebuia să mergem într-un loc mai ferit. Aici am putea fi văzuţi din casă.

Cristine se dezmetici brusc. Abia acum realiza ce-i ieşise pe gură. Ruşinea îi explodă în obraji.

- Nick, stai! încercă ea să-l frâneze, proptindu-şi tocurile ghetelor în pietrişul de pe alee.

- Da? o întrebă peste umăr, continuând să meargă. -Tu... eu... noi nu... nu putem să...

Se bâlbâia. Nici măcar nu ştia ce voia să-i spună. Era atât de zăpăcită, încât până şi gândurile refuzau să i se aşeze în ordine.

- Da? o încuraja Nick, văzând-o că tace.

- Nu este... n-ar fi decent să ne... sărutăm! articulă ea ultimul cuvânt cu destula greutate.

- Decent? râse bărbatul cu un glas aspru. De ce naiba n-ar fi? Nu eşti soră-mea.

- Ba sunt!... Bine, nu sunt, se corectă Cristine sub privirea lui pe jumătate ironică, pe jumătate prevenitoare. Dar...

Nick se opri şi se întoarse spre ea. O privi serios şi o întrebă direct:

- Vrei să te sărut sau nu?

- Da. Nu!... Nu ştiu. Cred ca da...

- Doi de „da”, un „nu” şi un „nu ştiu”, număra Nick pe degete. După părerea mea, aş zice că e scor egal.

- Nu râde de mine! se răţoi ea, încruntându-se supărată la el.

- Nu râd, minţi Nick, având nevoie de întreaga sa voinţă pentru a-şi ţine buzele lipite şi gura la dimensiunile normale. Numai că mă cam derutezi, prinţesă.

- Asta pentru că m-ai luat repede! îl acuză ea.

- Aşa mi-s eu, iute de gură, rânji bărbatul cu indolenţă.

- Mă scoţi din minţi!

- Şi tu pe mine. Te doresc, Crisiine, adăugă el apoi, privind-o cu ochi strălucitori.

Cristine amuţi. Câteva momente, nu făcu decât să se holbeze la el consternată.

- Oh! făcu ea, ducându-şi o mână la gura căscată de uimire. Oh, Doamne!

- Exact. Cam de când m-am întors acasă, o informă într-o doară, încrucişându-şi braţele pe piept. Ai fost o revelaţie pentru mine. Sincer, nu mă aşteptam să te găsesc atât de încântătoare.

- Încântătoare, repetă ea încet.

Minţile ei începură treptat să revină în albia secată a creierului. Cuvintele lui o lezau şi o indignau deopotrivă, fără să înţeleagă însă din care motiv, că doar îi făcea complimente, nu?...

- Deci, mă găseşti încântătoare, concluziona ea într-un târziu, încercând să-şi stăvilească impulsul de a-i trage una în fluierul piciorului.

- Şi isteaţă, se grăbi Nick să adauge. Asta se înţelege de la sine.

- Nu zău! îşi ridică Cristine sprâncenele cu un aer sarcastic.

- Câteodată te găsesc cam naivă şi stupidă, dar merge. Probabil că face parte din farmecul personal.

- Probabil, zâmbi ea silit.

- Ideea este că, deşi am încercat să mă ţin departe de tine, nu am reuşit. Şi amândoi suntem atraşi unul de celălalt, lucru care mă face să mă gândesc ca faptul că poate ar trebui să...

- Ah, aici eraţi! se auzi vocea ciripită a mătuşii C'hloe.

Nick se strâmbă şi înjură printre dinţi în surdină. Cristine se simţi uşurută şi iritată în egală măsură. Apariţia mătuşii ei tocmai curmase o discuţie care începuse să devină din ce în ce mai interesantă... şi mai înfricoşătoare.

Compunându-şi o mină liniştită, Cristine ieşi în întâmpinarea mătuşii Chloe. Când trecu pe lângă Nick îl auzi pe acesta şoptindu-i: - Vorbim mai târziu.

Cristine ezită o secundă, apoi îşi continuă drumul.

Reuşi să-l evite timp de aproape patru zile. De vreo două sau trei ori, Nick aproape că reuşise s-o prindă singură, dar înainte să deschidă gura să-i spună ceva, se găsea cale un membru al familiei să apară prin preajmă şi să-i amâne intenţiile.

Tony şi cu Andreea sosiseră la Sutherland cu o seară înainte, împreună cu soţul mătuşii Chloe, unchiul Gerald. Damian le trimisese o scrisoare din Londra, prin care îi anunţa că-şi încheiase afacerile de la Amsterdam şi că se afla în ţară, dar că trebuia să mai rămână în Londra câteva zile, promiţând să ajungă la Sutherland înainte de sfârşitul săptămânii. Sperau cu toţii ca Ethan să-şi termine treaba pe continent cât mai curând şi să se întoarcă acasă.

Andreea reprezenta pentru Cristine scutul ideal împotriva lui Nick. Nunta acesteia cu Tony urma să aibă loc în mai puţin de o lună, iar femeile intraseră intr-un soi de trepidaţie. Prin urmare, Cristine îşi canaliza toată energia în acest proiect. Petrecea ceasuri întregi cu viitoarea ei cumnată răsfoind cataloage şi reviste cu privire la aranjamentele florale, la tacâmurile şi vesela potrivită, la decoraţiunile de grădină, făcând amândouă liste peste liste.

Andreea era o maniacă a detaliului. Şi o nonconformistă. Voia ea nunta ei să fie perfectă, ceea ce era şi normal. Schiţa, ştergea, refăcea şi adăuga

planurilor ei noi idei, unele chiar nostime, care o amuzau pe Cristine şi nu doar pe ea.

Cristine îi urmărea agitaţia, emoţiile şi entuziasmul cu un soi de invidie. Andreea era fericită. Avea o viaţă normală. Şi, cel mai important, era adorată de un bărbat pe care la rândul ei îl adora.

Cristine ar fi dat orice să fie în locul ei. Viaţa sa, atât de simplă cu puţin timp în urmă, se complicase teribil în numai o lună şi jumătate. Era moştenitoarea unei mari averi şi a unui regat prosper din India. Familia ei, pe care o crezuse mică, sporise dramatic peste noapte, îmbogâţindu-se cu unchi, mătuşi şi veri. Era dorită de o sumă de bărbaţi, dintre care doar doi contau cu adevărat.

Fusese răpită şi agresată sexual. Curând, Orslom avea să ajungă în Anglia, iar ea încă nu apucase să ia urma celui care-i ucisese părinţii...

Asta o deprima cel mai muit. Nu realizase nimic din ce-şi propusese sa facă înainte de a părăsi Anglia.

Ceea ce o îngrozea cei mai tare era faptul că Orslom s-ar fi putut să n-o poată ajuta în niciun fel. Dacă şi cei din Kumpur-Pala cereau ca ea să fie însoţită de un bărbat, atunci trebuia să se mările de urgenţă înainte de a părăsi insula. Trebuia să-şi aleagă un soţ dintre toţi admiratorii ei, un bărbat lângă care să fie sigură că putea convieţui liniştită. Un bărbat a cărui atingere să n-o încremenească de silă, conştientă fiind că, odată pasul făcut, trebuia să se supună şi în sens biblic acelui bărbat.

Ethan ar fi fost de departe alegerea cea mai inspirată... ca ocârmuitor, dar nu ca soţ. Nick ar fi fost, de asemenea, un conducător just şi generos, şi poate un soţ minunat. Cristine bănuia că dacă

Nick avea să se însoare vreodată din dragoste, avea să renunţe la firea-i fiuşturatică şi să se dedice total soţiei şi copiilor săi. Dar Nick n-o iubea, ci doar îi voia trupul.

Cristine constatase într-un târziu motivul pentru care discuţia cu el o lezase atât de mult. Nick o găsea încântătoare, isteaţă, naivă şi stupidă uneori, şi o dorea în patul lui. Punct. Nu-i pomenise nimic de sentimente înflăcărate şi eterne. Fusese sincer cu ea. Era atras de ea ca femeie şi doar atât. Putea aprecia asta. Dacă acele vorbe ar fi venit din partea unui alt bărbat, cu siguranţă că l-ar fi împuşcat în genunchi. Pe Nick nici măcar nu se putea supăra. Şi asta o amăra nespus.

După lungi reflecţii, Cristine ajunsese la concluzia că era cel mai bine să-l ţină pe Nick la distanţă şi acea discuţie dintre ei, întreruptă graţie mătuşii Chloe, să nu mai fie redeschisă niciodată.

Însă a-l ţine pe Nick departe de ea se dovedi a fi un luau eare-i solicita teribil imaginaţia şi-i punea nervii la grea încercare. El părea să n-aibă altă treabă decât să se ţină după fustele ei şi ale Andreei, venind cu sfaturi şi idei, cele mai multe dintre ele pertinente şi surprinzător de ingenioase. Avea gust estetic, simţ al culorii şi păreri ferme şi obiective despre orice.

Cristine nu-i putea critica logica infailibilă şi nici bunul gust. Fiecare lucru prezenta avantaje şi dezavantaje. Iar Nick le observa de la prima vedere şi le sublinia.

El vorbea mult, glumea şi le tachina pe amândouă. Privirile li se încrucişau des. Ea îşi doborâse demult recordul la îmbujorări pe minut. Îl ura pentru că o tulbura atât de uşor, părând să se amuze pe socoteala ei. Motiv pentru care îl contrazicea mereu, desfiinţându-i orice opinie sau măcar străduindu-se s-o facă. Ajunsese să fie răutăcioasă şi nesuferită cu el. Până şi Andreea observase că se petrecea ceva intre ei şt când încercă s-o descoasă în privinţa asta într-un moment de intimitate, îşi pierduse cumpătul şi o repezise, negând totul. Pe urmă îşi ceruse scuze, dar era prea târziu. Ştia că infirmând totul cu atâta fermitate, nu făcuse decât să întărească şi mai mult bănuielile Andreei.

Drept pentru care se cufundă într-o tăcere posomorâtă şi se forţă să-l ignore pe Nick, atât cât putea.

In cele două săptămâni care trecuseră, vânătăile de pe trup i se estompaseră, transformându-se în nişte semne palide. La fel şi amintirile despre oroarea acelei nopţi. Vindecarea se petrecea treptat, lucrând simultan atât asupra organismului cât şi asupra minţii şi a sufletului ei.

Cristine se privi în oglinda toaletei din dormitor pentru prima dată de la acel episod nefericit, atingându-şi absentă, eu vârfurile degetelor, julitura de pe frunte. Urma era ştearsă, la fel ca amintirile. Pentru prima dată de la teribilul incident, stomacul nu i se mai strânse sub pumnul surd al ruşinii şi al umilinţei, ci doar ii tresări vag. îşi aminti vorbele lui Nick, apoi pe cele ale iui Ayton.

Chiar dacă ar fi încercat să se opună acelui monstru, tot n-ar fi reuşit să-i facă faţă. Ayton afirmase că avusese un plan de rezervă în cazul în care ea

nu ar fi cooperat. Nick avusese dreptate. Singura culpă pe care şi-o putea imputa era aceea că-i uşurase sarcina acelui individ dezgustător.

Ayton o lovise, dar ar fi putut-o distruge dacă Nick nu i-ar fi ajuns din urmă. Cristine ştia că niciodată nu şi-ar mai fi revenit dacă acel bărbat i-ar fi pângărit trupul cu adevărat.

Fixându-şi imaginea în cristalul veneţian, tânăra femeie se concentra asupra a ceea ce se întâmplase, întarindu-se în faţa fricii care-i dădea târcoale. O surprinse faptul că reuşea să deruleze în minte secvenţele acelei nopţi cu atâta detaşare emoţională, rememorând atacul bărbatului din trăsură cu un soi de neimplicare calmă şi lucidă, de parcă aeele lucruri s-ar fi întâmplat altcuiva şi nu ei. Şi realiză uimită că starea de apatie de după nu se datora atât terorii pe care Ayton i-o vârâsen oase atunci când o bruscase, cât convingerii absolute că-şi dezonorase familia şi o dezamăgise profund fiind astfel înjosită. Greşise. Abia acum îşi dădu seama că se asuprise singură şi că-i îndurerase şi pe cei dragi, refuzând să-şi privească temerile în faţă şi să-şi analizeze sursa reală a sentimentelor care o chinuiseră în tot acest timp.

Straniu era că-şi amintea sărutul lui Nick cu mult mai multă claritate şi emoţie decât îşi amintea umilinţa la care Ayton o supusese. Acel sărut strălucea în mintea ei ca o torţă în întuneric, risipind umbrele şi alungând demonii. Acel sărut avusese puterea miraculoasă de a-i purifica făptura de întinarea suferită şi de a-i aduce alinare. Faptul că el o îmbrăţişase, fără a fi dezgustat de gândul că un alt bărbat o atinsese mai înainte, că o sărutase eu

atâta patimă şi că încă o mai dorea, fuseseră o adevărată alinare pentru sufletul şi mintea ei amorţite de şoc.

Dintr-odată, realiză că nici măcar nu-i mulţumise lui Nick pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Ba mai mult, fusese acidă, sarcastică şi, nu doar odată, nepoliticoasă şi fudulă cu el. Şi nu-i stătea în fire să fie aşa cu nimeni! gândi ea posomorâtă şi ruşinată de sine însăşi.

Brusc, o cuprinse neliniştea. Trebuia să repare nea junsul acesta. De îndată!

Îşi luă inima în dinţi şi pomi să-l caute, neştiind cum avea să procedeze în consecinţă, îl găsi în grajd, ţesălându-şi armăsarul.

Preţ de o clipă, nu făcu decât să-l privească, cu inima bubuindu-i în coaste. Era întors cu spatele la ea şi peria crupa animalului cu mişcări line, prelungi, vorbindu-i cu blândeţe în şoaptă. Un bărbat înalt, lat în umeri, cu părul prins la spate, de o frumuseţe care-ţi rănea ochii. Îşi scosese jacheta, rămânând in cămaşă. Pantalonii de piele îi subliniau picioarele lungi, musculoase, încălţate în cizme de piele până sub genunchi. Întreaga lui fiinţă emana vitalitate, robusteţe şi o virilitate copleşitoare.

Cristine închise ochii şi inhala aerul eu mireasmă aspră de fan, bălegar, animal şi... miros de bărbat. Îi distingea mirosul chiar şi de la acea distanţă. Un parfum pe care l-ar fi recunoscut oriunde. Ce ciudat! Cât de receptive îi deveneau simţurile când era vorba de el!

Lăsându-se mânată de instinct şi de un impulsiv „fie ce-o fi”, tânăra femeie deschise ochii şi porni hotărâtă spre el.

Nick îi simţise prezenţa cu mult înainte să-i audă paşii. De fiecare dată când se afla în preajma ei, ceva se strângea în măruntaiele lui. Se răsuci pe călcâie, surprins să o vadă acolo şi, mai ales, neînsoţită. în ultimele zile, Cristine îşi dezvoltase o adevărată tehnică din a evita să rămână singură eu el.

- Bună, rosti el moale, aruncând o privire-n jur pentru a se asigura că, într-adevăr, nu avea escortă.

Nu era nimeni cu ea, îi privi faţa încordată şi-i zări licărul de hotărâre din ochi. Cristine ajunse în dreptul lui, ezită o clipă, apoi i se aruncă în braţe, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său şi-şi sudă gura de a lui.

Nick încremeni, luat totalmente prin surprindere. Dorinţa îl pocni în şale cu o intensitate zdrobitoare. Înainte de a apuca să se dezmeticească, ea se retrase, roşie în obraz, şi-l privi încurcată, de parcă abia acum îşi realiza gestul.

- Am vrut să-ţi mulţumesc, atâta tot, rosti ea pe nerăsuflate, frângându-şi mâinile nervoasă. Nam apucat s-o fac până acum pentru că... pentru că nu m-am gândit şi...

Nick îşi înălţă sprâncenele nedumerit, apoi realiză la ce anume se referea Cristine. Trecânduşi limba peste dinţi ca să-şi ascundă amuzamentul şi surpriza, se întinse spre ea şi-i opri frământarea mâinilor cu a sa, punând în acelaşi timp ţesala deoparte şi scoţându-şi cu dinţii mănuşa ponosită pe care o folosea ca să nu se murdărească.

. Mai mulţumeşte-mi odată, îi ceru el răguşit, privind-o intens, cu ochi întunecaţi şi arzători.

Cristine înghiţi în sec. Curajul o părăsise brusc. Căldura mâinii lui peste ale ei era răvăşitoare.

I se-nmuiaseră genunchii, respirația-i deveni anevoioasă. Capul i se învârtea.

Cu ochii în ochii ei, Nick îi desprinse cu blândeţe mâinile încleştate şi o trase spre el, aplecându-se pentru a i le petrece pe după gâtul său. Apoi îi înconjură talia şi o lipi de el. Se mişca încet, ca să n-o sperie, deoarece Cristine părea la un pas de a o zbughi din loc. Iepureşte. Când îşi lăsă gura pe a ei, îi prinse oftatul şi-i simţi uşurarea în felul în care i se înmuie docilă în braţe. Şi profită de ceea ce soarta îi oferise pe nepusă masă, luând pentru a dărui înzecit.

O sărută prelung, adânc şi intim, cu infinită gingăşie, savurând textura mătăsoasă, pârguită a buzelor ei, gustul minunat şi îmbătător al femeii pe care o iubea cu o patimă nestăvilită. Dorinţa i se învolbura în sânge, trudindu-i respiraţia, încingându-i vintrele. Ar fi vrut s-o atingă, să-şi umple mâinile cu făptura ei încântătoare, să se afunde în căldura înmiresmată a trupului ei, s-o absoarbă prin pori şi s-o lege de el pentru totdeauna. Timpul îl presa, nevoia îl mâna din spate, propriul trup îşi răcnea frustrarea atâtor nopţi de dor şi jind. Dar se sili să rămână lucid, sau cel puţin cu un milimetru în spatele graniţei dintre raţiune şi instincte. Cristine i se dăruia cum nici nu gândise să spere. Era mlădioasă şi delicată ca firul ierbii, mirosea a flori de câmp şi a... păcat. Dacă nu ar fi existat acea noapte de la Manehester House,

cu siguranţă ar fi împins-o într-o boxă, culcând-o pe fan curat şi seducând-o fără remuşcări. Dar aşa...

Se opri cu o fracţiune de secundă înainte ca mintea să i se întunece complet. Şi o strânse în braţe, lăsându-şi obrazul pe creştetul ei, încercând să se liniştească.

Astfel îi găsi contesa.

Kimberly se opri în uşa grajdului, încremenită. O văzuse pe Cristine de la fereastra salonului când ocolise conacul şi plecase după ea, vrând să-i ţină companie, sperând că poale o va prinde întrun moment în care copila ar fi fost dispusă să-şi deschidă sufletul în faţa ei, împărţind cu ea povara care-i apăsa sufletul.

O durea tăcerea copilei, mai ales că ştia cât de mult o afectase episodul cu Ayton. Ideea era că nici măcar nu reuşea să-şi dea seama cât de mult o vătămase acea experienţă oribilă. Întotdeauna avusese cu fiica ei o relaţie deschisă, bazată mai întâi de toate pe încredere, respect şi prietenie.

Faptul că ea refuza să i se destăinuie îi ardea inima.

Intră în grajd şi frână brusc.

Scena din faţa ochilor ei o lăsă fără replică, o năuci. Dădu să se retragă, dar tocmai în acel moment Nick deschise ochii şi o văzu.

Câteva momente, niciunul dintre ei nu se mişcă. Nick continua s-o privească, mut şi stăruitor.

Durerea amestecată cu deznădejde din ochii lui îi frânseră inima. Realiză subit adevărul şi făcu doi paşi în spate, ieşind din câmpul lor vizual.

Apoi se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre conac, cu mintea încă amorţită de şoc.

În urma ei, Nick închise ochii strâns, blestemând în gând nenorocul care mânase paşii mamei sale intr-acolo. Inevitabil, ştia că urma să aibă o discuţie cu ea. Ar fi preferat ca nimeni din casă să nu ştie adevărul până când nu reuşea s-o convingă pe Cristine de profunzimea sentimentelor lui pentru ea. Bine că fusese mama lui şi nu una dintre mătuşi! Sau vreunul dintre bunici!...

Cristine i se mişcă în braţe, detumându-i gândurile. Brusc, îl cuprinse o stare de fericire nemaiîntâlnită. Desprinzându-se de ea, îi luă faţa rumenă în palme şi-i zâmbi larg. Gura ei tremură alunei când îi răspunse printr-un surâs nesigur.

- Să nu mai fugi de mine, îi pretinse el pe un ton poruncitor, redevenind serios. Promite-mi asta, Cristine!

- Îţi promit.

O privi lung, sedus de frumuseţea ei îmbujorată, şi oftă.

- Nu vreau să te sperii, dar am anumite sentimente pentru tine, o informă Nick pe un ton moale, învăluitor.

Cristine clipi des, rămânând cu gura căscată.

- A... ai sentimente p... pentru m... mine? izbuti ea să articuleze într-un târziu, bâlbâindu-se din cauza profundei uluieli.

- Mhm, aprobă Nick liniştit, zâmbind în coltul gurii, fascinat fiind de modul uimitor în care ochii ei îşi schimbau culoarea, trecând de la violet la indigo în doar câteva fracţiuni de secundă. Insă aş prefera să ţi le arăt decât să ţi le mărturisesc. Personal, nu cred în valoarea cuvântului cât în cea a gestului adânc simţit.

- Bine, expiră Cristine aerul pe care-l ţinuse blocat în mod inconştient în plămâni. Bine, repetă ea, piecându-şi ochii, încă zăpăcită de pe urma surprinzătoarei lui destăinuiri.

Nick îşi trecu arătătorul peste buza ei de jos, umflată de pe urma sărutului înfocat. Ar fi fost tentat s-o sărute din nou, dar un zgomot îi atrase atenţia. Mâinile îi căzură şi Nick făcu doi paşi în spate, punând distanţă între ei. Unul dintre grăjdari păşi pe culoarul dintre boxe, ducând de dârlogi o iapă sură, graţioasă.

Băiatul îi salută timid şi-şi văzu de treabă. Cristine nu ştia ce să facă, nici ce era potrivit să spună intr-o asemenea situaţie. Tăcerea care se lăsase o stânjenea teribil. Se încruntă la podea, apoi la stâlpii din dreptul boxelor, îşi mută ochii la nişte şei mai vechi, căutând disperata o modalitate de a pleca de acolo fără să-i pară ridicolă sau, mai rău, îngrozitor de stupidă.

- Ne vedem mai târziu, îi sugeră Nick, aplecându-se uşor spre ea şi făcându-i şmechereşte cu ochiul.

- Da, răsuflă ea uşurată, zâmbind forţat. Pa!

Făcu o reverenţă grăbită şi plecă valvârtej. Nick privi lung în urma ei, amuzat şi înduioşat deopotrivă, cu inima plină de tandreţe. Apoi zâmbetul îi păli când îşi aminti de contesă, frecându-şi mâinile peste faţă, reflectă dacă să-şi abordeze mama în acel moment sau s-o lase pe mai târziu casă se obişnuiască oarecum cu ideea...

Mai bine să bată fierul cât e cald, cugetă el, holărându-se pentru o confruntare imediată.

Până ia urmă fusese ridicolă, realiză Cristine cu obidă, în timp ce mărşăluia spre casă. Şi stupidă pe deasupra. Singurele reverenţe pe care le făcuse în faţa lui fuseseră atunci când el se întorsese acasă de pe front, când lucrurile între ei erau extrem de inflamabile, şi acum, când îi sucise minţile.

Ce o apucase să-l trateze atât de formal ? O sărutase eu nici cinci minute înainte!

Ajunse in faţa intrării odată cu băiatul care livra corespondenţa la Sutherland. Cristine se opri şi prelua ea pachetul cu ziarele care soseau periodic de la Londra şi cele câteva scrisori legate cu sfoară, apoi îl invită să se oprească pe la bucătărie ca să mănânce ceva.

Încă tulburată de pe urma sărutului din grajd, împărţită între ruşine, şoc şi plăcere vinovată, tânăra urcă în dormitorul ei, uitând să lase pachetul cu publicaţii pe măsuţa din antreu. Realiză că le cărase cu ea abia când ajunse în cameră. Preocupată, le lăsă pe scrin şi se trânti pe spate în pat, privind ţintă tavanul pictat al dormitorului.

Multă vreme, nu făcu decât să stea nemişcată, cu privirile pierdute în gol. Când îngeraşul dolofan pe care-l fixa începu să i se întunece tn faţa ochilor, îşi dădu seama că era atât de aiurită încât uitase să respire.

- Oh, Doamne! gemu ea stins, ascunzându-şi faţa în palme.

Sărutul lui fusese ceva absolut devastator. Nespus de dulce, de gingaş, şi totuşi încărcat de o senzualitate crudă şi de o patimă care o înfiorase din creştet şi până-n tălpi.

Îi plăcuse enorm. O îmbătase, o ameţise. Genunchii încă mai continuau să-i tremure, abdomenul să-i tresalte sub mici spasme de voluptate şi delir.

Acel sărut trezise în ea o emoţie arzătoare, o stare de nelinişte, o nevoie pe care n-o putea numi. Stătea tremurând, cu chipul ascuns în mâini, încercând să se liniştească.

El avea anumite sentimente pentru ea! Acestea fuseseră cuvintele lui, cuvinte care o aruncaseră intr-un ocean de emoţii amestecate, derutante. Se simţea fericită, îngrozită şi bulversată. Fericită pentru că-i era totuşi dragă, îngrozită de consecinţele acestui fapt. Şi bulversată, pentru că nu ştia ce să facă de acum înainte.

Nick pusese ochii pe ea. Dacă mai existase vreun dubiu pană în acel moment, acesta fusese spulberat de felul în care o îmbrăţişase mai devreme. O dorea, nutrea anumite simţăminte pentru ea şi voia să i le arate, un lucru măgulitor şi terifiant totodată.

- Oh, Maică Precistă, *ce mă fac?* scânci tânăra femeie, întorcându-se pe burtă şi îndesându-şi faţa cu putere în pături, de parcă acea poziţie i-ar fi putut limpezi mintea răvăşită.

Când începu să se sufoce îşi ridică fruntea şi inspiră aerul cu lăcomie.

Îi promisese că nu mai avea să-l evite pe viitor. Aici o priponise bine, pentru că ştia că ea nuşi încălca niciodată vorba dată chezăşie. Deci faza cu „de-a v-aţi aseunselea” trebuia eliminată de pe listă şi căutate alte mijloace prin care să-l ţină la distanţă. Locuiau în aceeaşi casă. Acest lucru îi restrângea considerabil libertatea de mişcare. Instinctiv, ştia că Nick n-avea s-o lase în pace nici dacă-l ruga frumos. îi simţise dorinţa într-un mod cât se poate de evident. Şi acest lucru, în loc s-o sperie, cum ar fi fost de aşteptat, mai ales după episodul cu Ayton, o flatase profund.

Şi ce-ar fi fost dacă pur şi simplu ar fi rămas pe loc, bucurându-se de ceea ce prezentul şi viitorul apropiat aveau să-i ofere alături de Nick? gândi ea, îngustându-şi ochii în timp ce întorcea în minte problema pe toate feţele. Cât de rău ar fi putut să fie? Necazul se întâmplase oricum: era îndrăgostită de el până-n măduva oaselor. Mai mult de atât nici că se putea. Iar Nick îi declarase că nu-i era indiferentă. Poate c-o şi iubea puţin, speculă Cristine, sprijinindu-şi bărbia în pumni.

Trebuia să fie ceva serios la mijloc, altfel el nu ar fi făcut niciodată acel pas înspre ea. E drept că de fiecare dată ea fusese cea care-i sărise în braţe şi-l ademenise, însă nici el nu i se împotrivise. Nick era un bărbat cinstit şi vertical. Să-i accepte afecţiunea sau, în fine, dovezile de afecţiune, nu putea fi un lucru chiar atât de greşit. Sentimentele lor ar fi putut evolua spre ceva frumos şi unic...

Da, dar ea urma să plece într-un viitor relativ apropiat, cugetă Cristine cu tristeţe. Iar el trebuia să rămână în Anglia pentru totdeauna. Indiferent în ce punct ar fi ajuns legătura lor afectivă, aveau să se despartă într-un final. Nu se putea altfel, nu exista altă cale. Cristine ştia că despărţirea aceasta avea să-i frângă inima mai mult decât despărţirea de restul. Avea să se despartă de Nick mult mai greu decât de oricine altcineva, chiar şi decât mama ei. Era un lucru inevitabil. Şi dacă tot îi era dat să sufere oricum, de ce nu ar fi luat cu ea amintirea unor zile fericite, de ce nu s-ar fi bucurat de tandreţea şi preţuirea lui? De ce să nu profite, să se bucure şi să trăiască cu adevărat? Era posibil să nu-l mai vadă niciodată...

Insă mai era şi Ethan la mijloc, realiză tânăra cu durere. Şi ar fi fost o cruzime din partea ei să-şi ofere afecţiunea lui Nick sub ochii acestuia. Mai degrabă ar fi murit decât să-l vadă pe Ethan suferind din cauza egoismului ei, a dorinţei absurde de a fi fericită alături de bărbatul pe care-1 iubea dar pe care nu-l putea avea în întregime. Cu atât mai mult cu cat trebuia să-i refuze cererea în căsătorie atunci când avea să se înapoieze acasă.

Şi hotărârea fu luată. Nu exista nici un viitor. Pentru niciunul dintre ei. Avea să discute cu

Nick şi să-l facă să înţeleagă. Oricât de mult o durea asta, ştia că procedează corect faţă de toată lumea.

Deprimată, se ridică în capul oaselor, înghiţindu-şi jalea. Trebuia să nu se mai gândească, săşi ocupe mintea cu altceva... altfel ar fi înnebunit!

Dădu cu ochii de teancul subţire de scrisori şi de pachetul sosit din Capitală. Ceva nevăzut păru s-o atragă spre ziarele frumos orânduite. Luă primul cotidian care-i căzu in mână şi citi titlul tipărit cu litere mari de pe prima pagină. Un abis nesfârşit, întunecat, îşi întinse braţele spre ea, cuprinzându-i mintea strâns, sugând-o în măruntaiele sale.

Pentru prima dată în viaţa ei, Cristine leşină.

CAPITOLUL 19

Nick îşi găsi mama în salonul mic pentru musafiri, frecând cu îndârjire un sfeşnic de argint. Nu era un semn prea îmbucurător. Ori de câte ori era supărată de ceva sau pe cineva, Kimberly îşi consuma nemulţumirea curăţmd argintăria din casă. Cu toţii îi cunoşteau apucăturile şi, de regulă, o

lăsau să-şi facă damblaua până când se calma. Dacă intrai în colimatorul ei în acele clipe, în patru cazuri din cinci se lăsa cu vărsare de sânge.

Nick închise uşa în urma lui cu grijă şi făcu doi paşi, dar se opri. Kimberly îşi ridicase ochii spre el, ţintuindu-l cu acea privire care, în vremea copilăriei lui, îi băga groaza în oase. Tânărul conte se strâmbă. Nici acum nu era complet imun în faţa acelei căutături ascuţite şi tăioase ca un brici. Contesa continua să lustruiască sfeşnicul cu aceeaşi hotărâre, privirea ei tranşându-1 în felii subţiri, caraghios de transparente.

- O iubesc, mamă! declară Nick răspicat, fără niciun fel de preambul.

Freamătul mâinilor ei se opri pentru o clipă, apoi se reluă cu şi mai multă râvnă.

- Crezi că nu ştiu asta? Că nu mi-am dat seama de asta până acum? Ce-ţi închipui, că am orbit cu timpul?

Vocea ei era liniştită, dar Nick ştia că nu era decât calmul de dinaintea furtunii.

- Atunci spune-mi de ce eşti atât de supărată? preferă Nick să lanseze el primul atac. Din cauza lui Ethan?!... Iţi imaginezi cumva că-mi sap fratele pe la spate? Asta e părerea ta despre mine, că sunt un nemernic lipsii de scrupule?!...

Fu nevoit să tacă pentru câteva clipe, conştient că ridicase vocea la ea. Când fu sigur că-i putea vorbi fără emoţie, reluă pe un ton controlat:

-La Kesinghton Place, Ethan a cerut-o de nevastă. Seara, Cristine mi-a plâns pe umăr, tânguindu-se că nu se poate mărita cu el, pentru că niciodată nu va putea să-l facă fericit. Pentru că Ethan merita mai mult iar ea nu se

simţea în stare să-i ofere afecţiunea pe care şi-o dorea el. Exact acestea au fost cuvintele ei, mamă.

Pe chipul contesei se ivi o umbră. Oftând, Kimberly puse sfeşnicul deoparte şi-şi împleti degetele în poală, pentru a le opri neastâmpărul.

- Sunt pusă într-o situaţie dificilă, Nick, te rog să mă-nţelegi, mărturisi ea cu o voce tristă. Vă iubesc pe toţi palm în mod egal. Sunteţi copiii mei. Şi vreau să vă văd pe toţi fericiţi, aşezaţi la casa voastră, alături de oameni de calitate. Oricare ar fi drumul pe care veţi alege să mergeţi, dacă voi ştiţi că la capătul lui vi aşteaptă fericirea, eu n-am să vă stau în drum. Sunteţi cu toţii sănătoşi la minte, la trup şi la suflet. Am încredere în voi că veţi alege bine. Personal, nu ţin la condiţia socială a soţiilor voastre, la ereditatea sau la averea lor. Dovada mi-e Andreea. Antony a ales cu siguranţă o femeie specială. Nu are zestre, dar posedă o bogăţie pe care puţini o dobândesc în viaţă şi chiar şi mai puţini se nasc cu ea: nobleţe sufletească, generozitate şi devotament. Îi aduce bucurie lui Antony, iar pentru mine asta este suprema mulţumire. Pe urmă m-am gândit la Ethan... şi la Cristine. Nu neg că mi-am făcut speranţe în legătură cu ei doi. Ethan este un bărbat corect, loial, cinstit şi bun. Cristine este la fel. Făceau o pereche minunată şi-mi doream să-i văd împreună, pentru că el o iubeşte şi i-ar fi fost credincios, iar Cristine s-ar fi aflat astfel în siguranţa. Desigur, mi-am dat seama că ea nu-l iubeşte aşa cum nădăjduieşte el, dar m-am gândit că poate, în timp, sentimentele ei s-ar fi schimbat...

Făcu o pauză, trecându-şi degetele peste fruntea palidă cu un aer uşor derutat.

- Desigur, reluă contesa, vag ironică şi gesticulând într-o doară, tu te-ai întors acasă şi lucrurile au luat-o în cu lotul altă direcţie. Am simţit schimbarea încă dinainte ca măcar vreunul dintre voi să devină conştient de ceea ce se întâmplă.

- Sper să mă crezi când îţi spun nu am încercat să profit de naivitatea sau lipsa ei de experienţă şi s-o corup! apăsă Nick cuvintele, privindu-şi mama cu gravitate.

- Încă n-ai încercat, dar o vei face, prezise contesa cu o certitudine care-l făcu să tresară vinovat. Îmi cunosc copiii, Nick. Vă cunosc pe fiecare dintre voi şi ştiu ce vă poate mintea. Tu nu eşti ca Ethan sau ca Antony. Tu doar întinzi mâna şi iei ceea ce consideri că ţi se cuvine.

- Atunci, voi încerca să nu te dezamăgesc, doamnă, replică el cu cinism. Brusc, îl cuprinse furia şi izbucni cu amărăciune: De ce consideri că Ethan ar fi mai demn de ea decât aş fi eu vreodată?!

- N-am zis asta! se disculpă Kimberly, ridicându-se în picioare. Eu doar am...

- Ascultă-mă bine, mamă! mârâi Nick printre dinţi, curmându-i avântul. Ethan a avut o şansă şi n-a ştiut s-o folosească la timp. A pierdut-o imediat după ce ea şi-a făcut debutul, exact cum am prevăzut. Şi ştii de ce? Pentru că Cristine s-a îndrăgostit de un alt bărbat. Şi, ca să te scutesc de efortul de a mă întreba de unde naiba ştiu lucrul acesta, o să te lămuresc imediat: mi-a mărturisit-o chiar ea, la câteva săptămâni de la balul iady-ei Cambridge. Un bărbat, dar nu unul oarecare, ci unul *însurat'* Şi nici măcar n-a binevoit să-mi spună cine e ticălosul acela!

O văzu căscând gura, consternată.

- Pun pariu că nici prin cap nu ţi-ar fi trecut lucrul acesta, râse el găunos. Şi totuşi, e adevărat.

în mod sigur că acesta este motivul principal pentru care o să-l refuze pe Ethan.

- Ţi-a spus ea asta? făcu Kimbedy uluită

- Ce, acum îţi închipui că inventez? se răsti el supărat.

- Nu, se încruntă ea, numai că... Oh! exclamă dintr-odată, schimbându-se la faţă şi privindu-1 cu ochi mari. Oh, nu! Nu se poate, clătină ea din cap, împărţită între ilaritate, neîncredere şi stupoare.

Ochii lui Nick se îngustară. O bănuială teribilă îi încolţi în minte.

- Să nu-mi spui că ştii despre cine este vorba! rosti el pe un ton sleit.

- Ba cred că ştiu, îmi pare rău. Crezusem că este o poveste demult moartă şi îngropată.

- Cine e? reuşi el să-şi mişte buzele înţepenite.

- Alex Lundum, îl informă ea fără să zâmbească.

- Alex? făcu Nick, privind-o cu scepticism şi refuz în priviri. Alexander Lundum? repeta el cu un aer perplex, realizând că ea chiar vorbea serios.

- S-a îndrăgostii de el când avea paisprezece sau cincisprezece ani, nu mai ţin minte exact. A fost distrusă când Alex s-a însurat cu Sophia. Vreo doi ani să fi tot oftat de dorul lui, dar pe urmă nu a mai adus vorba de el şi am crezut că-l uitase.

- Se pare că nu, comentă Nick cu sarcasm.

Alex fusese prietenul lui în copilărie. Mai târziu, se întâlniseră la Eton. Prietenia lor se cimentase eu adevărat abia pe front. Îl plăcuse de Alex... până în urmă cu zece secunde. Acum îl ura la modul absolut şi cu patimă. Bastard trădător!

Era incredibil! Cristine îşi dăruise inima unui bărbat distins, chipeş, onorabil şi *foarte* însurat.

Avea să-l pască un infarct, gândi Nick, lăsându-se pe braţul unei canapele, cu fruntea în pumni, simţind că inima sta să-i crape.

Acum cunoştea şi numele rivalului său! Era din ce în ce mai bine. Brusc, se simţi descurajat. Cristine era îndrăgostită de Alex... de cât timp? socoti ei în minte. Şase sau şapte ani. Să iubeşti pe cineva de atâta timp nu poate fi vorba decât de ceva serios şi trainic. Probabil că nici nu avea mai multe şanse decât avusese Ethan.

Kimberly veni lângă el, mişcată de zbuciumul tăcut din ochii lui, de felul în care umerii i se gârboviseră sub povara grea a unui adevăr inacceptabil pentru el. Îşi lăsă o mâna pe spatele lui, simţindu-i încordarea muşchilor prin haine, furtuna din sufletul lui. Şi o duru inima pentru fiul ei.

- Poale că mă înşel, Nick, rosti ea în şoaptă, mângâindu-l cu duioşie. Poale că şi ea se înşeală.

Poate că este îndrăgostită numai de ideea de a fi îndrăgostită.

- Fi serioasă, mamă, îşi ridică el fruntea s-o privească. Cristine este o femeie eu capul pe umeri. Şi-ar da seama dacă încă mai este îndrăgostită de el sau dacă a rămas numai cu nostalgia unui paradis pierdut.

Contesa tăcu un lung moment, reflectând. Simţea instinctiv eă ceva nu era în regulă în toată povestea, dar încă nu putea să spună ce anume o sâcâia.

Ceea ce Nick îi dezvăluise se bătea cap în cap cu realitatea care i se derula zilnic prin faţa ochilor. În minte i se bulucirăă imagini cu Nick şi Cristine în diferite ipostaze. Un gest, un cuvânt, o privire. Nu ceva ce să-ţi sară în ochi, dar dacă erai atent... Şi ea fusese atentă. Ar fi putut jura cu mâna pe inimă că şi Cristine era îndrăgostită de Nick.

Li se scurgeau ochii unul după celălalt. O femeie nu se uita aşa la un bărbat dacă inima i-ar fi fost stăpânită de un altul, îşi dădu ea seama brusc de adevăr. Cristine îl minţise pe Nick. Probabil că mândria o împiedicase să recunoască ce e în inima ei. Şi avea destulă mândrie, zâmbi Kimberly ca pentru sine. Oh, da, fiecare celulă din trupul ei şedea ţeapănă din cauza mândriei.

- Povesteşte-mi în ce împrejurări ţi-a destăinuit dragostea ei pentru Alex, îi ceru ea, aşezânduse pe canapea, lângă el.

- Nu văd rostul, gemu Nick, căutându-se de tabacheră. O să fumez aici, o informă el pe un ton prevenitor, care nu admitea contraziceri de prisos.

Contesa aprobă tăcută şi el îşi aprinse ţigara subţire de foi, mistuind-o cu sete. Şi dintr-odată, cuvintele începură să curgă. Simţea nevoia să se destămuiască cuiva în care avea încredere, cineva al cărui sfat conta cu adevărat şi care ştia să păstreze discreţia acelei taine.

Kimberly asculta atentă, tară să-l întrerupă, aşezând în mintea ei piesele lipsă. In adâncul sufletului, ştia că nu mai putea face nimic pentru Ethan, dar că putea însă să-l ajute pe Nick. Pentru că acum îi era limpede că dintre cei doi fii ai ei, Cristine îl prefera pe cel mai mare. Era pusă in situaţia cumplita de a-şi sacrifica fericirea unuia dintre copii pentru a aduce împlinire

celorlalţi doi. O decizie grea şi dureroasa pentru o mama, dar nu putea să-i condamne pe toţi trei la suferinţă şi deziluzie. Nu ea era cea care hotărâse, ci destinul capricios. Şi dacă Dumnezeu orânduise lucrurile astfel, atunci trebuia să se supună voinţei lui, iar Nick, chiar daca nu-i comunicase asta prin viu grai, simţea nevoia aprobării ei.

Nick îşi termină confesiunea şi multă vreme, niciunui dintre ei nu scoase o vorbă.

- Ethan va suferi oricum, rupse Kimberly tăcerea grea, apăsătoare, privindu-şi fiul în ochi cu o tristă resemnare. Oricât mi-aş fi dorit ca el să fi fost cel sortit Cristinei, numai dorinţa mea nu a fost îndeajuns. Mi-e greu, mi-e foarte greu să ştiu că nu-l pot apăra de durerea ce va să vină, să ştiu că no să-i pot oferi mângâiere şi alinare, conştientă că o parte din suferinţa lui se datorează mie, a celor ce voi hotărî acum. Dar dacă tu crezi că ea este femeia lângă care-ţi doreşti să închizi ochii în ceasurile târzii ale bătrâneţii şi daca ea te vrea, atunci eu nu mai am nimic de adăugat.

Ochii lui Nick se măriră surprinşi, pe faţa lui se aşternu uşurarea. Se întinse şi strânse cu recunoştinţă mâna delicată a contesei, privind-o eu seriozitate.

- Vreau să mă însor cu Cristine, mamă! O iubesc şi...

- Te rog! îşi ridică Kimberly o mână zâmbind, amuzată şi stânjenită deopotrivă. Nu crezi că ar trebui să-i spui ei lucrurile acestea? sugeră suav, curmându-i elanul.

- Îi voi spune când va fi pregătită să-mi primească afecţiunea şi devotamentul. Intre timp, voi încerca să-i mut gândurile de la Lundum.

Contesa îşi muşcă buzele, ezitând, neştiind dacă să facă sau nu lumină în capul lui. Decise că e mai bine să descopere singur adevărul. Nu avea dreptul să se amestece în intimitatea fiicei ei. Se mulţumi doar să-i aprobe intenţia printr-o înclinare a bărbiei.

- Nick, vreau să te rog..., începu contesa cu gravitate, dar fu întreruptă în mijlocul frazei de un ţipăt prelung şi ascuţit, care venea de la etaj.

Amândoi ţâşniră în picioare, livizi, exclamând intr-un glas:

- Cristine!

Şi se repeziră spre uşă.

Acelaşi ţipăt sfâşie bezna din mintea Cristinei, smulgând-o din nesimţire. Deschise ochii ameţită, uitându-se buimacă la faţa albită de groază a tinerei ei cameriste.

- Oh, milady! îngenunche fata lângă ea, tamponându-i fruntea cu colţul apretal al şorţului în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Am crezut că aţi murit!

- Ce? făcu Cristine nedumerită, dând să se ridice în fund.

Dădu mâna cameristei la o parte, enervată de vorbele fără noimă ale acesteia şi se opri când văzu sângele de pe uniforma acesteia. Se încruntă nedumerită, săltându-se în şezut, şi-şi duse mâna la frunte, acolo unde simţea pulsând o vagă durere. Dădu peste o umflătură mică şi peste ceva umed şi cald. Sângera. Se lovise. Când?, .. De ce? .. Cum?...

Şirul gândurilor confuze îi fu curmat de zgomotul făcut de uşa dormi torului trântită de perete. O văzu pe Andreea năvălind în cameră, urmată de mătuşa Chloe şi de alţi doi servitori. Chloe se repezi, ghemuindu-se lângă

ea şi, fără o vorbă, îi luă bărbia în pumn pentru a-i putea analiza mai bine tăietura de la rădăcina firelor de păr.

- Doamne, copilă, era să-mi crape inima! mărturisi femeia cu o voce tremurătoare, uşurată că rana arăta mai rău decât era de fapt în realitate. Iar tu, fată smintită, se răsuci spre cameristă, dojenind-o eu asprime, chiar nu te-ai putut stăpâni să nu zbieri ca o...

- Ce dracu se petrece aici?!.., lună vocea stăpânului de la Sutherland House din mijlocul pragului.

Andreea, care obtura o parte din câmpul lui vizual, alunecă lateral. Chloe se retrase şi ea, dând un brânci cameristei care plângea înăbuşit. Chipul bărbatului se albi ca varul. Cristine stătea în fund, lângă măsuţa de toaletă, cu faţa mânjită de sânge.

- A leşinat şi s-a lovit în cădere, îl informă mătuşa ei în timp ce se apropia. Cred că a dat cu capul de muchia scrinului...

Nick se lăsă pe vine şi-i luă faţa în mâini, cercetând ia rândul lui tăietura care încă mai continua să sângereze. Uşurarea îl slei de vlagă. O privi în ochii încă dilataţi de şoc şi nedumerire şi o întrebă cu blândeţe:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu, şopti ea tulburată de agitaţia din jurul ei. Eu... ziarele! îşi aminti brusc, cutremurându-se toată şi privindu-l îngrozită. Oh, Doamne, Nick, ziarele!...

Nick privi automat la dezordinea din jur. Pe covor se aflau împrăştiate diverse obiecte de toaletă, scrisori încă sigilate şi ziare boţite. Luă unul la nimereală. Titlul mare, eu litere îngroşate, de pe prima pagină, îi sări în ochi:

Crimă atroce în Portman Squre. Lordul Haltei- Ayton a fost găsit mort în apartamentul său. Poliţia face cercetări Amănunte pe pagina următoare.

Nick simţi zbârlindu-i-se tot părui de pe ceafa. În mâinile sale, hârtia părea să capete o greutate ciudată. Inghiţindu-şi sila şi oroarea, dădu pagina şi parcurse în grabă primele rânduri. Groaza îi strânse stomacul. Îşi ridică privirea spre Cristine, realizând cât de mare fusese şocul pentru ea. Maxilarele i se încleştară, stomacul i se revoltă.

- Spune-mi ce scrie, îi ceru ea cu o voce spartă. -Nu acum...

- Te rog.

- Am zis nu! o refuză Nick răspicat.

Cristine se întinse să-i ia ziarul din mână, dar Nick îl feri. Enervată, tânăra se uită în jur şi înşfacă unul, dar el i-l smulse din mâini.

- Dă-mi-l! îi cern Cristine, privindu-l lividă.

- Nici gând.

- Dă-mi-l, lua-te-ar naiba! zbieră ea ca scoasă din minţi Sau mă duc personal la Londra şi-mi cumpăr singură unul! Ba-mi cumpăr o tipografie întreagă! Am bani, aşa că-mi pot permite să...

- Gura! se răsti el pe un ton atât de aspru, încât şi Cristine şi toţi ceilalţi amuţiră. Asta este casa mea, eu sunt stăpânul şi eu dau ordinele aici, ai înţeles?!... Te duci la Londra pe dracu!... La o parte! porunci ei tuturor celor prezenţi.

Toţi se retraseră şi el se apucă să strângă ziarele furios, apoi se ridică eu ele în braţe şi-i întoarse spatele, aruncând din mers peste umăr mame sale:

- Ocupă-te de ea. Eu trebuie să vorbesc cu Tony. Ajunsese în prag când vocea ei îl opri:

- Te urăsc!... M-ai auzit? Te urăsc!

Nick ezită o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi o privi lung. Ochii ei aruncau văpăi. Nu se îndoia că in clipa aceea chiar asta simţea şi se strâmbă în sinea lui.

- De aia nu mai pot eu dormi noaptea, dulceaţă! declară el sec, după care dispăru pe coridor.

Ei, la naiba, bombăni ei în timp ce cobora scările. Femeia asta avea un talent unic să-l scoată din răbdări.

Nick regreta că ridicase vocea la ea. Asta era! Trebuia s-o lase să se liniştească, şi el la fel, şi pe urmă poate că-i va cere scuze. Sau nu. Îl enervase cu modul sfidător în care-şi fluturase aurul pe sub nasul lui. Ce, el n-avea bani?!...

Batea câmpii, îşi dădu Nick seama, făcând o grimasă. Ce aveţi de a face cireaşa de pe tort cu rănitul grajdurilor şi cu trilul ciocârliei?

Se opri cu o fracţiune de secundă înainte de a se ciocni de unchiul Cristinei.

- Domnule! Ce surpriză plăcută. Nu vă aşteptam decât spre sfârşitul săptămânii .

- Am reuşit să-mi rezolv treburile mai repede şi m-am grăbit încoace, rosti Damian cu o figură preocupată. Nick, trebuie să stăm de vorbă. - Despre Ayton?

Faţa bărbatului se umplu de uimire. Privirea îi căzu pe teancul de ziare pe care Nick îl strângea sub braţ.

- Văd că veştile au circulat mai repede decât am putut eu să ajung, murmură el cu o strâmbătură, Iisuse, ce monstruozitate!... Cristinei i s-a spus ceva?

- Din nefericire, ea a fost prima care a aflat, mormăi Nick, întunecându-se la faţă. Cam acum un sfert de oră. Mama şi Chloe sunt sus, eu ea.

- Cum se simte? se interesă bărbatul, profund îngrijorat.

- Vestea a cam zdruncinat-o. A leşinat şi s-a lovit la cap. Nimic serios, se grăbi să adauge, văzandu-l pe Damian cum păleşte. Mai mult ne-a speriat pe noi. Hai la mine în cabinet. Acolo puteam să stăm de vorbă liniştiţi.

Pe drum, Nick porunci unei servitoare să-l caute pe Tony şi să-l trimită la el, pe urmă să i se pregătească unchiului Cristinei o gustare şi s-o aducă tot acolo.

Ajunşi în cabinet, Nick lăsă vraful de ziare pe birou şi se duse la bar unde umplu două pahare cu whisky. Ocupară cele două fotolii din faţa şemineului şi-şi aprinseră câte o ţigară de foi.

- Bănuiesc că la Londra este o adevărată nebunie, deschise Nick discuţia.

- Da. Tot oraşul s-a cutremurat când s-a publicat grozăvia asta. Eu de abia ieri am aflat, când m-am întors din Scoţia. Mărturisesc sincer că am fost extrem de şocat. Îmi închipui cum a primit Cristine vestea. Biata copilă!

- O să treacă şi peste asta, rosti Nick posomorât. Este tânârâ şi puternică. Va reuşi.

- Dumnezeule, câtă cruzime! Ai citit ziarele?

- Doar câteva rânduri la repezeală.

. Eu le-am citit, rosti bărbatul, înfiorându-se fără să vrea. Fiecare publicaţie a scos altă poveste, dar esenţa este aceeaşi: Ayton a fost realmente măcelării. Am stat de vorbă eu băieţii de pe Bow Street. Au spus că scena din dormitorul lui Ayton era imposibil de privit şi că seamănă izbitor de mult cu cea din apartamentul lui Cavendish. Nu văd legătura dintre cei doi.

Stomacul lui Nick se strânse ea un pumn. El o vedea eu o claritate înfiorătoare. Şi legătura era Cristine. Cavendish o infatuase, Ayton făcuse cu mult mai mult decât atât. Şi amândoi fuseseră căsăpiţi de aceeaşi mână asasină. Mâna unui psihopat dement. Unul care umbla în libertate, luând viaţa oamenilor cu o cruzime inimaginabilă.

Îi era greaţă. Pentru prima dată după mult timp, simţi teama dându-i târcoale, suflându-i în ceafa, adulmecându-l. li era limpede că individul făcuse un soi de obsesie pentru ea şi se autoproclamase îngerul ei păzitor, un înger al morţii şi al răzbunării, pedepsindu-i pe toţi cei care o răneau într-un fel sau altul.

Mintea începu să-i lucreze la cote înalte. Puţine persoane ştiau ce se întâmplase între Cristine şi Cavendish la reşedinţa de la ţară a marchizului de Kesinghton. De fapt, îi putea număra pe degetele de ia o mână pe cei care ştiau de acest episod: Cristine, Cavendish, el şi Ethan. Desigur, asta în cazul în care Cristine nu mai povestise şi altcuiva acea întâmplare, sau dacă nefericitul nu se destăinuise el unei terţe persoane, cel mai probabil asasinului... Cât despre răpirea Cristinei, ei bine, cercul era ceva mai larg: îi cuprindea şi pe Lancasleri. Dar toţi fuseseră prezenţi în sala de bal de la Manehester House atunci când dispăruse Cristine şi, după rapoartele pe care

le primise mai târziu de la detectivii angajaţi să-i ţină sub observaţie pe aceştia, nu exista nici un indiciu care să-i fi semnalat implicarea vreunuia dintre ei în răpirea acesteia şi nici vreo legătură directă cu Ayton.

- La Kesinghton Place, Cavendish a fost cam deplasat cu Cristine, rosti Nick într-un târziu, privind ţintă jarul trabucului său.

- Adică? se încruntă Damian, privindu-l nedumerit.

- A pipăit-o în timpul cinei pe sub masă, îl lămuri Nick cu o mină sumbră.

- Nu se poate! exclamă celălalt plin de indignare. Canalia! Secătura!

- Mda. Cristine a dat dovadă de suficient sânge rece ca să-i planteze o furculiţă în mâna careşi luase acea libertate, iar mai târziu, am avut eu grijă să-i explic idiotului unde duce lipsa de maniere a unui bărbat, l-am rupt degetele unul câte unul, recunoscu el cu un rictus de dispreţ, îndreptat mai mult către sine. Atunci nu mi-a părut rău. Dar mai târziu, când am aflat cum a fost măcelărit, m-au cuprins remuşcările. Nici acum nu-mi dau seama de ce. Poate pentru că mi-a fost milă de soarta pe care o avusese? Nu ştiu. Insă când am citit în ziare de modul crud în care sfârşise, m-a încercat o senzaţie bizară, sentimentul că cel care-1 omorâse pe Cavendish o făcuse pentru Cristine. Sună aiurea, nu?

- Câteodată, intuiţia poate să fie mult mai corectă şi mai aproape de adevăr decât modul în care judecăm anumite lucruri, opina unchiul Cristinei cu un oftat.

- Au fost multe ocaziile în care intuiţia m-a păcălit. De fapt, dacă stau bine şi mă gândesc, am avut parte de eşecuri doar atunci când m-am lăsat

condus de raţiune şi nu de instinct. Oricum, ideea e că puţini ştiau de ceea ce se petrecuse în acel sfârşit de săptămână în casa marchizului: cei implicaţi direct, eu şi cu Ethan. Nici eu n-aş fi aflat dacă întâmplarea n-ar fi făcut să mă găsesc aşezat la masă în faţa Cristinei şi să surprind scena. Cu siguranţă, ea nu mi-ar fi spus nimic. In opinia ei, situaţia fusese rezolvată. Iar Ethan a aflat accidental. Problema este că şi Ayton a sfârşit la fel, ceea ce-mi întăreşte bănuiala în legătură cu motivul uciderii lui Cavendish. Despre răpirea

Cristinei ştiau şi Lancasterii, precum şi ducesa de Devonshire. Ea mi-a dat cuvântul că o să fie discretă şi tind să cred că şi-a onorat cuvântul. Cât despre Lancasteri, aveau motive serioase să pună la cale o asemenea mârşăvie, dar nu văd rostul. Scopul ar fi fost ca banii Cristinei să se verse în conturile lor şi nu ale lui Ayton, unde ar fi existat riscul major ca acesta să le dea cu tifla mai târziu. Asta în cazul în care nu-l aveau la mână cu ceva, continuă el să cugete eu voce tare. In concluzie, amândoi nefericiţii au mierlit-o imediat după ce au bruscat-o pe Cristine...

Apariţia lui Tony îl făcu să se oprească. Reacţia acestuia în faţa teribilei veşti a fost surprinzătoare. Tony considera ca nemernicul acela eăpătase exact ce merita şi că după părerea lui, cel care-l mazilise fusese chiar prea blând cu el. Adevărul era că şi Nick avea în esenţă aceeaşi părere, considerând că Aylon îşi meritase moartea, însă detesta modul în care acesta sfârşise. Nick se văzu dator să-l informeze despre tot despre ceea ce ştia în legătură şi cu C'avendish. Tony îl privise stupefiat. Câteva clipe, nu scoase

niciun sunet, ca apoi să lanseze aceeaşi părere ce coincidea cu a sa: crimele aveau o legătură directă cu persoana CristineL

Începură să facă speculaţii, încercând să întocmească o listă cu potenţiali suspecţi. Nick le puse la dispoziţie rapoartele pe care le primea cu regularitate despre cei din neamul Lancaster.

Ceilalţi doi le citiseră din scoarţă-n scoarţă. Bănuielile se îndreptau invariabil spre familia tatălui natural al Cristinei: aveau interesul şi chiar motivaţia pentru a acţiona atât de disperat. însă din fişele de urmărire nu reieşea nimic incriminator. În plus, nu exista nicio legătură cu cazul lui Cavendish. Niciunul dintre Lancasteri nu şi-ar fi pătat mâinile cu sânge doar pentru că un idiot cu mintea creaţă atentase la demnitatea moştenitoarei lor. Iar crima fusese înfăptuită cu o implicare adânc emoţională. Cât despre înhăitarea lor cu Ayton, era o ipoteză care nu prea stătea în picioare. N-ar fi fost mai normal să fi acţionat unui dintre gemeni, sau vărul mai tânăr, Stuart, ori poate Ingleby? Chiar şi în cazul în care l-ar fi angajat pe Ayton pentru a face treaba murdară în locul lor, ea pe urmă să se întâlnească cu acesta şi s-o preia pe Cristine, totuşi niciunul nu păruse nerăbdător să părăsească balul şi să ia urma răpitorului şi a victimei sale. Din contră, din spusele iui Tony, cu toţii fusesera şocaţi de veste şi se adunaseră grămadă, dornici să ajute la găsirea ei. Desigur, ar fi putut fi şi teatru la mijloc. Dar dacă aşa ar fi stat lucrurile, de ce Ayton îşi luase libertatea de a o agresa pe Cristine? Dacă ar fi existat totuşi o înţelegere între el şi unul dintre Lancasteri, ar fi avut grijă să păstreze „marfa" intactă, nu-i aşa?..

Trebuia să stea de vorbă cu Cristine, realiză Nick în sinea lui, fără niciun chef. Oricât de greu avea să-i fie tinerei femei să evoce amintirile cumplite ale acelei nopţi, trebuia să afle de la ea exact ce se întâmplase din clipa în care fusese răpită şi momentul în care el o găsise. Ce vorbiseră, starea de spirit a agresorului ei, orice. Un amănunt, oricât de nesemnificativ ar fi putut părea la prima vedere, putea avea totuşi o valoare nebănuită, oferindu-le un indice important în descoperirea asasinului.

Frământai de emoţii contradictorii şi neplăcute, se apucă să răsfoiască ziarele primite, parcurgând cu atenţie fiecare articol care dezbătea crima din Portman Squre. Era oribil. Modul în care cotidianele londoneze prezentau acea atrocitate era tranşant, lipsit de compasiune, având un puternic impact asupra cititorilor. Crima era morbid detaliată. Scârbit, dezgustat de cele citite, Nick strânse ziarele şi le aruncă pe toate în foc, privindu- le frustrat cum se mistuie cu repeziciune, transformându-se în scrum.

Avea senzaţia că orbecăieşte printr-un labirint, legat la ochi, lipsii de orice simţ al direcţiei, trăia cu sentimentul putred că făptaşul se ascundea undeva prin apropiere, urmărind-o pe Cristine, veghind asupra ei cu un simţ al posesiunii împins spre extrem. O considera ca aparţinându-i, vedea în persoana ei ceva sublim şi unic, ceva ce el dorea să stăpânească. Ceva ce i se cuvenea. Instinctiv, ştia că individul care-i măcelărise pe cei doi nutrea o dragoste adâncă, puternică dar, mai ales, bolnavă pentru Cristine. Numai dintr-o iubire absolută, disperată şi vicioasă putea izvorî atâta cruzime şi ferocitate. Sau se înşela şi acel scelerat urmărea cu totul altceva. Dar ce? Indiferent ce urmărea, acel ceva era legat de persoana tinerei femei.

Individul era un smintit şi un psihopat, de asta n-avea nicio îndoială, iar controlul propriei nebunii putea deveni ceva extrem de volatil. Şi mai era şi inteligent, pe deasupra. Nu lăsase nicio urmă pe scena crimelor comise care să-i indice

persoana, iar combinaţia dintre nebunie şi inteligenţă era întotdeauna periculoasă.

Şi totul începuse odată cu debutul Cristinei. Îi era limpede că dementul acela se număra printre mulţimea de cunoscuţi pe care şi-i făcuse după aceea. Dar era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân!

Începu să-l bată gândul de a o lua pe Cristine pe sus şi de a o îmbarca în taină pe primul vas cu destinaţia India, scoţând-o în afara acelui focar de infecţie. Sau s-o ascundă undeva şi să tripleze paza asupra ei. Dar se îndoia că asta ar fi ajutat la ceva. Dacă s-ar fi pus în situaţia asasinului, el cu siguranţă că ar fi găsit mijloace să ajungă la ea, oricât de bine ar fi fost păzită.

Trebuia să o ia de la o margine. Şi cel mai indicat era să înceapă eu cei care fuseseră la Kesinghton şi care participaseră apoi la balul de la Manchester House. Să compare listele şi să restrângă aria de cercetare. Pentru asta trebuia să-i ceară marchizului numele tuturor bărbaţilor pe care-i invitase la Kesinghton şi mai apoi să aibă o discuţie şi cu ducesa. Şi, desigur, trebuia să o facă pe Cristine să-şi amintească tot ce discutase cu Ayton în noaptea răpirii ei şi chiar şi alte conversaţii, oricât de banale, pe care le purtase cu el mai înainte de asta.

Puţin mai târziu, Kimberly intră în cabinet, îi strecurase Cristinei o mică doză de laudanum în ceai şi acum dormea dusă. Ceru ziarele să le vadă şi se bosumflă când Nick o informă că le arsese până la ultimul.

- Nu stau cu gunoaiele alea în casă! se enervă Nick, patrulând agitat prin încăpere. Şi nu vreau ca ea să le citească. Dar dacă eşti curioasă, pot să-ţi detaliez în amănunt cum a fost ciopârţit nemernicul acela!

Kimberly îl fulgeră cu privirea, dar nu comentă nimic.

Bunicii Cristinei, soţul lui Chloe şi Belle se întoarseră la conac spre sfârşitul după- amiezii, încântaţi de excursia pe care o făcuseră prin împrejurimi. Vestea despre moartea cumplită a iui Ayton îi şocă pe toţi.

Nick se văzu dator să-i informeze şi în legătură cu episodul de la Kesinghton Place. Trebuia să înţeleagă cu toţii eu ce situaţie se confruntau, cât şi primejdia care plana asupra Cristinei.

CAPITOLUL 20

Furtuna începuse din senin, cu puţin înainte de cină. Masa, servită în sufragerie, se desfăşură într-o atmosferă grea, încărcată de tensiune.

Andreea se străduia să aducă zâmbetul pe buzele tuturor, povestind întâmplări hazlii despre copiii cărora le preda la şcoală muzica, desenul şi literatura engleză, dar eforturile i-au fost slab răsplătite. Mintea tuturor era concentrată asupra morţii teribile a lui Ayton aşa că, în cele din urmă, tânăra renunţă.

După masă bărbaţii se retrâseseră în salon ca să-şi savureze coniacul şi trabucurile. Femeile rămaseră pe loc, făcându-şi siesta şi comentând despre vreme, evitând să discute subiectul care tulburase viaţa tuturor celor de la Sutherland House.

Cu puţin înainte de orele nouă, camerista Cristinei o anunţă pe contesă că aceasta se trezise. Kimberly urcă şi-i ţinu companie, insistând să mănânce ceva. Subiectul Ayton nu a fost atins. Contesa o privea eu inima strânsă. Suferinţa din ochii Cristinei era cât se poale de evidentă. Copila avea cearcăne sub ochi, era palidă şi se străduia să mănânce doar ca să-i facă ei pe plac. Când îi fu adus ceaiul, Cristine îl privi bănuitoare:

- Sper că nu l-ai „botezat" şi pe acestei!
- Nu, zâmbi contesa uşor. Aeesta-i ceaiul de la John.
- Somnul n-o să-mi aducă binecuvântata uitare, mamă, şopti tânăra cu amărăciune.
- Nu, dar o să te ajute să te odihneşti şi să-ţi păstrezi forţele.

Cristine se încruntă la mâinile ei împreunate în poală şi oftă.

- Îmi doresc ca Orslom sa fie aici, mărturisi ea în şoaptă, cu privirea plecată. In ultima vreme,

atrag nenorocirile aşa cum magnetul atrage pilitura de fier. V-am adus destule necazuri, şi asta mă...

- Nu, nu ne-ai adus, draga mea, o contrazise contesa cu blândeţe, întinzând o mână ca s-o mângâie pe păr. Dar acum, în clipa asta, mă dezamăgeşti foarte tare.

Cristine îşi ridică privirea nedumerită. Ochii mamei sale străluceau din pricina supărării şi a indignării.

- Cum poţi să gândeşti măcar o asemenea prostie? o certă Kimberly cu asprime. Ţi-ai dorit să fii răpită şi lovită, Cristine Ayleesha Violet Sutherland? Ai vrut cu tot dinadinsul lucrul acesta? Răspunde-mi!

-Nu, dar...

- Ascultă-mă bine, draga mea! îi ceru contesa, strângându-i mâinile cu putere şi silind-o s-o privească în ochi. Nu ai absolut nicio vină în tot ce s-a întâmplat! Să ţii minte asta. Singurul lucru pe care-l regret şi care mă doare cel mai tare este acela că nu am putut să te ocrotesc la timp, să te apăr de această experienţă...

- Cineva ucide oameni din cauza mea, mamă! izbucni Cristine, cutremurându-se.

- Cristine..., începu mama ei cu o voce încărcată de mâhnire.

- Nu! Nu încerca să mă linişteşti spunându-mi că mă înşel! Nu sunt naivă, mamă! gesticula ea agitată. Cineva..., se opri răvăşită, căutând cuvântul potrivit. îşi privi mama în ochi şi reluă cu o voce firavă: E ca şi cum cineva mă răzbună!... Cavendish m-a jignit şi a plătit cu viaţa pentru asta.

Ayton a încercat să mă compromită, şi a plătit acelaşi preţ. Oamenii ăştia ar mai fi trăit dacă nu existam în lumea br. Nu, nu te obosi să negi, clătină tânăra capul, privind-o cu refuz în ochii încercănaţi. Este un adevăr pe care-l ştim cu toţii, iar eu *nu pot* să-l ignor! Sunt în pericol, cu toţii suntem în pericol. Omul care a făcut asta este bolnav la cap, mamă, şi trebuie oprit!... Este absurd ca cineva să plătească atât de cumplit pentru un gest, o vorbă

sau o faptă necugetate!... Făcu o pauză, apoi trase adânc aer în piept şi reluă încet: Ceea ce mă tulbură cel mai tare în acest moment este întrebarea: de ce? De ce faee toate astea? Ce urmăreşte? Ce speră să obţină? Admiraţia mea? Mă vizează în mod direct, atâta lucru mi-e limpede. Şi ceva în adâncul sufletului îmi spune că nu se va opri aici. Problema este că nici măcar nu ştiu spre cine să-mi îndrept bănuielile. Inima-mi spune că îl cunosc pe acest om. Bunul simţ şi logica mă îndeamnă să mă rezum la cei pe care i-am cunoscut de la balul lady-d Cambridge încoace. Pentru că până să aflu al cui sânge îmi curge în vene, viaţa mea era absolut liniştită. Mă simţeam fericită şi mă bucuram de viaţă, de oameni, de lucruri miei, lipsite de valoare şi totuşi nepreţuite. Şi dintr-odată... totul a luat-o razna! S-au întâmplat atâtea de când am venit la Londra, mamă! Şi... şi mă simt depăşită de toate aceste schimbări. Şi sunt înfricoşată! Nu atât pentru mine, cât pentru voi şi...

Vocea i se franse, sângele-i fugi din cap şi ochii i se măriră când din adâncurile memoriei ţâşniră ca nişte gheizere nişte cuvinte lipsite de sens la vremea când le auzise: *Am primit acordul familiei tale în această privinţă.*

- Lancasterii! şopti ea sufocată.
- Probabil, îşi muşcă Kimberly buzele, simţindu-se inutilă şi neputincioasă în faţa aerului descompus de pe chipul fiicei sale.
- Nu, chiar ei au fost! declară tânăra femeie cu hotărâre glas. Sau unul dintre ei. Ayton şi-a justificat mârşăvia susţinând că primise

aprobarea familiei mele, gesticula ea cu aprindere. Se referea la Lancasteri, fără-ndoială! Cum naiba am putut să uit de asta?

- Ai vrut să uiţi, draga mea. E un lucru firesc. Dumnezeu ne-a dat uitarea pentru a ne proteja sufletul de otrava amintirilor odioase, altfel oamenii n-ar mai găsi puterea de a merge mai departe şi de a-şi afla fericirea şi tihna. Poate că ar trebui să vorbeşti cu Nick despre asta, sugeră contesa şi oftă când văzu privirea Cristinei înăsprindu-se. Iubito, e o copilărie să te superi pe el doar pentru că a vrut să te scutească de...

- A fost prea târziu, mamă. Deja văzusem titlul de pe prima pagină. Putea să-şi dea seama că nu mai era nimic de făcut. A ţipat la mine! rosti ea necăjită.

- Şi tu la el. După părerea mea, sunteţi chit. Doamne, Crisline, zâmbi contesa cu o dulce nostalgie. Voi vă certaţi mereu când eraţi copii. Mă şi mir că, de când s-a întors acasă, nu v-aţi scos încă ochii.

- Nu-i timpul pierdut, zâmbi Crisline stins.

- Mda, aşa e, surâse contesa ca pentru sine. Vorbeşte cu el, Crisline.

- Mâine, promise tânăra femeie, încruntându-se uşor. Sunt încă supărată pe el.

- Cum doreşti. Acum bea-ţi ceaiul, o sfătui Kimberly. Se răceşte.

Cristine luă ascultătoare ceşcuţa cu farfurioară din mâna mamei ei şi o duse la gură, înmuindu-şi buzele în licoarea călduţă şi amară, prefacându-se că bea. In realitate, nu dorea să se cufunde într-un somn adânc care s-o ajute să evadeze din lumea reală şi să scape pentru câteva ore de grijile care o frământau. Dormind, nu rezova nimic, ci doar amâna problemele. Voia să

se gândească pe îndelete la ceea ce se întâmplase. Faptul că-şi adusese aminte de vorbele lui Ayton o pusese pe gânduri. Voia să-şi amintească mai mult. Poate că, dacă se concentra intens, avea să-şi amintească şi mai mult din acea noaple: un nume, un cuvânt al cărui sens îi scăpase din vedere, orice detaliu care ar fi putut-o aduce şi mai aproape de acel Laneaster eare-i fusese complice lui Ayton la acea mişelie.

Ridicându-şi ochii inocenţi spre mama ei, îi zâmbi cu afecţiune şi spuse moale:

- Mulţumesc că ai stat cu mine, mama. Poate că un somn bun e remediul cel mai indicat în situaţia mea. Mâine o să am mintea mai limpede şi o să stăm de vorbă cu toţii.

- Vrei să rămân cu tine peste noapte?

Cristine îi zâmbi mişcată, îşi amintea de nopţile copilăriei, când avea câte un coşmar şi ea venea în patul ei şi o lua în braţe, rămânând acolo şi spunându-i poveşti până o fura somnul. Se simţea ocrotită în strânsoarea ei blândă, caldă şi parfumată, legănată de vocea ei frumoasă, adâncă şi liniştitoare.

- Te iubesc, mama, rosti Cristine, simţind un nod de lacrimi în gât.

- Şi eu te iubesc, draga mea, spuse contesa cu o voce emoţionată, întinzând o mână pentru a o mângâia cu gingăşie pe obraz. Vrei să rămân cu tine? repetă ea, privind-o grav.

- Nu, clătină tânăra femeie din cap cu un zâmbet uşurat. O să-mi beau ceaiul şi o să dorm ca un prunc, făgădui, simţindu-se prost pentru faptul că o minţea.

- Bine. Somn uşor. îi ură Kimberly, ridicându-se şi sărutând-o pe frunte.

Îi mai atinse odată obrazul, cercetându-i chipul cu atenţie, ezită o idee, apoi zâmbi diafan şi plecă.

Cristine aşteptă câteva secunde, ciulind urechile ca să prindă sunetul vag al paşilor ei uşori pe coridor indepărtându-se, apoi dădu la o parte cuvertura şi se duse la fereastră. O deschise larg, aruncă o privire în curte şi, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, vărsă conţinutul ceştii în tufa de trandafiri de sub geamul ei.

Încercând să-şi ignore sentimentul de vinovăţie, lăsă fereastra întredeschisă şi se aşeză la masa de scris, îşi trase în faţă câteva coli de hârtie şi-şi alese o pană din suport. Deschise călimara cu cerneală, înmuie vârful penei în ea şi începu să aştearnă pe foi amintirile nopţii eare-i zdruncinase viaţa, începând eu discuţia aparent inofensivă pe care o avusese cu Ayton în grădina de la Manchester House.

Scrise neîntrerupt aproape o oră, tăind şi reformulând impresii, străduindu-se să redea cât mai exact dialogul, gesturile fiecăruia, emoţiile pe care le simţise. Se opri când ajunse la momentul în care bărbatul îşi pierduse cumpătul şi o lovise, se forţă să scrie mai departe, tulburarea făcând-o să apese cuvintele până când vârful ustensilei de scris cedă. Muşcându-şi buzele cu putere, ştiu că nu mai poate continua şi puse cu grijă pana jos.

Mult timp stătu nemişcată, cu privirile pierdute în gol. Secvenţele i se derulau în spatele ochiului când iute, când foarte încet, de parcă memoria l

se mişca prin melasă sau alerga ea vântul peste o câmpie arsă de soare. îşi aduse aminte şi alte lucruri, pe care mintea i le dosise prin ungherele întunecate ale memoriei, acoperindu-le de un strat ceţos de amnezie temporară. Se cutremură, izgonind ruşinea şi umilinţa care se îngrămădeau în inima ei. Nu era vina ei, îşi repetă Cristine cu sufletul strâns. Nu ea ar fi trebuit să simtă înjosirea şi ruşinea, ci Ayton. Dar Ayton era mort!...

Cuprinsă de agitaţie, se ridică şi merse câţiva paşi, neştiind de fapt ce dorea să facă. Şi regretă gestul neinspirat de a fi aruncat ceaiul pe geam. Acum, când îşi golise fiinţa de jumătate din oroarea acelei nopţi, avea nevoie de alinarea unui somn adânc, fără vise.

Se simţea ciudat de trează, de lucidă, dar în acelaşi timp istovită, golită de emoţii, secată de energie. Creierul ei continua să alerge cu ţoală viteza, în timp ce trupul gâfaia în urma lui.

Încăpăţânându-se să creadă că putea să-şi frâneze vârtejul gândurilor, se vârî în pat, alegânduşi poziţia favorită de dormit. Dar somnul o ocolea cu la fel de multă îndârjire. Se foi aproape două ore şi sfârşi prin a arunca păturile cât acolo, bombănind iritată. Dormise toată ziua, cum naiba să-i mai fie somn acum?

Trebuia să-şi umple mintea cu ceva, altceva, orice, îşi zise Cristine, masându-şi tâmplele în spatele cărora se insinua o perfidă durere de cap. Şi, ca să dea o preocupare mâinilor cuprinse de neastâmpăr, îşi despleti părul şi începu să-l perie cu mişcări line. Îşi dădu seama în scurt timp că această ocupaţie, care altminteri îi făcea plăcere şi o liniştea, nu era remediul potrivit pentru starea ei de spirit de acum. Lăsă peria pe masa de toaletă şi se ridică,

începând să se plimbe prim cameră, încercând să găsească o altă cale pentru a-şi inactiva mintea.

O carte. Poate că, citind, avea să-şi găsească tihna de care avea nevoie.

Imbrăcându-şi halatul, deschise încet uşa dormitorului şi rămase câteva clipe în prag, cu auzul încordat, gata să se retragă în caz de ceva. Nu avea chef de companie în acel moment. Nu mai suporta încordarea şi grija din ochii celor dragi. Mâine avea să-i liniştească pe toţi cu privire la starea sănătăţii ei mentale şi emoţionale, dar până atunci avea nevoie de intimitate, de singurătate.

Liniştea o înconjura din toate părţile şi Cristine îşi dădu seama cu un surâs uşurat că- şi făcuse griji degeaba. Trecuse demult de miezul nopţii şi, cu siguranţă, dormeau cu toţii.

Ceva mai relaxată, porni desculţă spre scări şi începu să le coboare, evitând să calce pe treptele despre care ştia că scârţâiau. Intră în bibliotecă, îşi alese prevăzătoare trei dintre cărţile ei favorite şi se întoarse pe acelaşi traseu, strângându-le la piept cu plăcere.

Întotdeauna îşi găsise un refugiu în lumea cărţilor. Poate şi pentru faptul că avea o imaginaţie extrem de activă şi de bogată. Oricum, era un deliciu să se cufunde în lectură, să-şi proiecteze în minte decoruri fantastice şi să se identifice cu personajele.

Ajunse în capul scărilor, coti spre dormitorul ei şi reuşi să străbată aproape trei sferturi din drum când auzi o uşă deschizându-se în spatele ei. Un fior de panica i se prelinse pe şira spinării, înteţindu-i pulsul, umezindu-i palmele. Pivotă fulgerător pe călcâie, ţinându-şi cărţile în faţă ca pe un

scut... şi uşurarea îi înmuie genunchii când realiză că se speriase degeaba, ca o proastă.

- Dumnezeule, era cât pe ce să leşin de spaimă! slobozi ea un hohot de râs tremurător, trecându-şi o mână nesigură peste faţă.

Îi aruncă o privire stânjenită şi obrajii i se învăpăiară când îi observă ţinuta deosebit de lejeră. Cu excepţia pantalonilor, nu mai avea nimic pe el. Era desculţ, avea părul ciufulit, obrazul umbrit de barba crescută peste zi şi... un tors magnific.

Cristine se surprinse înghiţind în sec cu zgomot. Imaginea lui, pe jumătate gol, o tulbura profund.

Nick îi aruncă o privire lungă, măsurând-o din creştet şi pană-n tălpi cu o lentoare care-i dădu palpitaţii. Cristine îşi umezi buzele nervoasă, îşi vârî o şuviţă pe după ureche şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

- N-aveam somn, aşa că mi-am luat ceva de citit, îi explică ea stângace, zâmbindu-i şovăitoare în timp ce balansa cărţile într-o mână, încercând să-i distragă atenţia de la ea la cărţi.

El nu spuse nimic, ci doar se desprinse de cadrul uşii şi pomi tăcut spre ea, cu o graţie hipnotică. Ochii lui o ardeau, întunecaţi şi misterioşi, expresia feţei şi felul în care se mişca sugerând un animal nocturn, plecat să vâneze.

Stomacul i se strânse. Instinctul o îndemnă s-o ia la fugă, să trântească uşa dormitorului în urma ei şi să se baricadeze eventual înăuntru, pentru mai multă siguranţă. Dar magnetismul cu care acel bărbat o învăluia îi amorţise picioarele. Stătu pe loc, încremenită, urmărindu-l cum înainta: înalt, frumos, senzual şi ispititor ca un înger al întunericului.

El ajunse lângă ea. Creştinei i se tăie respiraţia. Ochii i se lărgiră întrebători.

- Cristine, şopti el, ridicând o mână spre faţa ei.

Niciodată, de când se întorsese acasă, nu o văzuse cu părul desfăcut. Era bogat, lucios şi drept ca o cortină de satin, lung până aproape de şolduri.

Fascinat, îşi vârî degetele în bogăţia lui mătăsoasă, răsfirându-l uşor, separându-l în şuviţe grele, mătăsoase. Le urmări curgerea lină de sub pleoapele căzute leneş, apoi îşi mută privirea spre a ei. Ochii ei erau mari, limpezi, strălucitori şi... uluiţi. Avea umbre sub ei. Işi coborî privirea spre gura ei cu buze pline, pârguite, acum uşor întredeschise din cauza uimirii. Parfumul ei, inconfundabila aromă a trupului ei, îi pătrunsese deja în nări, ameţindu-l.

Era frumoasă, atât de frumoasă... irezistibilă!

Înjurând printre dinţi, Nick îşi flexă genunchii şi o luă în braţe, răsucindu-se şi pornind cu ea pe sus spre dormitorul lui. Păşi pragul şi închise uşa cu piciorul, apoi o aşeză în capul oaselor.

Cristine clipi des, buimăcită.

- Nick? izbuti ea să articuleze. Ce faci?...

- Te seduc, o informă el calm, cu o voce răguşită, aplecându-se spre ea.

Şi înainte ca tânăra femeie să apuce să reacţioneze în vreun fel, îşi umplu pumnii cu cascada mătăsoasă a părului ei, îi trase capul spre spate şi-şi lăsă gura peste a ei.

Cristine gemu, complet dezarmată. Genunchii i se lichefiară. Braţele i se înmuiară şi cărţile căzură pe podea. Se agăţă de el, înfigându-şi unghiile în muşchii încordaţi ai spatelui, având sentimentul că se dezintegrează.

Sărutul nu semăna cu niciunul de până atunci. Era adânc, răscolitor şi lacom. Oarecum brutal. Dar n-o rănea. Dimpotrivă. Senzaţia era îmbătătoare, ca şi cum îi picura un drog în vene. Buzele lui aveau gust de coniac şi tutun, un gust aspru şi dulce, minunat.

Lumea se rotea ameţitor în jurul ei, urechile îi vâjâiau, inima îi lovea în coaste eu putere.

Plăcerea i se mlădie pe sub piele, desfăcându-se în mici fiori ascuţiţi şi repezi, ce o luau haotic carencotro pentru a se stinge apoi în mici explozii delicioase ce-i amorţeau nervii. Motiv pentru care-şi pierdu echilibrul.

Cristine tresări, crispându-se toată. Nu-şi pierdea echilibrul, ci era aşezată pe spate in patul

lui...

Patul lui? deschise ea ochii larg, dezorientată. Când, Dumnezeule, ajunseseră acolo? Nici

măcar nu-şi dăduse scama că se mişcau, că el se mişca...

- Nick? izbuti Cristine să-şi mişte buzele sub ale lui, privindu-l alarmată.

- Şşt, şopti bărbatul, uduncindu-şi o clipă sărutul înainte de a se retrage şi a o privi cu ochi tulburi. Ai încredere în mine, iubito, îi ceru, aplecându-se pentru a o muşca uşor de buza de jos.

Cristine gemu din nou. Senzaţia dinţilor lui pe gura ei era absolut delicioasă.

Buzele lui se mişcară lateral, alunecându-i spre colţul gurii, trasându-i o dâră umedă pe muchia mandibulei, pentru a coborî spre gât, poposind în zona sensibilă din spatele urechii.

Degetele de la picioare i se încârligară sub undele de voluptate ce i se năşteau pe sub piele, acolo unde gura lui Nick îşi dogorise mângâierea. Mâinile i se încleştară pe aşternuturi.

- Oh, Doamne! oftă ea, copleşită, închizând ochii.

O treceau toate căldurile. Şi, în acelaşi timp, se înfiorase toată. Senzaţiile pe care el i le dăruia nu semănau eu nimic din ce-i fusese dat să trăiască sau să simtă până atunci. Părea să-i toarne foc şi furtună-n sânge. O răscolea, îi sensibiliza fiecare centimetru pătrat de piele pe unde gura, dinţii şi limba lui treceau eu o meticulozitate înnebunitoare. Şi mai erau şi mâinile iui! O dezmierdau cu lentoare, apăsând, frământând, oferindu-i plăcere, o plăcere intensă, cutremurătoare.

Când gura lui se închise peste vârful unui sân, ronţăindu-l prin materialul moale al cămăşii de noapte, simţi că se desface în bucăţi. Se arcui, scâncind, cu răsuflarea gâtuită, înfingându-şi mâinile în păru! lui.

- Nick! icni, pe jumătate uimită, pe jumătate speriată de intensitatea propriilor reacţii şi trăiri.

-Şşt... Nu te gândi...

Cristine constată că şi dacă ar fi vrut nu putea s-o facă. Mintea ei era goală, vătuită. Un vid ceţos şi alb, îndepărtat, închis într-o capsulă ce zumzăia sub fluxul iute al sângelui.

O seducea, nici pomeneală!

Nick trecu la celălalt sân şi Cristine se frânse, căzând înapoi în aşternuturi cu senzaţia că se îneacă. Nu-i mai ajungea aerul. Plămânii îi erau încinşi, de parcă ar fi respirat foc. De fapt, ardea toata, cu vâlvătăi.

Nick îi privi chipul transfigurat de plăcere şi fu la un pas de a-şi pierde controlul. Sunetele pe care Cristine le scodea din gât îl scoteau din minţi. Se opri, scuturiindu-şi capul ca să-şi limpezească privirea împăienjenită şi respiră adânc. Era atât de excitat, încât se temea că avea să se facă de ras în faţa ei. Presiunea din spatele şliţului era dureroasă. Îşi duse o mână la betelia pantalonului şi-şi desfăcu nasturii, simţindu-se mult mai bine.

Trebuia s-o ia încet, metodic, îşi zise el, încercând să se domolească. Şi, în plus, Cristine era prea îmbrăcată.

Ridicându-se în genunchi, îi desfăcu nodul halatului şi-i trase marginile în lături.

Cristine deschise ochii, privindu-l nemişcată. Respira greu, era îmbujorată, asudată şi arăta delicios de răvăşită. Nick ii zâmbi, străpuns de tandreţe. Buzele ei se arcuiră intr-un surâs tremurător, nesigur. Privirea ei alunecă pe trupul lui lucios de transpiraţie şi se căscă şocată când ajunse în dreptul şliţului său. Ochii îi ţâşniră panicaţi spre ai lui şi Nick se strâmbă în gând, dar îşi păstră expresia feţei neschimbată.

- Câteodată unele lucruri pari mai ameninţătoare la prima vedere, rosti el eu o voce îngroşată.

N-am de gând să te rănesc, Cristine. Dar va trebui să ai încredere în mine. Ai încredere în mine?

Cristine îşi muşcă buzele, ezitând, apoi se decise şi clătină afirmativ din cap.

- Bine, îşi înghiţi el uşurarea. Vrei să mă opresc? Dacă vrei, o să mă opresc, deşi nu garantez că n-o să încep să plâng după aceea!

În gând, se rugă fierbinte ca ea să nu-i ceară asta. S-ar fi oprit, dar asta l-ar fi ucis.

Cristine îşi muşcă buzele din nou, privindu-i chipul încordat, observându-i chinul din ochii întunecaţi. Clătină încet din cap şi inima-i tresări când un zâmbet fericit se lăţi pe faţa lui, alungându-i toată tensiunea.

- Vreau să te dezbrac, rosti el încet, privind-o intens.

O văzu trăgând adânc aer în piept, în timp ce sânge!e-i zvâcnea în obraji.

- Nu trebuie să te sfieşti. Te-am mai văzut goală şi înainte, murmură Nick, strecurându-şi o mână pe după ceafa ei şi aducând-o în şezut.

O văzu pălind, făcând ochii cât cepele de mari şi privindu-l perplexă.

- Când? hârâi Cristine, abia recunoscându-şi vocea

- Când erai bebeluş.

Avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă sensul vorbelor lui şi scoase un hohot scurt de râs, strivit de emoţii contradictorii. Îi aprecie gestul. O partea din tensiunea care o stăpânea fusese risipită. Îl privi şi zâmbi când el îi făcu şmechereşte cu ochiul, fapt care-i înjumătăţi restul de tensiune rămasă.

- Nick? şopti ea, redevenind serioasă. Nu ştiu ce să fac, ce trebuie să... El îi curmă vorbele, punându-i un deget pe buze.

- O să înveţi din mers, îi făgădui el. Am să te învăţ eu. Sunt câţiva paşi de bază, iar restul ţine de fantezie. Esenţa este să te relaxezi şi să le dedici clipei. S-ar putea ea până mâine dimineaţa rolurile să se inverseze, scumpa mea. Femeile au mai multă imaginaţie decât bărbaţii...

Realizând că vorbindu-i n-ar fi făcut decât s-o agite şi mai mult, Nick îşi abandonă explicaţiile şi-şi coborî faţa, acoperindu-i gura cu a sa.

Cristine închise ochii şi se abandonă îmbrăţişării, sărutului, clipei şi oricărei senzaţii pe care el avea să i-o ofere. Nu trebuia să se gândească la ceea ce urma să-i aducă ziua de mâine, sau cea de după ea. Conta momentul actual, fericirea prezentă.

Viaţa era un lucru extrem de fragil, de vulnerabil. Nimeni nu avea garanţia următorului răsărit sau apus de soare. Morţile premature ale lui Cavendish şi Ayton erau nişte exemple teribil de grăitoare. Dar n-avea să se gândească la asta acum, îşi făgădui Cristine. Nu avea să se gândească decât la bărbatul uluitor de frumos şi tandru, care o purta încet pe aripile voluptăţii.

Zorii se iţeau la orizont, colorând cerul în albastru, violet, trandafiriu şi oranj.

Nick stătea săltat într-un cot, contemplând nemişcat frumuseţea adormită de lângă el. Nicicând nu se mai simţise atât de uşor, de împlinit, de fericit. Era o senzaţie unică, minunată...

Cristine fusese minunată, zâmbi el, cu inima plină de tandreţe şi uimire. I se dăruise aşa cum nici nu îndrăznise să viseze. Complet. Lipsită de rezerve, de inhibiţii şi de prejudecăţi. Fusese dulce,

receptivă şi generoasă.

In noaptea care trecuse, dacă n-ar fi fost deja atât de îndrăgostit de ea, s-ar fi trezit cu siguranţă prins definitiv şi irevocabil în plasa farmecelor ei.

Şi ea era puţin îndrăgostită de el, de asta Nick era ferm convins. Nicio femeie nu s-ar fi oferit atât de total şi de intens unui bărbat, primului bărbat din viaţa ei, dacă nu ar fi avut oarecare sentimente pentru el.

Nu-i părea rău pentru faptul că o sedusese. In opinia lui, lucrurile se petrecuseră doar în altă ordine decât cea firească. Consumaseră un mariaj înainte de a deveni legal. Ori acest neajuns avea să-l remedieze cât mai curând posibil. Parcursese prima etapă a planului său. Şi înregistrase un succes absolut uluitor.

Acum nu mai conta deloc faptul că poate ea mai nutrea o oarecare afecţiune şi pentru imbecilul de Lundum. Acum era a lui şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a nimici toate resturile acelei iluzii pe care Cristine o păstrase in inimă atâţia ani. Punct. Avea să-i transforme sentimentele pentru el în ceva profund şi durabil. Avea să i le alinieze eu ale sale, îşi făgădui el, încruntându-se preocupat.

Când umbrele din cameră începură să se estompeze, Nick ştiu că era timpul s-o trezească şi so trimită înapoi în camera ei. Deşi cochetase câteva momente cu parşivul gând de a o lăsa să doarmă acolo, în ideea că unul dintre cei ai casei avea să-i găsească îmbrăţişaţi şi să accelereze astfel lucrurile, în cele din urmă cinstea şi bunul-simţ avură câştig de cauză. Nu-i putea face o asemenea mârşăvie, chiar dacă asta i-ar fi adus-o de soţie până la sfârşitul zilei... cel mai târziu până la sfârşitul săptămânii acesteia. Şi aşa

obţinuse mai mult decât sperase. Curând, avea să o aibă cu totul. Nu trebuia decât să aibă răbdare.

Aplecându-se, o sărută uşor pe frunte. Cristine murmură ceva. Nick îşi mută gura spre tâmplă, apoi spre sprânceana subţire. O deşteptă încet, cu gingăşie, facând-o să zâmbească cu ochii închişi.

- Se face ziuă, iubito.
- Mhm, îngână ea, încă amorţită de somn.
- Trebuie să te trezeşti.
- Mmm...
- In curând, toată casa o să înceapă să mişune de servitori.

Vorbele avură efectul scontat. Crisiine deschise ochii brusc şi se ridică perfect lucidă în şezut, privindu-l alarmată. Cearşaful îi alunecă la vale, dezgolindu-i sânii şi trunchiul îngust, acoperit cu piele netedă şi aurie. Lui Nick i se usca gura.

Făcuse dragoste de trei ori în noaptea care trecuse şi, deşi nu era nici pe departe complet satisfăcut, crezuse totuşi la un moment dat că era suficient de eliberat. Nu era.

- Cât e ceasul? croncăni Cristine, apoi îşi drese vocea.
- Aproape şase.
- Vai de mine! Atât de târziu?!

Nick nu-i răspunse. Unnărindu-i privirea căzută în transă, Cristine roşi şi dădu să se acopere.

- Nu, îi opri el mâna. O privi în ochi. Eşti uluitoare. Frumoasă şi uluitoare, şopti aproape cu veneraţie, apleeându-se spre ea pentru a o săruta uşor pe gură. M-ai făcut fericit, Cristine. Foarte fericit.

Gura ei se arcui moale. Il privi cu ochii ei viorii şi limpezi şi-şi frecă nasul de al lui în într-un gest atât de copilăros şi dulce, încât inima bărbatului tresări.

- Şi tu m-ai făcut fericită, răspunse ea domol. A fost o noapte încântătoare.

- Perfectă, o corectă el. Nu-mi vine să te las să ieşi pe uşa aia nenorocită!

- Nici mie nu-mi vine să plec, mărturisi ea, îmbujorându-se uşor.

- Ne vedem la micul dejun.

- Fireşte.

- Pe urmă mergem să călărim împreună, decretă Nick.

Una dintre sprâncene i se înălţă eu o uşoară maliţie. Pe el îl pufni râsul.

- Sper că n-ai nimic împotriva călăritului, insistă Nick cu un rânjet parşiv pe mutra izbitor de atrăgătoare.

- Deloc, e chiar distractiv. De abia aştept.

Nick zâmbi larg, o sărută apăsat, apoi îi culese cămaşa de noapte de pe podea şi i-o întinse. Cristine se îmbrăcă rapid, îşi puse halatul pe deasupra şi se dădu jos di n pat. Făcu un pas şi i se înmuiară genunchii. Nick se întinse şi o prinse în braţe.

-Hopa! exclamă ea, simţindu-şi muşchii coapselor tremurând.

-Te doare ceva? se îngrijoră el, cercetându-i trăsăturile uşor crispate ale feţei.

- N-aş putea spune. Mai mult o slăbiciune de moment. Cred că s-ar putea să am o problemă eu mersul.

- Cristine.

- Imi tremură picioarele. Prea multă... mişcare, cred.
- A! făcu Nick, parţial edificat. Altceva?
- Nu-mi dau seama.
- Te doare ceva?

-Nu.

- Eşti sigură? -Da.

Nick încercă să nu se simtă vinovat. Poate că n-ar fi trebuit să-i solicite trupul atât de des pe parcursul nopţii. Habar n-avea cum ar fi trebuit să se simtă ea în acest moment. La viaţa lui, fugise ca dracul de tămâie de fecioare. Cristine era prima lui virgină. Se străduise să-i facă tranziţia de la inocenţă la maturitate cât mai uşoară cu putinţă. Şi totul mersese strună. Sau doar i se păruse? în febra momentului, nu prea-şi dăduse seama. Iar ea nu-i spusese nimic. Stomacul i se strânse.

- Cristine, trebuie să ştiu dacă te-am..., înghiţi în sec şi trase adânc aer în piept, facându-şi curaj. Te-am rănit în vreun fel?

Tânăra femeie îşi ridică fruntea şi-l privi. Spaima adâncă din ochii lui o mişcă teribil.

- Dacă fericirea răneşte, atunci da, m-ai rănit de moarte, declară ea serios. Dacă mai ai răbdare o jumătate de minut, o să vezi cum îmi dau ochii peste cap şi cum o să-mi iasă duhul chiuind.
- Nu glumi cu mine pe tema asta. Sunt îngrijorat. ..
- Ba nu, eşti doar prost. Sau uituc. Una din două. M-ai mai întrebat odată chestia asta azi noapte şi ţi-am dat un răspuns similar.

O întrebase? încercă el să-şi amintească, intre partidele de amor discutaseră despre o groază de lucruri...

- Trebuie să plec, îl informă Cristine, desprinzându-i-se din braţe.
- Da, oftă el, dându-i drurnul cu regret.

Deşi continuau să-i tremure picioarele, Cristine fu bucuroasă că genunchii erau totuşi cooperanţi. Nick puse mâna pe clanţă, cu intenţia de a arunca o privire pe coridor ca să vadă dacă era liber, dar ezită. Îi aruncă o privire tinerei femei. Cristine îşi arcui o sprânceană întrebător. Părea în regulă dar trebuia să fie sigur şi de treaba asta.

- Cristine, regreţi ceva din tot ee s-a întâmplat în noaptea asta?
- Nu. Tu o faci? Pentru că dacă este treaba p-aşa, eu o să fiu nevoită să te pocnesc rău de tot, să ştii.

Nick râse încet, despovărat de griji.

- Nu. Absolut, categoric, totalmente nu!
- Bun, mă bucur să constat că instinctul de conservare încă-ţi mai funcţionează.

Căscatul o luă complet prin surprindere. Abia avu timp să-şi ducă mina la gură ca să-l dosească.

- Ai nevoie de somn.
- Şi tu. Acum, le uiţi să vezi dacă e careva prin preajmă?

Nick dădu din cap, verifică holul şi deschise uşa larg. Cristine păşi peste prag, cu poalele prinse în mâini, gata s-o ia la fugă. In ultima clipă, Nick o apucă de ceafa, făcu din ea pivot şi-i trânti un ultim sărut pe gură, care o lăsă năucită, tremurând în mijlocul holului.

- Eşti nebun! sâsâi ea, pe jumătate zăpăcită, pe jumătate amuzată.

- Nebun de legat, râse el înfundat. Du-te!

Cristine o luă la fugă în vârful picioarelor, încercând să-şi ignore durere surdă dintre coapse. Ajunse cu bine în odaia ei, închise uşa cu grijă, se rezemă cu spatele de ea, îşi acoperi faţa îmbujorată cu mâinile şi se lăsă să alunece cu spatele pe lemnul lăcuit, simţindu-se în al nouălea cer de fericire.

Nu ştiu cât stătu aşa, prostită de dragoste, îmbăiată de extaz, amorţită de nesomn, dar în cele din urmă se ridică şi porni căscând spre pat.

Şi înlemni. Tot sângele îi fugi din obraz, înghеţându-i în vene când văzu tiara şi cercelul cu diamante, pe care ie pierduse in noaptea în care Ayton o răpise, aşezate frumos pe măsuţa de toaletă. Dar nu asta o vlăgui de forţe ci cuvintele care erau scrise pe oglindă cu vopsea de un roşuîntunecat:

TÂRFĂ TRĂDĂTOARE!

I se făcu rău. Cumplit de rău. Vederea i se împăienjeni şi fu nevoită să-şi muşte limba ca să nu leşine. Sau să urle.Înnebunită de spaimă, îşi plimbă privirile în jur şi genunchii o lăsară cu totul când constată că nu mai era nimeni în cameră cu ea.

Căzu pe podea, plângând zguduită, cu mâinile duse la gură, fără a-şi putea lua ochii de la sinistrul mesaj.

Cineva fusese acolo... Asasinul lui Ayton! Fusese acolo, în camera ei! Ştia că nu-şi petrecuse noaptea în patul ei, ci în braţele iui Nick şi...

Nick!

Cumva, reuşi să se ridice în picioare şi s-o ia la fugă spre uşă. Se împiedică şi ateriza de două ori în genunchi înainte să apuce clanţa şi să smucească uşa-n lături. Porni orbeşte spre camera lui, împleticindu-se pe coridor, ţinându-şi mâna presată pe gură ca şi cum sar fi temut că dacă ar fi

lăsato în jos, urletul care-i ardea gâtul ar fi erupt cu o forţă nimicitoare, distrugând totul înjur.

Ajunse în dreptul dormitorului lui Nick şi apucă clanţa aurită, dar mâna îi era amorţită şi umedă şi-i alunecă. Constată aproape isterică că nu-şi putea forţa nicicum degetele să apese metalul.

Disperată, hohotind înăbuşit, începu sa izbească în uşa lui cu pumnii.

Bărbatul se legăna înainte şi-napoi cu un aer descompus pe faţă, presându-şi tâmplele cu podul palmelor.

Crezuse în ea, în inocenţa ei, în puritatea sufletului ei! Ca până la urmă să-şi arate adevărata faţă! Era la fel ca înainte. Exact la fel. Aceeaşi poveste.

Dorise să-i facă o bucurie, bănuind cât de mult avea s-o zdruncine moartea lui Ayton. Dorise să-i arate grija şi devotamentul lui, ştiind că recuperarea bijuteriile pierdute avea să-i aducă fericire.

Şi, desigur, dorise s-o privească cum doarme.

O mai privise de atâtea ori înainte, minunându-se cât de fermecătoare şi pură, de cât de gingaşă era atunci când plutea senină pe aripile viselor! Era expert în a se furişa oriunde, oricând, de a se face nevăzut. La Londra, nu fusese o noapte în care să n-o viziteze. De multe ori îl prinseseră zorii în camera ei, neîndurându-se să plece, fremătând de anticipaţie dar şi de teamă că ea ar fi putut deschide ochii în orice moment şi să-l vadă...

Dar in noaptea aceea n-o găsise. N-o găsise, murmură el chinuit, simţind în gură gustul amar al propriei fieri. Aşa că se retrăsese pe coridor, ascunzându-se după o nişă, pândind-o să apară. Riscând.

Îi lăsase bijuteriile pe măsuţă şi trepida de neastâmpăr, frecându-şi mâinile în sinea lui, gândindu-se la bucuria pe care ea avea s-o simtă văzându-şi comorile înapoiate.

Şi aşteptase, o aşteptase, dar ea nu mai venea... Şi apoi auzise sunetele acelea...

Îşi astupă urechile, dar amintirea lor continua să-i sune in cap ca un ecou distorsionat. Ascultase la uşa lui, livid, tremurând, cuprins de furie şi ură. Ascultase cum o poseda, le ascultase murmurele şi râsetele înăbuşite de după aceea, fiecare secundă împietrindu-i inima şi mai mult.

Când într-un târziu se lăsase liniştea dincolo de lemnul tare, avea lacrimi pe obraz. Plânsese în dosul uşii lor, cuprins de disperare, strângând în mână mânerul tare al pumnalului. Ştia că amândoi adormiseră şi, preţ de o clipă, fu tentat să intre peste ei şi săi ucidă. Acolo, pe loc, i-ar fi pedepsit pentru trădare şi păcat. Dar se oprise fulgerai de un alt gând.

Ea nu ştia că el o iubea atât de tare şi de profund. Altfel nu l-ar fi trădat, nu-i aşa? Ea trebuia să afle cât de mult o preţuia, cât de fierbinte o adora...

Desigur, trebuia s-o pedepsească pentru momentul ei slăbiciune! Nu sendoia că Sutherland îi sucise minţile, o momise cu vorbe dulci pentru a o duce în patul lui. Femeile erau nişte fiinţe slabe, lipsite de apărare. De aceea ele trebuiau ocrotite, supravegheate cu atenţie, împiedicate să cadă în ispită. Cu Sutherland avea să se răfuiască separat. Dar cu ea trebuia să înceapă deîndată.

Aşa că se întorsese în camera ei, îşi suflecase mâneca şi-şi crestase singur braţul.

Niciodată nu simţise durerea fizică. Fusese rănit de cinci ori în război, dar se părea că suferea de o anomalie ciudată. Creierul lui nu înregistra durerea. Privise cum sângele se ivea, roşu şi cald, spumegând peste marginile tăieturii şi, inmuindu-şi arătătorul în sânge, îi scrise pe oglindă o mică parte din durerea care-i zdrobise inima. Trebuia ca ea să-i simtă suferinţa, să înţeleagă că el îi aflase taina ruşinoasă, s-o facă să se simtă vinovată. Ştia din experienţa că oamenii colaborau mai uşor, erau mai predispuşi să coopereze atunci când le inoculai sentimentul de vinovăţie.

Îşi bandajase braţul cu batista şi dăduse să plece, când hârtiile de pe biroul ei îi atrâseserâ atenţia. Aruncase o privire pe prima pagină, parcurgând cu repeziciune primele rânduri, apoi le numărase. Opt foi de toate. Le pliase şi le vârâse în buzunarul jachetei, apoi părăsise dormitorul.

Acum că le citise, de atâtea ori încât le memorase conţinutul în întregime, realiză cu durere că vina era în totalitate doar a lui. El o împinsese în braţele lui Ayton. Crezuse la momentul respectiv că-l putea controla, că putea controla situaţia. Dar totul ieşise pe dos. Şi ea suferise cel mai mult. Din vina lui. Pentru că fusese prea sigur pe el, pe judecata lui. Hârtiile mototolite în pumnul său erau dovada vie a nesăbuinţei sale.

Îşi dădu seama că Ayton intenţionase din capul locului să-l tragă pe sfoară. Nemernicul jucase pe două fronturi! Şi plătise. Dar nu suficient, şi acum regreta că se pripise cu el. Dacă ar fi avut toate datele atunci când îl vizitase, i-ar fi rezervat alt sfârşit, cu mult, mult mai lent şi mai dureros.

Din această cauză, era nevoit s-o ierte pentru că-l dezamăgise. Şi începu să regrete amarnic pentru că-i scrisese acele cuvinte pe oglindă. Acum nu

putea să mai repare nimic. Nu se mai putea întoarce acolo, acum când servitorii se treziseră şi...

Începu să plângă, chircindu-se, chinuit de remuşcări şi frustrare, îi făcuse rău din nou, deşi nu voise asta. Lucrurile nu mergeam cum trebuie. În mintea-i tulburată de şoc, trecutul se amesteca haotic eu prezentul. Trebuia să-i pună capăt situaţiei, tensiunii, aşteptării chinuitoare. Pur şi simplu, nu mai putea suporta aşteptarea. O voia cu disperare pe acea femeie cu ochii de culoarea minunată a ametistului. Şi avea s-o aibă.

Curând, îşi făgădui el, ştergându-şi lacrimile cu mâneca jachetei.

Treptat nebunia începu să i se stingă din ochi, luându-i locul un calm rece, de nezdruncinat.

Ştia ce avea de făcut.

CAPITOLUL 21

Nick privea livid mesajul de pe oglindă, groaza strângându-i măruntaiele ca intr-un pumn de gheaţă, amestecându-se eu o furie fierbinte, nimicitoare. Văzu negru în faţa ochilor.

Era furios că nemernicul acela pătrunsese, nu se ştie cum, în oaza liniştită de la Sutheriand şi intrase în dormitorul Cristinei, otrăvind aerul eu duhoarea nebuniei lui. Şi îngrozit de faptul că ea ar fi putut nimeri peste acel scelerat care ar fi ucis-o cu siguranţă. Mesajul de pe oglindă, scris eu ceea ce nu se îndoia acum că este sânge omenesc, era cât se poate de grăitor. Ar fi ciopârţit-o iar el, în tot acest timp, s-ar fi aflat la nici zece metri distanţă... dormind liniştit!

I se făcu greaţă. Acel dement psihopat ştia cu cine-şi petrecuse ea noaptea, altfel n-ar fi scris acele cuvinte care mânjeau sublimul, frumuseţea acelei nopţi încântătoare!

- Am să te omor, jigodie ce eşti! scoase Nick un mârâit din fundul gâtlejului, în timp ce-şi smulgea cămaşa de pe el şi o mototolea în pumni cu ură. Am să te ucid cu mâinile goale şi am să-ţi beau sângele! Pun eu mâna pe line, gunoi infect ce eşti! continuă să scuipe printre dinţi, aruncând apa din carafa pe sticla oglinzii şi începând să frece cu încrâncenare acele cuvinte infame.

Sângele era uscat, semn că cel care făcuse asta trecuse pe acolo cu cel puţin un ceas sau două în urmă. Cristine fusese norocoasă de data aceasta, dar...

Gânduurile îi formă alte noduri în stomac. Când deschisese uşa, era deja speriat de moarte, pentru că-i auzea plânsul isteric prin lemnărie şi ziduri, îi căzuse în braţe, tremurând ca varga, şi avusese nevoie de aproape cinci minute pentru a scoate ceva coerent de la ea. Şi singurele cuvinte pe care le pronunţase, după ce pomenise numele Domnului în neştire, fusese ceva legat de camera ei. Îi dăduse să bea un coniac, apoi o convinsese să încuie uşa cu cheia în urma lui şi să nu deschidă nimănui altcuiva decât lui.

Acum, în timp ce literele dispăreau pe rând, se forţă să se concentreze asupra evenimentului în sine. Angajase oameni care să păzească zi şi noapte toate intrările pe domeniu. Avea oameni infiltraţi în personalul casei, foşti soldaţi sau băieţi care lucrau pe Bow Street. Cum mama dracului reuşise bastardul acela să treacă de toţi acei oameni? Cineva l-ar fi văzut, nu?

Îşi luase toate măsurile de precauţie cu putinţă. Cum dracu izbutise să se strecoare neobservat în casa lui, să se furişeze pe holuri ea o fantomă şi să găsească camera Cristinei cu atâta precizie?...

Nu putea gândi. Pur şi simplu era incapabil să raţioneze. Iar Cristine îl aştepta zguduită de groază in camera lui. Trebuia să se ducă la ea. Ştia cât de chinuitoare putea fi aşteptarea.

Porni spre uşă dar se opri când ajunse în prag. Făcu stânga-mprejur şi luă tiara şi cercelul de pe măsuţă, apoi deschise uşile de la dulapul Cristinei. Alese o rochie la nimereală şi o aruncă pe umăr, după care părăsi încăperea şi se îndreptă spre dormitorul lui.

Doi servitori trecură pe lângă el. Nick le sesiză în treacăt uimirea din priviri şi se strâmbă.

Avea bustul gol şi rochia stăpânei lor îi atârna nonşalant pe umăr.

Cam atât despre discreţie! Oricum, daca era s-o ia p-aia dreaptă, nici măcar nu-i păsa. În mai puţin de o oră, toţi or să afle adevărul, aşa că nu mai conta.

Bătu de două ori, făcu o pauză şi mai bătu de trei ori în uşă-semnalul convenit cu ea.

- Nick?
- Da, eu sunt.

Auzi cheia învâitindu-se în broască şi Cristine deschise uşa, aruncându-i-se în braţe fără niciun avertisment. Una dintre cameriste surprinse scena şi trecu grăbită mai departe. Nick intră în cameră cu ea pe sus, apoi închise uşa, proptindu-şi spatele de lemnul lăcuit.

- Mi-a fost frică, atât de frică! gemu ea cu o voce răguşită, strângându-se în el.

Maxilarele lui se încleştară, nările i se dilatară, ochii i se îngustară sub imperiul unor sentimente distrugătoare, nocive.

Câteva momente, nu făcu decât să stea rezemat de uşă, strângând-o la piept, aducându-i alinare prin mângâieri line, circulare şi apăsate, în timp ce mintea îi era cuprinsă de furie.

Asasinul intrase în casa lui şi-i ameninţase femeia. Pentru asta avea să-l strivească sub talpa cizmei ca pe un gândac împuţit!

Treptat, Cristine încetă să mai tremura şi i se înmuiie toată în braţe. Nick aşteptă câteva clipe, dorindu-şi să o ia de acolo şi s-o ducă undeva departe, intr-un loc în care ar fi fost în siguranţă.

- Cristine, trebuie să vorbim.

- Da, fu ea de acord, retrăgându-se pentru a-l privi obosită şi încercănată.

- Hai mai bine să ne aşezăm.

Nick observă în treacăt că făcuse patul, netezind frumos aştemuturile de culoarea vinului burgund. Îi aruncă rochia pe pat, depuse din mers bijuteriile pe masa cu băuturi şi o conduse, ţinând-o de cot, spre cele două fotolii din faţa ferestrelor.

- Stai jos.

Cristine îşi alese unul şi se aşeză dreaptă, apoi îşi dădu părul după ureche şi-l privi. Nick ştia că sub expresia aceea calmă era încordată ca un arc şi că ar fi sărit în picioare la cel mai mic zgomot. Mâinile pe care şi le ţinea unite în poală aveau articulaţiile degetelor albite şi uşor proeminente.

Veni în faţa ei şi se lăsă pe vine, punându-şi mâna peste ale ei. O privi insistent.

- Cu mine eşti în siguranţă, iubito.
- Ştiu asta, se forţă ea să zâmbească.
- Niciodată n-aş face ceva care să te rănească.
- Şi pe asta o ştiu.
- Iţi cer să ai încredere în mine.
- Am toată încrederea în tine, Nick.
- Bine. Mama şi Tony or să trebuiască să afle că ţi-ai petrecut noaptea cu mine. Cristine închise ochii strâns câteva clipe, apoi îi deschise şi-l privi inexpresiv.
- De ce?
- Pentru că nu există altă cale. Ascultă-mă! îi ceru el pe un ton aproape rugător. Individul care a fost noaptea trecută în camera ta este obsedat de tine. Este un nemernic cu minţile duse, care este convins în sinea lui că tu îi eşti hărăzită. Şi ştie că ai fost cu mine azi noapte, pentru că altfel nu ţi-ar fi lăsat scrisă pe oglindă tâmpenia aia... Apropo, am curăţat-o cât am stat acolo.
- Mulţumesc.

Nick schiţa un zâmbet slab şi se rezumă să dea din cap.

- Oricum, în mintea lui consideră că l-ai trădat. Şi este periculos, Cris, suficient de periculos şi de smintit să facă orice ca să te aibă. Şi nu se teme de nimic, altfel nu şi-ar fi asumat riscul să calce aici.

- Înţeleg asta, dădu ea din cap, aprobandu-l. Ceea ce nu înţeleg este de ce trebuie să afle toată lumea faptul că noi doi..., se opri încurcată, încruntându-se la mâinile ei împreunate, în timp ce obrajii ei prindeau ceva culoare.

- Ne-am iubit, completă Niek, zâmbindu-i înduioşat. Şi a fost minunat. Şi vreau să se mai repete. Pentru mult, mult timp de acum încolo. Să zicem vreo... cincizeci de ani?

Cristine îşi ridică brusc privirea. Părea surprinsă. Tulburată. Şi speriată. Puţinul de culoare pe care-l dobândise mai devreme dispăruse subit. Era lividă. Lui Nick i se strânse inima.

- Ia stai puţin! zise el, îngustându-şi ochii şi încercând să-şi stăpânească iritarea şi teama carel cuprinseră dintr-odală. Tu ce credeai?... Că o să petrecem împreună câteva nopţi de zbenguială şi pe urmă fiecare îşi vede de viaţa lui?

Oare ce-o fi fost în mintea ei? gândi Nick, simţindu-se rănit de neîncrederea din ochii tinerei femei. Cristine continua să-l fixeze tăcută şi el ştiu că exact asta crezuse. Îi veni s-o zgâlţâie zdravăn ca să-i iasă toţi fluturii din cap.

- O să discutăm despre asta cât de curând, îi promise Nick, înghiţindu-şi nervii, junghiul de teamă din inimă şi orgoliul uşor scâlciat. Acum avem de rezolvat câteva chestii importante şi prioritare. Trebuie să le spunem adevărul mamei şi lui Tony, pentru că altfel n-am cum să le explic ce s-a petrecut în camera ta. Ăsta ar fi un lucru. Al doilea e că niciunul dintre noi nu mai este în siguranţă, nici aici şi nici

în altă parte. Va trebui să fii supravegheată continuu, zi şi noapte, pentru că individul ăsta n-o să se lase păgubaş. Ziua n-ar fi o problemă, pentru că se vor găsi cel puţin două persoane care să-ţi ţină de urât şi alte câteva care să-ţi asigure protecţia de la o mică distanţă. Dar noaptea va trebui să ţi-o împărţi cu cineva care să fie în stare să te apere de gunoiul acesta. Şi pentru că azi noapte au intervenit unele schimbări, eu voi fi cel care-ţi va asigura protecţia după lăsarea întunericului. Şi lucrul acesta îl vom face în cel mai legal şi cuviincios mod cu putinţă.

- Nu cred că înţeleg unde vrei să baţi, îşi îngustă ea ochii suspicioasă. Cum adică: în cel mai legal şi cuviincios mod cu putinţă?

- Adică: până diseară o să le măriţi cu mine! - Nu mai spune!

Lui Nick nu-i plăcu deloc expresia refractara şi ironică din ochii ei. - Ba o spun! se îndârji el.

- Doar pentru că le-ai culcat cu mine azi noapte vrei să mă iei de nevastă.

- Nu, doar pentru că te iubesc vreau să te iau de nevastă! izbucni el, enervat.

Cristine încremeni, privindu-l cu gura căscată. Câteva secunde, nu făcu decât să se holbeze la el. Toate gândurile îi zburară din creier ca un roi de fluturi, lăsând în urmă vidul alb al şocului.

Nici măcar nu-şi dădea seama că uitase să respire, remarcă Nick în sinea lui, departe de a se simţi uşurat pentru că-şi deşertase inima în faţa ei.

Cristine se ridică brusc în picioare şi pomi să se mişte prin cameră, masându-şi încontinuu fruntea, de parcă ar fi durut-o capul. Buzele i se mişcau tăcute, de parcă ar fi zis o rugăciune... sau ar fi înjurat de toţi sfinţii.

Nick se ridică şi el in picioare, înghiţindu-şi un oftat. N-ar fi vrut să-i declare taman acum ce simţea pentru ea, dar îl făcuse să-şi piardă cumpătul. Asta era, dăduse deja drumul la porumbel. Nu putea spera decât ca ea să nu nu-l împuşte!

- Nick, nu poţi fi serios! rosti în cele din urmă cu o voce piţigăiată, întorcându-se să-l privească disperată.

El nu făcu decât să-şi încrucişeze mâinile pe piept şi să-şi arcuiască zeflemitor o sprânceană.

- Bine, eşti serios, se lămuri Cristine, reluându-şi pal rulatul. Maică Precislă! îşi aruncă ea mâinile spre cer cu o mină năucită, perplexă.

Declaraţia lui o şocase, o lăsase fără replică. Nu s-ar fi gândit niciodată că el o iubea. Că-i era dragă, da, dar c-o iubea!?... Şi asta n-ar fi trebuit s-o facă fericită? O făcea, dar îi aducea în

compensaţie şi destulă durere.

- Cristine, hai s-o luăm altfel, propuse Nick, începând să enumere pe degete. De plăcut mă placi, altfel n-ai sta la discuţii eu mine. De dorit mă doreşti, altfel nu mi-ai fi oferit inocenţa ta pe tavă. De plictisit nu te plictisesc, pentru că ne certăm tot timpul ca chiorii.

- Asta e! sari ea dintr-odată, de parcă ar fi descoperit secretul universului, îndreptandu-şi un deget spre el. Nu ne putem căsători

pentru că, aşa cum bine ai spus, ne certăm într-una ca descreieraţii. O să ne facem viaţa un iad şi...

- Te-nşeli, o contrazise Nick zâmbind, deoarece simţise deja mirosul sângelui. Simţea că o încolţise, îi simţea slăbiciunea şi şovăiala şi ştia că dacă insista încă puţin, Cristine avea să cedeze fară-ndoială. Motivul pentru care ne certam atât de des, îi explică el calm, este acela că ne simţeam foarte atraşi unul de celălalt şi asta aduce eu sine o oarecare tensiune sexuală ce se cere descărcată din când în când. Aşa că cei implicaţi, dacă nu pot scăpa de ea în felul cel mai firesc şi constructiv, preferă să zbiere unul la celălalt. Dar cum astă noapte noi tocmai ne-am eliberat de o bună parte din ea, certurile dintre noi vor fi tot mai rare, ţi-o garantez.

Cristine se încruntă. Lămuririle lui aveau logică. Mâhnirea se aşternu pe faţa ei.

-Cristine, va trebui să-l uiţi.

- Pe cine? îl privi ea nedumerită.
- Pe Alex, rosti el fără chef.
- Alex? clipi Cristine, ne mai înţelegând nimic.
- Alexander Lundum, scrâşni Nick printre dinţi. Bărbatul însurat de care mi-ai spus că eşti îndrăgostită, apăsă el cuvintele, observându-i privirea confuză. Mama m-a lămurit cine e. Regret că ţi-am aflat taina însă, după părearea mea, e timpul să încetezi să te mai gândeşti la el. E o prostie să visezi şase ani la un bărbat care nici măcar nu ştie că exişti!
- Oh! făcu tânăra, ducându-şi şocată o mână la gură, realizând brusc confuzia.

- Să ştii că am aflat cine este dintr-o pură întâmplare, continuă Nick să-i explice, vizibil stânjenit.

Cristine se răsuci cu spatele ca să nu-i vadă faţa. Oare să-l lase să persiste în această greşeală sau să-l lămurească pe loc? Şi mai apoi ce avea să facă? Nu putea să născocească o altă minciună cu care s-o îngroape pe cea actuală.

Nick interpretă greşit gestul ei.

- Ştiu că e nevoie de timp pentru a uita pe cineva drag sufletului şi nu vreau să te grăbesc.

- Eşti generos, izbuti Cristine să articuleze.

Vocea ei părea gâtuită de jale. Nick înjură printre dinţi în surdină. N-ar fi trebuit să-i pomenească de treaba asta. Dăduse cu bâta în baltă şi nu mai ştia cum s-o dreagă.

- Imbracă-te, îi ceru pe un ton posomorât. Am deviat de la subiect şi am irosit timpul aiurea.

N-ar fi trebuit să ajungem să discutăm asta tocmai acum, când există lucruri mult mai îngrijorătoare. Trebuie să vorbim cu mama şi cu Tony.

Cristine se răsuci spre el şi-l privi serioasă. Avea ochii uscaţi, remarcă el surprins. Ar fi putut jura c-o făcuse să plângă mai devreme.

- Nick, cât de tare mă iubeşti?

Întrebarea ei îl dezechilibra puţin. O privi încordat. Porumbelul lui era în mare pericol.

- Aş muri pentru tine, declară Nick simplu, fără să ezite.

Pe chipul Cristinei trecu o umblă. Durere? Teamă? Fericire? Deznădejde? Nu-şi putu da seama. Umbra trecuse aşa de repede, încât nu apucase să-i prindă esenţa.

- Dacă mă iubeşti aşa cum pretinzi, atunci nu vei pomeni nimănui de faptul că mi-am petrecut noaptea asta în palul tău. Altfel... mă pierzi definitiv.

Privirea lui se îngustă ameninţătoare.

- Mă ameninţi, Cristine?

Cristine îşi muşcă buzele ca să le ascundă tremurai. O durea inima. Dar n-avea să cedeze. Nu era vorba numai de ei doi în toată povestea, aşa că se foiţă să-l privească neclintită.

- Nu te ameninţ, Nick, ci doar îţi expun o realitate certă. Ai spus că ai şters mesajul de pe oglindă. Atunci nu ne rămâne decât să le spunem celorlalţi că pur şi simplu m-am trezit eu cercelul şi tiara pe toaletă. M-am speriat şi am alergat la tine. Aşa, niciunul dintre noi nu va trebui să-şi... plece fruntea.

O privi lung, aproape un minut încheiat. Porumbelul tocmai fusese ciuruit şi-şi dădea duhul pe podea, acoperit de sânge şi de glorie. Ochii i se umplură de răceală.

- N-o să te am niciodată, nu-i aşa? rosti el încet. Te voi pierde oricum. Te gândeşti deja cum să faci ca să mă ţii la distanţă, să mă scoţi din viaţa ta...

Citi în ochii ei vinovăţie şi amărăciune şi-şi încleşta maxilarele.

- N-o să-ţi meargă cu mine, Cristine. Nu renunţ, asta să-ţi fie limpede. Dar o să-ţi împlinesc rugămintea, îmbracă-te! Te aştept afară.

În drum spre uşă, îşi culese halatul şi-l îmbrăcă din mers.

Faptul că nu trântise uşa în urma lui îi strânse stomacul de teamă. Era mai mult decât furios pe ea. Probabil c-o ura pentru ce-i spusese. Şi poate că era mai bine aşa.

Amorţită, Cristine îşi scoase cămaşa de noapte şi îmbrăcă rochia pe care el i-o adusese.

Nick o aştepta exact acolo unde spusese: în faţa uşii. Nici măcar n-o privi în timp ce coborau scările, îndreptându-se spre cabinetul lui.

Cât timp îi aşteptară pe Tony şi pe Kimberly, nu-şi vorbiră aproape deloc. Nick stătea în faţa ferestrelor dechise care dădeau spre parc, cu mâinile vârâte în buzunare şi spatele întors la ea, fumând în tăcere. Cristine şedea ţeapănă pe marginea unui fotoliu, cu mâinile încleştate în poală, aruncând din când in când câte o privire posacă în direcţia lui.

Nick i se adresă o singură dată, şi asta fără să se întoarcă eu faţa la ea.

- Ai spus că nu regreţi nimic, rosti el cu o voce încordată.

- Este adevărat. Nu regret deloc ceea ce s-a întâmplat între noi.

- Atunci de ce?

Faţa ei se crispa, simţind cum sentimentul renunţării silite îi sfâşie inima. Ştia că răspunsul pe care avea să i-l dea urma să-l îndurereze foarte tare, dar cel puţin n-avea să-l mintă. Aşa că-şi forţă buzele să i se mişte.

- Pentru că am hotărât cu mulţi ani în urmă să nu mă mărit decât cu bărbatul pe care-l iubesc.

Dar, în situaţia dată, acest lucra este imposibil.

Îi văzu umerii devenindu-i rigizi şi îi veni să plângă. Ştia precis cum avea Nick să-i interpreteze cuvintele. El aruncă restul de ţigară pe geam şi-şi mai aprinse una.

- Înţeleg, spuse el în cele din urmă, expirând fumul pe nări.

Aşa că, aproape un sfert de oră, Nick nu făcu decât sâ fumeze şi Cristine să jelească în tăcere.

Tony ajunse primul, urmat la câteva minute de contesă, Nick îi puse la curent, măsluind adevărul, aşa cum îi promisese Cristinei. După ce şocul iniţial trecu, conveniră cu toţii să păstreze taina faţă de rudele Cristinei. Nu trebuiau alarmaţi inutil. De fapt, acest lucru îl sugerase Nick şi Cristine se întrebă de ce o făcuse. Bunicii ei erau nişte oameni cumsecade, care ţineau mult la ea. Renunţă însă să-l mai întrebe. Nick devenise de o răceală care o îngheţa până-n măduva oaselor. Ori de câte ori o privea, era atât de inexpresiv, arăta atât de politicos şi distant, încât Cristine începu să aibă dubii serioase cu privire la propriile percepţii. Auzise sau doar i se păruse că el îi declarase c-o iubeşte?...

Era obosită. Nu doar fizic, ci şi emoţional. Avea senzaţia că are câlţi în loc de creier. Şi, mai presus de toate, era speriată. Amorţită de frică.

Acel nebun obsedat fusese in dormitorul ei. îi respirase aerul, îi atinsese lucrurile, contaminând camera cu prezenţa lui dezgustătoare. Un om care ucisese alţi doi, ba nu, îi masacrase doar pentiu simplul fapt că o insultaseră. Trecuse pe lângă uşile celor care dormeau în casă, având puterea, cruzimea şi uşurinţa de a lua şi alte vieţi.

Fuseseră cu toţii în pericol. Din cauza ei. Şi acel ticălos bolnav la cap ştiuse că ea îşi petrecuse noaptea în palul lui Nick. Un fior i se prelinse pe şira spinării, făcând-o să se cutremure când realiză că domniseră cu uşa descuiată. Acel psihopat ar fi putut oricând intra peste ei ca să-i ucidă. Simţea, *ştia* că acum şi Nick era în pericol. Gândul că şi el ar putea să păţească acelaşi lucru ca Ayton şi Cavendish o înnebunea. Era de neconceput ca Nick să moară doar pentru că...

- Trebuie să plec de aici, murmură ea cu voce tare.
- Ce-ai spus?se întoarse Tony spre ea, privind-o încruntat.
- Trebuie să plec de aici, repetă ea cu mai multă convingere, ridieându-se în picioare. Dementul acesta pe mine mă vrea şi-i va ucide pe toţi care stau în calea lui. Nu vedeţi? Mi-a adus tiara şi cercelul pe care l-am pierdut în trăsura lui Ayton. Şi a facut-o personal. Pentru el totul e... personal!
- Stai jos! îi ordonă Nick. Şi n-o să pleci nicăieri!
- Nick, îl privi ea înfrigurată, ştii că am dreptate. Acum şi tu eşti pe lista lui.
- De ce spui asta? se interesă Kimberly, privind-o cu atenţie.

Cristine nu-şi putu ascunde îmbujorarea şi ochii contesei se îngustară doi milimetri, mulânduse încet spre faţa fiului ei cel mare. Nick îi susţinu privirea neclintit.

- Da, spune-ne de ce crezi asta? făcu el, încrueişându-şi braţele cu nonşalanţă.
- Ochii tinerei femei fulgerară spre el.

- Pentru că..., îşi umezi Cristine buzele nervoasă, transferându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Pentru că asta e senzaţia mea, explică ea cu jumătate de gură.

- Ticălosul acesta a fost aici azi noapte. Aparent, n-a venit cu gândul să ucidă, ci să-i înapoieze Cristinei diamantele pierdute, concluziona Tony cu un aer încruntat. Nick şi Cristine schimbară o privire rapidă care scăpă lui Tony, dar nu şi contesei. Este o realitate sinistră. Nimeni din casa asta nu-şi încuie uşa la dormitor. Teoretic, ar fi putut omori pe oricine şi asta mă scoate scoate din minţi. Trebuie oprit. Şi nu avem idee cine este. Doar ai noştri, Lancasterii şi ducesa ştiau despre ce s-a întâmplat la Manchester House.

-Lancasterii! Cristine făcu ochii mari.

- Oh, Doamne, am uitat! exclamă ea, ducandu-şi o mână la gură. Aseară, m-am apucat să scriu tot ce-am putut să-mi amintesc despre noaptea aceia. Cuvinte, impresii, gesturi. Ayton a afirmat că familia mea şi-a dat acordul ea eu să fiu răpită de la bal. Iţi aminteşti, mama, am vorbit despre asta aseară, se răsuci ea spre contesă.

- Da, şi te-am rugat să-i spui şi lui Nick.

- Am foile sus. Este mai bine sa vă citesc, altfel s-ar putea să omit ceva care sá fie important.

- Mă duc eu să ţi le aduc, se oferi Tony.

Plecarea lui lăsă în urmă o tăcere apăsătoare. Nick îşi aprinse o altă ţigară şi Cristine îşi muşcă buzele, ştiind că din vina ei fuma atât de mult.

Dacă avea să continuie în ritmul acela, îl păştea o moarte prematură, gândi ea posomorâtă.

In câteva zile avea să se liniştească şi să privească realitatea în faţă, îşi zise Cristine deprimată. Avea să-şi dea seama cât de pripită fusese cererea lui în căsătorie. Nick avea responsabilităţi aici şi ea trebuia să plece la capătul celălalt al lumii. Dacă s-ar fi însurat cu ea, ar fi fost nevoii s-o urmeze. Or el iubea insula, Capitala, iubea libertatea şi aventurile. Locul lui era acolo, nu într-o ţară despre care nici ea nu ştia mare lucru. Nu trebuia decât să-i dea răgazul să descopere şi singur lucrul acesta. Cu timpul, avea s-o uite.

Când Tony se întoarse şi-i văzu expresia feţei, Cristine ştiu că nu-i găsise hârtiile. Şi brusc, o cuprinse furia. Intimitatea ei fusese încălcată în cel mai flagrant mod. În foile acelea îşi lăsase o parte din ea, din emoţiile ei. Era ea şi cum i-ar fi violat sufletul, lua-l-ar naiba!

- Oh, trăsni-l-ar amarai! înjură ea, vârându-şi mâinile în păr şi trăgând de rădăcini eu putere.

Pentru asta o să regrete. Nemernicul naibii! Nemernic ticălos şi laş!

Tony o privi lung, apoi ochii îi alunecară îngrijoraţi spre Nick.

Nick se întrebă cât de bine reuşise să îndepărteze urmele de sânge de pe oglindă. În furia momentului acţionase mecanic, fără să se gândească. Îşi pierduse cumpătul, or el foarte greu atingea această performanţă. Nici măcar nu-şi amintea unde-şi lăsase cămaşa.

Cristine îşi frecă faţa amorţită, simţind furia care o consuma ca pe o lumânare. Era istovită şi începuse deja s-o doară capul.

- Poate ar trebui să te întinzi puţin, sugeră contesa cu blândeţe. Arăţi de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

Cristine îşi impuse să nu roşească. Şi nici să privească spre Nick.

- Am dormit puţin, recunoscu ea cu o voce siabă. Când am terminat de scris era foarte târziu.

- Nu ţi-ai băut ceaiul, aşa este?

- L-am aruncat pe fereastră, recunoscu ea spăşită.

- Vino, se ridică Kimberly, întinzându-i o mână. O să tragi un pui de somn în camera mea.

Părăsiră împreună cabinetul, lăsându-i singuri pe cei doi bărbaţi. Tony se duse să-şi toarne un coniac pe care-l goli pe nerăsuflate. Puse eu grijă paharul gol pe măsuţă şi-şi lăsă palmele pe birou, transferându-şi greutatea în braţe. Îşi privi lung fratele.

- Ce s-a întâmplat, mai exact, în camera ei?

- De ce mă întrebi?

- Nu sunt idiot, Nick. Poate că tu şi Ethan aveţi o experienţă mai vastă decât mine în ceea ce priveşte războiul şi restul, dar încă mai ştiu să recunosc urmele de sânge când le văd. Sau să le simt mirosul. Erau pete pe covor şi ceva urme mânjite pe oglindă. Deci?

Pete pe covor? se miră Nick. El nu le văzuse. Era prea zdruncinat ca să cerceteze locul cu atenţie.

Îşi privi fratele şi-i citi determinarea în ochi. N-avea să-l slăbească până ce nu storcea adevărul de la el. Oftă. Şi, pentru că era vorba de Cristine, ii povesti despre mesajul pe care asasinul i-1 lăsase pe oglindă. Şi despre ceea ce se întâmplase între ei in dormitorul lui.

Multă vreme. Tony nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă îl privi lung şi zise doar atât:

- Ai dreptate. E groasă rău! Şi acum. ce mama naibii facem?

CAPITOLUL 22

Cristine dormi până după prânz şi se trezi buimacă. Amintirile năvăliră în mintea ei ca o grindină, bumbardându-i creierul încă sensibilizat de migrenă.

Răsucindu-se pe spate, sim|indu-se perfect lucidă, începu să se gândească.

Se legă în primul rând de cuvintele lui Ayton. Acestea arătau cu degetul înspre Lancasteri. Unul dintre ei era asasinul cu certitudine. Dar cine?

Ingleby îi declarase afecţiunea la Kesinghton, dar de atunci rareori îi mai aţinuse calea. Oare pasiunea sau refuzul ei de a-i întoarce sentimentele îl împinseseră să acţioneze atât de necugetat? Era exclus. El niciodată nu şi-ar fi dat acordul ca Ayton s-o ia pe sus pentru a o priponi în faţa altarului la Gretna Green! Un bărbat atât de mândru şi arogant ca Ingleby nu renunţa niciodată la femeia iubită... Sau renunţa şi se răzbuna pe ea?... Era o posibilitate pe care nu trebuia s-o excludă.

Totuşi, nu-i făcuse impresia unui deraiat mintal.

Luciile şi mama ei nu ar fi avut niciun avantaj procedând astfel.

Cu Stuart lucrurile s-ar fi putut să stea altfel, dar era prea tânăr pentru o asemenea mişelie. Sau nu? Bunica lui, lady Pauline, era o zgipţuroaică lacomă şi snoabă, care saliva efectiv la gândul milioanelor de lire pe care ea

le moştenise. Dar n-ar fi fost mai normal să-l împingă pe nepot să o răpească el, în loc să-l lase pe altul? Şi-n plus, n-ar fi fost mai comod s-o omoare pur şi simplu? In acest caz, Mattew Lancaster ar fi moştenit toată averea...

Brusc, Cristine îşi aminti şi de ce n-o făcuseră. În testamentul tatălui ei exista o condiţie prin care banii urmau să fie împărţiţi în mod egal universităţilor Eton, Harrovv şi Westminster, dacă moştenitorul de drept murea altfel decât de moarte naturală. Iar ea era sănătoasă ca un cal!

Deci, nicio sfârâială dacă ea dădea în primire! Aşa că era mai uşor pentru ei s-o controleze prin intermediul unui mariaj obţinut pe căi necinstite.

Nici lady Bradley nu ieşea din aria suspecţilor. Avea doi feciori înalţi ca bradul şi proşti de bubuiau, pe care-i conducea cu o mână de fier. Ambii o ceruseră de soţie. Şi ea îi refuzase pe amândoi.

Mai era şi Riechard Laneaster, cel cu zâmbet mieros, înfăţişare de crai jerpelit şi grosolănie cât cuprinde, l-ar fi putut da o mână de ajutor fratelui său, dacă astfel ar fi obţinut o felie zdravănă din tort.

Teoretic, toţi erau suspecţi. Dar numai unui dintre ei ştiuse de răpire şi fusese complice lui Ayton... şi-l omorâse! La fel ea pe Cavendish.

Întrebarea era: de ce? Pentru eă eşuase? Pentru ca i-ar fi putut divulga identitatea?

Ar fi fost o posibilitate. Dar asta nu se lega de cealaltă crimă, or amândouă fuseseră comise în mod identic. Iar asasinul pătrunsese la Sutherland şi-i lăsase bijuteriile în cameră. De ce făcuse asta? Ce urmărise de fapt? S-o şantajeze? S-o sperie şi mai tare? Reuşise. O lovise din plin.

TÂRFĂ TRÂDĂTOARE!

Niciodată n-avea să poată uita acele cuvinte. I se înfinseseră-n creier pentru toată viaţa. El se simţise trădat. Asta însemna că, în mintea lui cuprinsă de nebunie, o considera ca aparţinându-i.

Cristine se cutremură. Numai şi gândul că acel bărbat odios ar fi reuşit să pună mâna pe ea în cele din urmă o umplea de groază. Şi acum mai era şi Nick în pericol.

Unde eşti, Orslom? gândi Cristine, disperată. Scrisoarea către el trebuia să fi ajuns deja in Kumpur-Paia.

Avea nevoie de el, avea nevoie să plece de acolo, departe de acel psihopat care ucidea cu sânge rece... dar Nick ar fi rămas şi ar fi suferit, mai devreme sau mai târziu, consecinţele faptului că o avuse amanta pentru o noapte. Şi niciodată nu şi-ar mai fi găsit tihna dacă el ar fi păţit ceva din cauza ei.

Prin urmare, trebuia să rezolve problema aceasta înainte de plecare. Dar cum?

Ideea se născu instantaneu. Cristine zvâcni în şezut, cu mintea funcţionându-i la cote maxime.

Asta era! O capcană! Capcana perfectă. Avea nevoie de Nick.

Şi, în timp ce-şi azvârlea picioarele peste marginea patului, Cristine se rugă cerului ca el să nu se arate îndărătnic ca un catâr.

Nick ascultă gânditor până la capăt toi ce avea de spus, privind în tot acest timp intr.-un punct situat deasupra capului ei. Nu se citea nimic pe faţa lui, nicio emoţie, cât de mică, şi asta începu s-o îngrijoreze.

- Ei, ce spui? făcu ea, vârându-şi nerăbdătoare o şuviţă pe după ureche.

Nick îşi înălţă sprâncenele.

- Lasă-mă să văd dacă am înţeles, îi ceru el, ridicând un deget. Imi ceri să agit o Londrăntreagă, să iscăm o adevărată isterie în masă, să transformăm totul intr-un balamuc curat... pentru un fals?! ridică el vocea, privind-o furios.

- De ce eşti atât de refractar!? izbucni Cristine frustrată, privindu-1 enervată. Este eea mai bună metoda de a-l scoate din bârlog, de a-l prinde înainte ca el să comită o altă crimă.

- Ideea este riscanta iar eu n-o să-i dau curs.

- Foarte bine! strigă şi Cristine, azvârlindu-şi mâinile în lături cu ochi strălucitori. Dacă tu nu vrei, atunci o să-l aştepl pe Ethan. El o să vrea! apăsă ea cuvintele, privindu-1 sfidătoare.

Dădu să-i întoarcă spatele şi să plece, dar el fu mai iute. Se întinse, înşfacând-o de braţ, o răsuci în loc cu atâta putere încât Cristine se dezechilibra şi se izbi cu fruntea de pieptul lui. Era ca şi cum ar fi intrat eu capul intr-un zid: văzu stele verzi în faţa ochilor! Se văzu nevoită să clipească de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea. Şi când reuşi, i se făcu inima mică de spaimă. Privirea lui părea s-o spintece.

- Nu te juca cu mine, Cristine! o preveni el încet, abia mişeându-şi buzele. Totul are o limită, iar în ceea ee mă priveşte, sunt foarte aproape de a trece dincolo de ea. N-ai vrea sa ştii cât de rău pot să fiu, aşa că nu mă forţa! Spre binele tău. - Dă-mi drurnul!

- Al naibii să fiu dac-o fac! i-o trânti el, târând-o spre canapea şi făcându-i vânt într- acolo.

Cristine ateriza în fund şi făcu ochii mari, consternată de atitudinea lui. Nick îi aruncă o privire neagră, părând la un fir de păr de a o strânge de gât. Deşi intr-un anume fel o speria, Cristine se forţă să rămână fermă pe poziţii şi să-l înfrunte tăcută.

- Uite cum stă treaba, dulceaţă, mânii el printre dinţi, intr-un târziu. Planul tău este extrem de periculos, iar individul acesta este inflamabil ca dracu'!... Bun, să admitem că-l scoatem la lumină pe viermele acesta. Dar te-ai gândit, fie măcar şi pentru o clipă nenorocită, că s-ar putea ca întreaga lui furie să se îndrepte asupra ta? Că va ieşi la lumină, dar că o va face cu gândul clar să-ţi ia gâtul?

Pentru că-l trădezi.

Cristine îşi duse mâinile ia gât, imaginaţia devenindu-i îngrozitor de harnică.

- Exact! rânji el, văzându-i expresia lividă din ochi. Azi-noapte putea să ne ucidă. Dar n-a facut-o, deşi pun pariu că ardea de nerăbdare să ne ia piuitul. Azi-noapte am fost vulnerabili amândoi. Şi tot azi-noapte... am fost un bărbat fericit, sfârşi el cu o voce îngroşată. Şi acum nu mai sunt. Mă simt mizerabil.

Cristine închise ochii, muşcându-şi buzele, la fel de nefericită ca şi el. Tristeţea, durerea din glasul lui îi sfâşiară inima.

- Te rog, şopti ea, deschizând ochii cu un aer implorator.

- Te iubesc. Eşti prima femeie pentru care simt asta, căreia i-o spun. N-a mai fost nimeni înaintea ta. Şi simt că şi tu mă iubeşti puţin. *Ştiu* că este aşa, pentru că altfel nu ai fi dormit în braţele mele. Atunci, de ce? repetă el aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi-n acea dimineaţă, in cabinet.
- N-ai înţelege.
- Încearcă-mă, la naiba! mârâi el înfundai.
- Nu pot! strigă Cristine, privindu-l cu lacrimi în ochi.

Faţa lui se schimonosi de furie. Pumnii i se strânseră ca două ciocane. Simţea nevoia să lovească, să distrugă luerurile-n jurul lui. li întoarse spatele, luptându-se să respire normal, să se calmeze, dar valul roşu de mânie refuza să i se destrame de pe ochi.

Cristine n-avea suficientă încredere în el şi asta-l durea cei mai tare. Măcar dacă ar fi putut săi înţeleagă adevăratele motive pentru care-1 respingea!

În plus, îi ascundea ceva. Simţea asta. Şi nu credea povestea cu măritatul din dragoste pe care i-o servise dimineaţă, în încercarea de a-şi motiva refuzul faţă de cererea lui în căsătorie. Dacă o femeie iubeşte un bărbat atât de mult încât să renunţe definitiv la ideea de a se căsători cu altul, atunci îl iubeşte suficient de mult şi pentru a-şi păstra inocenţa! Ori ea se culcase cu el. ÎI *dorise* pe el, nu pe Lundum. O ştia după numărul apogeurilor pe care-l atinsese noaptea trecută. O fecioară extrem de rar ajungea la orgasm la primul ei contact sexual. Cristine fusese splendidă. La adăpostul nopţii, lipsită de pudoare şi de inhibiţii, îi dăruise gingăşia şi frumuseţea trupului ei

cu generozitate şi mândrie. E drept că avusese un acces de sfiiciune spre dimineaţă, atunci când o gonise în camera ei, dar şi acela fusese la fel de consistent ca fumul. În rest, fusese numai senzualitate, feminitate dulce şi foc învăpăiat, ce-l mistuise de viu. Cristine îi dăruise raiul... şi i-l luase înapoi!

Îi venea s-o zgâlţâie ca să-i vină minţile la cap. Şi era furios pe el, îngrozitor de furios, pentru că era slab în faţa ei, atât de slab încât ar fi fost în stare să se umilească până intr-acolo încât să-i cerşească iubirea în genunchi. Şi niciodată, dar absolut niciodată, nu ceruse nimic vreunei femei! De regulă, ele îi ofereau lucrurile de care aveau nevoie şi chiar mai mult.

Reuşi cât de cât să se calmeze şi se răsuci spre ea. Cristine era palidă şi-l privea nemişcată. Zări în ochii ei un crâmpei de teamă şi înjură în gând cu ferocitate. Nu voia să-i fie teamă de el şi de aceea se aşeză lângă ea şi-i luă mâna îngheţată, împletindu-şi degetele cu ale ei.

- Iartă-mă, rosti Nick încet, dueându-i degetele la gură şi sărutându-i pe rând monturile fine.

Sunt nervos ca dracu'!

- E-n regulă.

Aproape un minut întreg, nu făcură decât să stea astfel, ţinându-se de mână. Dacă ar fi putut, Nick ar fi oprit timpul in loc. S-ar fi multumit să stea aşa, cu ea alături, pentru o veşnicie.

- Nick, vreau să-l prindem pe nebunul acesta care ucide după cum are chef...

- Ucide după o logică, nu după cum are chef, o corectă el.

- Da, fu ea de acord. Bicisnicul acesta mi-a transformat viaţa într-un coşmar. Şi refuz să trăiesc cu sentimentul de teamă. Pur şi simplu numai gândul mă scoate din minţi. Vreau să-l prind şi să-l dăm pe mâna justiţiei.

- Eşti cumsecade, zâmbi Nick cu jumătate de gură. Eu vreau să-l prind şi să-l omor.

- Te cred. De fapt şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Dar legea-i una pentru toţi. Justiţia va şti ce

are de făcut. Se opri respirând adânc, şi-şi întoarse faţa spre el, privindu-I încruntată. Foile cu însemnările mele sunt în mâinile lui. Mi le-a luat şi, făcând asta, e ca şi cum a luat o parte din mine. Acum mă simt... vulnerabilă în faţa lui. Mi-a violat intimitatea. A intrat în camera mea şi...

Furia amestecată cu greaţă îi aduseră lacrimi în ochi şi-i sugrumară vocea. Degetele lui le strânseră uşor pe ale ei, transmiţându-i tacit alinare, înţelegere şi putere. Gestul lui avu darul s-o mai

liniştească puţin. Işi şterse lacrimile supărată şi făcu un efort să-şi înghită nodul din gât.

- Nick, ştiu că planul meii este o idee nebunească. Dar trebuie s-o facem cât mai curând. Acum, el ştie despre... noi şi n-o să se lase păgubaş. Pe de altă parte, Orslom ar putea oricând să ajungă în Anglia şi să-mi grăbească plecarea. Iar eu nu pot pleca ştiind că tu ai rămas aici cu el.

- Ştiu să-mi port şi singur de grijă, dulceaţă, rosti el sec.

- Ştiu că poţi, se grăbi ea să-l asigure, ignorând sarcasmul din vocea lui, dar mai ştiu şi că individul acesta este un psihopat inteligent, care nu se dă în lături de la nimic. A ajuns până aici, nu?

-Aş pleca mai liniştită ştiind că totul s-a terminat.

Cuvintele ei îi ardeau inima şi Nick făcu un efort să-şi păstreze expresia feţei cât mai neutră.

N-o înţelegea. Pur şi simplu n-o înţelegea deloc!

- Ţi-e teamă pentru viaţa mea?
- Ştii bine că da.
- Deci eşti dispusă să faci asta numai pentru a mă şti în siguranţă? Ca să poţi pleca având

conştiinţa împăcată?

Cristinei nu-i plăcu deloc tonul lui. Era condescendent, ironic.

- Te rog, Nick. Este greu pentru amândoi.
- Nu, pentru tine nu este. îmi ceri să te expun cu bună-ştiinţă unei situaţii primejdioase, asupra căreia nu aş putea avea un control absolut. Oh, da, am putea orchestra totul cu minuţiozitate, dar am învăţat din experienţă, draga mea, că niciun plan nu este perfect. Întotdeauna are şi laturi vulnerabile. Întotdeauna apare neprevăzutul. Şi ce vrei tu să faci o să-l înfurie foarte tare. Deja este furios. Iar noi încă nu ştim ce anume are el în minte, ce reprezinţi tu cu exactitate pentru ei. Ştim doar că ucide cu sânge rece şi cruzime, că nimic nu-l descurajează şi nimic nu i se pare imposibil.

Doar a pătruns aici, în toiul nopţii, pe o proprietate străină, trecând fără probleme de santinele şi de servitori pentru a-ţi aduce tiara şi cercelul pe

care le-a luat de la Ayton, nu? Este cineva foarte bine antrenat şi foarte bine informat în ceea ce te priveşte. O persoană căreia îi place să rişte. Mă gândesc la faptul că a vrut să te impresioneze, să-ţi facă o surpriza. Şi a fost dezamăgit când nu te-a găsit acolo unde-şi imagina el că vei fi.

Tăcu preţ de câteva momente, reflectând. Singurul motiv pentru care avea să-l accepte propunerea era faptul că dacă povestea asta nu se încheia aici, înainte ca ea să plece în KumpurPala, dementul acela avea să-i ia urma până acolo. Avea să pornească după ea, ca să termine ce începuse. Asta-l îngrozea cel mai mult. El îşi putea salva pielea, dar ea avea să fie în continuare

expusă pericolului. O privi lung, fără să zâmbească.

- Cristine, dacă voi fi de acord să dau drumul bulgărelui ia vale, n-o să mai existe cale de întoarcere. Şi o voi fiice în felul meu, aşa că tu va trebui să-mi promiţi c-o să mă asculţi orbeşte.
- Promit, spuse ea, simţindu-se atât de uşurată, încât zâmbi.
- Vei fi sub supraveghere permanentă, zi şi noapte, îi voi cere lui Tony să-ţi pună la dispoziţie dormitorul lui, ca să fii aproape de mine. Nu vei discuta cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat azi dimineaţă în dormitorul tău. Cu cât ştiu mai puţini despre asta, cu atât este mai bine. Şi, ca să fie totul credibil, ne vom preface îndrăgostiţi unul de celălalt până peste urechi.

Cristine aprobă tăcuta, incapabilă să-l privească. Se îmbujorase toată.

- Ne vom petrece foarte mult timp împreună. Poate că ar trebui să mai exersezi cu tragerea la ţintă. Vreau să ştiu că dacă, prin absurd, mi se întâmplă ceva, tu vei fi în stare să zbori creier ii ticălosului ăluia.

- N-o să ţi se întâmple nimic! rosti ea cu toată convingerea, privindu-1 totuşi cu o urmă de panică în ochi. O să fii atent şi n-o să păţeşti nimic.

- Sper să nu. Ţin foarte mult la pielea mea, aşa cum e, glumi el, oarecum amuzat. Oricum, vei termina cu călăritul în zori de una singură, cu vizitele în sat, cu... intimitatea în general. O să stai lipită de mine.

- Am înţeles. Despre tot ce vreau să fac te întreb mai întâi pe tine.

- Exact. Şi va trebui să iei în calcul un alt aspect, deosebit de important: odată ce-am pornit pe drumul acesta, amorezii tăi se vor retrage complet din cursă. Trebuie să fii foarte conştientă de faptul că, atunci când totul se va termina, reputaţia ta va avea de suferit într-o oarecare măsură. Nu afirm că nu vei mai avea niciun pretendent, dar cei cu adevărat valoroşi nu vor mai privi înapoi.

- Nicio problemă, îmi asum riscul.

- Gândeşte-te bine!

- N-am la ce să mă gândesc, îl asigură ea cu o nestrămutată convingere. Îmi asum riscul şi cu asta gata.

- Cristine?

-Da?

- Mai am o singură condiţie de pus în toată treaba asta. Şi n-am de gând s-o negociez.

- Care anume? îl privi ea curioasă.

- N-ai să mai dormi nopţile singură de acum încolo. Încă te mai doresc.

Cristine îl privi tulburată. Inima îi tâcâia cu putere în piept. Crezuse că, refuzându-i cerea în căsătorie, rănmdu-i sentimentele şi orgoliul, el se va ţine la distanţă de ea. Evident, se înşelase.

Golul din pieptul ei se umplu încetişor cu ceva fierbinte, balsamic.

- Accept, dar am şi eu o condiţie de pus.

- Dă-i drumul!

- Vreau ca acest fapt să se rezume doar la ceea ce este, să ne bucurăm de ceea ce avem, atâta cât ne este îngăduit. Fără angajamente, fără implicaţii, fără planuri de viitor. De acord?

Nick îşi rezemă ceafa de spătarul canapelei şi închise ochii, reflectând, era prea frumos să fie adevărat! gândi el, simţind primul fior de speranţă strecurându-i-se timid în suflet. Dumnezeule, cât era de naivă!

- Suntem deja implicaţi, iubito, rosti el tărăgănat, deschizând ochii într-un târziu şi privind-o pieziş. Dar sunt de acord. Şi-ţi mai fac o promisiune menită să le liniştească. N-am să-ţi mai cer mâna înc-odată. Aşa cum bine ai spus, e mai simplu fără angajamente.

Cristine îl privi mută, împărţită între o imensă uşurare şi o senzaţie mai intensă, de pierdere.

Işi plecă ochii şi aprobă încet, înghiţindu-şi tristeţea şi dezamăgirea.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere, rosti el galant, ridicându-se în picioare şi antrenând-o şi pe ea în mişcare. Haide acum să dăm drumul tăvălugului şi s-o luăm de la o margine: să începem cu bunicii tăi.

Cristine îl urmă buimacă, simţindu-se ca şi cum se clătina, lipsită de echilibru, pe muchia unei prăpăstii. O încerca un sentiment de rău augur.

Oare procedase corect acceptând să-i fie amantă în continuare? Avea senzaţia că tocmai îşi trăsese singură covorul de sub picioare.

Sentimentul vinovăţiei începu să-i dea şi el târcoale. Dar îl alungă cu îndârjire. Nu trebuia să se gândească la ce urma să facă. Câteodată viaţa te obliga, pentru a atinge un nobil ţel, să uzezi de mijloace necinstite. Şi două crime justificau pe deplin o mică minciună.

Bine, nu era o minciună chiar mică, având în vedere efectul pe care urma să-l aibă, se corectă Cristine în sinea ei, dar servea scopului. Or asta era cel mai important.

CAPITOLUL 23

Trei zile mai târziu, anunţul apăru în *Gazette* şi în alte două publicaţii importante.

Întreaga Londră şi provincie fu uluită de veste. Unii afirmau că se aşteptaseră la acest deznodământ. Doar dispăruseră împreună la balul de la Manehester House, nu? Şi apoi, toată lumea observase privirile lungi, insistente şi vigilente cu care chipeşul conte îşi urmărise viitoarea soţie pe toată perioada sezonului. Alţii comentau modul vulgar în care Sutherland

înşelase aşteptările tuturor, sădind în mintea tuturor ideea că fermecătoarea sa logodnică era de fapt o femeie

disponibilă pe piaţa mariajului. Oricum, deznodământul, deşi neaşteptat şi trist pentru cei mai mulţi burlaci, aducea în sine un eveniment important şi memorabil: nunta fabuloasă dintre moştenitoarea casei de Lancaster şi contele de Sutherland, un nobil al cărui litiu şi blazon aveau o vechime la fel de mare ca cele ale viitoarei sale soţii.

Ethan află vestea la fel ca restul lumii: din ziare. Pentru o clipă, rămase nemişcat, simţind cum toată vlaga îl părăseşte. Se întorsese în ţară de aproximativ şase ore, debarcase la Brighton şi se îndreptase spre Londra, oprindu-se la easa de acolo doar atât cât să facă o baie, să-şi schimbe hainele şi să mănânce ceva. Îi era un dor nebun de Cristine şi abia aştepta s-o vadă. Lipsise aproape cinci săptămâni.

Făcuse baia cu pricina, se bărbierise, îşi luase haine curate şi coborâse să mănânce ceva înainte de a pomi spre Sutherland.

Acum stătea prostit cu publicaţia în mână, incapabil să creadă adevărul tipărit cu litere mari din faţa ochilor lui.

Cristine se mărita cu Nick a doua zi!

Se simţi trădat, lovit pe la spate, distrus. Inima îl durea cumplit.

Drumul până acasă, la Sutherland, dura aproape o zi şi jumătate cu trăsura Chiar şi cu un cal puternic, tot n-ar fi reuşit să străbată distanţa în timp util. Dar merita să încerce.

Cu inima sfâşiată de durere şi plină de ură la adresa prorpiului său frate, tânărul conte de

Caithness încalecă pe unul dintre cei mai iuţi şi mai rezistenţi armăsari pe care-i avea şi porni spre Sutherland.

Cristine se trezi dis-de-dimineaţă cu o senzaţie de gol în stomac.

Alunecă tremurând din pat, scuturată fiind de un nou val de frisoane atunci când atinse podeaua rece cu tălpile goale. Spera să nu se îmbolnăvească tocmai acum. Nu-şi putea permite un asemenea lux, deşi o gripă puternică ar fi fost scuza ideală pentru a pune capăt acelei farse oribile.

Nu reuşise să mănânce mai nimic în ultimele două zile. Şi permanent trăise cu teama în suflet. Nervii îi erau pe punctul de a ceda.

Planul ei, care la început păruse ingenios şi viabil, se dovedise totuşi a fi o mare greşeală. Săptămâna care se scursese de când se făcuse public anunţul căsătoriei ei eu Nick i-o demonstrase cu prisosinţă.

Peştele refuzase să muşte din momeală, iar ei ajunseseră într-o situaţie penibilă, din care nu mai puteau ieşi onorabil.

Acum se găseau amândoi într-o postură ridicolă şi caraghioasă, obligaţi să joace în continuare un rol absurd şi primejdios, continuând o şaradă despre care crezuseră că avea să se termine încă
dinainte ca invitaţii să sosească la Sutherland.

Cristine se apropie în vârful picioarelor de ferestre şi privi la forfota din curte. Deşi era încă foarte devreme, servitorii se treziseră pentru a face ultimele aranjamente.

Scena care se desfăşura în faţa ochilor ei o făcu să-şi cuprindă înfiorată mijlocul în braţe. Copacii erau împodobiţi cu panglici de hârtie creponată în culori vii, două corturi fuseseră ridicate de o parte şi de alta a parcului, în

eventualitatea în care vremea s-ar fi stricat, deşi cerul era limpede ca un cristal, fără nici un nor.

Se anunţa o zi splendidă de început de iunie... ziua nunţii ei!

Intorcându-se de la ferestre, îşi înghiţi pumnul de lacrimi din gât.

Oh, cât şi-ar fi dorit ca totul să fi fost adevărat!

Dacă nu se întâmpla nimic care să pună capăt acelei farse, avea să devină o contesă falsă. Preotul care avea să oficieze cununia era un preot fals, cumpărat de Nick pe bani grei. Până şi certificatele erau măsluite. Şi nimeni în afara ei şi a lui Nick nu aveau să ştie vreodată că asistaseră la cea mai mare înşelăciune a vieţii lor.

Rochia de mireasă, pe care Kimberly o purtase în urmă cu treizeci de ani la preafericita ei nuntă cu Daniel, stătea atârnată frumos de umeraş pe uşa dulapului. Era o rochie cu crinolină, aşa cum cerea moda la vremea respectivă, croită dintr-o danielă la fe! de delicată ca pânza de păianjen, ce se păstrase în perfectă stare. Corsajul, tăiat intr-un decolteu ameţitor, era brodat cu perle albe în mici bucheţele de tandafiri. Fustele erau bogate şi foşneau seducător la fiecare mişcare. Ţinuta avusese nevoie de mici ajustări şi graţie croitoresei care o modificase cu grijă, acum îi venea superb.

Cristine cunoştea senzaţia minunată a alunecării ei pe trup. Când o probase prima dată se simţise extrem de tulburată. Pe de o parte fusese copleşită de semnificaţia purităţii acelei toalete fabuloase, pe de cealaltă parte se simţise îngrozitor de vinovată. Şi tânjise. Tânjise să aibă tot ceea ce acea rochie ar fî putut să însemne dacă ar fi îmbrăcat-o cu cinste şi bucurie. Dacă ar fi purtat-o alăturându-se în fala altarului bărbatului pe care-l iubea

din toată inima pentru a rosti jurămintele adevărate şi sacre în faţa Domnului şi a lumii întregi...

Cristine se lăsă încet pe marginea patului, simţindu-şi inima împietrită. Dăduseră drumul unui bulgăre de zăpadă care antrenase o avalanşă de proporţii, ce nu mai putea fi stăvilită. Nu aveau de ales decât să-şi joace amândoi rolul până la capăt.

Isteria începu să-i gâdile nervii, îi venea să se ducă la Nick şi să-i ceară să pună capăt acelei comedii sinistre. Era îngrozită. Abia acum vedea eu claritate consecinţele dezastruoase ale planului ei.

Cum putuse să fie atât de egoistă, încât să-l implice pe Nick în această nebunie?!...

Ea va pleca în ceie din urmă spre Kumpur-Pala, iar el avea să rămână într-o situaţie îngrozitoare. Niciodată nu-şi va putea întemeia o familie, nu se va putea căsători cu o femeie de condiţie bună, acum când toată societatea asista la aşa-zisa lui căsătorie. Ca să se însoare trebuia să divorţeze. Iar un divorţ era un lucru dificil de obţinut. Trebuia apelată puterea Palamentului.

Şi cum să desfacă o căsătorie care de fapt nici nu era valabilă în realitate? Asta însemna să recunoască cu voce tare că totul nu fusese decât un fals şi să înfrunte de unul singur oprobriul public. N-ar fi existat nicio scuză care să-l salveze din faţa dezastrului. Reputaţia lui avea să fie ruinată. Şi totul numai din vina ei! De dragul ei, ca ea să aibă cugetul împăcat şi inima liniştita atunci când avea să părăsească Anglia, Nick îşi asumase toate riscurile. Pentru c-o iubea!

Măcar dacă certificatele ar fi fost valabile!... Sau preotul! Atunci divorţul s-ar fi putut obţine în mod decent, iar onoarea lui nu ar fi suferit niciun prejudiciu.

Acum era prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Nici nu mai putea vorbi cu el. In faţa dormitorului se aflau postaţi doi oameni care vegheau asupra siguranţei ei pe timpul nopţii. N-ar fi fost înţelept să meargă acum in domnitorul lui, care se afla la o distanţă de o uşă mai încolo, ca să discute cu el. în plus, conform tradiţiei, mirele nu avea voie să-şi vadă mireasa decât în biserică.

Măcar să-i fi venit ideea în cursul nopţii, când el intrase în camera ei pe geam, aşa cum făcuse în fiecare noapte din ultima săptămână, şi o trezise din somn cu un sărut prelung şi mistuitor. Sau după ce făcuseră dragoste cu o patimă arzătoare, disperată.

Însă oricum n-ar fi rezolvat nimic. Nu mai aveau timp la dispoziţie să facă rost de nişte certificate noi şi de un preot adevărat. Iar calvarul avea să se sfârşească în mai puţin de patru ore. La orele nouă era programată ceremonia religioasă, iar ceasul de pe consolă indica câteva minute peste ora şase.

In trei ore se puteau întâmpla atâtea!

Nick o prevenise încă din capul locului că exista posibilitatea ca acel dement să nu încerce nimic până în ziua nunţii. De aceea era necesar să meargă amândoi până la capăt.

Cristine se aşeză pe marginea patului, încercând să-şi învingă sila şi groaza.

Impreunându-şi palmele în dreptul gurii, închise ochii, alunecă în genunchi pe podea şi începu să se roage.

Ucigaşul nu dormise întreaga noapte. Şi nu din pricina emoţiilor. Era mai calm şi mai liniştit decât fusese vreodată. Era... *pregătit.* Pregătii să renunţe la surogatul acela pe care-l numise în ultima jumătate a existenţei lui drept viaţă pentru un nou început. Alături de ea.

De data aceasta nimic n-avea să-i mai stea în cale, nimic n-avea să-i mai oprească. Niciun bărbat n-avea să-i mai fure ceea ce i se cuvenea: femeia pentru care luptase nu doar odată, ci de două ori.

Pregătise capcana cu multă dibăcie. Sutherland nici n-avea să înţeleagă ce l-a lovit.

Răzbunarea lui avea să fie rapidă şi letală.

Desigur, existau destule riscuri pentru a reuşi ceea ce-şi propusese. Şi, evident, o sumă de consecinţe pe care trebuia să şi le asume. Dar a fi cu ea până la capăt merita orice sacrificiu. Nimic nu era prea mult.

Ştia exact ce avea de făcut. Nu putea ajunge la ea în mod direct, ştiind că era păzită eu grijă, dar îşi întinsese cursa eu grijă. Plănuise totul până în cel mai mie detaliu. Fusese nevoit să ia şi alte vieţi, dar nu simţea niciun regret pentru asta. Fusese necesar, servise scopului său.

Desprinzându-se din dreptul ferestrelor, pomi spre scaunul unde haina sa elegantă de ceremonie era frumos aşezată pe spătar. O îmbrăcă cu grijă, ignorând greutatea obiectelor prinse în căptuşeală. Veşmântul fusese adaptat necesităţilor lui. In dreptul buzunarelor late, pe interior, avea prinse două tocuri de piele moale în care se aflau un pistol mic de damă şi un pumnal îngust, lucrat după moda italiană.

In timp ce-şi încheia nasturii de argint, bărbatul fixă îngândurat biletul sigilat cu ceară roşie, care se odihnea pe tăblia lustrută a mesei de acajú. Acela avea să fie drumul lui spre libertate şi fericire.

Sincronizarea însemna totul.

Terminând de încheiat şi ultimul nasture, îşi consultă ceasul de buzunar placat cu aur şi briliante: şapte fără zece minute.

In aproximativ o oră, invitaţii urmau să coboare spre şirul de trăsuri frumos împodobite care fuseseră trase în faţa intrării şi să însoţească mireasa spre bisericuţa din sat, unde mirele avea s-o aştepte nerăbdător. Ei bine, gândi bărbatul eu un rânjet strâmb, nunta avea să aibă loc fără ei. Asta dacă amabila contesă va opta în cele din urmă ca mâncarea şi băutura fină să nu fie aruncate la gunoi.

Verificându-şi încă odată echipamentul, îşi strecură în buzunarul pantalonului bâta eu mâner scurt, luă biletul şi părăsi pentru totdeauna încăperea în care-şi petrecuse ultima noapte în calitate de soţ şi tată, pentru a începe o nouă viaţă, sub o altă identitate.

O viaţă în care urma să fie cu adevărat fericit.

Nick se privi în oglindă încordat, in timp ce Blixen îi prindea lavaliera elegantă din satin.

Stomacul îi făcea figuri. Cu coada ochiului înregistra ora pe care pendula de pe perete o indica cu un ticăit regulat şi oftă încet, prelung.

Şapte şi douăsprezece minute. În mai puţin de două ceasuri avea să devină un bărbat însurat.

De adevăratelor.

O minţise pe Cristine şi nu simţea nieio părere de rău în această privinţă. O lăsase să creadă că totul nu era decât o comedie, o parodie a unei nunţi. Insă actele erau la fel de reale ca însuşi episcopul Ramsey, pe care-l rugase să vină de la Edinburgh pentru a le oficia cununia religioasă.

Când Cristine avea să afle înşelăciunea..., ei bine, ce era făcut era bun făcut şi avea să vadă cum urma s-o împace după aceea.

Dar până atunci mai erau două ore pe care amândoi trebuiau să le străbată teferi şi nevătămaţi.

Mulţumesc, Blixen, de aici mă descurc fără tine, îl concedie ei pe valet.

Rămas singur, iuă unul din bulonii de aur cu rubine şi diamante şi se căzni să şi-l prindă la manşeta cămăşii albe de mătase. Se gândi la Cristine şi se rugă ca totul să decurgă fără probleme. După nuntă avea să-i fie infinit mai uşor să vegheze asupra ei. După nuntă avea să-şi poată reclama drepturile de amant fără să mai fie nevoit să apeleze la discreţie şi prudenţă. Cristine avea să fie a lui în întregime, zi şi noapte. Gândul acesta îl făcu să zâmbească moale şi să simtă o căldură ameţitoare in coşul pieptului. O iubea cu atâta pasiune şi intensitate, încât îl durea inima numai şi gândindu-se la ea, la zâmbetul ei.

Tocmai terminase de prins şi cel de-al doilea buton când o bătaie hotărâtă se auzi în uşa dormitorului său. Nick flexă instinctiv piciorul drept, verificând înc-odată dacă-şi vârâse cuţitul in cizmă, dar înainte să-l poftească pe musafir, uşa se deschise şi un bărbat păşi pragul cu o expresie sumbră in priviri.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Nick direct, simţind cum măruntaiele se strâng în el.

- Un individ a încercat să intre pe domeniu prin partea sudică. A ucis doi dintre paznici, dar ceilalţi doi au reuşit să-l doboare şi să-l lege. Cred că ar trebui să aruncăm totuşi o privire.

Nick îşi consultă ceasul de buzunar. Era şapte şi douăzeci şi unu de minute. Avea timp dacă se grăbeau.

- Să mergem, dădu Nick din cap, inhătându-şi din mers vesta de brocart argintiu şi haina de ceremonie.

Dacă le lua mai mult timp, atunci avea să se ducă direct la biserică, reflectă Nick, urmându-I pe bărbat pe coridor.

- Am dat poruncă să se dubleze paza la uşa ei, îl informă însoţitorul lui.

Nick aruncă o privire peste umăr spre uşa Cristinei. Paza se dublase, într-adevăr. Se simţi mai liniştit.

Cinci minute mai târziu galopau prin pădure, tăind-o de-a curmezişul.

Nick se opri când observă adânciturile late şi paralele care străbateau luminişurile în apropierea vechii cabane de vânătoare. Urme de trăsură, gândi el încruntat, aplecându-se în şa pentru a le observa mai bine.

Prima lovitură în ceafa îl luă prin surprindere şi-l făcu să vadă negru în faţa ochilor. A doua lovitură îl dobori la pământ, lasându-l inconştient.

Cristine primi biletul prin intermediul unuia dintre cei patru paznici care stăteau de strajă la uşa iatacului ei.

- De la cine este? se interesă fata, privind nedumerită la micul dreptunghi de hârtie fină şi scumpă, sigilat cu ceară roşie.

- Băiatul care l-a adus spunea că este din partea logudnicului vostru, Alteţă, o informă gardianul, plecându-şi fruntea plin de respect.

Cristine zâmbi graţios, îi mulţumi şi se retrase. Oare ce avea Nick să-i comunice de alesese tocmai această cale în locul viului grai?

Nerăbdătoare şi extrem de curioasă, se aşeză pe un scaun în dreptul ferestrelor şi rupse sigiliul de ceară.

„Logodnicul tău este în mâinile mete, prinţesă. Dacă vrei să trăiască vino ta cabană neînsoţită, înainte de orele opt. Orice încălcare a acestor două condiţii te va costa viaţa lui. Nu mă mai dezamăgi încă odată.

Cristine simţi cum tot sângele i se scurge din inimă şi-i îngheaţă în vene. O răceală cumplită se lăsă peste ea, pătrunzându-i în oase şi în muşchi. Dinţii începură să-i clănţăne în gură.

Îngrozită, aruncă o privire ceasului din porţelan pictat de pe consolă. Şapte şi douăzeci şi şase de minute. Panica o lovi cu putere. Până la termenul limită mai avea la dispoziţie aproximativ patruzeci de minute. Patruzeci de minute în care să scape de gardienii din faţa uşii şi să ajungă la cabană.

Viaţa lui Nick era in pericol. Acest fapt o făcu să se dezmeticească şi să se adune, începu să gândească, în timp ce îmbrăca mecanic pantalonii pe care-i folosea in sala de scrimă. Urmă bluza şi pe deasupra un halat bogat de interior, apoi îşi trase cizmele de călărie.

Deschise uşa dormitorului cu o expresie senină pe chip.

- L-aţi văzut pe logodnicul meu în dimineaţa asta?
- Da, milady, aplecat acum câteva minute, răspunse unui dintre ei.
- A spus unde se duce? articula Cristine eu o voce tremurătoare, neizbutind să-şi ascundă teroarea care o copleşise.
- Nu. Era grăbit, milady.

Cristine închise ochii strâns pentru o clipă, luplânduse cu greaţa. Groaza o scălda într-o transpiraţie rece, cleioasă.

- Doamnă, vă simţiţi bine? o chestiona unul dintre bărbaţi cu îngrijorare în glas.

Cristine deschise ochii şi-l privi răvăşită. îi venea să urle, să se agaţe de acei bărbaţi care-i inspirau forţă, încredere şi siguranţă, şi să le ceară s-o ajute. Dar indicaţiile răpitorului fuseseră cât se poale de clare: singurii,

înainte de opt. Aşa că negă tăcută şi intră înapoi în cameră, la un pas de isterie şi leşin.

Îl avea pe Nick. Nick era în pericol şi ea trebuia să ajungă ia el. Să-l salveze. Brusc, îşi aminti de pistolul micuţ pe care Nick i-1 dăduse cu două zile în urmă. Fugi spre noptieră, smuci de sertar şi scoase pistolul cu mâini nesigure. Îl vârî în buzunarul pantalonului. Acum trebuia să scape de paznici. Dar cum? Soluţia îi veni în minte pe neaşteptate. Galeria! Desigur.

Ieşi din nou pe coridor, ignorând forfota servitorilor care puneau la punct ultimele pregătiri.

Aş dori ca unu! dintre voi să mă însoţească până sus. Am uitat un lucru în camera de studiu. Ceva important.

Bărbaţii se priviră o clipă apoi, intr-un acord comun şi tacit, îl desemnară pe cel mai bun dintre ei să o urmeze.

Cristine se strecură printre servitorii care aduceau vaze pline eu flori prospăt tăiate, mergând grăbită, fără a privi în urmă. Începu să urce scările cu inima bătându-i nebuneşte în piept, atentă să nu ridice poalele halatului prea mult ea individul să nu-i observe încălţămintea total nepotrivită unei vizite în camera de studiu.

Ajunseră la destinaţie şi gardianul verifică rapid încăperea înainte de a o lăsa înăuntru.

- Vreau să rămân singură pentru un sfert de oră, îi ceru Cristine pe un ton suveran.

Bărbatul aprobă tăcut, se înclină în faţa ei şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

Cristine luă scaunul şi-i propti cu grijă spulaiul sub clanţa aurită. Apoi îşi şterse palmele umede de poalele halatului, aprinse toate lumânările din

sfeşnicul de argint cu şase braţe şi se apropie de biblioteca masivă care ocupa lot peretele nordic al încăperii.

Împinse a treia carte de pe raftul de sus, trase de cea de a patra de pe raftul al doilea şi numără a zecea carte de pe cel de-al treilea raft, împingând-o până auzi declicul. Era leşinată de spaimă şi se ruga într-una ca mecanismul care deschidea intrarea spre galerie să nu facă niciun zgomot. Corpul central al bibliotecii alunecă cu un huruit uşor în față şi se roti încet, descriind un sfert de cerc. Cristine se strecură prin deschizătură, păşind în întunericul culoarului, numără trei trepte şi călca apăsat pe cea de a patra. Biblioteca reveni în axul iniţial şi începu alunecarea înapoi, mecanismul scoţând un mic sunet în momentul în care se biocă în poziţia de bază.

Imediat se auzi o bufnitura, încă una şi un zgomot de lemn spart. Paşi apăsaţi şi vocea gardianului răzbătu înfundat până la ea:

- Milady! Unde sunteţi?... Oh, la dracu!

Cristine îşi muşcă buzele, se răsuci pe călcâie şi începu să coboare grăbită scările în spirală. Galeria avea două ieşiri în interiorul conacului care dădeau spre holul care lega dependinţele servitori lor de restul casei, şi una care mergea pe sub pământ, trifurcându-se la un moment dat. Una dintre galerii te scotea în apropiere de biserica din sat, alta ducea ocolit până in spatele grajdurilor, dar aceea fusese demult astupată, iar cea de a treia le conducea la o jumătate de milă de cabana de vânătoare.

Ajunsă la baza scărilor, Cristine văzu cele trei torţe prinse în suporţi şi butoiaşul cu petrol. Lăsă sfeşnicul jos şi se căzni aproape un minut să deschidă butoiul, rupându-şi unghiile şi julindu-şi mâinile, dar reuşi să-i

scoată capacul. Îşi dezbrăcă halatul, aruncându-l pe trepte, apoi luă două torţe din suport, le înmuie în combustibil şi aprinse doar una dintre ele, după care stinse lumânările şi o luă la fugă prin galeria care se deschidea în faţa ei pe sub pământ, rugându-se ca Dumnezeu să-i călăuzească paşii.

O singură dată fusese în galerie, când avea vreo zece ani, însoţită de Tony şi de Ethan. Dar nu merseseră decât până la locul de bifurcaţie şi se întorseseră. Aşa că habar nu vea în ce stare se afla galeria sau dacă ieşirile mai erau întregi şi nu se surpaseră între timp.

Aerul era stătut şi umed din cauza ploilor infiltrate printre pietrele care bolteau tavanul. Peste lot erau pânze de păianjen, atârnând ca nişte cortine de ceaţă, dese şi lipicioase, care i se prindeau de păr şi de haine, provocându-i silă şi oroare, aducându-i suspine sugrumate în gât.

Dar continua să alerge, cu lacrimile eurgându-i şiroaie pe obraji, rugându-se cerului să ajungă la timp şi Nick să mai fie în viaţă. Pentru că altfel totul ar fi fost în zadar. Şi ea nu ar fi suportat să-l piardă.

- Fac orice, Doamne, orice! şoptea ea în întunericul galeriei, înecată de hohote de plâns, continuând să alerge ca o ciută. Ocroteşte-l.. Salvează-! Viaţa mea pentru a lui... Te rog, Doamne, ascultă-mi ruga şi nu mă părăsi acum... Te rog... *Orice!*

CAPITOLUL 24

Nick îşi reveni cu lentoare la realitate. Işi simţea capul greu şi extrem de dureros.

Gemu, vrând să-şi ducă o mână la ceafa, acolo unde durerea pulsa cu ferocitate, dar trupul refuză să-l asculte. Nedumerit, deschise ochii încet, blestemând ceaţa care-i tulbura privirea. Clipi de câteva ori şi văzu podeaua de lemn la o distanţă ciudată.

Îi luă trei secunde ca să priceapă adevărul: era legat cu mâinile la spate de spătarul unui scaun, eu trupul adus greoi în faţă, şi se afla în cabana de vânătoare de la Sutherland. Fusese atacat mişeleşte şi doborât.

Ridicându-şi capul, localiza silueta înaltă a agresorului său, care se afla la cinci paşi distanţă de el, supraveghind împrejurimile de la fereastra prăfuită. Bărbatul se răsuci pe călcâie şi-i aruncă o privire ironică.

- Deci ţi-ai revenit, rosti el batjocoritor. N-aş fi crezut că eşti atât de slab de ţeastă, Sutherland. Ai dormit douăzeci de minute în cap, adăugă dispreţuitor, eonsultându-şi ceasul scump de buzunar.

Nick îşi îngustă ochii in două fante întunecate şi reci. Valul de ură, furie şi neputinţă izbucni la suprafaţă din adâncul lui cu o forţă devastatoare, arzându-1 ca un acid pe dinăuntru.

- Am să te omor pentru asia, articulă tânărul bărbat cu o voce răguşită.

Celălalt îşi arcui o sprânceană sardonic.

- Mă îndoiesc sincer, prietene, râse bărbatul relaxat.

Unde este Cristine? izbuti Nick să articuleze, respirând încet şi regulat.

- In drum spre noi, presupun, răspunse asasinul, consultându-şi calm ceasul, l-am trimis un bilet prin care am informat-o că te-am capturat şi că ea este moneda de schimb. Mai are douăsprezece minute la dispoziţie ca să ajungă la timp. Mai bine zis, tu mai ai doisprezece minute de trăit. Pentru că dacă întârzie sau vine altfel decât singură, tu o să fii deja istorie.

- Nu vei scăpa de data asta! prezise Nick eu o voce calmă, încercând să-şi mişte mâinile în legătura de la spate. Se vor prinde că am dispărut amândoi şi vor porni să ne caute...

- Dragul meu, dă-mi voie să te contrazic, râse bărbatul amuzat. Până când o să-şi dea vreunul seama ce s-a întâmplat, noi o să fim departe. Mai bine zis, ea şi cu mine vom fi departe, pentru că tu n-ai decât un rol neînsemnat în toată povestea asta. Şi de îndată ce ţi l-ai îndeplinit... ei bine, mă voi strădui să fac totul cât mai rapid şi mai uşor pentru tine. Ştii, adăugă cu un oftat, revenind eu atenţia asupra ferestrei şi scrutând atent pădurea, miar fi făcut o reală plăcere să-ţi văd expresia ochilor în momentul în care aş fi început să tai felii din tine, dar vezi tu, timpul mă presează îngrozitor.

Individul era categoric ţicnii. Nebunia lucea în ochii lui fierbinte, hidoasă. Nick il credea în stare să-l ciopârţească bucată cu bucată şi să savureze acţiunea în sine. Cum Dumnezeu îşi putuse ascunde atât de bine adevărata natură, păcălindu-i pe toţi?!...

- Ce ai de gând să faci cu ea? întrebă Nick, blestemând funia care-i intrase în carne şi-i oprise circulaţia in degete.

Nu putea să şi le mişte din cauză că-i erau amorţite şi-l dureau înfiorător. Ticălosul din faţa lui

făcuse o treabă ireproşabilă.

- S-o iau de nevastă, desigur. Ce credeai?!

- Tu eşti deja însurat! îi reaminti Nick cu o grimasă, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii pentru a-şi pune sângele în mişcare, neputându-se împiedica să nu simtă milă pentru femeia care-şi împărţise viaţa cu acest monstru până-n acel moment.

- O mică greşeală pe care nu mai am cum s-o dreg, ridică ucigaşul din umeri cu un soi de resemnare. M-am gândit că aş putea să scap de ea foarte uşor, dar... mi-a fost credincioasă în toţi aceşti ani şi mi-a născut copii. S-a comportat ireproşabil, aşa că m-am hotărât să las lucrurile aşa.

Nick îl asculta încremenit. Modul în care acel psihopat dement alegea cine trebuie să trăiască şi cine să moară era oribil. Vorbea cu detaşare, iară pic de emoţii, ca şi cum ar fi dezbătut o ştire banală dintr-un ziar.

Cu ochii la el, Nick se lipi cu spatele de spătar şi-şi îndoi încet piciorul drept pe lângă picioarele de iemn ale scaunului. Începuse să-şi simtă degetele şi spera să-şi poată ajunge la cuţitul pe care-l avea vârât în cizmă. Bărbatul îi aruncă o privire amuzată şi scoase din buzunar cuţitul cu pricina.

- Asta cauţi? îl întrebă el, cu un surâs, rotind cu dexteritate arma în mâini.

Nick îşi încleşta maxilarele, furia şi neputinţa ameninţând să-l sufoce.

- Doar nu-ţi imaginai că am să te leg şi atât? pufni asasinul cu ironie. Viaţa m-a învăţat că trebuie să fiu întotdeauna precaut întotdeauna.

Nick continua să tacă, fixându-l cu duşmănie şi ură. Groaza îi umpluse inima. Cristine avea să sosească dintr-o clipă într-alta şi să plece cu acel scelerat. N-avea s-o poală proteja şi nici salva, pentru că ştia cu certitudine că de îndată ce ea ar fi păşit pragul cabanei, călătoria lui prin această lume avea să se încheie definitiv.

- Încă şase minute, îl informă asasinul după ce-şi consultă încă odată ceasul. Ar trebui să se grăbească, nu crezi ?

- Şi dacă nu a reuşit să scape de gărzi? făcu Nick, tugându-se din totul sufletul ca lucrurile să stea astfel. La asta te-ai gândit?

- Ar fi, într-adevăr, o mare problemă, admise celălalt cu un oftat. Dar n-ar face decât să-mi întârzie planurile pentru un timp scurt. Dar tu vei muri oricum, aşa că nu mai contează cât va trebui s-o aştept după aceea.

- La fel cum l-ai ucis pe Cavendish şi Ayton?

Bărbatul îi aruncă o privire întunecată, periculoasă.

- Ei au atins-o împotriva dorinţei ei. Au insultat-o. Şi au primit ce-au meritat...

- I-ai măcelărit ca pe nişte animale!

- Aşa cum bine te-ai exprimat, erau nişte animale. Privi în gol un lung moment, furat parcă de amintiri vechi, apoi oftă. Am făcut-o pentru ea. I-am răzbunat onoarea.

- Şi te aştepţi ea ea să înghită porcăria asta? Să-ţi mulţumească?

- O va face. O să înţeleagă cât de mult o preţuiesc şi cât o...

- Cristine n-o să te accepte niciodată, rosti Nick rar şi apăsat. Niciodată nu va accepta un

măcelar bătrân şi decrepit în patul ei, când poate să aibă un bărbat tânăr care să...

Din trei paşi, bărbatul fu lângă el. Capul lui Nick zvâcni într-o parte, vertebrele gâtului îi pârâiră sub lovitura puternică de pumn pe care o încasă din plin. Preţ de o clipă, tânărul conte fu ameţit. Simţi gustul propriului sânge în gură şi-şi înghiţi geamătul de durere când asasinul îl înşfacă de păr, dându-i capul pe spate pentru a-şi apropia faţa de a lui şi a-l privi cu ochi sălbatici.

- Singurul lucru pentru care ţi-am amânat pedeapsa este acela că ai salvat-o din mâinile idiotului ăluia de Ayton, mârâi el furibund. Dacă boul acela ar fi respectat înţelegerea făcută, ar fi avut parte de o moarte mai dulce,

îi dădu drumul, împingându-i capul într-o parte, şi se răsuci pe călcâie, revenind lângă fereastră pentru a-şi relua supravegherea. E *a mea*, continuă el cu patimă în glas, încleştându-şi mâinile pe tocul ferestrei. De data asta, n-o să se mai mărite. Numai eu o pot face fericită. Va trebui să înţeleagă asta şi să nu mai fugă de mine! Povestea asta n-o să se mai repete a doua oară...

Nick îl privi atent, cu mintea încordată. Revelaţia îşi croi drum spre mintea lui cu viteza şi stălucirea oarbă a unui fulger. Simţi cum tot sângele îi fuge din cap.

- Elisabeth, şopti el încremenit de şoc.

- Era a mea! izbucni asasinul cu o voce plină de durere, tremurând violent. *A mea!...* Până a apărut nemernicul acela de Lancaster şi mi-a luat-o... Şi pentru asta a trebuit să plătească.

- Aşa că l-ai ucis, completă Nick, cutremurându-se în sinea lui de silă şi oroare.

- A trebuit s-o fac! urlă acesta, întorcându-se să-l privească cu pumnii încleştaţi de o aprigă mânie şi o mistuitoare ură. N-am putut concura cu el. Era mai bogat decât mine şi de viţă nobilă. A orbit-o cu averea şi descendenţa lui!... Şi n-am putut suporta asta...

- Cristine nu este Elisabeth! apăsă Nick cuvintele, privindu-l lung, insistent, ca sensul vorbelor sale să pătrundă în mintea aceea rătăcită.

Bărbatul clipi nedumerit, privindu-l câteva momente cu o faţă descompusă sub imperiul unor emoţii contradictorii. Peste chipul lui se aşternu brusc un calm desăvârşit, înspăimântător. Buzele i se curbară într-un zâmbet lent, oribil.

-Greşeşti. Este Elisabeth... dar altfel. Mai bună, mai dulce, mai desăvârşită... Şi s-a întors la mine!...

Capătul galeriei fusese astupat cu rugi de zmeur, care crescuseră viguroşi, aproape opturând lumina zilei. Cristine blestemă şi, înfîngând ultima torţă în suportul ruginit, îşi vârî mâinile printre tulpinile groase,

trăgând cu forţă în lături şi slreeurându-se printre ele cu hotărâre. Ţepii mici şi aspri îi lăsau zgârieturi adânci pe piele, dar fata nici nu le băgă în seamă. Reuşi cu greu să răzbată dincolo de ele şi când ieşi, genunchii i se înmuiată şi căzu în patru labe, inhalând cu lăcomie aerul curat al pădurii, lumina dimineţii orbind-o pentru un scurt moment.

Fugise de-a lungul galeriei fără oprire şi fără să simtă oboseala, mânată doar de un singur gând: să ajungă la Nick. Acum reuşise să ajungă teafără la suprafaţă, mult mai aproape de el, dar era atât de istovită, că pur şi simplu nu mai avea energie să se ridice în picioare.

Era absurd să clacheze tocmai acum, când îi mai despărţea doar o jumătate de milă şi timpul se scurgea necruţător.

Făcând un efort supraomenesc, tânăra femeie se căzni să se ridice în capul oaselor.

Privi în jur, încercând să se orienteze. Cunoştea pădurea aceea ca-n palmă, fiecare luminiş, fiecare tufa de măceş sau pâlc de copaci. Nu-i luă mult ca să-şi dea seama în ce direcţie trebuia să se îndrepte.

Tăie pădurea oblic, ajungând la potecă, apoi continuă să alerge, înteţindu-şi paşii.

Când zări cabana i se înmuiară picioarele de uşurare dar şi de groază. Habar nu avea cât timp trecuse, dacă reuşise sau nu să ajungă ia timp...

Înainte să pună piciorul pe prima treaptă, uşa de lemn se deschise larg şi ea îl văzu pe Nick, îmbrăcat în costumul de ceremonie, legat de un scaun, cu obrazul tumefiat şi plin de sânge. Dar în viaţă. Privind-o cu ochi înebuniţi.

- Nick, bâigui ea, agăţându-se de tocul uşii, cu răsuflarea tăiată de oboseală şi picioarele moi de efort.

- Fugi! strigă el, smucindu-se în scaun. Pleacă de aici! Fugi, Cristine!...

- Prea târziu, dragi mea, se auzi o voce cunoscută, în timp ce silueta masivă a unui bărbat îi răsări în faţă. Intră, te rog.

Cristine făcu ochii mari, încremenită de şoc şi uimire. Bărbatul o luă de braţ şi o trase încet înăuntru, închizând uşa cu grijă în urma ei.

- Unchiule Damian? şopti Cristine, privindu-l nedumerită. Ce cauţi aici?

- Cred că ştii asta, scumpa mea, rosti el blând, mângâindu-i obrazul plin de julituri cu degete tandre. Ce-ai păţit ? Eşti plină de răni şi de murdărie...

- Am venit prin galerie, şopti Cristine, privindu-l cu ochi mari, în care înţelegerea cumplită a realităţii îşi croia drum, aducând lacrimi amare. Am ajuns la timp, adăugă sleită, înghiţind convulsiv în sec şi luptându-se cu hohotul de plâns ce i se zbătea în gât. Aşa că va trebui să-ţi respecţi partea ta de înţelegere.

- Mă tem că nu pot să-ţi împlinesc această dorinţă, oftă el, clătinând încet din cap. Ţi- am făgăduit că-l las să trăiască până vei ajunge aici. Am fost cât se poate de generos.

- Fac orice, numai lasă-l în viaţă, păşi ea lateral, interpunându-se între Nick şi bărbatul care-i transformase viaţa intr-un coşmar. Te rog!...

- Cristine, nu! se auzi vocea lui Nick. Este un nebun psihopat. El l-a ucis pe Keith Lancaster...

Cristine inspiră întretăiat aerul stătut din interiorul cabanei. Vederea i se înceţoşa. Se clătină ca beată, având senzaţia că încăperea se învârte odată cu ea. Făcu doi paşi lateral, căutând un punct de sprijin. Se agăţă de marginea de piatră a şemineului şi-l privi pe asasin cu o expresie lividă.

- Este adevărat?

- Încearcă să înţelegi, draga mea, rosti el cu o voce rugătoare, făcând un pas spre ea cu o mână ridicată intr-un gest ce apela la raţiunea ei. Nu am avut de ales. A trebuit să-l ucid, Elisabeth... Stătea în calea fericirii noastre!...

Cristine simţi fiori de gheaţă prelingându-i-se pe şira spinării, ţintindu-i inima. Expresia de pe chipul acelui bărbat era înspăimântătoare. Nebunia strălucea sălbatic în ochii lui. Faptul că în mintea lui o confunda cu mama ei şi că nici măcar nu realiza greşeala îi stârnea întreaga groază şi oroare. Îi revolta stomacul.

- Eşti bolnav, murmură tânăra cu o voce răguşită, luptându-se cu greaţa care-i umplea gura de o salivă amară. L-ai ucis pe Keith doar pentru a ajunge la...

- Elisabeth, tu nu poţi să...

- Tot el i-a ucis şi pe Cavendish şi pe Aylon! se auzi vocea limpede, dezgustata şi dispreţuitoare a lui Nick. Zicea că o să înţelegi şi o să-i fii intr-atât de recunoscătoare pentru asta,

încât o să accepţi să te măriţi cu el şi să...

- Tacă-ţi gura, blestematuie! urlă Damian, repezindu-se asupra contelui şi pocnindu-l pentru a doua oară cu putere peste faţă, zdrobindu-i arcada. Te omor, pui de târfa! şuieră cu venin, scoţânduşi pumnalul din haină şi ridicându-l deasupra lui

Cristine se repezi, alunecând între Nick şi cuţitul lung, eu iama subţire.

- ***Nu!***

Faţa lui Damian era schimonosită de furie şi moartea-i rânjea hidos din ochii lui. Pentru o clipă, se temu că-şi va sfârşi viaţa sub tăişul ce coborî fulgerător spre gâtul ei.

Închise ochii strâns, încleştându-şi mâinile pe coapsele lui Nick, aşteptând să simtă metalul rece pătrunzându-i în trup. Nick strigă, încercând s-o împingă de pe el, dar Cristine se propti cu călcâiele în podea, arcuindu-se în aşa fel încât să-l acopere cu totul, îl auzi înjurând-o şi se cabra şi mai tare, forţându-l să stea nemişcat sub ea. Avea să-l apere cu preţul vieţii ei dacă trebuia. Şi brusc îşi aduse aminte că nu era complet neajutorată în fala acelui criminal obsedat de fiinţa ei.

Mişcându-şi mâna dreaptă încetişor, şi-o strecură în buzunarul pantalonilor şi deschise ochii, rugându-se ca Dumnezeu să-i mai lase timp. Să le lase timp amândurora.

- Nu vreau sa mai ucizi pentru mine! articula ea rar, respirând cu dificultate. Lasă-l sa trăiască şi vin cu tine oriunde... Damian.

- Te-a atins, bolborosi bărbatul, cu privirea împăienjenită, cuţitul tremurându-i în mână. L-ai lăsat să te atingă, suspină el ca un copil, lacrimile ivindu-se pe neaşteptate în ochii lui.

Cristine îl privi încremenită, incapabilă să articuleze vreun sunet, simţind cum începe să se sufoce. Furia şi ura prinseră să-i clocotească în sânge. Adevărul abia acum îşi făcuse efectul asupra ei. Intensitatea acelor resentimente o zguduiră din creştet şi până in tălpi. Mintea i se limpezi dintrodată.

Acel individ monstruos îi ucisese tatăl. Din cauza lui, mama ei pornise la drum în chinurile naşterii, ajungând la Sutherland prea epuizată pentru a face faţă încercării. Iar ea jurase să-i răzbune.

- L-ai lăsat să te atingă şi pentru asta va muri, repetă el, cu o voce încărcată de ură.

- Nu cred, şopti ea, ridicând mâna în care ţinea pistolul încet şi hotărât.

Detunătura armei bubui cu putere în încăpere, umplând aerul de mirosul acru al prafului de puşcă. Cristine îl văzu tresărind şi privind-o uimit. Apoi bărbatul îşi duse mâna la piept, presând mica gaură din ţesătură. Degetele i se mânjim de sânge şi el şi le privi profund nedumerit. Cuţitul îi alunecă din mână, căzând cu zgomot pe podea.

Damien tăcu doi paşi în spate, privind-o pe Cristine cu un aer chinuit. Apoi căzu pe spate şi rămase nemişcat.

Cristine îl fixă lividă, cu răsuflarea tăiată de şoc şi spaimă.

- Cristine.

Tânăra femeie trase încet şi adânc aer în piept şi se răsuci în poala lui, lipindu-şi fruntea de obrazul lui şi închizând ochii.

- L-am... omorât, bâigui ea, simţind cum i se face îngrozitor de rău.

- Slavă Domnului! oftă Nick uşurat, întoreându-şi capul astfel încât să o poată săruta pe tâmplă. Ai fost minunată.

- Cred că o să .. leşin, murmură ea.

- Nu! Cristine! Uită-te la mine! îi ceru el, împingând-o cu umărul. La naiba, uită-te la mine!

O simţi inhalând aerul cu iuţeală, odată, de două ori, apoi fata îşi înălţă capul şi-l privi sleită.

Ochii viorii i se umplură de lacrimi mari, care căzură grele, udându-i obrajii.

- Mi-a fost frică, Nick!.. Doamne, mi-a fost atât de frică!

- Şi mie, iubito, şi mie, şopti el răguşit. Dar s-a terminat. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

- Ce? clipi ea, luptându-se cu greaţa. A! exclamă apoi, când realiză ce anume îi cerea Nick.

Se ridică nesigură din poala lui şi văzu cuţitul pe jos. Se aplecă şi-l luă, apoi ocoli scaunul şi începu să taie cu grijă funia groasă care intrase în carnea lui.

Nick se ridică, masându-şi încheieturile amorţite, apoi se întinse şi, fără niciun preambul, o înşfacă pe Cristine de un braţ şi o smuci spre el. îşi cobori ochii la nivelul ochilor ei şi mânii printre dinţi:

- Data viitoare când îţi spun sa fugi, atunci să faci dracului ce-ţi spun, ai înţeles!?... Proasta naibii ce eşti! Putea să te omoare!

- Şi pe tine la fel! zbieră ea, vârându-i vârful cuţitului sub nas ca pentru a sublinia fără echivoc acest aspect care lui părea că-i scăpa din vedere.

- Cum ai putut să fii alât de idioată încât să vii de una singură şi să te vâri cu bunăştiinţă în gura lupului? se răsti el, luându-i cuţitul din mână şi aruncându-l cât acolo.

- Mi-a fost teamă că o să te omoare!

- Şi ce!?... Tu eşti mai importantă decât mine!

- Zău? Şi după ce criterii ai stabilit asta?

- Eşti moştenitoarea unui regat. Datoria mea era să le apăr. Şi n-am făcut-o!

- Te paşte cumva vreo criză de orgoliu masculin in clipa asta? îl întrebă Cristine pe şleau, furia aducându-i sângele în obraz.

Nick scrâşni din măsele, privind-o cu ochii îngustaţi de enervare. Ştia că ea avea perfectă dreptate, dar nu-şi putea ierta prostia de a fi fost atât de credul în privinţa acelui ucigaş dement. Era pentru a doua oară când îi pusesese viaţa în pericol din cauza lipsei lui de vigilenţă. Fusese la un pas de a o pierde.

In secunda următoare o trase în braţele lui, sărutând-o ca un nebun, cu disperare, strângând-o în braţe mai-mai s-o sufoce. Cristine se agăţă de el, răspunzându-i cu aceeaşi ardoare. Când se desprinseră, abia mai respirau.

Cristine îl privi emoţionată şi întinse o mână spre obrazul lui vătămat, atingându-l uşor, cu nespusă tandreţe.

- Nick, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Făcu o pauză, muşcându-şi buzele, neşliind cum să înceapă. Îl privi lung şi ofta umflându-şi obrajii cu un aer încurcat. Trebuia s-o spună dintr-odată, pe nerăsuflate. Aşa era cel mai bine. Îşi înălţă privirea şi spuse repede:

- Te-am minţi.

- In legătură cu ce? îşi îngustă Nick ochii, încercând să ghicească la ce anume se referea Cristine.

-Cu Alex. Nu el este...

N-apucă să sfârşească, penlru că Nick o luă brusc de talie şi se răsuci cu ea prin aer, ţinând-o la distanţă de un braţ de el. Detunătura fu asurzitoare. Trupul lui zvâcni spre ea. Se clătină ameţit şi căzu în genunchi cu un geamăt. Cristine reuşise să rămână cumva în picioare şi privi peste creştetul lui

nedumerită. Damian se ridicase intr-un cot şi buzele înspumate de sânge era lăţite într-un rânjet sinistru. În mână ţinea un pistol a cărui ţeava încă mai continua să fumege.

- Tu... nu m-ai vrut..., bolborosi el, fixând-o eu duşmănie.

Ochii i se răsturnară în orbite şi ultimii suflare îi ieşi tânguitor.

Cristine îl privi blocata, apoi privirea îi alunecă îngrozită spre Nick. Fala lui era împietrită şi albă ca varul. O peliculă fină de transpiraţie îi aburea fruntea încreţită sub imperiul unei suferinţe fără seamăn.

- Nu!... Oh, Doamne, nu! Nick..., şopti răguşită, lăsându-se in genunchi în faţa lui pentru a-i cuprinde chipul între palme. Nick!

Nick deschise ochii şi o privi. Ochii lui negri erau tulburi, înceţoşaţi. Un surâs vag îi trecu peste buze. Dădu să spună ceva, dar nu reuşi. Se prăvăli peste ea, culcând-o la pământ, strivind-o cu greutatea lui. Cristine reuşi eu chiu cu vai să se strecoare de sub el şi un vaiet prelung, plin de agonie, izbucni din pieptul ei.

Nick fusese împuşcat în spate, chiar sub omuplalul stâng, aproape de coloană. Pata întunecată de sângea se lăţea văzând cu ochii, îmbibând brocartul argintiu al jachetei elegante de ceremonie.

- Oh, nu. *Nu!*

Se opinti din răsputeri şi-l răsuci eu faţa în sus, hohotind înebunilă şi zgâlţâindu-l ca să-l readucă în simţiri.

- Nick!,.. Nu-mi fa asta! Nu muri... Pentru Dumnezeu, deschide ochii şi uită-te la mine!...

Se aplecă peste el, sfaşiindu-i cămaşa şi lipindu-şi urechea de pieptul lui. Bătăile inimii se auzeau rar şi slab, scăzând tot mai mult în intensitate.

Se ridică şi se aplecă deasupra lui, lipindu-şi gura fierbinte de buzele lui reci, încercând să-i insufle viaţă, să-l încălzească cu dragostea ei.

- Te rog!... Rămâi eu mine, dragostea mea! Te rog...

El păru s-o audă, căci îşi deschise ochii cu un efort şi o privi pentru o clipă cu ochi surprinzători de limpezi şi lucizi. Şi-i zâmbi.

- Ai... grijă de tine..., mai izbuti să spună.

Închise ochii, suflarea i se topi, pe chipul lui aştemându-se un val de împăcare.

Urletul ei izbucni cu forţă, prelung, sfâşietor. Printre lacrimi văzu cuţitul pe podea, doi metri mai încolo. Inima i se împietri de ură şi durere. Porni în patru labe spre el, îşi încleşta degetele pe mânerul frumos ornat şi reveni lângă trupul neînsufleţit a celui care-i distrusese viaţa.

Suspinând, cu privirea rătăcită, începu să lovească.

Câteva minute mai târziu, uşa cabanei se dădu de perete şi cinci bărbaţi năvăliră înăuntru, oprindu-se şocaţi de scena din faţa lor.

Contele de Sutherland era întins pe spate pe podeaua prăfuită, alb la faţă şi cu buzele vinete, nemişcat. Logodnica lui, cea mai râvnită femeie din Anglia, înfingea cu furie un cuţit în trupul unui bărbat a cărui identificare s-a făcut cu greu după aceea. Expresia de pe chipul ei era golită de orice emoţie, privirea îi era sticloasă.

Când au reuşii să-i smulgă cuţitul din mână, singura ei reacţie a fost să se ridice, să meargă clătinat spre corpul inert al celui pe eare-l iubise cu atâta intensitate, să-i sărute obrazul livid şi să-şi piardă cunoştinţa lângă el.

EPILOG

Cristine stătea pe puntea *Stelei Nordului*, înconjurată de un văl de ceaţă rece, privind încremenită cum ţărmul Angliei se depărta uşor.

Aproape toată familia se strânsese pe cheiul murdar, facându-i semne de rămas bun. Cristine le răspunse, apoi îşi strânse şi mai bine şalul gros în jurul umerilor, luptându-se eu impulsul de a părăsi puntea şi de a se refugia în cabina ei, dând frâu liber lacrimilor şi suspinelor pe care îi ardeau coşul pieptului.

Mătuşa Anabelle refuzase să vină să-şi ia la revedere de la ea. La două zile de cumplita tragedie care o lăsase văduvă, îmbrăcase haine cernite şi intrase în mănăstirea Sf. Clara, pentru a-şi petrece restul vieţii în rugăciune şi smerenie.

Nick refuzase şi el să vină să-şi ia rămas bun.

Cristine închise ochii strâns, culremurându-se când îşi aminti cele patru zile şi tot atâtea nopţi de coşmar, în care el se zbătuse între viaţa şi moarte. Imediat ce-şi revenise din leşin şi aflase că el mai era încă în viaţă, se postase la capul patului lui şi-l veghea se neîncetat, vorbindu-i până când vocea îi pierise şi nu-i mai rămăsese decât mângâierile. Medicii care fuseseră chemaţi să-l consulte nu-i dăduseră nicio şansă de supravieţuire, dar ea refuzase să accepte acest verdict. Stătuse lângă el, rugându-se continuu, făgăduind puterilor cereşti orice în schimbul vieţii lui.

In cea de a cincea dimineaţă, mâna lui Nick o strânsese uşor pe a ei, trezind-o din somn. Ceruse de băut, apoi adormi. Se trezise apoi după două

ore şi iar ceruse de băut, pentru a adormi din nou. După patru reprize de acest fel, ceruse de mâncare.

John declarase că tocmai asistase la primul miracol din viaţa lui.

De îndată ce starea clinică a lui Nick se stabiliza, Cristine fu trimisă cu forţa să se odihnească.

Abia după zece zile Nick reuşi să se dea jos din pat şi să meargă fără ajutor. Pierduse mult sânge, dar îşi revenea surprinzător de repede.

Ethan, care veghease şi el alături de Cristine la căpătâiul fratelui său cât timp acesta stătuse în comă, avusese răgazul să observe, să înţeleagă şi să accepte faptul că o pierduse pentru totdeauna femeia iubită. Tony discutase cu el şi-l informase despre răpirea tinerei şi despre cum evoluaseră lucrurile după aceea. Nick o salvase pe Cristine nu doar o singură dată, ci de două ori, ultima dată jertfindu-şi viaţa pentru ea. Iar fata îl iubea pe Nick cu adevărat, îi urmărise neputincios durerea, disperarea şi agonia cât timp stătuse lângă patul fratelui său. Şi ştiu că, indiferent cum avea să se încheie acea poveste, Cristine avea să rămână a lui Nick pentru tot restul vieţii ei.

Orslom apăru la Sutherland la două săptămâni de la nefericitul deznodământ.

Cristine se aşteptase la un bărbat sărit bine de cincizeci de ani, cărunt şi foarte rafinat, Orslom nu păşise însă pragul celei de-a patra decadă a vieţii sale, era potrivit ea statură, lat în umeri, vânjos, eu voce roasă de tutun, maniere necizelate şi de o francheţe care te lăsa eu gura căscată. Nu era omul înfloriturilor lingvistice şi moda, categorie, nu era punctul său forte. Dar era onest, direct, cult şi extrem de inteligent. Iar Cristine îl plăcu imediat. Statură

de vorbă ceasuri întregi despre părinţii ei, despre Kumpur-Pala şi despre oamenii care o aşteptau acolo.

Orslom o sfătuise să nu mai amâne plecarea. Poporul o aştepta cu nerăbdare pe prinţesa lor, o aşteptare mai lungă de douăzeci de anotimpuri ploioase. Dar Cristine ştia că nu putea să plece atâta timp cât starea de sănătate a lui Nick era încă şubredă.

In urmă eu două zile, Nick îi ceruse să-l lase s-o însoţească până în Kumpur-Pala. O privise grav, cu ochii lui frumoşi, şi-i ceruse... imposibilul. Voia să se asigure că ajungea cu bine acolo şi dorea să vadă cu ochii lui dacă avea să fie întâmpinată aşa cum Orslom susţinea că va fi. Dar îl refuzase. Scurt şi categoric, ştiind că el era încă prea slăbit pentru o călătorie pe mare. Şi acesta nu fusese singurul motiv pentru care o făcuse, dar refuzase să-i explice de ce. El o privise lung, furios şi îndurerat, apoi se retrăsese într-o atitudine rezervată, tăcută, plictisită şi rece. Şi de atunci nu-l mai văzuse. Sperase eă o să vină în port, pentru un ultim rămas bun. Dezamăgirea îi turnase plumb fierbinte în inimă. Greutatea aceea îi tăia acum respiraţia.

Ceaţa devenea din ce în ce mai groasă, pe măsură ce vasul ieşea în largul mării. Imaginea portului se estompa sub vălurile albicioase, micul grup de pe chei abia se mai ghicea, dar Cristine rămase dreaptă şi înfrigurată pe punte până când dispărură eu totul.

Abia atunci se răsuci pe călcâie şi părăsi puntea, retrăgându-se mândră şi demnă in cabina ei, aflată dedesubt. Închise uşa în urma ei, făcu cinei paşi

şi se frânse, căzând pe patul îngust, prins în cuie de podea. Şi lăsă durerea să irupă afară în hohote sfâşietoare de plâns.

Lăsase în urmă Anglia pentru mulţi, mulţi ani de acum înainte. Un capitol al vieţii ei se încheiase acolo, dar sfârşitul fusese unul cumplit şi tragic. Se despărţise de cei dragi, reintrase în posesia tuturor drepturilor de care fusese privată la naştere, familia i se mărise, îşi răzbunase părinţii şi... pierduse pentru totdeauna pe bărbatul pe care-l iubea cu fiecare strop de sânge, cu fiecare respiraţie sau bătaie a inimii ei. Golul pe care-l simţea în piept era imens şi îngrozitor de dureros.

Plânse nefericită şi disperată, lovind cu pumnii în saltea, dorindu-şi să se poată întoarce, dorindu-şi să poată alege după inima ei şi nu după datorie şi responsabilitatea cu care fusese împovărată încă din clipa în care cunoscuse lumina zilei.

Îi voia pe Niek mai mult decât orice pe lumea asta. Îl voia înapoi. Dar era prea târziu. Îl pierduse.

- Oh, Nick..., şopti ea distrusă. Ce-am făcut?.... - Evident, o mare tâmpenie.

Cristine încremeni la auzul acelei voci joase, cu timbru plăcut şi cald. L-ar fi recunoscut oriunde, oricând. Işi ridică faţa din cuvertura pecare o udase cu lacrimile ei, întorcându-şi cu lentoare capul spre uşă şi râmase nemişcată, profund uluită.

Nick, îmbrăcat lejer, într-o cămaşă de mătase albă, simplă, şi cu o preche de pantaloni din piele neagră, stătea rezemat cu umărul de tocul uşii,

cu braţele încrucişate pe piept, privind-o cu o sprânceană arcuită vag a ironie. Avea părul prins şi în ureche rubinul strălucea ca o picătură de sânge.

- Ce... ce cauţi nici? se bâlbâi tânăra femei, ridicându-se ameţită într-un cot.

- De ce plângi? o întrebă el în schimb, făcând un pas şi închizând uşa în urma lui.

- Pentru că...

Se ridică ameţită în şezut, ducându-şi mâna la tâmplă şi privindu-l descumpănită.

- Nick, n-ar trebui să fii aici, şopti ea, cu inima bătându-i năvalnic în piept.

Bărbatul oftă şi un zâmbet leneş îi curbă buzele frumoase. Se apropie şi se lăsă pe marginea patului, lângă ea. Ii luă mâna mică intr-a lui şi o privi cu coada ochiului.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el.

- Nici tu, replică fata.

Niek se încruntă, fără să pară însă supărat cu adevărat. Oftă din nou şi o privi grav.

- Am stat de vorbă cu Kimberly. Şi mi-a deschis ochii in privinţa unor lucruri. Aşa că am decis să mă conving dacă are dreptate sau nu. Şi că să-ţi uşurez situaţia, am să-ţi pun nişte întrebări la care tu o să-mi răspunzi simplu, prin da sau nu. Dar mai înainte de asta, trebuie să-mi promiţi eă vei fi sinceră cu mine. Îmi datorezi sinceritatea ta, Cristine.

Fata îşi plecă ochii neliniştită, dar făgădui în tăcere, clătinând încet din cap.

- Mama a afirmat că unui dintre motivele pentru care ai refuzat să mă laşi să vin cu tine este acela că încă mai continui să te simţi vinovată

pentru ruptura de acum treisprezece ani, timp în care am stat departe de Sutherland, de ea, de tata, de Tony şi de Ethan.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele, ezită o clipă, şi confirmă tăcută.

- Tot ea a mai spus că te mai simţi vinovată şi de faptul că Daniel a murit fără ca noi doi să ne fi împăcat în mod oficial. Adevărat?

Cristine trase încet aer în piept şi-şi repetă gestul cu resemnare.

- Da sau nu? Vreau s-o aud cu voce tare, Cristine.

-Da.

- Kimberly a susţinut că un al treilea motiv pentru care m-ai scos din viaţa ta este acela ca nu poţi să-ţi ierţi faptul că nu l-ai oprit cu totul pe psihopatul acela, că nu ai ţintit suficient de bine şi că, în sinea ta, te consideri vinovată pentru că din această cauză am fost cât pe ce să dau ortul popii. Corect?

-Da.

- Ai făcut toate astea pentru Kimberly, Cristine?

Tânăra îl privi învinsă. - Ei îi datorez...

- Scuteşte-mă de explicaţii, i-o tăie Nick cu duritate. Răspunde-mi cu da sau nu!

- Da! izbucni Cristine, exasperată.

- M-ai minţit în legătură eu Lundum. Ai spus că el este bărbatul *însurat* de care erai atât de îndrăgostită.

- Nu, tu şi Kimberly aţi tras concluzia asta! sublinie ea cu indignare în glas.

- Dar n-ai făcut nicio corecţie ulterioară, din câte-mi amintesc, remarcă tânărul bărbat cu o voce în care se strecurase o undă de iritare. M-ai indus intenţionat în eroare, nu-i aşa?

Cristine îşi plecă ochii, roşind vinovată. încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui, dar Nick i-o ţinu strâns.

- Da sau nu? repetă el, neclintit. -Da.

Fata închise ochii. Simţea gustul sărat al lacrimilor care i se adunau în gât şi făcu un efort să şi le înghită. Nick îi expunea motivele pentru care-l ţinuse departe de ea în lumina necruţătoare a realităţii şi, aşa cum le formulase, o făcea să se simtă egoistă şi proastă. Işi ridică fruntea şi-l privi ruşinată şi nefericită.

- Nick, eu..., începu ea.

- Mă iubeşti?

Ochii ei se umplură de lacrimi mari şi grele, care alunecară la vale, brăzdându-i obrajii.

- Da. Foarte mult adăuga cu durere, după o mică pauza.

Nick îi luă chipul în mâini şi-i şterse lacrimile cu buricele degetelor mari.

- Idioato, fu tot ce găsi să spună înainte de a-şi lăsa gura fierbinte peste a ei.

O sărută apăsat şi mistuitor, trăgând-o mai aproape de el.

- Suntem într-un mare impas, prinţeso, declară el, frecându-şi buzele de ale ei intr-un fel nespus de dulce şi senzual. Eu te iubesc... turnă iubeşti... amândoi suntem aici... Se retrase un centimetru şi-i privi

ochii de culoarea violetelor, tiviţi cu gene întunecate şi umede. Dar nu mă pot însura cu tine!

Cristine încremeni, privindu-l cu ochi mari, şocaţi. Un fior de gheaţă i se strecură in inimă.

- N... nu mă mai... vrei? izbuti ea să vorbească pe un ton subţire, plin de jale. Nick oftă şi-şi dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

- Bineînţeles că le vreau, dar ţi-am promis în urmă cu cinci săptămâni că n-o să te mai plictisesc vreodată cu încă o cerere în căsătorie. De unde şi încurcătură în care mă aflu. Cum pot să mă însor cu tine când nu mai am posibilitatea să-mi formulez verbal intenţia?

Peste chipul ei se aşternu treptat înţelegerea, apoi uşurarea şi fericirea.

- Ai putea s-o faci în scris, sugeră ea candid, zâmbindu-i galeş.

- Exclus. Tot aia ar fi.

- Înţeleg, făcu ea cu o mină serioasă. Un gentilom niciodată nu şi-ar încălca vorba dată chezăşie.

- Exact.

Cristine tăcu, părând că reflectează.

- E rândul meu, nu-i aşa? îl întrebă timid tânăra femeie, studiindu-l pe sub vălul moale şi des al genelor.

Nick o privi sobru şi zâmbitor deopotrivă, aşteptând. Cristine se apropie felin de el, se înălţă pe vârfuri, îşi lipi palmele de pieptul lui, simţimdu-i sub degete bătăile iuţi ale inimii, şi-l privi adânc în ochi.

- Te iubesc, rosti ea cu o voce răguşită, încărcată de emoţii. M-am îndrăgostit de tine în ziua în care m-ai învăţat să trag cu pistolul la Sutherland şi am realizat asta în noaptea când te-am găsit în braţele altei

femei. Ochii lui se umplură de jenă şi regret, şi ea surâse înduioşată. Nu fi prost. Lucrul acela mi-a deschis ochii şi, una peste alta, cine spune că dragostea este simplă sau lipsită de suferinţă?... Tot ce ţi-a spus Kimberiy este adevărat, reluă ea grav. Te-am refuzat pentru că nu mi sa părut drept să te smulg încă odată de lângă ea. Ai lipsit treisprezece ani din vieţile tuturor... dar ştii ce? făcu ea, îngustându-şi ochii violeţi şi împingându-şi sfidătoare bărbia înainte. A fost alegerea ta!...

- Aşa este, confirmă el abătui. A fost alegerea mea. O alegere greşită ..

- Amândoi am făcut alegeri greşite, Nick, şopti ea cu o voce sobră. Dar aşa cum bine ai spus, eu te iubesc, tu mă iubeşti, amândoi suntem aici... vrei să te însori eu mine?

Nick zâmbi, se retrase şi-i luă mâna, sărutându-i-o ceremonios, cu ochii într-ai ei.

- Haide. Ne aşteaptă căpitanul.

- De ce? se încruntă ea nedumerită, încercând să ţină pasul cu el.

- Ca să ne căsătorească, de ce crezi? - Bine, dar n-avem licenţe şi... şi...

- Ba avem, o contrazise el cu un rânjet larg. La Sutherland, dacă n-ar fi fost tâmpitul acela care să ne strice nunta, acum ai fi fost eu adevărat contesa mea. Intenţionam foarte serios să te trag pe sfoară, Cristine, şi puţin mi-ar fi păsat dacă nu mi-ai fi iertat-o niciodată după aceea, adăugă el serios, după care-i făcu şmechereşte cu ochiul. După cum vezi, sunt un bărbat egoist, prevăzător şi foarte hotărât în ceea ce

te priveşte, prinţesă! îi aruncă peste umăr, continuând s-o tragă după el spre uşa cabinei.

Cristine se încruntă la spatele lui, având impresia că fusese păcălită în cel mai neruşinat mod.

Brusc, începu să râdă. Bărbatul acela era absolut minunat. încântător. Şi era al ei.

Încă mai râdea douăzeci de minute mai târziu când, în prezenţa lui Orslom şi a unui echipaj întreg, deveni oficial noua contesă de Sutherland.